

**THE BOOK WAS
DRENCHED**

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_192340

UNIVERSAL
LIBRARY

OUP—391—29-4-72—10,000.

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No. **M 84** Accession No. **M 1301**

P 22 S

Author

Title

परंजये, शि. म.
काकोरि निवास निबंध

This book should be returned on or before the date last marked below.

काळांतील निवडक निबंध

भाग सातवा

शिवराम महादेव परांजपे

प्रस्तावना लेखक
शि. ल. करंदीकर

पुनर्मुद्रण २७ सप्टेंबर १९४६

किंमत

कागदी बांधणी ४ रुपये]

[कापडी बांधणी ४॥ रुपये

प्रकाशक
यशवंत गोपाळ जोशी,
१२३ सदाशिव, पुणे २.

या पुस्तकाचे पुनमुद्रणाचे, भाषांतराचे, रूपांतराचे, वगैरे
सर्व प्रकारचे हक्क प्रकाशकाकडे आहेत. या पुस्तकांतील
उतारे घेणे झाल्यास प्रकाशकाच्या परवानगीशिवाय घेऊं नयेत.

मुद्रक :—

न. शं. कुलकर्णी,
टीचर्स प्रिंटिंग प्रेस,
७७ ज्ञानवार, पुणे २.
१ ते ११ फार्म

व्यंकटेश राघवेंद्र शिंगरे
हिंदुराष्ट्र मुद्रणालय,
१४०८, कसबा, पुणे २.
१२ ते १६ फार्म.

अनुक्रमणिका

१	परमेश्वराची प्रार्थना	६
२	जगाच्या उच्च रंगभूमीवरील	
	नीच कृत्य	१३
३	ब्लॅक होल	१९
४	वुल्फ टोन	२९
५	वेदान्त वृक्ष	३८
६	पशूंच्या साम्राज्याचा	
	इतिहास	५२
७	फितुरी	५५
८	एक ऐतिहासिक पदार्थ	
	संग्रहालय	६२
९	देहूहून परत येताना	७६
१०	शिवाजीचें पुण्याहवाचन	८३
११	हिंदुस्थानच्या रंगभूमीवर हॅम्लेटचें नाटक	९७
१२	पोलंडची अश्वोगति	१०५
१३	आमच्या जुन्या मशीनगन्स	११७
१४	सोळाशें सत्तावीसापूर्वी पांच वर्षे	१२७
१५	एम्. डी. फ्रेडवे	१३६
१६	हृदयाविष्करण	१४४
१७	दगडी कोळसा	१७१
१८	धर्मातील लॉर्ड क्लाइव्ह	१८८
१९	पतित परावर्तनांतील एक भाग...	२०३
२०	„ „ „ „ नं. २	२१२
२१	„ „ „ „ नं. ३	२२१
२२	दोन महस्वाकांक्षा	२३१

एकंदर चालू महर्गतेमुळे काळांतील निवडक निबंधांची पुस्तके जितक्या कमी किंमतीत द्यावयाची माझी इच्छा होती तितकी देतां आली नाहींत या करितां—काळांतील निवडक निबंधाचे पहिले भागांत एक सवलतीचें कुपन टाकलें आहे. सवलतीची समग्र माहितीही त्याच खंडांत दिली आहे. ग्राहकांनीं अवश्य वाटल्यास त्याचा फायदा घ्यावा.

व्यवस्थापक:—य. गो. जोशी, प्रकाशन सदाशिव पुणे.

प्रस्तावना

देशभक्त प्राध्यापक शिवराम महादेव अर्थात् अण्णासाहेब पराजपे हे आपली इहलोकची यात्रा संपवून शुक्रवार दिनांक २७ सप्टेंबर १९२९ रोजी परलोक-वासी झाले. त्यावेळी त्यांच्या वयाला पासष्ट वर्षे पुरी होऊन गेली होती. या पासष्ट वर्षांपैकी निदान पंचेचाळीस वर्षे तरी प्राध्यापक पराजपे याचे चित्त एकाच विचाराभोवती व कल्पनेभोवती विहार करीत होते. आपला देश पार-तंत्र्यांत खितपत पडलेला आहे, या दुरवस्थेमुळे देशांतील सर्व कर्तृत्व माती-मोल ठरत आहे आणि निर्भेळ व संपूर्ण स्वातंत्र्य मिळाल्याखेरीज आपल्या देशाला व देशबांधवांना तरणोपाय नाही हा स्वतःच्या बुद्धीला पटलेला विचार वाणीने व लेखणीने महाराष्ट्रांतल्या तरुण अंतःकरणांवर बिंबविण्या-तच प्राध्यापक पराजपे यांनी धन्यता मानिली; आणि, या विचाराचा फैलाव करण्याचें प्रायश्चित्त म्हणून परकीय सरकारने त्यांच्यावर जो देहदंड लादला तो त्यांनी अत्यंत श्रेष्ठ अशा उदात्तपणाने व कर्तव्यनिष्ठेने भोगला.

चाळीसपंचेचाळीस वर्षेपर्यंत ज्या पुरुषाचा आत्मा एकाच विचारात गुंतून राहिला होता व या दीर्घकालात ज्याने आपल्या लेखणीचा, वाणीचा, कल्पनेचा व स्फूर्तीचा उपयोग केवळ त्या एकाच विचाराच्या प्रसारासाठी व प्रचारासाठी केला तो स्वातंत्र्यभक्त परलोकांतही कोणत्या तरी श्रेष्ठ पदावर आरूढ झाला असेल, यांत शंका नाही; पण, ज्यांच्या इहलोकच्या उदात्त आकांक्षा त्यांच्या आयुर्मर्यादेत सफल होऊ शकल्या नाहीत असे आत्मे आपल्याला लाभलेल्या पारलौकिक सुखांत संतोष मानून, सुखासीन स्थितीत नांदत असतील, असे मला तरी वाटत नाही; “क्षीणे पुण्ये मर्त्यलोकं विशन्ति” हा न्याय लागू करून अशा थोर आत्म्यांची अवहेलना कर-

प्याला कोणीच समजस मनुष्य प्रवृत्त होणार नाही! अशा आत्म्याना त्याचे परलोकातलें उन्नत स्थान कायमचेंच लाभलेलें असतें, असेंच समजणे जास्त सयुक्तिक होय; पण, या उन्नत स्थानावरून केव्हातरी दूर सरून हे आत्मे पृथ्वीतलावर भ्रमण करीत नसतीलच आणि आपल्या अतृप्त राहिलेल्या वासना सफल करण्यासाठी पृथ्वीतलावर कोणकोणते उद्योग चाललेले आहेत याचें परीक्षण ते करीत नसतीलच, असेंहि मानण्याचें कारण नाही.

१९२९ च्या सप्टेंबर महिन्याच्या शेवटी पार्थिव शरीरातून मुक्त झालेला प्राध्यापक शिवरामपंत पराजपे यांचा आत्मा गेल्या १६-१७ वर्षांच्या अवधीत अनेक वेळां या पृथ्वीतलावर-विशेषतः या हिंदुस्थान देशावर, आणि त्याहूनहि विशेषतः या महाराष्ट्र देशावर-संचार करून गेलाच असला पाहिजे. स्वातंत्र्याच्या नांवानें सुरू झालेल्या १९३० व १९३२ सालच्या चळवळी आपला देश स्वतंत्र करतात कीं काय या उत्सुकतेच्या आशेनें प्रेरित झालेला हा आत्मा त्या काळात प्रत्यक्ष वावरताना कोणाला दिसला नसला तरी, तो त्या काळांत अदृश्य व सूक्ष्म अशा रूपानें पुण्यात व महाराष्ट्रात निःसंशय संचरला असला पाहिजे. १९४२ सालीं महाराष्ट्रांत संचरणाच्या या तेजस्वी आत्म्याला 'चले जाव' ही उग्रद घोषणा कदाचित् रुचली नसेल-अशा उघड बोलण्यानें येथून निघून जाण्याइतका इंग्रज साधासुधा नाही, त्याला घालविण्यासाठी गुप्त कट केले पाहिजेत, आधुनिक शस्त्रास्त्रे वापरली पाहिजेत, असें मत जन्मभर आग्रहानें प्रतिपादणाऱ्या या आत्म्याला इंग्रजाना निघून जाण्याची नोटीस देण्याची कल्पना कशीशीच वाटली असेल-पण, या नोटीशीनंतर-महायुद्धाच्या ऐन भुमश्चक्रीत ब्रिटिश साम्राज्य सांपडलें असतांना-देशांतल साहसी व त्यागी तरुणांनीं जो क्रांतिकारक लढा केला तो पहात असताना या आत्म्याची दृष्टि निश्चितपणें निवली असेल. या क्रांतिकारक उठावणीचें पर्यवसान सफलतेच्या दृष्टीनें पुरेसें समाधानकारक ठरलें नाही, या क्रांतिकारक उठावणीचाच एक भाग म्हणून सुभाषबाबूंनीं उभारलेल्या भारताच्या राष्ट्रीय सैन्यालाहि अखेरीस नामोहरम व्हावें लागलें आणि खुद्द सुभाषबाबूनां आपल्या शत्रूंच्या हातीं पडण्याची नामुष्की टाळण्यासाठीं मरणाला मिठी मारावी लागली-या सर्व घटना पहात असतांना या आत्म्याला सुखदुःखाचे व हर्षामर्षाचे अनेक

अनुभव आले असतील ! अलेरीस ही उठावणी यशस्वी झाली नसली तरी या उठावणीच्या रूपाने देशाचे पाऊल योग्य आणि अचूक अशा मार्गाकडे वळले या विचाराने या आत्म्याला परमावधीचे समाधानहि वाटले असेल !

आपल्याला अदृश्य असणारा-पण, आपल्या भोंवतीं सूक्ष्मरूपाने वावरणारा-हा आत्मा गेल्या एप्रिल महिन्याच्या आरंभी आपल्या संचाराच्या औघांत अत्यंत समाधान पावला असेल, यांत मला काडीमात्र संदेह वाटत नाही. या उदार व पराक्रमी आत्म्याचा एक अंश या भूमितलावरच शिळक राहिलेला होता आणि तो गेली पस्तीस-छत्तीस वर्षे बंदिवासांत पडलेला होता ! त्याचा हा बंदिवास संपावा म्हणून गेली कित्येक वर्षे अनेकांनी आपापल्या परीने प्रयत्न चालविले होते. सुमारे सात वर्षांपूर्वी या प्रयत्नाना अत्यंत अल्प असे यश प्राप्त झाले होते व या बंदिस्त आत्म्याचे अंशुक, ओझरते व आशिक दर्शन इतरांना व्हावे, अशी सोय झाली होती; पण, सरकारी अवकूपेमुळे दृष्टिआड होऊन पडलेल्या या आत्म्याचे खरे व समग्र दर्शन घडण्याचा योग यापूर्वी आलेला नव्हता ! परवाच्या एप्रिल महिन्यात आपल्या प्रान्तांत फिरून लोकसत्ता निर्माण झाली; आणि, या लोकसत्तेच्या पहिल्या प्रभावात ज्या चांगल्या गोष्टी घडल्या त्यातच या बंदिवान् आत्म्याची संपूर्ण मुक्तता या गोष्टीचाहि अंतर्भाव झाला ! परलोकातल्या अवर्णनीय सुखाचा उपभोग घेत असलेल्या प्राध्यापक पराजपे याच्या आत्म्याला आपला हा भूतलावरील अंश बंधमुक्त झाल्यामुळे जो आनंद वाटला असेल त्या आनंदापुढे त्याला स्वर्ग सुखोपभोगाचा आनंदहि गौण व फिका वाटला असेल. आपल्या नाटकांच्या हस्तलिखिताचीं पत्रे अरण्यात बसून अग्निसमर्पण करणाऱ्या भास कवीच्या आत्म्याला किती तीव्र यातना होत होत्या याचे वर्णन स्वतः प्राध्यापक पराजपे यानांचे ' भासाची भवितव्यता ' या आपल्या स्फुट लेखांत केलेले आहे. आपले मौलिक लेखन नष्ट होत असलेले पाहून ' भासा ' चा आत्मा जसा व जितका हळहळला व तळमळला असेल तितकाच, आपले मौलिक लेखन सरकारने गिळून टाकले आहे या विचाराने प्राध्यापक पराजपे याचा आत्माहि हळहळत व तळमळत राहिला असला पाहिजे. त्या आत्म्याची ही दीर्घकालीन हळहळ व तळमळ गेल्या एप्रिलमध्ये संपली यामुळे त्या आत्म्याला जसा संतोष वाटत असला पाहिजे तसाच

संतोष आज महाराष्ट्रांतल्या सहस्रावधी लोकाना वाटत आहे. या समाधानाला कारणीभूत झालेली लोकसत्ता व त्या लोकसत्तेचें दृश्यस्वरूप म्हणजे या प्रान्तातील मंत्रिमंडळ या उभयतांचेहि, त्यांनी समाधानाची ही पर्वणी सर्वोच्या आवाक्यांत आणली याबद्दल, मी मनःपूर्वक अभिनंदन करतो.

परवां एप्रिल महिन्यांत 'काळांतील निवडक निबंध' ही प्रा. परांजपे यांची ग्रंथमाला काँग्रेस-मंत्रिमंडळानें बंधमुक्त केली. या ग्रंथमालेला उद्देशून मी वर 'प्रा. परांजपे यांच्या आत्म्याचा अंश' असे शब्द वापरिले आहेत. ते शब्द मी हेतुपूर्वक वापरिले आहेत. 'काळ' पत्र बंद झाल्यानंतरच्या आपल्या २८-२९ वर्षांच्या आयुर्मर्यादेत प्रा. परांजपे यांनी पुष्कळ लेखन केले, ही गोष्ट खरी आहे. या काळांत त्यांनी लिहिलेली 'गोविंदाची गोष्ट' ही चटकदार आहे. याच काळांत त्यांनी लिहिलेली 'विंध्याचल' ही कादंबरीवजा गोष्ट दृढ आहे. या काळांत त्यांनी लिहिलेले कित्येक सुंदर लेख 'साहित्यसंग्रह' या नावांनं प्रसिद्ध झालेले आहेत. या सर्व लेखन-संभारात प्रा. परांजपे यांचे वैशिष्ट्य आढळत नाही असे नाही. पण, सुमारे बारा वर्षे चाललेल्या साप्ताहिक 'काळ' पत्रांत प्रा. परांजपे यांनी जे विविध आणि विविध प्रकारचे लेख लिहिले त्यांत त्यांचे वैशिष्ट्य जितक्या तीव्रतेने व उत्कटत्वानें दिसतें तितकें त्यांच्या उत्तरकालीन लेखात तें दिसत नाही. आपली बुद्धिमत्ता, आपलें पांडित्य, आपला कल्पनाविलास या सर्वोचें एक अद्भुत रसायन बनवून, तें देशभक्ति व स्वातंत्र्यप्रेम यांत घोटून, प्रा. परांजपे यांनी मराठी वाङ्मयक्षेत्रांत एक अभिनव दालनच उभे केलें. काळांतील लेखनांत प्रा. परांजपे यांचे बौद्धिक व आत्मिक गुण प्रकर्षाप्रित पोचलेले आढळतात. यामुळेच या लेखनाचें वर्णन मी 'परांजपे यांच्या आत्म्याचा अंश' या शब्दप्रयोगाच्या मदतीनें केलें आहे.

असें हें अनन्यसामान्य व अलौकिक लेखन करूं शकणारा पुरुष या सामर्थ्यानें कसा संपन्न झाला हें पहाणें मोठें उद्बोधक व मनोरंजकहि आहे. अनुवंशिकता या तत्वावर किती भिस्त ठेवावी हा एक मोठा जबरदस्त प्रश्न आहे; आणि, हा प्रश्न अनेक वर्षांपासून लोकपुढें उभा आहे ही गोष्ट 'सूर्यापोटी शनैचर' या म्हणीवरून सिद्धही होत आहे. असें असलें तरी, मनुष्याचा शारीरिक व मानसिक पिंड बनण्याला अनेक आनुवंशिक गुण

कारणीभूत होतात, ही अनुभवसिद्ध गोष्ट विसरून चालणार नाही. रसिकता व कलाप्रेम हे दोन शब्द प्रायः समानार्थक आहेत आणि प्रा. परांजपे यांच्या अंगी जी सारस्वतविषयक रसिकता चमकत होती तिची पूर्वपीठिका नेमकी त्याच स्वरूपांत त्यांच्या वंशांत सांपडत नसली तरी, गायनकला, चित्रकला इत्यादि कलांवरील प्रेमाच्या रूपाने ही रसिकता त्यांच्या कित्येक पूर्वजांच्या ठिकाणी वसत होती; आणि, त्यांचे पुतणे, महाडचे श्री. नारायण विष्णु परांजपे यांच्या ठिकाणीहि रसिकपणाची ही दोन स्वरूपे उत्तम प्रकारे वसत आहेत. रसिकपणा हा गुण परांजपे यांच्या वंशाचा विशेष गुण आहे व खुद्द प्रा. परांजपे यांच्या ठिकाणीहि ही रसिकता विविध प्रकाराने वसत होती. प्रा. परांजपे हे स्वतःचित्रकार नसतील; पण 'ओलेती' या चित्रावरील चर्चेच्या निमित्ताने त्यांनी आपले चित्रकलेवरील प्रेम व्यक्त केले होते, ही गोष्ट अद्याप अनेकांच्या स्मरणांत असेल. प्रा. परांजपे हे स्वतः गायनकलेत निष्णात नसतील; आणि, त्यांनी जरी कित्येक नाटके लिहिली असली तरी नाट्यकलेचे प्रत्यक्ष उपासक म्हणून ते लोकांच्या परिचयाचे नसतील; पण, गायन व नाट्य या कलांना आधारभूत असलेले स्वरस्वौष्ठ्य व अभिनय हे गुण प्रा. परांजपे यांच्या ठिकाणी मूर्तिमत नादत होते हे त्यांच्या वक्तृत्वाचा ज्यांना परिचय आहे ते सर्व लोक बिन-तक्रार मान्य करतील.

'काळ'कर्ते परांजपे यांच्या मनःपिंडाच्या रचनेत रसिकता हा गुण कसा निर्माण झाला याचे दिग्दर्शन केल्यावर त्या मनःपिंडात स्वातंत्र्यप्रेम कसे संचरले हे पाहिले पाहिजे. २७-६-१८६४ रोजी प्रा. परांजपे यांचा कुलाबा जिल्ह्यातील महाड या गावी जन्म झाला. प्रा. परांजपे इंग्रजी शिकण्यासाठी महाड सोडून रत्नागिरीस गेले त्यावेळी त्यांचे वय सरासरी १३-१४ वर्षांचे होते. ७-८ वर्षांपासून १४-१५ वर्षांपर्यंतचे वय हे मुलांच्या आयुष्यातील अत्यंत महत्त्वाचे वय होय. पुढे जन्मभर उपयोगी पडणाऱ्या शरीरसामर्थ्याचा पाया ज्याप्रमाणे मुलांच्या या वयातच भरला जात असतो त्याप्रमाणेच आयुष्यभर टिकणाऱ्या मानसिक संस्कारांची घडणहि मुलांच्या या वयातच घडली जात असते. कौटुंबिक सुख अनुभवीत, पुष्कळसा हूडपणा आणि बेताचा अभ्यास करीत परांजपे यांनी महाड येथे आपल्या आयुष्याची ही वर्षे बालविली. त्या अवधीत, कळत न कळत, त्यांच्या मनावर

कोणते संस्कार उमटले असतील हे ठरविणे फार महत्त्वाचे आहे. महाड हे गांव असे आहे की, तेथून रायगड,—प्रतापगड हे दोन शिवकालीन किल्ले पंधरा-वीस मैलांच्या अंतराच्या आंतबोहर आहेत. समर्थ रामदासांची शिवतरची घळ महाडपासून फारशी दूर नाही. महाडमध्ये रहाणाऱ्या कोणाहि मुलाला दररोज रायगडावरील ‘ टकमक टोक ’ दिसावे इतका छत्रपतींचा रायगड महाडपासून जवळ आहे. चांभारगड म्हणून जे एक जुने नाक्याचे ठिकाण आहे ते तर महाडच्या इतके लगत आहे की, महाडच्या परांजपे याच्या घरातील मुलांनी व आसपासच्या मुलांनी सहज फिरण्यासाठी म्हणून रोज तेथे जाऊन यावे ! ही सर्व ठिकाणे इंग्रजांच्या ताब्यांत गेली त्या गोष्टीला १८७०-७२ च्या सुमारामे जेमतेम पन्नास वर्षे झालेली होती. आजहि महाडास जाणाऱ्या चौकस माणसाला महाडच्या जुन्या माणसाकडून रायगड-चाभारगडाबद्दलच्या अनेक मनोरंजक दंतकथा ऐकावयास सांपडतील, अशी स्थिती आहे. परांजपे याच्या महाड येथील बालपणाच्या कालापासून आज आपण इतके दुरावलेले असूनहि जर महाड गांवाभोवती या दंतकथा अद्याप प्रचलित व खेळत्या राहिल्या आहेत तर, बालवयी परांजपे महाडास वाढत व वावरत होते त्यावेळी या दंतकथांचे वलय त्यांच्या सभोवती किती दाट पसरलेले असेल, याची कल्पना कोणालाहि करता येईल. महाडचे आजचे बालगोपाल चांभारगडावर उन्हाळ्याच्या दिवसांत फिरावयाला गेले तर त्यांपैकी पुष्कळ-जण कोणत्या छंदांत आनंद मानतात याची माहिती मला आहे. चांभारगडावरील कोणताहि दगड ऐन उन्हाळ्याच्या दिवसांत उचलला तर त्याच्या-खाली विंचू अवश्य सापडतात. या विंचवांच्या नांग्या तोडून, त्यांची माळ तयार करून आणणे हा महाडच्या बाल-गोपालांचा एक छंद आहे. बालवयी परांजपे ज्या काळात महाड येथे वाढत होते त्या काळांत महाड येथील वातावरणांत जुन्या ऐतिहासिक कथांचा व दंतकथांचा सुगंध दरवळत होता. या सुगंधाने भारावलेली चित्तवृत्ति बरोबर घेऊन बालवयी परांजपे चांभारगडावर चढून बसत असतील तेव्हा त्यांना विंचवांची माळ तयार करण्यांत आनंद वाटला असेल काय ? चांभारगडावरील दगडांदगडांतून जिभा बाहेर येत आहेत आणि त्या आपल्याला प्राचीन व स्वातंत्र्यशाली महाराष्ट्राच्या उज्ज्वल कथा सांगत आहेत असाच भास या टेकाडावर बसलेल्या बालवयी

परांजप्यांना झाला असला पाहिजे ! सभोंवतालचे दगड उचलूनच विंचू पहावे अशी बालवयी परांजप्यांच्या मनाची स्थिती नसली पाहिजे. महाराष्ट्राच्या जुन्या वैभववाची ज्याला प्रत्यही आठवण होत आहे अशा त्यांच्या मनाला महाराष्ट्राच्या व हिंदुस्थानच्या सध्यांच्या पास्तंत्र्याच्या इंगळ्या प्रतिक्षणी दंड करीत असल्या पाहिजेत. परांजपे यांच्या लेखनांत स्वातंत्र्यदेवतेच्या उपासनेची स्तोत्रे अनेक ठिकाणी विखुरलेली आढळतात हे खरे असले तरी, शिवकालीन स्वातंत्र्य व शिवकालीन वैभव यांच्या वर्णनाचा प्रसंग आला म्हणजे प्रा. परांजपे यांच्या वाणीचें वैभव विशेषच खुलतें. ‘काळांतील निवडक निबंध-भाग ७’ या पुस्तकात ‘शिवाजीचें पुण्याह्वाचन’ आणि “सोळाशे सत्तावीस पूर्वी पांच वर्षे” हे दोन निबंध वाचकाना आढळतील. ते रसिकपणाने वाचनाच्या वाचकाना बालवयी परांजपे यांच्या मनाची मशागत रायगडच्या सान्निध्यात कशी झाली असेल याची कल्पना नीटपणी करता येईल, असा माझा विश्वास आहे.

रसिकपणा हा प्रा. परांजपे यांच्या अंगचा गुण आनुवंशिक ठरतो तर त्यांच्या वृत्तीत रसरसलेली स्वातंत्र्यप्रीति प्रा. परांजपे यांच्या बालमनावर भोंवतालच्या भौगोलिक परिस्थितीने जे संस्कार उमटविले त्यांच्यापाशी जाऊन भिडते. बालपण व तारुण्य यांच्या संधिकालात प्रा. परांजपे हे इंग्रजी शिक्षणासाठी रत्नागिरी येथे जाऊन राहिले होते. ‘मी मराठी भाषेचा शिवाजी आहे’ असे यथार्थ अभिमानाने म्हणणारे निबंधमालाकार कै. विष्णुशास्त्री चिपळोणकर हे त्या सुमारास रत्नागिरीच्या सरकारी हायस्कुलात शिक्षक होते. स्वदेशाच्या सर्वोपेक्षण अवनतीचा विचार करणाऱ्या व या अवनतीतून देश बाहेर पडण्यासाठी काय घडले पाहिजे यासंबंधी अहर्निश विचार करून ते विचार छातीठोकपणे लोकांपुढे मांडणाऱ्या या गुरुंच्या मनांत जो विचारांचा ज्वालामुखी मडकला होता त्यांचे सान्निध्य प्रा. परांजपे यांना त्यांच्या प्रौढ विद्यार्थिदशेत लाभले या गोष्टीचाहि त्यांच्या मनः पिंडाच्या विकासावर पुष्कळच परिणाम झाला असला पाहिजे. सरकारी नोकरीची मोहक रुपेरी शृंखला तोडून विष्णुशास्त्री चिपळोणकर प्रभृति देशभक्तांनी पुण्यास स्वतंत्र बाण्याचें न्यू इंग्लिश स्कूल सुरू केल्याबरोबर, विद्यार्थिदशेतले परांजपे आपल्या बरोबरीच्या कित्येक विद्यार्थ्यांसह रत्नागिरीचें हायस्कूल सोडून

विद्यार्थ्यांसाठी तडक पुण्यास आले. या प्रत्यक्ष घडलेल्या गोष्टीवरून विद्यार्थी-दशेत असलेल्या परांजपे यांच्या मनावर विष्णुशास्त्री चिपळोणकरांच्या वाणीची व करणीची छाप किती जबरदस्त प्रमाणात बसलेली होती, हे अनुमानितां येण्यासारखे आहे.

परांजपे विद्यार्थीदशेत न्यू इंग्लिश स्कूलमध्ये दाखल झाले या गोष्टीचा त्यांच्या भावी जीवनावर दोन तऱ्हेचा परिणाम झालेला दिसतो. त्यावेळचा न्यू इंग्लिश स्कूलमधील शिक्षकवर्ग सध्याच्या सर्वसामान्य शिक्षकांप्रमाणे अळणी बनलेला नव्हता. पोरें पदवावी आणि पगार पचवावा या संकुचित ध्येयापेक्षा कितीतरी पटीने अधिक विशाल व उदात्त असे एक ध्येय त्या वेळच्या न्यू इंग्लिश स्कूल मधील शिक्षकवर्गाच्या मनांत स्फुरत होतें. राष्ट्र-संवर्धनाचें एक अनुपेक्षणीय अंग म्हणूनच ते शिक्षणक्षेत्रांत प्रविष्ट झाले होते व शिक्षणक्षेत्रांतील कार्याबरोबरच राष्ट्रसंवर्धनाच्या इतर बहुविध कार्यांत ते अहमहमिकेने लक्ष घालीत होते. सुखाची सरकारी नोकरी पायाशी लोळण घेत यावी अशी या बहुतेक शिक्षकांची योग्यता होती; तरीहि, त्या सुखावर व नोकरीवर लाथ मारून या देशाभिमानी शिक्षकांनी समाजापुढे एका नव्या आदर्शाची निर्मिती केली होती. हाच आदर्श आपणहि आपल्या डोळ्यापुढे ठेवावा असे विचार परांजपे यांच्या प्रौढ विद्यार्थीदशेत मनांत स्थिर झाले असले पाहिजेत असे त्यांच्या विद्यार्थीदशेच्या या पार्श्वभूमीवरून उघड उघड दिसते.

पुण्यांतील प्रौढ विद्यार्थीदशेमुळे परांजपे यांच्या पुढील आयुष्यक्रमाला जसे हे वळण लागलें त्याप्रमाणेंच पुण्यातील विद्यार्जनामुळेच त्यांना आणखीही एक लाभ झाला. कै. प्रि. वामन शिवराम आपटे यांची तीक्ष्ण नजर परांजपे यांच्या बुद्धिमत्तेवर पडल्यामुळे, त्यांनी विद्यार्थी परांजपे यांना हाताशी धरलें आणि संस्कृत भाषेच्या अभ्यासांत तरबेज केलें. न्यू इंग्लिश स्कूलमध्ये परांजपे यांना संस्कृत विषयाच्या अभ्यासाची जी आवड लागली ती जन्म-भर त्यांना सुटली नाही. वेदान्त, न्याय, अलंकार इत्यादि शास्त्रांचे एक गाढे पंडित व संस्कृत भाषेतल्या काव्यनाटकादि ललितवाङ्मयाचे एक रसिक उपासक या नात्याने परांजपे यांना अखेरपर्यंत महाराष्ट्र पंडितमंडळांत जी मान मिळत असे तो त्यांच्या या वयांतील तपस्येमुळेच मिळत असे. परांजपे

याच्या लेखनात व वक्तृत्वात जो निरुपम तार्किकपणा दृग्गोचर होतो, त्यांच्या लेखनात व वक्तृत्वात पुराणे वगैरे मधील कथाभागांचा जो लीलेने उपप्रयोग केलेला आढळतो आणि त्यांच्या लेखनात व वक्तृत्वात बाणभट्टाच्या लेखनशैलीचें जें कळत न कळत अनुकरण केलेलें दिसतें त्याचा संबंध या वयांत संस्कृत ग्रंथाचें अध्ययन परिश्रमपूर्वक व मार्मिकपणानें करण्याची त्यांनी जी दक्षता घेतली तिच्याशी पोचतो. प्रौढ विद्यार्थिदशेतच प्रा. परांजपे यांनी अनेक स्वतंत्र व स्वातंत्र्येच्छु देशांच्या इतिहासाचें सूक्ष्मपणानें अवलोकन केले. 'काळातील निवडक निबंध : भाग ७' या प्रस्तुत खंडांत सम- विष्ट झालेले 'वुल्फ टोन' व 'पोलंडची अवोगति' हे दोन निबंध परांजपे यांचा परदेशातील स्वातंत्र्य चळवळीशीं किती निकट परिचय होता हें स्पष्ट करित आहेत; 'वेदान्तवृक्ष', 'आमच्या जुन्या मशिनगन्स' हे निबंध त्यांच्या प्राचीन संस्कृत वाङ्मयावरील अधिकाराची साक्ष पटवीत आहेत तर 'शिवाजीचें पुण्याइवाचन' या लेखाचा उत्तरार्ध प्रा. परांजपे यांची ऐति- हासिक घटना व भारतीयांचे प्राचीन संस्कार यावर किती भक्ति होती, हें दर्शवीत आहेत.

वडिलार्जित संस्कार, बालपणची भौगोलिक परिस्थिती, विष्णुशास्त्री चिपळोणकर यांच्या सान्निध्याचा परिणाम व कॉलेजजीवनांत घडलेलें अथांग वाचन या सर्वांचा संकलित परिणाम म्हणून शिवरामपंत परांजपे यांच्या मनाचा त्यांच्या ऐन तारुण्यांत जो एक विशिष्ट प्रकारचा रांघा बनला होता त्याचें विकसनच व्हावें असाच तो समय होता. १८९५ ते ९७ या वर्षांत प्रा. परांजपे हे जरी उषडपणानें राजकारणात शिगले नव्हते तरी, भोंवतालच्या राजकीय घटनांकडे ते सूक्ष्मपणानें पहात होते. जगभर उद्भूत होऊं लागलेल्या क्रान्तिकारक विचारांचा वारा या सुमारास हिंदुस्थानांतहि खेळू लागला होता आणि स्वातंत्र्य व क्रान्ती यांच्या धितनांत गुंगणाऱ्या परांजपे यांच्यासारख्या तरुणांची वृत्ती या क्रान्तिप्रवाहांत अलिप्त राहिल हें शक्यच नव्हतें. महाराष्ट्र कॉलेजपार्शी असलेलें प्रोफेसर हें नातें सुटल्यावर, कै. गु. डॉ. भांडारकर यांचा सरकारी नोकरीत शिरून प्रोफेसर म्हणून कीर्ती व चमक मिळविण्याचा पोक्त व दूरदर्शीपणाच. उपदेश दुर्लभून प्रा. परांजपे हे कृतपल्लव बनले याचें कारण त्यांचे मूळचे मानसिक संस्कार व त्यांच्या

समीक्षालाचें क्रान्तिकारक वातावरण हेंच होय.

अल्पकाळ प्रोफेसरी करूनहि जन्मभर प्रोफेसर म्हणूनच समाजमान्य ठरलेल्या या पंडितानें १८९८ च्या आरंभी म्हणजे त्या वर्षाच्या वर्षप्रातिपदेच्या शुभमुहूर्तावर सामाहिक 'काळ' हें पत्र पुण्यांत सुरू केले. पण या पत्राच्या पूर्वीच प्रा. पराजपे यांचें वक्तृत्व महाराष्ट्रात गाजूं लागलें होतें. शाळा कॉलेजातील वादसभातून भविष्यकाळचे वक्ते निर्माण होतात अशा समजुतीनें बहुतेक सर्व शाळाकॉलेजांत सध्या वादसभा चालविल्या जातात- त्या चालविण्यात काहीं चुक आहे, असें मला म्हणावयाचें नाही; पण, महाराष्ट्राचा हा 'डेमॉस्थेनिस' शाळा-कॉलेजातल्या वादसभाच्या तालमीत तयार झाला नव्हता, ही गोष्ट मात्र मला नमूद करावीशी वाटते. पृथ्वीवरील पाण्याची वाफ पोटात दीर्घकाल साठवून न ठेविता ती अकालीच पर्जन्यरूपानें पृथ्वीवर पोचविणारे ढग उपकारक ठरत नाहीत. ती वाफ आपल्या पोटात दीर्घकालपर्यंत साठवून तिचें योग्य रूपान्तर झाल्यावर सुसमयी तिची पृथ्वीवर पर्जन्यरूपानें पाठवणी करणारे वर्षाकालीन मेघच पृथ्वीला सस्यमयी व फलपुष्पमयी करीत असतात. असाच काहीसा प्रकार पराजपे यांच्या वक्तृत्वाच्या बाबतीत बघला, असें मला तरी वाटतें.

पराजपे यांनी 'काळ' हें वृत्तपत्र १८९८ च्या आरंभी सुरू केलें हे बर सांगितलेंच आहे. वृत्तपत्र या शब्दानें सध्या आपल्याला ज्या वस्तूचा बोध होतो तशा वस्तूचा बोध करून देणारें मात्र हें वृत्तपत्र नव्हतें. वृत्त म्हणजे माहिती किंवा बातमी; ती गोळा करण्याची घादल-धावपळ करावयाची व ती आकर्षकपणानें वाचकापुढें मांडावयाची असा सध्याच्या अनेक वृत्तपत्रांचा बाणा आहे. ज्यांना ही घादल-धावपळ करण्याचेंहि त्राण नाही अशीं काहीं वृत्तपत्रें स्वतःचा बडिजाव वाढविण्यासाठीं आपल्याला 'मतपत्र' हा प्रौढ व भारबस्त शब्द लावून घेत असतात; पण अशा वृत्तपत्रात जी संपादकीय भरताड झालेली असते त्यातल्या किलोकाना मतेच नसल्यामुळें आणि इतर कित्येकांचीं मते स्थिर नसल्यामुळें-अशीं मतपत्रें घड मतपत्रें ठरत नाहीत आणि घड वृत्तपत्रेंहि ठरत नाहीत ! प्रा. पराजपे यांचें 'काळ' पत्र हें खऱ्या अर्थानें मतपत्र होतें. संपादकीय लेखांत किंवा अग्रलेखांत एक प्रकारच्या मतांचा अंश मांडावयाचा आणि वर्तमानपत्राच्या इतर स्तंभांतून त्या

मत्ताचें बल कमी करणाऱ्या अगर त्या मतांना विरोध करणाऱ्या मजकुराचा छेद घालावयाचा आणि वाचकाच्या मनाला या अंशच्छेदाच्या टकरीत शून्यलब्धीचा अनुभव आणून द्यावयाचा, ही हिकमत 'काळ' पत्राला कधीच साधली नाही. 'काळ' पत्रातील लेखन विविध प्रकारचें असे. त्यात अग्र-लेख येत असत, सुबकपणानें गुंफलेलीं स्फुटे त्यात दिसत असत, संवादांना त्यात स्थळ मिळत असे, गोष्टींचाहि त्यात मधूनमधून समावेश केलेला असे. या विविध प्रकारच्या लेखनातलें पुष्कळसे लेखन स्वतः प्रा. पराजपेच करीत असत. वाचकांनीं पाठविलेलीं पत्रे मधूनमधून 'काळ' मध्ये प्रसिद्ध होत असत. पण, हे वाचकहि पराजपे याच्या स्फुटीच्या दीर्घांनीं रसरसून गेलेले असल्यामुळे त्यांनीं घाडिलेल्या पत्रांनाहि पराजपे यांच्याच लेखनशैलीचें व विचारसरणीचे वळण लागलेलें दिसे. याचा परिणाम असा होत असे की, 'काळ' पत्रांतील सर्व लेखन एका विशिष्ट ठशाचें आणि एका विशिष्ट मतप्राणालीचा कैलाव करणारे ठरत असे.

साप्ताहिक 'काळ' हें मतपत्र १८९८ च्या फेब्रुवारी महिन्यापासून १९१० च्या मध्यापर्यंत चालू होते. १९०८ च्या जुलै मध्ये प्रा. पराजपे याना 'काळा'तील काहीं लेखाबद्दल एकोणीस महिने कारावासाची शिक्षा झाली. या शिक्षेच्या निमित्तानें पराजपे याचा 'काळ' पत्राशी असलेला संबंध जवळजवळ सुटला असें मानलें तर स्वतः प्रा. पराजपे यांनीं 'काळ' पत्र दहा वर्षे चालविलें असें निष्पन्न होतें. या दहा वर्षांत प्रा. पराजपे यांनीं 'काळ' पत्रात जे विविध व बहुमोल लेख लिहिले त्यांपैकीं निवडक लेखांचा संग्रह प्रतिवर्षी प्रसिद्ध करण्याचा प्रघात प्रा. पराजपे यांनीं सुरू केला होता. या निवडक निबंधात सगळेच अग्रलेख पुनर्मुद्रित केले जात असत असेंहि नाही; आणि अग्रलेखाव्यतिरिक्त मजकूर या निवडक लेखांच्या संग्रहात पुनर्मुद्रित होतच नसे असेंहि नाही. काळातील निवडक निबंधांच्या प्रस्तुत विभागांत म्हणजे या सातव्या खंडात आढळणाऱ्या वसि लेखांपैकीं 'पशूंच्या साम्राज्याचा इतिहास,' 'एक ऐतिहासिक पदार्थसंग्रहालय,' 'देहूहून परत येतांना,' 'जगांतील उच्च रंगभूमीवरील नीच कृत्य' हे चार लेख तरी अग्रलेख नसलेले लेख आहेत. असे असूनही हे लेख वाङ्मय दृष्ट्या किती ऊच्च दर्जाचे आहेत, देशाच्या पारतंत्र्याबद्दल चीड उत्पन्न करण्याचें कार्य हेहि

लेख किती कसोशीनें करीत आहेत इत्यादि विचार हे लेख वाचतांना मनांत आले म्हणजे 'काळ'पत्राचें सर्व लेखन कसें एका ठेक्यांत व एका सुरांत चालत असें ह्याची बरोबर कल्पना करता येते.

आणि, प्रा. परांजपे हे भोवतालच्या घडामोडींपैकी ज्या घडामोडींवर आपलें लक्ष आकाश करीत आणि त्या घडामोडी वाचकापुढें मांडतांना ते ज्या एका विशिष्ट पद्धतीचा अवलंब करीत त्याचा विचार केला म्हणजे काळांतील सर्व लेखनाला असा एकसंघीपणा यावा हें अपरिहार्य ठरते. स्थानिक राजकारणांतल्या चिह्नर गोष्टी, सनदशीर राजकारणाच्या पराजपे यांना बेचव वाटणाऱ्या उलाढाली वगैरेंना प्रायः फाटा देऊन, प्रा. पराजपे हे भोवतालच्या महत्त्वपूर्ण घटना आणि भोवताली व्यक्त होत असलेली जळजळीत मते याचीच निवड करीत असत; आणि वाचकापुढे मांडावयाच्या विषयाची अशा प्रकारें निवड झाल्यावर प्रा. पराजपे हे त्या सर्व विषयाचें एकाग्र चित्तानें मनन करीत असत. या मननाच्या ओघात या प्रचलित घडामोडींवर पराजपे यांच्या कल्पकतेचा, विद्वत्तेचा, उपहासाचा, उपरोषाचा साज चढत असे. असा साज चढल्यावर हे सर्व प्रचलित विषय एका बेमालूम सूत्रात गुंफल्यासारखे 'काळ' पत्राच्या स्तंभातून प्रकट होत असत. 'काळ' पत्रातील मजकूर सांगण्याची प्रा. पराजपे यांची पद्धत काय होती या विषयीची एक दंतकथा मी कित्येक वर्षांपूर्वी ऐकलेली आहे. 'काळ' पत्रातलें बहुतेक मौलिक लेखन मंगळवारी व बुधवारी रालीं जन्माला येत असे. हा मजकूर ज्याला लिहावयास सागावयाचा असे, त्या लेखकानें रालीं लौकर झोंपी जावे अशी प्रा. पराजपे यांची सांगी असे. सभोवतीं सामसूम झालें म्हणजे प्रा. पराजपे हे एकटेच मनन करीत कित्येक तास एकाग्र होऊन बसत आणि, त्या चिंतन-समाधीत असताना 'काळा'त लिहावयाचा सर्व मजकूर त्यांना स्फुरत असे. ही समाधि उतरली म्हणजे-म्हणजेच मध्यरात्र उलटण्याच्या सुमारास-ते आपल्या लेखकाला उठवीत असत आणि मजकूर सांगण्याला प्रारंभ करीत असत. ही दंतकथा सर्वस्वी खरी नसली तरी प्रा. परांजपे यांच्या 'काळा'तील लेखन पद्धतीचें मर्म समजण्याच्या दृष्टीनें ती फार उद्बोधक आहे. काळांतील लेखन कशाप्रकारें होत असें या विषयाची माहिती स्वतः परांजपे यांनींच निदान दोन प्रसंगीं तरी

सांगितलेली आहे. रिव्ह्यू ऑफ रिव्ह्यूज या मासिकाचे संपादक मि. स्टेड हे आपल्या मासिकांत 'प्रोग्रेस ऑफ दी वर्ल्ड' या सदरात जी स्फुटें लिहीत असत त्याच स्फुटांच्या पद्धतीचा अवलंब आपण करीत असतो, असें प्रा. पराजपे यांनी प्रस्तुत सातव्या खंडातल्या, 'हृदयाविष्करण' या लेखांत सांगितलें आहे. १९०८ साली प्रा. पराजपे यांच्यावर राजद्रोहाचा खटला झाला. हायकोर्टांत प्रा. पराजपे यांनी हा खटला स्वतःच चालविला. या खटल्यात प्रा. पराजपे यांनी स्वतःच्या बचावाचें जें भाषण केलें ते इतर अनेक दृष्टींनी मननीय आहेच; पण, या भाषणात प्रा. पराजपे यांनी आपल्या 'काळा'मधील लेखन पद्धतीचे जे स्पष्टीकरण केलें आहे तें प्रस्तुत मुद्द्याच्या स्पष्टीकरणाच्या दृष्टीनें फार महत्वाचें आहे ' एका आठवड्यामध्ये जितक्या काहीं गोष्टी घडून आल्या असतील तितक्या सर्व पद्धतशीर रीतीनें, कदलीदलन्यायावरहुकुम सुसंगत अशा, लोकापुढे माडून आणि निरनिराळ्या गोष्टींचे दुवे एकमेकाना जोडून, एकजीव साखळी करावयाची ' ही खोड आपल्याला लागली असल्याचे प्रा. पराजपे यांनी या प्रसिद्ध भाषणात न्या. दावर याना सांगितलें होतें. प्रा. पराजपे याना ही संवय जडली होती म्हणूनच त्याचें काळांतील लेखन अतक्या ऊच्च दर्जाचें ठरलें आहे. कै. लो. टिळक यांच्या लेखनाचाहि असाच प्रकार होता असे मी विश्वसनीय रीत्या ऐकलेले आहे. केसरीच्या अग्रलेखाचें चिन्तन चालू असताना कै. घोंडोपंत विद्वांस अग्रलेखासाठीं टिळकासमोर येऊन उभे राहिले तर, " अवकाश आहे अजून; एन्जिन तापले नाहीं " असे म्हणून टिळक त्यांना परत दवडीत आणि मनन पूर्ण झालें असें ठरलें कीं, लेखकाला बोलावून अग्रलेख घडाघड सागून मोकळे होत ! वर्तमानपत्रातलेहि मौलिक लेखन अशा अकाग्र व मननशील चिंत्तातूनच उद्भूत होत असतें. सहा तास काम करण्याचें नाटक करून टलटिकोरी करणारे आणि आठवड्यात सरासरी दोन कॉलम लिहून दमल्याभागल्याचा आव आणणारे पुष्कळसे संपादकब्रुव कशा प्रकारचें लेखन लिहितात याचा प्रत्यक्ष अनुभव सध्या मराठी वाचकांना दुर्लभ नाहीं !

मनाच्या एकाग्रतेच्या अवस्थेत पराजपे हे ज्या अनेक विषयांची बेमालूम गुंफण करीत असत त्या सर्व विषयाचा व त्या सर्व गुंफणीचा सगळा रोख

मात्र एकच असे. कोणत्या ना कोणत्या तरी प्रकारे वाचकांच्या मनात येथील राज्यकर्ते व राज्यपद्धति यांच्याबद्दलची अप्रीति निर्माण करणे आणि स्वातंत्र्य-प्राप्तीचे जे इतिहाससिद्ध व अनुभवसिद्ध मार्ग आहेत त्याचा अवलंब करण्याला वाचकांना प्रवृत्त करणे या एकाच भक्कम सूत्रांत पराजपे याची विविध विचार-पुष्पे गुंफलेली असत. या पुष्पात विविधता यावी म्हणून पराजपे हे कित्येक प्रसंगी आत्मनिरीक्षणबुद्धीने आपल्या लोकांच्या दोषांचेहि आविष्करण करीत. हिंदुस्थानच्या राष्ट्रीय दुर्गुणात फितुरी हा दुर्गुण फार भयंकर आहे असे त्याचे ठाम मत होते. ते त्यांनी 'काळ' पत्रातल्या लेखांतून व इतरही लेखांतून वारंवार ठासून माडले आहे. प्रस्तुत सातव्या खंडात समाविष्ट झालेला 'फितुरी' हा लेख त्याच्या या ठाम मताची साक्ष पटवीत आहे. अशा विविध प्रकारच्या लेखांनी 'काळ' पत्राचे स्तंभ नटलेले असत हे खरे असले तरी, येथील परकीय सत्तेचे शस्त्रत्व करण्याला लोकांना शिकविणे हेच या सर्व लेखनाचे ध्येय व उद्दिष्ट असे. सर व्हॅलेंटाइन चिरोल यांनी 'Father of Indian unrest' (भारतीय असंतोषाचे जनक) ही पदवी एकट्या लोकमान्य टिळकानाच दिली आहे, हे खरे आहे; पण १८९८ पासून १९०८ पर्यंत महाराष्ट्रीय वृत्तपत्रांनी महाराष्ट्रात निर्माण केलेला असंतोष हिशेबात घेतला तर, भारतीय असंतोषाचे जनक या बहुमान वाचक पदवीवर प्रा. परांजपे याचा टिळकाच्या इतकाच अधिकार पोंचतो हे नाकबूल करून चालणार नाही. पूर्वीचे बरोबरीचे राजे तुल्यबल अशा पराक्रमी पुरुषाला आपल्या आसनाच्या अर्ध्या भागावर गौरवाने बसवून घेत असत. भारतीय असंतोषाचे जनक लो. टिळक याचा आत्माहि पराजपे याच्या आत्म्याला आपल्या अर्ध्यासनावर बसवून गौरवीत असेल, असे मानले तर ते चुकीचे ठरण्याचा मुळीच संभव नाही.

राजकीय असंतोष निर्माण करण्याच्या सामर्थ्याच्या बाबतीत टिळक व परांजपे हे तुल्यबल होते व यामुळेच स्वा. सावरकर यांनी आपल्या 'मॅग्झीन'च्या अर्पणपत्रिकेत या उभयतांना उद्देशून लोकमान्य ही एकच पदवी अर्पिली आहे. हे खरे असले तरी टिळक व परांजपे यांच्यामधील महत्त्वाचा भेदहि लक्षांत ठेवण्यासारखा आहे. असंतोषाच्या भडकत्या ज्वाला निर्माण होत होत शुद्ध व निर्मळ स्वातंत्र्य हे क्रमाने सिद्ध होत असते; ते सिद्ध

होण्यापूर्वीच्या काळात परकीय राज्यकर्ते दास्यमग्न लोकाना हळूहळू व नाइलाजाने अधिकार देत असतात; त्यांचा राष्ट्रसंवर्धनाच्या दृष्टीने उपयोग करून, तद्वारा देशाचे सामर्थ्य वाढवून आणि फिरून असंतोषाची आग निर्माण करून, हस्तगत झालेल्या अधिकारांत भर घालणे अपरिहार्य असते हे मुत्सद्दी टिळक कधीहि विसरत नसत. याच्या उलट, शुद्ध ध्येयवादी पराजपे हे म्युनिसिपालिटीच्या, लोकलबोर्डे, सत्तासंपन्न नसलेली विधिमंडळे या सर्वोच्या आणि अशाच प्रकारच्या संस्थांच्या लाभावर भर देणाऱ्या काँग्रेसच्या सनदशीर राजकारणाचा उपहास व अधिक्षेप करण्यातच स्वतःला धन्य मानीत असत. लो. टिळक मंडालेहून सुटून परत आल्यावर त्यांनी फिरून काँग्रेसमध्ये शिरण्याचे ठरविले. त्यावेळी पराजपे हे अखेरपर्यंत त्यांना विरोध करीत राहिले. याचे कारण हेच की, काँग्रेस-प्रवेशामुळे राष्ट्रीयपक्षाची स्वातंत्र्यप्राप्तीवरील दृष्टी चलित होईल असे त्यांना वाटत होते. टिळकाच्या मृत्यूनंतर गांधीजींच्या नेतृत्वाखाली जी पहिली असहकाराची वावटळ उठली तिचा पराजपे यांनी मनोभावाने पुरस्कार केला. असहकाराचे पर्यवसान काय होऊ शकते हे पाहिल्यावर, पराजपे हे १९२४-२५ सालापासून पुढील ४।५ वर्षांत प्रत्यक्ष राजकारणात प्रायः तटस्थ्याची व दूरस्थाचीच भूमिका घेऊन वागले. असहकाराच्या चळवळीचे स्वरूप क्रांतिकारक आहे व त्या चळवळीतून राष्ट्रस्वातंत्र्य सिद्ध होण्याचा बराचसा संभव आहे असे देशातल्या अनेक लोकांप्रमाणेच पराजपे यानाहि प्रारंभी वाटले असवे; आणि म्हणूनच, स्वातंत्र्यप्राप्तीचे एक साधन म्हणून त्यांनी या मार्गाचा पुरस्कार केला असावा. चादण्या रात्री कावळे अवेळीच ओरडू लागतात आणि त्यामुळे प्रभातसमय झाल्याचा भास होऊन कित्येक माणसे निद्रात्याग करून उठतात; कावळ्याच्या ओरडण्यामुळे आपली दिशाभूल झाली हे लक्षात येताच प्रभातकालाकडे लक्ष लावून बसलेली ही माणसे ज्या पद्धतीने वागतात त्या पद्धतीनेच पराजपे हेहि या काळात वागले, हे स्वाभाविकच आहे !

आपल्या लेखनाच्या द्वारा वाचकांच्या मनात स्वातंत्र्यप्रेम व साहस हे गुण निर्माण करणारे पराजपे लेखनाच्या भरांत कोणते टोंक गाठीत असत याची कल्पना प्रस्तुत खंडातील 'एम्. डी. प्लेहवे' या निबंधावरून करतां

येण्यासारखी आहे. हा (सातवा) खंड म्हणजे परांजपे यांनी १९०४-०५ या साली 'काळां'त लिहिलेल्या निवडक लेखांचा संग्रह होय. यापूर्वी सुरू झालेलं रूसो-जपानी युद्ध, या सुमारास चीनमध्ये होत असलेली जागृति वगैरे विषयाचा परामर्ष परांजपे यांनी या वर्षाच्या 'काळ'पत्राच्या अंकातून चारवार घेतलेला आढळतो. रशियात हळूहळू वाढत चाललेल्या क्रान्तिकारक दालचालीकडेहि परांजपे यांचे पूर्ण लक्ष होतं, असे या वर्षाचे 'काळ'पत्राचे अंक तपासले असता आढळून येतं. रशियातील क्रान्तिकारकांनी 'एम्. डी. प्लेहवे' या प्रधानाचा खून केला ही घटना परांजपे यांनी सांगितली यात विशेष असे काही नाही; पण, 'एम्.डी.प्लेहवे' याच्या खुनाच्या अध्यायाची समाप्ति आणि लॉर्ड कर्झन याच्या आख्यानाचा आरंभ याची साषेजोड परांजपे यांनी ज्या पद्धतीने केली आहे त्या पद्धतीत परांजपे यांचे वैशिष्ट्य दिसून येतं. एम्. डी. प्लेहवे प्रमाणेच लॉर्ड कर्झन हेहि क्रान्तिकारकाच्या रोषाला बळी पडले तर त्यात नवल नाही असा ध्वनि या लेखांतून निघतो हे स्पष्टपणे मान्य करण्याला आता काहीच हरकत उरलेली नाही. या लेखांतून हा ध्वनि निघत असल्यामुळे, मुंबईच्या व लंडनच्या टाइम्स पत्रांनी या लेखाविरुद्ध खूप बोभाटा केला. यावेळी परांजपे यांनी स्वसमर्थनासाठी जो लेख लिहिला तो मुळात शीर्षकरहित आहे. प्रस्तुत खंडात मंदर लेख 'हृदयाविष्करण' या शीर्षकाने विभूषित झालेला आढळत आहे. 'एम्. डी. प्लेहवे' हा लेख एका कारणासाठी वैशिष्ट्यपूर्ण ठरणारा आहे तर 'हृदयाविष्करण' हा लेख दुसऱ्या एका कारणासाठी वैशिष्ट्यपूर्ण ठरणारा आहे. सापडेल त्या मार्गाने क्रान्तिकारक विचाराचा प्रसार करणे व देशातील असंतोषाचे प्रदर्शन कोणत्याहि स्वरूपांत झाले तरी ते इष्ट मानणें हें जें परांजपे यांच्या वृत्तिंतले गुण ते 'एम्. डी. प्लेहवे' या लेखात उत्कटत्वाने दिसतात. तर्कशुद्धपणा, कोटिबाजपणा, उग्रोध, उपहास इत्यादि मार्गांचा आश्रय करून स्वकीय व परकीय टीकाकाराचा फडशा पाडण्याचें परांजपे यांच्या अंगचें सामर्थ्य किती अलौकिक होतें हें 'हृदयाविष्करण' या लेखावरून प्रत्ययास येतें.

या दोन लेखानंतर या खंडांत आढळणारा 'दगडी कोळस' हा लेख तर फारच बहारीचा आहे. या लेखाचें शीर्षक जसे चित्त वेधून घेणारे आहे

त्याप्रमाणेंच या लेखाची उपहासगर्भ सुरवातहि मोठी चित्त-वेधक आहे. अगदीं निरुपद्रवी विषय म्हणून निबडून काढलेल्या 'दगडी कोळशा'तूनहि किती धग निर्माण होऊं शकते हें परांजपे याच्या या चटकदार लेखावरून कोणाच्याहि सहज लक्षात येईल. या खंडातील लेखापैकी 'दगडी कोळसा' या लेखाचें शीर्षक जसें चटकदार व आकर्षक आहे त्याप्रमाणेंच प्रस्तुत खंडातील 'ब्लॅक होल' या निबंधाचें शीर्षकहि चटकदार आहे. हा निबंध वाचण्याला प्रवृत्त होणारा वाचक अशा अपेक्षेनें सुरवात करतो कीं, 'कल-कत्याची अंधार कोठडी' या ऐतिहासिक प्रसंगाची काही तरी चटकदार व स्फूर्तिदायक चिकित्सा आपल्याला या लेखात वाचावयाला मिळेल; पण अशा अपेक्षेने निघणाऱ्या वाचकाला अगदींच वेगळा अनुभव येतो. देशाचें स्वातंत्र्य सिद्ध करण्याच्या दृष्टीने आपल्या देशाची स्थिति एखाद्या अंधार कोठडीसारखी आहे हा विषय परांजपे यांनीं विस्तारानें मांडल्याचें पाहून वाचकाला चमत्कार वाटतो. 'आमच्या जुन्या मशीनगन्स' हा लेखाहि काहींसा याच वळणाचा आहे. हा लेख वरवर वाचणाराला असेंहि वाटण्याचा संभव आहे कीं, स्वातंत्र्यशाहीर म्हणून नावाजलेल्या परांजपे यांच्या 'काळ'पत्रात हिंदूंच्या प्राचीन आत्मिक बलाची एवढी महती कशासाठीं वर्णिली असावी आणि रुद्रातील अनुभवाच्या फळाची मीमांसा या ठिकाणीं इतक्या विस्तारानें का करण्यात आली असावी ? परांजपे याचे पुष्कळसे लेखन व पुष्कळसे वक्तृत्व हें त्यातील ध्वनि व सूचना याचें नीट आकलन करणारांच्याच आवाक्यात येऊ शकत असे ! 'आमच्या जुन्या मशीनगन्स' हा लेखहि ध्वनि आणि सूचना यांच्या द्वाराच समजून घेतला पाहिजे. शत्रूंचें निर्दालन करूं पहाणाऱ्या आपल्या पूर्वजांनीं जी उपाय-योजना केली ती किती विविध प्रकारची होती, ती योजना करताना किती सूक्ष्म विचार केला जात होता आणि ती उपाय-योजना ठरविणाराच्या मनात सूक्तसूक्त, पापपुण्य इत्यादि मनचळेपणाचे विचार कसे येत नसत याचें विवेचन करणाऱ्या परांजप्यांच्या मनात सद्यःकालीं आपल्या शत्रूंचें निर्दालन करूं पहाणाऱ्या माणसांनीं प्रभावी उपाय-योजना ठरविताना कसे वागलें पाहिजे हें सुचविण्याची कल्पना निःसंशय वावरत असली पाहिजे !

'धर्मातील लॉर्ड क्लाइव्ह' या ऐतिहासिक माहितीच्या आधारे लिहिलेल्या :

लेखांत पराजपे यांनीं हिंदूंच्या भोळिपणाची हजेरी घेतली आहे आणि या भोळिपणाचा लाभ कावेबाज खिस्ती मिशनऱ्यांनीं कसा करून घेतला याचें पराजपे यांनीं या लेखांत मार्मिक विवेचन केलें आहे. ' पतित परावर्तनांतील एक भाग ' या नावाचे तीन निबंध या खंडात समाविष्ट झालेले आहेत. हिंदूंना खिस्ती करून घेणाऱ्या मिशनऱ्यांची बागणूक व त्यांचें तंत्र याची या निबंधावर्तीत केलेली छाननी मोठी मार्मिक आहे. हे चार निबंध व याच खंडांत समाविष्ट झालेला ' वेदान्त वृक्ष ' हा पाचवा निबंध अशा लेखांचा साकल्यानें विचार करणाऱ्या माझ्यासारख्या माणसाच्या मनात एक विचार अगदीं स्वाभाविकपणेंच डोकावून जातो. दे. भ. या पदवीवर हक्क सांगणाऱ्या व स्वातंत्र्यभक्त म्हणून भिरविणाऱ्या प्रत्येक हिंदूनें आपलें हिन्दूपण विसरलें पाहिजे, हिंदुसमाजावर आक्रमण करणाऱ्या व हिंदुसमाजाला गळती लावणाऱ्या पीडकापुढें नागी टाकून नमून वागणे हेंच त्यांनीं आपल्या देशभक्तीचें लक्षण मानलें पाहिजे, अशा भ्रमिष्ठ विचाराचें जें वेडें पीक सध्यां देशभक्तबुवांनीं पिकविलें आहे तें निदान ' काळ 'कतें पराजपे या स्वातंत्र्यशाहिरानें व देशभक्तानें पेरून ठेवलेल्या विचारांशीं तरी सुसंगत नाही, असें मला स्पष्टपणें वाटतें. सध्याच्या हिंदी राजकारणाला जे मुसलमान घाजिणेपणाचें वळण लागले आहे तें पराजपे याना कितपत संमत झाले असते हा प्रश्न सोडविताना प्रत्येकाला आपापली कल्पनाशक्ति यथाप्रमाण वापरण्याची कितीहि मुभा असली तरी, त्या कल्पनाशक्तीचे घागे अखेरीस पराजपे यांनीं ' काळ ' पत्रात लिहिलेल्या या व अशा प्रकारच्या लेखांशीं विरोधी असता कामा नयेत, हें तरी सर्वांनीं लक्षात ठेविलें पाहिजे.

' काळकतें ' पराजपे हे निर्भेळ स्वातंत्र्याच्या कल्पनेची स्फूर्ति देणारे होते; त्या मानानें स्वातंत्र्य संपादन करण्याच्या दृष्टीनें त्यांचें कर्तृत्व कमी होतें असें सुचविताना कै० अच्युतराव कोल्हटकर यांनीं ' तलवार बहादूर आणि तलवारीचे कारखानदार ' या मार्मिक दृष्टान्ताचा उपयोग केला आहे. "तलवारीचे कारखानदार स्वतः तलवार बहादूर असतात, असें नाहीं. पण पाणीदार तलवारी कशा कराव्या हें त्यांना समजतें व अशी एखादी तलवार एखाद्या पराक्रमी पुरुषाच्या हातात पडली म्हणजे तीच भवानी तलवार बनून त्यांस श्रीशिवाजी महाराजाचें यश देतें " या ठसकेबाज वाक्यात अच्युतराव कोल्हट-

कर यांनी ' काळकर्ते ' पराजपे यांच्या कार्याचें मूल्यमापन केलें आहे. सध्यांच्या काळांत तलवार बहादुरीला जो अर्थ बिलगलेला आहे तो लक्षांत घेतां, पराजपे हे अजिबात तलवार बहादुर नव्हते हे म्हणणें अनेकाना पटणार नाही. मलाहि तें मान्य नाही. पराजपे हे भारतीय स्वातंत्र्य संग्रामातील अष्ट दर्जाचे तलवार बहादुरहि होते; आणि ' काळ ' पत्र चालवून व जन्म भर स्वातंत्र्योद्दीपक लेख लिहून त्यांनी जो तलवारीचा कारखाना चालविला तो त्यांच्या स्वतःच्या तलवार बहादुरीपेक्षा अधिक प्रभावशाली ठरला व या पुढेहि तो तसाच ठरत राहील अशा अर्थानें कै. कोल्हटकर यांच्या वरील विधानाचा विचार झाला पाहिजे, असें मला वाटतें. पराजपे यांनी आपल्या कारखान्यात घडविलेल्या अनेक तलवारींपैकी ही एक तलवार महाराष्ट्रातील तरुणाना परिचित करून देण्याचें, कोणालाहि प्रिय वाटणारें काम माझे मित्र श्री. य. गो. जोशी यांनी भजवर सोपविलें याबद्दल त्याचे आभार मानून व या पुस्तकाचा वाचकवर्ग हा अल्प परिचय गोड मानून घेईल अशी आशा व्यक्त करून मी वाचकाची रजा घेतों.

१ सप्टेंबर १९४६

{

—शि. ल. करंदीकर

पंडित पत्रकार व पुढारी यांनी प्रशंसलेली

“ सरस्वती ” ची अमूल्य

— प्र का श ने —

१ कारागृहाच्या भिंती—भाई ना. ग. गोरे	मूल्य ३ रु.
२ भारतीय क्रांति आणि राष्ट्रसभा—	
आचार्य शं. द. जावडेकर	मूल्य १२ आ.
३ काँग्रेसचीं साठ वर्षे—श्री. रा. प्र. कानिटकर	मूल्य ८ आ.
४ त्रिमंत्री योजना (भाग १ ला)	मूल्य ११ रु.
५ पत्री — साने गुरुजी	मूल्य ३॥ रु.
६ हिंदी रेल्वे कामगार—भाई वि. न. साने	मूल्य १२ आ.
७ त्रिमंत्री योजना (भाग २ रा)	मूल्य ११ रु.

— आ गा मी प्र का श ने —

१ लोकमान्य टिळक व महात्मा गांधी—

आचार्य शं. द. जावडेकर

२ फ्राइडचीं पांच व्याख्याने—भाई ना. ग. गोरे

३ भाई जयप्रकाश यांचीं स्वातंत्र्यविरास पत्रे—

संपादक भाई ना. ग. गोरे

४ सन्यतसेन

५ राष्ट्रसभेचे वनपर्व—आचार्य शं. द. जावडेकर

६ सत्याग्रही—खंडकाव्य—साने गुरुजी

पुस्तके मिळण्याचा पत्ता—

सुलभ राष्ट्रीय ग्रंथमाला

टिळक रोड, पुणे २

स. रा. देशपांडे

संचालक “सरस्वती”

२९१ शनिवार पुणे २.

महाराष्ट्र प्रांतिक परिषद् (१९२८)

वासुकाका जोशी, परांजपे (उभे), खेर, भोपटकर, सुभाषचंद्र बोस, चिं. वि. वैद्य, केळकर.

परमेश्वराची प्रार्थना : : : ?

काल : अग्रलेख, ता. १।४।१९०४

● 'काल' पत्राची वर्षारंभीची प्रार्थना.

जगांतील जी जी वस्तु पहावी, ती ती परमेश्वराचें अस्तित्व प्रदर्शित करीत आहे. नास्तिक लोक परमेश्वर कोठें आहे तो दाखवा, असें म्हणून नेहमीं आक्रोश करीत असतात. वास्तविक पाहिलें असता परमेश्वर मनुष्याच्या इतका जवळ आहे की, तो त्याला दुसऱ्यानीं दाखविण्याची काहीं जरूरी नाही. तो आपल्याजवळ आहे, तो आपल्यापासून दूर आहे, तो आपल्यापुढें आहे, आपल्या पाठीमागें आहे, आपल्या उजव्या हाताकडे आहे, आपल्या डाव्या हाताकडे आहे, आपल्या वर आहे, आपल्या खाली आहे, तो सर्वत्र भरलेला आहे. अथवा असें म्हणण्यापेक्षां सर्व विश्व हें परमेश्वरस्वरूपच आहे. आपल्यामध्ये परमेश्वराचें विराटस्वरूप म्हणून ज्याचें वर्णन केलेलें आहे, तेंही ह्याच धोरणावर होय. 'तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत्' या वचनाप्रमाणें परमेश्वरानें हें विश्व निर्माण केले आहे, व त्या विश्वामध्ये तो प्रविष्ट झाला आहे. त्यामुळें विचाराच्या दृष्टीला तो प्रत्येक ठिकाणीं दृश्यमान होतो. या विश्वातील सर्व वस्तूंमध्ये परमेश्वराचे अंश थोड्याबहुत प्रमाणानें शिरलेले असल्यामुळें त्या त्या वस्तु पाहिल्या म्हणजे मनावर काहींएक प्रकारचे विशिष्ट संस्कार उत्पन्न होतात. असें जरी आहे, तरी काहीं विशेष ठिकाणीं ईश्वरी तेज विशेष उत्कट स्वरूपानें वास करीत असतें, आणि त्यामुळें मनुष्याच्या मनावर विशेष परिणाम होऊन तें मन त्या ठिकाणीं रममाण होतें. अशा प्रकारचीं स्थळें म्हटलीं म्हणजे मोठमोठे पर्वत, गुहा, नद्या, सरोवरे वगैरे होत. परमेश्वरानें आपल्या कर्तृत्वाची कर्तृत्वाचा काहीं भाग मनुष्याला दिलेला आहे. त्या

कर्तृत्वाच्या जोराने मनुष्य जे काही करू शकतो, त्याबद्दल मनुष्याला आश्चर्य न वाटणे हे साहजिक आहे. परंतु जेथे मनुष्याच्या कर्तृत्वाची मर्यादा खुंटते, तेथे मनुष्याची देवाच्या अतुल कर्तृत्वाविषयीची कल्पना सुरू होते. मनुष्याला थोडीशी माती, दगड आणि लांकडे यांनी घर बांधता येते, परंतु माती, दगड आणि लांकडे यांचे अखंड परमाणु घेऊन त्यांच्यापासून त्याला पर्वत बनविता येत नाही. त्यामुळे जेव्हा तो एखाद्या पर्वताच्या शिखरावर जाऊन उभा राहतो आणि आसमंतात भारी आपली दृष्टि फेंकतो, व त्या पर्वताचा विस्तार आणि त्याची उंची पाहतो, त्यावेळी त्याचे मन थक्क होऊन जाते, हे कोणी केले असेल असा प्रश्न त्याच्या मनात उद्भवतो, हे कोणत्याही एका मनुष्याचे किंवा अनेक मनुष्यांच्या समुदायाचे कृत्य नव्हे अशी त्याच्या मनाला खात्री वाटत असते, आणि तरीही पण हे झालेले आहे तेव्हा ते कोणी केलेले असावे, अशी जिज्ञासा त्याच्या मनात उत्पन्न होते. त्या विचाराने तो वेडा होऊन जातो, त्याचे मन दाही दिशांकडे फाकते, त्याचे डोळे आकाशाकडे लागतात, आणि परमेश्वराची कल्पना त्याच्या अंतःकरणामध्ये जागृत होते. एखाद्या मोठ्या नदीच्या कांठी मनुष्य उभा राहतो, आणि तेथे त्याच्या दृष्टीला जो तेथील अद्भुतपणा दिसतो, त्याच्या योगानेही त्याचे मन गागरून जाते आणि वर दिलेल्या प्रकारच्याच परंपरेने तो अखेरीस परमेश्वराच्या कल्पनेला येऊन पोचतो. सकाळच्या प्रहरी क्षितिजावर सूर्य उगवत असता किंवा संध्याकाळी समुद्राच्या पाण्यात सूर्यबिंब पतन पावत असता त्या देखाव्याकडे जो पाहतो, तो हे मनुष्याचे काम नव्हे अशी खात्री झाल्यानंतर परमेश्वराकडेच वळतो. पृथ्वी, आप, तेज, वायु, आकाश, ही जी परमेश्वराने निर्माण केलेली स्थूल स्वरूपाची पंचमहाभूते ती त्याच्या त्याच्या विस्तीर्ण आणि उग्र स्वरूपामध्ये पाहिली म्हणजेही मनाची वरच्याप्रमाणेच स्थिति होऊन जाऊन त्या मनाला जिज्ञासेच्या ज्या टोंचण्या लागतात त्या शांत करण्याकरिता परमेश्वराच्या कल्पनेची अत्यंत आवश्यकता उत्पन्न होते. अशा रीतीने जेथे मनुष्याच्या कल्पनेची धांव संपते, तेथे परमेश्वराच्या अस्तित्वाची कल्पना सुरू होते. ज्या गोष्टी मनुष्याला करिता येतात त्यात मनुष्य परमेश्वराचा हात शिरकू द्यावयाचा नाही. परंतु जेथे त्याला काही समजत नाही, तेथे तो परमेश्वराचे सामर्थ्य कल्पितो. जसजशी मनुष्याच्या ज्ञानाची मर्यादा वाढत जाते, तसतसा देवाच्या सामर्थ्याचा प्रति

कमी कमी होत जातो. देवाचें राज्य व मनुष्याचें राज्य यांच्या सरहद्दी एक-मेकांना लागलेल्या आहेत. मनुष्याला न कळलेले कार्यकारणभाव, मनुष्याला अज्ञात असलेले संबंध, मनुष्याला करतां येण्याला अगक्य असलेल्या गोष्टी, मनुष्याच्या ज्ञानाला अगोचर असलेली अनंत सामर्थ्ये हीं सगळीं परमेश्वराच्या राज्यांत मोडतात. यांजवर मनुष्य नेहमीं हल्ले करीत आहे, व यांतील कांहीं प्रात आपल्या हस्तगत करून घेत आहे. तरीण मनुष्याला अज्ञात असलेली परमेश्वराची सामर्थ्ये इतकीं अनंत आहेत कीं, मनुष्यानें आपले हल्ले जगाच्या अंतापर्यंत असेच चालूं ठेविले तरी देखील तीं विलक्षण सामर्थ्ये मनुष्याच्या हातीं लागणार नाहीत. आणि या कारणामुळेही परमेश्वराच्या विषयींची बुद्धि मनुष्याच्या हृदयामध्ये दृढतर होते. जन्माच्या आधीं आपण कोठें असतो व मरणानंतर आपण कोठें जातो, आपण ज्या स्थितीत जन्मास येतो त्याच स्थितीत आपण जन्मास यावे अशाबद्दल कांहीं कारणे असतात कीं काय, आणि येथें केलेल्या कृत्याबद्दल आपल्याला पुढें बक्षीस किंवा शासन कांहीं मिळावयाचें आहे कीं काय, आपल्या शरीराची रचना हल्लीं आहे अशीच का केलेली आहे, त्यांतील मन हा काय पदार्थ आहे व त्याचे गुणधर्म काय आहेत, आपला जीव अनाद्यनंत आहे किंवा गर्भांतून उत्पन्न होऊन चितेमध्ये विलय पावणारा आहे, इत्यादि अनेक अध्यात्मिक प्रश्नही असे आहेत कीं, ते मुद्धा वर दिलेल्या आधिभौतिक प्रश्नाप्रमाणेच मनुष्याचे मन प्रथमतः व्यग्र करून नंतर तें परमेश्वराच्या अस्तित्वाच्या आणि कर्तृत्वाच्या कल्पनांनीं पुनरपि जाग्यावर आणून स्थिर करतात. अशा रीतीनें मनुष्याचें मन जेथें जेथें विचार करूं लागतें तेथें तेथें तें काहीं थोड्याशा अंतरावर जाऊन तेथें तें कुंठित होतें. आणि जेथें तें कुंठित होतें, तेथें त्याला परमेश्वरस्वरूप दिसूं लागतें. जशी आपल्या जिद्धेला उष्ण काळामध्ये तृषा लागते, त्याप्रमाणे मनुष्याच्या मनाला ज्ञानाची तृषा नेहमींच लागलेली आहे. हें काय, तें काय, असले प्रश्न मनुष्य आपल्या बाल्यावस्थेपासून अंतकाळापर्यंत सदोदित आपल्या मनाला विचारीत असतो. त्याला जेवढें समजतें त्याचे कार्यकारणभाव त्यास अवगत झालेले आहेत, त्यांत त्याला विलक्षण किंवा दैविक असें कांहींच वाटत नाही. परंतु त्याच्यापलीकडे सर्व देवकृत आहे असे तो मानतो. सारांश, जें मनुष्याचें अज्ञान, तो परमेश्वराच्या कर्तृबगारीचा प्रांत असें जरी म्हटलें, तरी परमेश्वराच्या कर्तृत्वाचा प्रांत फारसा संकुचित

होतो असे नाही. कारण, क्षुद्र मनुष्याने आपल्या ज्ञानाची मर्यादा वाढविली म्हणून ती कितीशी वाढणार आहे ? आतां जेथें मनुष्याचें ज्ञान चालत नाही, तेथें परमेश्वर मानला जातो, ही एक सापेक्ष दृष्टि आहे. परंतु मनुष्याला समजत नाहीत, किंवा करितां येत नाहीत, तेवढ्याच गोष्टी फक्त परमेश्वरकर्तृक आहेत आणि बाकीच्या नाहीत असे नाही. ज्या गोष्टींचे कार्यकारणभाव मनुष्याला कळलेले आहेत, त्यांत तरी असा प्रश्न उपस्थित होतो की, अमुक कारणानें अमुक कार्य उत्पन्न करावें अशी तरी शक्ति त्या कारणामध्ये कोणी उत्पन्न केली ? परमेश्वरानेंच की नव्हे ? हायड्रोजन आणि ऑक्सिजन एकत्र करून मनुष्याला पाणी उत्पन्न करितां येऊं लागले असेल; परंतु अन्योन्यसंगानें जल उत्पन्न करण्याचें सामर्थ्य हायड्रोजन आणि ऑक्सिजन यांच्यामध्ये कोणी ठेविलें ? तें परमेश्वरानेंच ठेविलें आहे. तें मनुष्याला ठेवितां येणार नाही, किंवा ठेविलेलें काढून घेता येणार नाही. अशा दृष्टीने पाहिलें असता ईश्वराच्या कर्तृत्वाचा अंशतः निषेध करणारे मनुष्याचें ज्ञान हें आपल्या अधिकाराच्या प्रांतांत देखील पगुच आहे. त्याला थोडेसें चालतां येतें; परंतु त्याला सर्वस्वी आपल्या पायावर चालतां यावयाचें नाही.

यावरून असें दिसून येईल की, जो थोडासा प्रांत मनुष्याच्या ज्ञानानें आक्रमण केलेला म्हणून दिसत आहे, तोसुद्धां वास्तविकपणें स्वतंत्र रीतीनें मनुष्याच्या ताब्यांत नाही. तेथेही परमेश्वराचें अस्तित्व आहे व परमेश्वरानें तेथें बरीचशी पूर्वतयारी करून ठेविलेली असल्यावांचून मनुष्याला त्याच्यावर आपली इमारत उभारतां यावयाची नाही. अशा रीतीनें परमेश्वराचें अस्तित्व सर्व ठिकाणीं भरलेलें आहे, व तें सर्व ठिकाणीं अनुमानानें जाणता येण्यासारखें असतें. परंतु अनुमानानें परमेश्वराचें अस्तित्व जाणून जरी मनुष्याच्या मनाची तृप्तता झाली, तरी त्याचे डोळे समाधान पावत नाहीत. ह्या जगाची उत्पत्ति, स्थिति आणि लय हीं घडवून आणणारा असा जो विलक्षण शक्तिमान् परमेश्वर, त्याचें स्वरूप आपण प्रत्यक्ष पहावें, अशी लालसा डोळ्यांस उत्पन्न होते. ही डोळ्याची लालसा तृप्त होणें शक्य आहे किंवा नाही, हा एक बिकट प्रश्न आहे. कारण, आपल्या डोळ्यांना पहावयाला आणि पाहून समाधान मानावयाला जसें स्वरूप पाहिजे आहे तसें परमेश्वराचें आहे किंवा नाही ही एक शंकाच आहे. तें परमेश्वराचें खरें स्वरूप जें काय

असेल, तें ज्यांनी पाहिलें असेल, ते पुरुष धन्य होत ! तरी सामान्य मनुष्याची तशी योग्यता नाही. तरीपण सामान्य मनुष्यांना परमेश्वराचें स्वरूप पाहण्याची दिव्दशा कमी असते असें मात्र नाही, व ती दिव्दशा त्यांनीं अनेक उपायांनीं परिपूर्ण करून घेतलेली आहे. सर्व उत्तम वस्तु ह्या परमेश्वराच्याच होत, व त्यांमध्ये परमेश्वराचाच अंश जास्त प्रमाणानें वास करीत आहे. असल्या सगळ्या चांगल्या वस्तु एकत्र करून मनुष्यांनीं परमेश्वराचें स्वरूप बनविलेलें आहे. हें स्वरूप बनविण्यांत प्रत्येकानें आपली कल्पनाशक्ति कमी अधिक प्रमाणांत चालविलेली आहे. परंतु त्या सर्वांच्या प्रयत्नांतील एकंदर धोरण असें दिसतें कीं, सर्व उत्तम वस्तूंच्या समुच्चयानें अत्यंत उत्तम स्वरूप निर्माण करावयाचें. त्यामुळें ज्यात सत्त्वगुण जास्त, ज्यात तेज अतिशय, ज्यात आकर्षण-शक्ति जोराची, ज्यात मनोवैधकता सर्वोत्कृष्ट, ज्यांत सौंदर्य अतिशय मोहक, अशा अनेक वस्तूंच्या एकीकरणानें बनविलेली जी परमेश्वराची स्वरूपें त्यांमध्ये देखील अशा उपायांनीं ईश्वरी अंश थोडाबहुत तरी उतरतोच, व त्या ईश्वरी अंशाच्या प्रभावानें असल्या मूर्तींच्या उपासकानाही अंशतः फलप्राप्ति होते. ही मूर्तीची, त्याच्या उपासनेची आणि त्याच्यापासून होणाऱ्या फलप्राप्तीची एक प्रकाराची उपपत्ति होय.

अशा रीतीनें उत्तम सात्त्विक वस्तूंच्या समुच्चयापासून मूर्तींमध्ये एक प्रकारचें सामर्थ्य उत्पन्न होतें, परंतु त्या मूर्तींमधील सामर्थ्याला आणखीही एक बाह्य कारण आहे. हें कारण त्या मूर्तींमध्ये वास करीत नसून त्या मूर्तींच्या उपासकांच्या अंतःकरणामध्ये वास करीत असतें. भावावांचून देव नाही, ही एक म्हण पुष्कळांनीं ऐकिली असेल; परंतु तिच्यातील गूढार्थ काय आहे, इकडे फारच थोड्याचें लक्ष गेलेलें असेल. भजकांच्या उत्तान मनोवृत्तींनीं देवतेच्या अंगामध्ये एक प्रकारचें सामर्थ्य चढत असतें. आपली निष्ठा जसजशी दृढ होईल तसतसें आपल्याला फळ मिळतें अशी जी समजूत आहे आणि जी पुष्कळ वेळा पुष्कळांच्या प्रत्ययाला येते, तिच्यांतील बीज हेंच आहे कीं, आपल्या भक्तीनें आणि एकतानतेनें आपल्या उपास्य देवतेच्या अंगामध्ये एक प्रकारचें विशेष सामर्थ्य उत्पन्न होतें. भजनानें आणि उपासनेनें आपण आपलें मन कमावून इतकें तयार करतो कीं, त्याच्यावर आपल्या उपास्य देवतेला पाहिजे ते परिणाम घडवून आणण्याला एक प्रकारचें शेतच

आपण तयार करून देतो, असे म्हटले तरी हरकत नाही. ह्या उपायांत एका दृष्टीने आपल्या मानसिक स्थितीपासूनही मूर्तीमधील सामर्थ्य वाढले जाते असे म्हणण्यास हरकत नाही. देवाच्या मूर्ती अनेक ठिकाणी अनेक आहेत; परंतु त्या सगळ्यांचीच प्रख्याति न होतां फक्त कांहींचीच विशेष झालेली आहे; याचें देखील मुख्य कारण हेंच की, त्यांपैकी कांहींना उत्तम उपासक मिळाले आणि बाकीच्यांना मिळाले नाहीत. असे फरक पडल्यामुळे देवतांच्या फलदायकत्वामध्ये फरक पडतो. अनेक लहान लहान देवता हे त्या सर्वशक्तिमान् परमेश्वराचे प्रतिनिधि होत. तेव्हा त्याच्यामध्ये तात्तम्यभाव असला म्हणून त्याच्या योगानें परमेश्वराच्या सर्व सामर्थ्याला कोणत्याही प्रकारचा बाध येतो असें नाही. उलट निरनिराळ्या प्रतीच्या अज्ञानांना त्याच्या उपासनेच्या मानानें लौकिक फळे देण्याकरितां देवता व त्याच्या मूर्ती ह्या अवश्य आहेत. पण वस्तुतः याचें जें भजनपूजन, तें त्या सर्वशक्तिमान् परमेश्वराचें भजनपूजन होय. कोणत्याही मूर्तीपुढें आपण अनन्यभावानें नमस्कार केले, तरी ते सगळे नमस्कार त्या परमेश्वरापाशीं जाऊन पोहोचतात. कोणत्याही देवतेपाशीं आपण नवस करून कांहीं मागितलें, तरी तें त्या जगन्नियंत्या-पाशींच मागितल्यासारखें आहे, व कोणत्याही देवतांनीं किंवा मूर्तींनीं कांहीं अनुग्रह केला असला, तरी तो सर्व अनुग्रह त्या परमेश्वरापासूनच आलेला असतो, असें आपण समजावें. जो परमेश्वर आब्रह्मस्तंबपर्यंत यच्चयावत् सर्व वस्तूंमध्ये भरून राहिलेला आहे, तो उत्तम सात्त्विक वस्तूंनीं बनविलेल्या आपल्या प्रतिनिधीभूत मूर्तींच्या ठिकाणींच कांहीं नास्तिक लोकांच्या खुशामतीसाठीं वास्तव्य करणार नाही, हें कसें संभवेल? मनुष्याचें मन परमेश्वराची जेथें कल्पना करील तेथें परमेश्वर उभा राहील आणि मनुष्याचा कंठ जेथें परमेश्वराला हांक मारील, तेथें तो त्याच्या हांकेला हाक देईल. हेंच आपल्या धर्मातील मूर्तिपूजेच्या कल्पनेचें मूळ होय व आपल्यांतील प्राणप्रतिष्ठेची क्रिया आणि तत्संबंधींचे मंत्र यांतील बाह्याग सोडून केवळ तत्त्वाचा विचार केला तर त्यामध्येही हेंच तत्त्व दिसून येतें. ह्या क्रियेत योग, धारणा, समाधि, वगैरे अनेक सात्त्विक मनोधर्मांचें तत्त्व प्रविष्ट झालेलें आहे. जो योगी आपल्या मनोनिग्रहानें पाहिजे त्या ठिकाणीं पाहिजे तें उत्पन्न करूं शकतो, तो एखाद्या प्रतिमेच्या ठिकाणीं आपल्या योगबलानें बलिष्ठ झालेल्या मंत्रोच्चारानें कांहीं विशेष गुणधर्म उत्पन्न

करूं शकणार नाहीं असें नाहीं. शिवाय योगी, साधुपुरुष वगैरेंच्या अंगामध्ये त्यांच्या अद्भुत तपोबलानें कांहीं अघटित सामर्थ्यें उत्पन्न झालेलीं असतात व हस्तस्पर्शानें त्यांच्या अंगांतील तीं सामर्थ्यें दुसऱ्या वस्तूंमध्ये प्रवेश करूं शकतात. अशा लोकांच्या हातून ज्या मूर्तींची स्थापना झालेली आहे, त्यांच्या अंगामध्ये कांहीं अलौकिक सामर्थ्य उत्पन्न होणें संभवनीय आहे, आणि म्हणूनच या बाबतीत कित्येक मूर्तींची ख्याति झालेली आहे. ह्याशिवाय मूर्तींच्यामध्ये सामर्थ्य उत्पन्न होण्याला दुसरीही कांहीं कारणें कित्येक ठिकाणीं असतात. नास्तिक लोक ज्यांना केवळ दगड, धोंडे, पाणी वगैरे म्हणतात, त्यांच्या ठिकाणीं सृष्टिनियमाप्रमाणें कांहीं अद्भुत संस्कार मूळचेच उत्पन्न झालेले असतात. परंतु ते संस्कार का व कसे उत्पन्न झालेले आहेत याच्याबद्दलची सामान्य लोकांना माहिती नसल्यामुळें त्यांमध्येही कांहीं दैविक अंश आहे अशी कल्पना होऊन कित्येक लोक त्यांच्या भजनीं लागतात. अशा प्रकारचीं देवाच्या मूर्तींना महत्त्व येण्याचीं अनेक कारणें आहेत. परंतु तीं कांहींही कारणें असलीं, तरी ह्या मूर्तीं म्हणजे त्या अनंतकोटिब्रह्मांडनायक परमेश्वराचे केवळ प्रतिनिधीच होत, ही कल्पना सर्वांच्या मनांत जागृत असते. त्या निर्गुण, निराकार, निरंजन आणि निरालंब अशा परमेश्वराचें मनुष्याला त्याच्या इच्छेप्रमाणें पूजन-अर्चन करिता येत नाही; म्हणून जाणून बुजून केवळ उपासनेसाठीं आपल्यामध्ये ही प्रतिमाची पद्धत प्रचलित झालेली आहे. सर्व जग हेंच ज्या परमेश्वराचें देऊळ त्याला त्याचे उपासक दुसरें देऊळ काय बांधणार, जगाच्या बाहेरील कोणत्या उपकरणांनीं बांधणार आणि या जगाच्या पलीकडील कोणत्या जागेमध्ये बांधणार ? ज्याच्यापासून सर्व वाणी निवृत्त झाल्या, त्याचीं स्तोत्रें मनुष्य काय म्हणणार ? व जो डोळ्यांना दिसत नाही, त्याला उपासक लोक डोळे भरून काय पाहणार ? अशा प्रकारच्या अनेक व्यावहारिक अडचणींच्या परिहारासाठीं ज्या मूर्तींचे अवतार झाले त्या मूर्तींची आपल्या लोकांनीं अनादिकाळापासून उपासना चालविलेली आहे, व ती आपली उपासना ह्या सगळ्या मूर्तींची हस्तें लागून परमेश्वराच्या घरीं जमा आहे. ती आपली जमा काय आहे, आणि प्रस्तुतच्या आपल्या राष्ट्रीय आपत्तीच्या प्रसंगांत तिच्या मोबदला परमेश्वरापाशीं किंवा त्याच्या निरनिराळ्या ठिकाणच्या गुमास्त्यांपाशीं आपल्याला काय मागणें जरूर आहे, याच्याबद्दल

आपण थोडासा विचार केला तर तो केवळ अप्रासंगिकच होईल असें नाही, ईश्वरोपासनेचा किंवा धार्मिक कृत्यांचा ऐहिक, राष्ट्रीय आणि स्वकीय कामाकडे कोणी उपयोग केला नाही असें नाही.

जगद्वंद्व जगद्गुरु श्रीविद्यारण्यस्वामी यांची अशी एक गोष्ट सांगतात की, त्यांनी चोवीस वर्षेपर्यंत गायत्रीपुश्ररण करून ती देवता सुप्रसन्न करून घेण्याचा प्रयत्न केला. परंतु गायत्री प्रसन्न झाली नाही, तेव्हा ते उद्वेगाने संन्यस्त होऊन घराच्या बाहेर पडले. तेव्हा गायत्री देवी प्रसन्न होऊन 'काय मागावयाचें असेल तें माग' असें म्हणाली. तेव्हा इतकीं वर्षे मी तपश्चरण केले असतां गायत्री प्रसन्न झाली नाही म्हणून त्यांना अतिशय क्रोध आला. हें जणून गायत्रीनें त्यांना त्याच्या पातकांचे पर्वत जळत असलेले दाखविले व "तुझीं पूर्वजन्मींचीं पातकें जाळून टाकण्यामध्येच तुझी या जन्मीची तपश्चर्या बहुतेक खर्च झाली आहे. तरीपण आतां मी तुजवर प्रसन्न झाले आहे, तेव्हां तूं काहींतरी वर मागून घे," असें देवी म्हणाली. तेव्हां विद्यारण्यस्वामी म्हणाले कीं, "मी आतां सन्याशी झालों. आतां मला तुझा वर काय करावयाचा आहे? मला कशाचीच इच्छा नाही, तर मी आता काय वर मागूं?" हें त्याचें भाषण गायत्रीनें श्रवण केलें, तरी पण विद्यारण्यांनीं काहींतरी वर मागून घेतलाच पाहिजे असा त्या देवतेने अतिशय आग्रह धरिला. तेव्हां, "मला तर काहींच नको, परंतु आपला निर्वधच असेल तर एक प्रहरपर्यंत माझ्या ग्रामावर होनाचा पाऊस पाडावा," असें विद्यारण्यांनीं सांगितलें. ती गोष्ट देवतेनें कबूल केली व त्याप्रमाणें एक प्रहरपर्यंत विद्यारण्यस्वामींच्या गावावर होनांचा पाऊस पडून विद्यारण्यांच्या गांवांतील लोक वंशपरंपरेचे श्रीमंत व सुखी झाले. अशा प्रकारचीं आपलीं आणि आपल्या पूर्वजांचीं काहीं पुश्ररणें परमेश्वराचे घरीं शिष्टक असतील आणि आपण आनांपर्यंत केलेल्या पातकांचे पर्वत जाळून त्यांतून जर कांहीं बाकी उरत असेल, तर तिच्या सामर्थ्यानें आपल्या या हतभाग्य हिंदुस्थान देशावर सौख्याचा पाऊस पाडण्याविषयी आपण त्या परमेश्वराची आणि त्याच्या अंशभूत देवतांची प्रार्थना करणें गैरवाजवी होणार नाही.

हे आर्यभूमीत वास करणाऱ्या अनेक देवतांनी, तुमच्याकडे ह्या आर्य-भूमीचें आणि या आर्यभूमीतील लोकांचें कांहीं मागणें आहे. पूर्वीच्या

राजांनी आमच्याकरितां तुमच्यापाशीं कांहीं ठेवी ठेविल्या आहेत, त्या तुम्ही आम्हांला या वेळीं द्या. आमच्या पूर्वींच्या राजांना त्यांच्या त्या वेळच्या प्रजेची तर काळजी होतीच, परंतु पुढें होणाऱ्या प्रजेची सुद्धां त्यांना फार काळजी होती. ते आपल्या वेळच्या प्रजेचें आपल्या सैन्यानें यथाशक्ति संरक्षण करीतच होते. पण हें सैन्य आपल्या पुढच्या देशबांधवाचें संरक्षण करण्याला टिकणार नाही, हें ते जाणून होते. परंतु मग आपल्या भावी देशबांधवाचें आपण संरक्षण कसें करूं शकूं, अशी त्यांना चिंता पडली असतां, देवता आणि धर्म हें कायम टिकणारें सैन्य आहे, ही दैवी कल्पना त्यांच्या मनामध्ये त्या वेळीं प्रकाशमान झाली. आणि म्हणून त्यांनीं तुम्हांला देवळें बांधून दिलीं, जहागिरी दिल्या, नंदादीप सुरू केले, चौघड्यांची योजना केली, आणि अन्नछत्रें घातलीं. त्या पूर्वींच्या राजांना माहीत होतें कीं, आता आपल्याजवळ कितीही द्रव्यसंचय असला, तरी तो आपल्या पुढील करंट्या देशबांधवाच्या वेळेपर्यंत कायम रहावयाचा नाही. म्हणून, हे देवतांनो, त्यांनीं आपले कोट्यवधि रुपयांचे खजिने अशा कामीं लाविले आहेत कीं, ते तेथे कधीही बुडावयाचे नाहीत, आणि ते शतगुणित होऊन आपल्या देशबांधवांच्या संकटसमयीं त्यांच्या गरजेला उपयोगी पडतील. त्यांना माहीत होतें कीं, आतां आपण कितीही मजबूत किल्ले बांधिले, तरी पुढे नवीन शोधाच्या अशा विलक्षण तोफा आणि बंदुका निघावयाच्या आहेत कीं, त्यांच्या माऱ्यापुढें आपले किल्ले फार वेळ टिकावयाचे नाहीत, आणि आपल्या देशबांधवांचें व्हावें तसें संरक्षण व्हावयाचें नाही. ही स्थिति लक्षात आणून, हे देवतांनो, त्यांनीं तुमचीं देवळें बांधलीं आणि धर्माचे दुर्भेद्य किल्ले उभारले ! हे देवताचे आणि धर्माचे किल्ले बांधून ठेवण्यामध्ये आपल्या भावी देशबांधवाच्या हिताच्या कामीं त्यांनीं फारच दूरदर्शीपणा दाखविलेला आहे. त्यांना माहीत होतें कीं, आपल्या देशबांधवावर आपल्या पाठीमागून अंमल करण्याकरिता येणारे लोक आपल्या सर्व गोष्टींचा उच्छेद करून टाकतील. म्हणून आमच्या जुन्या राजांनीं युक्ति काढून असे किल्ले बांधिले कीं, ते हिंदुस्थानच्या परकीय राजांनाही मोडण्याचें धारिष्ट होऊं नये. ते किल्ले जमीनदोस्त केले तर धर्माच्या आवेशानें लोकांचीं मनं खवळून जावीं आणि ते कायम ठेविले तर सहजगत्याच लोकांचा कार्य-भाग व्हावा, असा दुहेरी फायदा पाहून आमच्या पूर्वींच्या राजांनीं, हे देवतांनो,

तुमचीं देवळें बांधलीं आहेत. जेथें कांहीं नैसर्गिक सौंदर्य होतें आणि त्या कारणानें मूळचीच परमेश्वरस्वरूपाची थोडीबहुत साक्ष पडत होती, तेथें आमच्या पूर्वजांनी धर्माची पताका लावून आणि तुमची स्थापना करून हा सर्व भरतखंडाचा प्रदेश त्यांनी तुमच्या पदरांत घातलेला आहे. याचें संरक्षण तुम्हीं करावयाला पाहिजे आहे. सृष्टिसौंदर्यानें मनोहर आणि प्रेक्षणीय झालेल्या बहुतेक टेकड्यांच्या आणि पर्वतांच्या शिखरांवरून तुमची स्थापना त्यांनी केली आहे. हिंदुस्थानातील कोणत्याहि प्रदेशात उभें राहून एखाद्यानें आसमंतात भागी दृष्टि फेंकली, तर कोठें तरी आसपास, हे देवतांनो, तुमच्या पताका आणि तुमचीं निशाणें फडकत असलेली त्याच्या दृष्टीस पडतात, आणि चार प्रहराचे चार चौघडे तुमच्या मंदिरांतून झडत असलेले दुरून त्याचे कानावर येतात. सद्यःस्थितीला वैतागून, भुकेनें व्याकुळ होऊन आणि उन्हांनें होरपळून तो एखाद्या अरण्यांत निराशेनें भटकत असला, तरी देखील, हे देवतांनो, एखाद्या डोंगरावर त्यानें तुमचें निशाण पाहिलें किंवा तुमच्या चौघड्यांचा ध्वनि ऐकला, म्हणजे तेवढ्यानेंही त्याच्या मनाला थोडासा धीर येतो. या जगांत आपलें कोणीतरी आहे असे त्याला वाटतें, आपल्याला मनुष्यांनी गांजलें आहे तरी ह्या देवता आपल्याला विसरणार नाहीत अशी त्याला आशा उत्पन्न होते, सात्त्विक विकारांनी त्याचें अंतःकरण उचंचळून जाऊन त्याच्या नेत्रातून अश्रुधारा वाहूं लागतात, तो आपल्या अश्रुजलांनीं आपल्या वाटेवरील दगडही आर्द्र करितो, आपल्या सभोंवार पसरलेल्या निर्जन अरण्याकडे पाहून त्याचें मन उदास होत असलें तरी, हे देवतांनो, तुमच्याकडे पाहून त्याचें पोट भरतें, त्याला मध्यान्हीच्या सूर्याचेंही ऊन लागेनासें होतें, व 'ह्या देवता आपल्या देशाला सुखाचे दिवस खात्रीनें दाखवितील' असे उद्गार त्याचे तोडून निघतात. हे देवतांनो, पूर्वींच्या राजांनीं ह्या ज्या तुमच्या संस्थापना केल्या आहेत आणि त्यांच्या ज्या देणग्या तुम्हीं स्वीकारल्या आहेत, त्यांच्या योगानें तुमच्यावर एक प्रकारची जबाबदारी आलेली आहे. तुमच्या उपासकांवर ज्या आपत्ति आल्या आहेत, त्या पर्यायानें तुमच्याही आपत्ति होत. ज्या वेळेला एखाद्या देशांतील लोक गुलाम बनतात, त्या वेळीं त्या देशावर अधिष्ठान करणाऱ्या आणि त्या देशाचें संरक्षण करणाऱ्या देवतांवरही एक प्रकारची गुलामगिरीची कळा येते; व ज्या देवता सदोदित

तेजोमय असावयाच्या, त्यांचाही वारंवार तेजोभंग होऊं लागतो. हे देवतांनो, हा तुमचा तेजोभंग झालेला पाहून या भरतखंडांतील लोकांना अतिशय खेद होत आहे. आमचें विशेषें नाहीं; परंतु, हे देवतांनो, आमचें अंतःकरण तुमच्यासाठीं फार हळूहळूतें. कांहीं थोड्या शतकांपूर्वीं तुमचें वैभव केवढें होतें ! तुमचें माहात्म्य केवढें असे ! व तुमच्याबद्दल लोकाना श्रद्धा आणि अभिमान किती वाटत असे ! परंतु आतां तें कांहींच नाहीं ! तुम्हीही आमच्यासारख्या परतंत्रतेपासून उत्पन्न होणाऱ्या दुःखाचा अनुभव घेत आहां, असें दिसतें. म्हणून, हे देवतांनो, आमच्यासाठीं नसेल तर नसो, परंतु निदान तुम्ही आपल्या स्वतःसाठीं तरी आतां जागृत झालें पाहिजे, मनुष्यांना सुद्धां जी पायमल्ली सहन होत नाहीं ती देवतांना कशी सहन व्हावी ? अथवा मनुष्यापेक्षा देवतांच्या अंगात सर्वच गुण जास्त असतात, त्याप्रमाणें सहनशीलतेचा गुण सुद्धां जास्तच आहे कीं काय ? पण दुर्बल मनुष्याप्रमाणें हे देवतांनो, तुम्हीं काय म्हणून अपराध सहन करावेत ? तुम्ही काय दुर्बल आहा ? आणि असाल तर तुमच्यापेक्षां जास्त बळ मनुष्याच्या अंगात कधीं येणार आहे ? तुम्ही आता जागृत झालेंच पाहिजे. तुम्हीं प्रकाशमान होण्याला सुखात केली पाहिजे. तुम्हीं आपल्या सत्त्वगुणात तमोगुण कालविला पाहिजे. तुम्हीं आमचें संरक्षण केलें पाहिजे. आमचें संरक्षण तुम्हां केलें नाहीं तर तुमचें भजन कोण करील ? तुमच्यामध्ये जें काहीं दैविक तेज संचित झालेले आहे, तुमच्यामध्ये जी कांहीं विद्युत्शक्ति एकीकृत आहे, तिचा उपयोग तुम्ही केव्हां करणार ? आकाशातील मेघगर्जना, विद्युत्पात आणि वज्रास्त्र हीं तुमच्या ताब्यांत आहेत असे म्हणतात, तें तुम्ही खरें केव्हां करून दाखविणार ? मनुष्यांचीं अंतःकरणें एका क्षणात बदलून टाकण्याचें सामर्थ्य जें तुमच्या अंगामध्ये आहे, त्याचा प्रयोग तुम्ही लोकांच्या अंतःकरणावर केव्हा करणार ? ह्या आर्यावर्तात कोट्यवधि लोक टाळ घेऊन तुमचेपुढें नाचतात; घरदार सोडून तुमच्या यात्रा करितात; तुम्ही डोंगरांत, नदींत, गुहेंत, दरींत, बफींत, अरण्यांत, अंधारांत, समुद्रांत जेथें असाल तेथें तुम्हांला शोधीत येतात; तुमच्यासाठीं लाखों रुपये खर्च करितात; तुमचें नांव घेत नदीतून बुडत्या मारितात आणि गुहेंतून समाधि लावितात, अशा लोकांच्यासाठीं तुम्ही काय करीत आहां ? त्यांनीं हालांत रहावें आणि तुम्हीं त्यांच्याबद्दल कांहींही करूं

नये, हें उचित आहे काय ? या आर्यभूमीतील आर्य लोकांची किती अनार्य स्थिति झाली आहे, हें तुम्हांला दिसत नाही काय ? किंवा दिसत असूनही तुम्ही उपेक्षा करतां काय ? परंतु उपेक्षा करण्याची ही वेळ नव्हे. पूर्वी जशी ही मेदिनी त्रस्त झाली होती, तशीच ती आतांही झालेली आहे. मागें जशी ती गायीचें रूप धारण करून परमात्म्याकडे गेली होती, त्याचप्रमाणें ती आतांही अगदी दीन गाय होऊन ' आपल्याला कोणी परमात्म्याकडे नेईल काय ? ' अशी वाट पहात बसली आहे. हे देवतांनो, पूर्वी ह्या गाय झालेल्या पृथ्वीला आणि पृथ्वीवरील लोकांना बरोबर घेऊन तुम्ही ज्याप्रमाणें क्षीरसागरामध्यें निजलेल्या परमात्म्याकडे गेलां, तशाच प्रकारची वेळ आतांही आलेली आहे. आपण सर्वांनीं मिळून त्या जगन्नियंत्या परमेश्वराकडे धांव घेतली पाहिजे, आणि त्याची स्तुति गाऊन त्याला करुणस्वरानें आपल्या संकटाचें निवारण करण्याकरितां आळविलें पाहिजे. सृष्टि निर्माण करण्यातील मूळचे तुझे जे हेतु ते सिद्धीस न जातां जगांत अन्याय, जुलूम, असत्य आणि अनन्वितपणा यांची भयंकर वाढ होऊन मनुष्यें मनुष्यांना खाऊं लागण्यापर्यंत मजल आलेली आहे, व त्यामुळें ह्या जगात जो एक प्रकारचा समतोलपणा असावयाला पाहिजे आहे तो नष्ट होत आहे, व तूं चालूं केलेलें हें कालचक्र विघडत चाललेलें आहे, तें नीट होणें फार जरूर आहे, असें आपण सविनय प्रार्थना करून परमेश्वराला कळविलें पाहिजे.

जगाच्या उच्च रंगभूमीवरील नीच कृत्य : १

काळ : स्वतंत्र, ता. १५/४/१९०४

● इंग्लिशाचें शांततेचें मिशन कर्नल यंग हसबंड याचे नेतृत्वाखालीं तिबेटात गेलें होतें. मिशनबरोबर सैन्य होतें व त्यात हिंदी पलटणी होत्या. या सैन्याने ट्यूना येथें तिबेटी सैन्यावर जय मिळविला. ल्हासाच्या लामानें रशियाशीं कारस्थानें करण्याऐवजीं आपल्याबरोबर संगनमत करावें असा या मिशनचा डाव होता.

स्थळः—हिमालय पर्वतातील बर्फाच्छादित प्रदेश. वेळः—ट्यूनाच्या लढाईनंतरची एक काळोखी रात्र. ट्यूनाच्या लढाईत जखमी होऊन हॉस्पिटलच्या एका तंबूत एक शीख शिपाई कण्हत पडला असतां तेथें डोलीवाले दुसरा एक गुरखा शिपाई आणून टाकतात.

शीखः—अरे, हा रे कोण ?

गुरखाः—जसा तूं, तसाच मी.

शीखः—तुझा देश कोणता ?

गुरखाः—मी नेपाळांतला.

शीखः—तुला जखम कोठें झाली आहे ?

गुरखाः—पायांत गोळी लागली आहे.

शीखः—तर मग, ज्या पायांनीं तुला तुझ्या नेपाळांतून या ठिकाणीं दुसऱ्याच्या हद्दीचें अन्यायानें आक्रमण करण्याकरितां आणिलें, त्या तुझ्या पायांना ही चांगलीच शिक्षा झाली असें म्हटलें पाहिजे.

गुरखाः—तुझें राहण्याचें ठिकाण कोणचें ?

शीखः—मी तिकडे पंजाबांत राहतों. तरवारीच्या घावानें माझा हात तुटला आहे.

गुरखाः—मग त्याबद्दल तुला दुःख वाटत नाही काय ?

शीखः—दुःख काय म्हणून वाटवें ! जसें करावें तसें भरावें ! मी दुसऱ्याच्या हद्दीत जाऊन चोरी करूं लागलों, त्याबद्दल त्यांनीं माझे हात कापले, तर मी आता काय म्हणून रडावें ?

गु०ः—तूं चोरी करीत होतास ?

शी०ः—नाहीं तर काय ? आपण कोठें आलों आहों आणि कशाकरितां आलों आहों, हें तुला माहीत आहे ? तूं हल्लीं कोठें आहेस सांग पाहूं ?

गु०ः—हा तिबेटीचा मुलूख आहे.

शी०ः—ह्या दुसऱ्याच्या घरांत तूं काय म्हणून शिरलास ? तिबेटी लोकांनीं आपल्या घरांत येण्याविषयीं तुला परवानगी दिली होती ?

गु०ः—मी लढण्याकरितां आलों आहे.

शी०ः—तूं तिबेटी लोकांशीं कां लढतोस ? त्यांनीं तुझें काय केलें आहे ? तुझ्या बायकापोरांना मारण्याकरिता, तुझें घरदार जाळून टाकण्याकरितां, आणि शेतवाडीचा नाश करण्याकरिता हे तिबेटी लोक कधीं तुझ्या मुलखांत आले होते ? त्यांनीं तुझें असें काय वाईट केले आहे कीं, ज्यासाठीं तूं त्याची गर्दन छाटण्याला तयार झाला होतास ?

गु०ः—तिबेटी लोकाना याच्यापूर्वीं मी काळे कीं गोरे पाहिलेसुद्धां नव्हते. त्यांनीं माझा अन्याय केला आहे असें मी विनाकारण कसें म्हणूं ?

शी०ः—मग तूं त्या निरपराधी लोकाचे खून पाडण्याकरिता का आलास ?

गु०ः—माझी पलटण आली म्हणून मी आलों.

शी०ः—पण पलटण तरी का आली ? पलटणींतील बाकीच्या शिपायाना तरी तुझ्यापेक्षा काहीं जास्त कारण होतें असें नाही. आपण दुसऱ्यांना मारण्याकरितां का जातो आणि तिबेटी लोकांनीं आपलें काय केलें आहे, ह्याच्याबद्दल पलटणींतील बाकीच्या शिपायांनीं कधीं विचार केला आहे काय ?

गु०ः—नाहीं ! आम्हां जनावरांना असा विचार करण्याची कधीं संवयच नाही. छूः म्हटलें कीं लचका तोडावयाचा, या अविचारांत आमचा जन्म गेला. साहेबांनीं पलटणीला हुकूम केला कीं, बँड वाजवीत आमची पलटण

निघाली ! जणुं काय आम्ही लग्नाला चाललों आहों !

शी०:—पण सहेब लोक तरी आपल्या पलटणींना थंडीवाऱ्यांतून आणि बर्फांतून जाण्याचा हुकूम कां कारितात, हें तुम्हीं त्यांना कधी विचारलें आहे काय ?

गु०:—आम्ही कधी विचारलें नाहीं. माझ्या आज्ञापासून माझी ही तिसरी पिढी आहे. आम्ही तीन पिढ्या लढाया करित आहों, पण आम्ही अजून सहेबाला असा प्रश्न कधी विचारला नाहीं.

शी०:—तीन पिढ्या लढाईचें काम चालविलें आहे ! मग तर तुम्हीं बरेंचसे मोठें राज्य संपादन करून घेतलें असेल !

गु०:—या परमेश्वराच्या विस्तीर्ण जगात आमच्या मालकीची वीतभर-सुद्धां जमीन नाहीं.

शी०:—तूं माझी थट्टा करित आहेस.

गु०:—मी तुझ्या गळ्याशपथ खोटे बोलत नाहीं.

शी०:—तीन पिढ्या लढाया मारून वीतभरसुद्धा जमीन नाहीं, मग केलें तरी काय ?

गु०:—आम्ही शौर्याने हिंदुस्थानांतील किती तरी नेटिव्ह राजांचीं राज्यें इंग्रज बहादुरांना जिंकून दिली आहेत !

शी०:—तुमच्यासारखे परोपकारी पुरुष जगांत कोठेंही सापडावयाचे नाहींत ! ज्या नेटिव्ह राजांचीं राज्यें तुम्हीं बुडविली, त्यांनीं तुमचा बहुतकरून कांहींतरी फार मोठा गुन्हा केला असला पाहिजे. एरवीं तुम्ही धर्मयोद्धे निरपराध्यावर शस्त्र चालवावयाचे नाहीं !

गु०:—छे: छे: ! त्यांनीं आमचें कांहीं एक केलें नव्हतें. उलट ते आणि आम्ही एका देशातले, एका धर्माचे, एका रक्ताचे आणि एका हाडामासाचे होतो. आणि आमच्या अनेक पिढ्यांनीं अनेक वेळां त्यांचें अन्न खाल्लें होतें.

शी०:—असें असून परकीय देशांतून आलेल्या इंग्लिशांची बाजू घेऊन तुम्ही त्यांच्यावर उठलां, तेव्हां इंग्लिशानीं तुम्हांला तशाच कांहींतरी मोठ्या जहागिरी, सरंजाम व इनामें करून दिली असली पाहिजेत. कारण, तुपाच्या आग्नेवांचून उष्टें कोण चाटणार ?

शु०:—माझ्या सगळ्या जहागिरी माझ्या गळ्यांत आहेत ! इंग्रज बहादरांनी दिलेल्या विल्ल्यांची माळ माझ्या गळ्यांत आहे ! आपल्या राजेसाहेबांना आपलें राज्य वाढवावें असें नेहमीं वाटत असल्यावरून आम्हांला खर्ची घालून ते आपल्या साम्राज्याचा विस्तार वाढवीत असतात !

शी०:—काय ? हल्लीं ब्रिटिश साम्राज्याचें एक कोटीच्यावर जें क्षेत्रफळ आहे, तेवढें राजेसाहेबांना पुरत नाहीं काय ? मनुष्याचा देह मोजून पाहिला तर तो साडेतीन हात भरतो. त्या एकट्या साडेतीन हातासाठीं एक कोटीहून जास्त क्षेत्रफळाची जमीन ! आणि तरी देखील तृप्ति नाही ! एकट्या साडेतीन हातासाठीं लोकांची इतकी जमीन बुचाडून काय करावयाचें आहे ? एक कोटीहून जास्त क्षेत्रफळाची जमीन एकट्याला पुरेशी न होण्याला तो प्राणी कितीतरी विस्तीर्ण असला पाहिजे ! बरें पण, तूं ही एक कोटीहून जास्त क्षेत्रफळाची अडचणीची जागा एका साडेतीन हाताच्या देहासाठीं जरा जास्त रुंद आणि ऐसपैस करण्यासाठी जो या हिमालयाच्या बर्फावर मरणोन्मुख होऊन पडला आहेस, त्या तुला स्वतःला मेल्यावर पुरण्याची वेळ आली तर तुझ्या थडग्याला जास्त जागा मिळण्याची तूं काहीं तरी तजवीज केलीच असशील ? नाही बरें ?

शु०:—जास्त जागा काय करावयाची आहे ? राजा असो किंवा माझ्यासारखा रंक असो, मेल्यावर सगळ्यांना साडेतीन हात जागा बसस होते. कोणाच्या ताब्यात कोट्यवधि एकर जमीन असली तरी मेल्यावर तो साडेतीन हात जमिनीचाच मालक ! अशी खरी स्थिति असूनही मनुष्यें लोभाला गुंतून अनन्वित कृत्यें करण्याला तयार होतात.

शी०:—आणि तुमच्यासारखे बैल असल्या अन्यायाच्या कार्मी त्यांना मदत करण्याला तयार होतात ! व अशानेंच आपण आपला देश दुसऱ्यांच्या हातांत देऊन आज आपण त्यांचे गुलाम होऊन बसलों आहों.

शु०:—आपण गुलाम झालों आहों, हें मला समजतें. कारण सोजीर आणि आपण सारखेच पराक्रम करीत असतां, किंबहुना त्यांच्यापेक्षां आपण जास्त धैर्य दाखवीत असतांही, आपल्याला पगार थोडा आणि त्रास जास्त ! यावरून आपली गुलामगिरी आपल्याला सांगण्याला दुसरा कोणी नको; परंतु आपला देश म्हणून म्हणतात तो कोणता, आणि त्याच्यासाठीं आपण

काय केलें पाहिजे व तें कां केलें पाहिजे, याच्याबद्दल मला काहीं समजत नाहीं.

शी० :—हिंदुस्थान हा आपला देश. हिमालय पर्वतापासून लंकेपर्यंत जो विस्तीर्ण आणि सुंदर प्रदेश आहे, तो आपला देश. त्या देशांत आपण सगळे जन्मास आलेले आहों. एका आईच्या पोटी जशी अनेक लेकरे निपजतात, तसे आपण हिंदुस्थानात निपजलो आहों, त्या आपण एकमेकांनीं एकमेकांची डोकी फोडावीत, मद्रासेंतल्या लोकांनीं मुंबईतल्या लोकांना गोळ्या घालाव्यात, आणि मुंबईतील लोकांनीं पंजाबच्या लोकांना ठार मारावे, हा क्रम बरोबर नाही. जर तुझा भाऊ तुझ्यापुढें येऊन उमा राहिला आणि प्रत्यक्ष ब्रह्मदेवानें तुला सांगितलें कीं, ह्याच्यावर तूं गोळी घाल, तर तूं घालशील काय ?

गु० :—मी आपल्या भावाला कधीही ठार मारणार नाहीं.

शी० :—तूं तोंडानें मात्र असें म्हणतोस, परंतु तूं हजारां वेळां आपल्या भावांना गोळ्या घातल्या आहेस. कारण, हिंदुस्थानातील लोक हे तुझे भाऊच होत. सर्व पशूंत अतिशय मूर्ख पशु म्हणजे बैल होय. त्या बैलाप्रमाणें तुमची ही कृति चालली आहे.

गु० :—आपल्या देशावर आम्ही नागर फिरवीत आहों व त्या नागराचें जोखड आम्ही आपल्या मानेवर वहात आहों, हें खरें. पण तो नागर मी एकटाच ओढीत नाहीं. माझ्या जोडीला दुसरा एक बैल आहे, असें मला वाटतें.

शी० :—अलबत ! माझीही कृत्ये तुझ्यासारखीच आहेत. तुला मी दोष देतो त्यावेळीं मी त्या दोषापासून अलिप्त आहे असें मी मुळीच समजत नाहीं. आपले सगळ्याचे हे दोष आहेत, आणि आपल्या सगळ्यांच्या हातून या चुका झालेल्या आहेत. मात्र दुःखाची गोष्ट एवढीच आहे कीं, आपल्या गुन्हाबद्दल तुला आणि मला जसें शासन मिळालें आहे, त्याप्रमाणें बाकीच्या गुन्हेगारांच्या पायांना अजून गोळ्या लागत नाहीत आणि त्याचे हात अजून छोटले जात नाहीत. त्यांची बुद्धि पालटून ते असल्या कामापासून परावृत्त होतील, अशी आशा करणें व्यर्थ आहे. यासाठीं ते लंगडे आणि थोटचे झाले पाहिजेत ! अथवा आपल्या पातकांबद्दल ही शिक्षा फार थोडी होईल; हात, पाय तुटून न्यायदेवतेचें समाधान होणार नाहीं. आपलीच का. नि. नि. ७—२

पिलें आपण खाणारी असली ही अमंगळ किड्यांची जात समूळ उच्छिन्न आणि उध्वस्तच झाली पाहिजे ! रानोमाळ सैरावैरां उगवत चाललेल्या गवताचा वणवा पेटून त्याची राख झाल्यावांचून त्या क्षेत्रांत नवीन जोमाचें धान्य कधीही पिकावयाचें नाही !

[इतकें बोलणें चाललें आहे तों हिमालयांत एक भयंकर वादळ उत्पन्न झालें व आकाशांतून भयंकर बर्फ कोसळूं लागलें. झंझावातानें हॉस्पिटलचा तंबू उडून गेला आणि हिमालयाच्या डोंगराची एक दरड एकाएकी कोसळून त्याखाली वरील पात्रें दडपून या संभाषणाखेरीज दुसरा त्यांचा कांहीं एक मागमूस राहिला नाही.]

ब्लॅक होल : : : : ३

काळ : अग्रलेख, ता. २२।४।१९०४

● ब्लॅक होलची कथा बनावट असल्याचें शास्त्रीत झालें आहे; आणि हिंदुस्थानच्या अंधारकोठडीच्या भिंतीही फोडून काढल्या आहेत. आता मराठ्याची भीति नाही—जगण्याची हिंमत आहे.

कोणत्याही राष्ट्रांमध्ये देशद्रोहाच्या विचाराची माणसें असणें ही फार दुर्दैवाची गोष्ट आहे. ज्या राष्ट्रात असले विचार आहेत ते राष्ट्र कुजलेलें आहे, म्हणून समजावें; व कोणत्याही शरीरांत इतकें कुजलेलें आणि नासलेलें रक्त हितावद्द नाही. ज्या ज्या भागात नासलेलें रक्त सांचलेलें असेल ते ते भाग छाटूनच टाकले पाहिजेत. भलभलत्या कल्पना, अनेक पिढ्यांपासून चालत आलेल्या राष्ट्रहितविघातक रुढी, जगाच्या वस्तुस्थितीविषयी अत्यंत अज्ञान, मूर्खपणाच्या धर्मकल्पना आणि सामाजिक आचारविचार याचें जोखड, स्वहितावद्दलच्या कोत्या समजुती आणि सार्वजनिक हितावद्दल अत्यंत अनास्था, हे गुण ज्या राष्ट्राच्या अंगी पिढीजाद लिळलेले आहेत, तीं राष्ट्रे गुलामगिरीची स्थिति अनुभवण्याला परिपक्व झालीं म्हणून समजावें. अशा राष्ट्रांवर इंग्लिशानी स्वारी केली म्हणून इंग्लिशांवर रागावण्याचें काहीं कारण नाही. इंग्लिशानी तो देश जिंकला नाही तर दुसरे कोणीतरी तो जिंकणारच. ज्याच्या अंगांतील सद्गुणरूपी प्राण निघून गेला व जें प्रेत झालें तें जाळलें काय, किंवा पुरलें काय, किंवा कोणी गिधाडांनीं खाल्लें काय, सर्व सारखेंच. ते गिधाडांनीं खाल्लें नाही, तर कुत्री त्याचे लचके तोडतील. परंतु त्याचें स्वतःचे नशीब काय तें ठरलें गेलें! अज्ञान हा राष्ट्राचा भयंकर शत्रु होय. वस्तुस्थितीचा अपरिचय हे सर्व दुर्बल राज्यांचे अपरिहार्य इंग्लिश होत. आपल्या

मूर्खपणाची आणि आपसांतील कलहाची तोफ आपल्याला जितकी मारते, तितका आपला संहार इंग्लिशांच्या कोणत्याही मशीन गननें केला नाही. आपण होऊन आपल्या चहाच्या इंग्लिशांना जितक्या सांगितल्या आहेत, तितक्या त्यांच्या अतिशय मोठ्या पगाराच्या इन्टेलिजन्स डिपार्टमेंटमधील ऑफिसरालासुद्धा कळल्या नसतील. आपण आपल्या राष्ट्रहानिकारक वेडगळ धार्मिक समजुती आणि समाजब्रंघनें यांनीं जितके खालावलों आहों, तितकं इंग्लिशांच्या कराच्या ओझ्यांनीं खात्रीनें खालावलों नाही. इंग्लिश लोक हिंदुस्थानांतून पैसा नेतात अशी आपली ओरड आहे, परंतु आपण आपल्या हातानें जितका पैसा परदेशी पाठवितों तितका ते खात्रीनें येथून नेत नसतील. आम्हाला एक काम धड करिता येत नाही. आपण चार लोक एकत्र झालों तर चौघाचें मिळून एकमत आपल्याला बनविता येत नाही. आपल्यांत एकाचा दुसऱ्यावर विश्वास नाही. वरच्यानें खालच्याला फसवावें, आणि त्यानें आपल्या खालच्याला फसवावें, अशावर सगळा चरितार्थ चालला आहे. मरू प्रदेशातील पाण्याप्रमाणे आपल्यामध्ये प्रामाणिकपणा अत्यंत दुर्मिळ झाला आहे. जन्मास यावें, खावें, प्यावें, लग्न करावें, संतति वाढवावी, आपण भीक मागावी आणि पोरकडूनही भीक मागवावी व अखेरीस जाळण्याच्या पैशाचीही तरतूद न करितां मरून जावें, हे आज आपले चार पुरुषार्थ होऊन बसले आहेत. ब्राह्मण्याचा दिमाख मात्र उरला आहे. क्षत्रियाना वेदोक्त मात्र पाहिजे आहे. वैश्याना घाडसी वाणिज्यवृत्तीची ओळखही उरली नाही. शूद्राची मात्र दास्यवृत्ति कायम राहिली आहे. इतकेच नव्हे, तर बाकीच्या सर्व गोष्टी बर्कमय प्रदेशातील झाडाप्रमाणें चोहोंकडे वठत चालल्या असता पूर्वी मन्वा-दिकांनीं फक्त शूद्रांकरितां म्दणून राखून ठेवलेल्या दास्यवृत्तीचा अतिशय जरीनें फैलाव होऊन ब्राह्मण, क्षत्रिय आणि वैश्य हे सुद्धा ह्या दास्यवृत्तीचा सुखानुभव घेऊं लागले आहेत. अशी आज आपल्या चातुर्वर्ण्याची स्थिति आहे. अल्पवयांत आया झालेल्या मुली आणि ब्रह्मचर्याबरोबरच गृहस्थाश्रमा-मध्ये पाऊल टाकलेले बाप, धर्माची ओळख विसरलेले ऋत्विज, कापसाच्या गादीवर बसलेले राजे आणि आपल्या राजाचे अहित चिंतणाऱ्या प्रजा, सरकारी पगारांनीं हातपाय बांधलेले विद्वान् लोक आणि अज्ञानानें हातपाय बांधलेले अशिक्षित लोक, अकाली पडणारा पाऊस आणि जन्मास येणारी संतति,

अल्यायुषी प्रजा, पाण्यावांचून डोळे, जोरावांचून मनगोट, रुंदीवांचून छात्या, बुद्धीवांचून डोकी, चपळपणावांचून पाय व साहसावांचून मन, अशा प्रकारचे उद्वेगजनक आणि डोळ्यांतून टिपें ओढून काढणारे देखावे आपल्यामध्ये पदोपदी दृष्टीस पडतात. आपल्या स्थितीचा विचार कोणीही करीत नाहीत, जे कोणी करितात त्यांना त्याजवर काय उपाय योजावा हें समजत नाही, ज्यांना समजतें त्यांच्या अंगांत ते उपाय घडवून आणण्याची ताकद नाही, आणि ज्यांच्या अंगांत ताकद आहे त्यांच्यावर कोणाचा विश्वास नाही. यामुळे एखाद्या कड्यावरून जसे पाणी खाली पडवें, त्याप्रमाणें आपण सर्व-जण मूर्खपणाच्या ओघांत सापडून वाहत जाऊन परराज्याच्या कड्याखाली एकापाठीमागून एक उडत्या घेत आहों. एखादी झुलक गोष्ट पाहण्यासाठी किंवा ऐकण्यासाठी हजारां लोक एकत्र जमतात; परंतु कोणी अधिकाऱ्यानें दरडावल्याबरोबर दहापेक्षां आणखी जास्त दिशा असत्या तर बरें झालें असतें अशी दशा करून सोडतात ! स्थैर्य कोणाच्याच डोक्यांत नाही, सगळ्यांच्या खांद्यावर मेंढरांचीच डोकी चिकटविलेली ! दुसऱ्याचें घोरण काय ? ते आपल्याला कां फसवितात ? आपलें काय चुकतें आहे ? आपण त्याला काय केलें पाहिजे ? हे विचार कोणाच्याही मनांत नाहीत. अपमानाबद्दल त्वेप, गुलामगिरी-बद्दल खंती, उत्कर्षाबद्दल महत्वाकांक्षा आणि स्वाभिमानासाठी स्फुरण, या गोष्टींचा खप आपल्यामध्ये इतका कमी झाला आहे की, एखाद्या व्यापाऱ्यानें एखादी लहान आगवोट या मालानें भरून आपल्या किनाऱ्यावर आणिली तर ती देखील त्याला जशीच्या तशीच माधारी न्यावी लागेल. आपण निःपक्षपातबुद्धीनें आपल्या कोणत्याही संस्थाचें परीक्षण केलें, तर आपण प्रत्येक बाबतींत अजून फारच मागे आहों अमें दिसून येतें, व तेणेंकरून धैर्य खचून आपल्याकरितां या जगांत काहीं एक सुख नाही असें वाटूं लागतें, सर्वत्र अंधार पसरलेला दिसतो, दीर्घ आयुष्याचा कंटाळा येतो, प्लेगसारखी सार्वजनिक रोगाची साथ आली म्हणजे आनंद होतो, आणि हतभाग्य लोकांकरितां निदान मृत्यूचें तरी सुख परमेश्वरानें ठेविलें आहे म्हणून त्याचे आभार मानावे असें वाटतें. जिकडे पहावें तिकडे आंधळ्याच्या दृष्टीला ज्याप्रमाणें काळोख त्याप्रमाणें आपल्या दृष्टीला आपली वैगुण्यें दिसतात. आपले उद्योगधंदे कितीतरी मागसलेले ! कारखाने, यंत्रशास्त्र, मोठाल्या प्रमाणावर मोठाली कामें, यांचा तर आपल्या-

मध्ये मागमूसच नाही. आपली चित्रकला चुकीची, आपली रंगकला अमनो-
वेधक, आपली नाटके गैराशिस्त, आपली कविता बेचव, आपली व्यवस्था
अव्यवस्थित, आपली शिस्त विनटापटिपीची, असा चोहोंकडून बुद्धिहीनत्वाचा
भयंकर अंमल माजलेला आपल्या दृष्टीला पडतो. शितावरून हंज्याची परीक्षा
करण्याकरिता, उदाहरणार्थ अर्वाचीन नाटकातील एखादा कवि घेऊन राष्ट्राच्या
कोणत्या कल्पना त्याच्या काव्यांत प्रतिबिंबित झाल्या आहेत, आणि त्याच्या
काव्यावरून राष्ट्राच्या काय कल्पना असाव्या असा दुसऱ्याचा तर्क होईल,
याविषयी विचार करू लागल्यास विचार करणाऱ्याच्या मनात लज्जेशिवाय
दुसरा कोणताहि मनोविकार उत्पन्न होणे शक्य नाही. राष्ट्रातील चित्रकार
राष्ट्राची काय कल्पना व्यक्त करित आहेत आणि कवी आपल्या राष्ट्राचे काय
विचार जगापुढे मांडित आहेत, त्या विचारांची योग्यता कितपत आहे,
ते विचारांच्या महत्त्वाच्या थर्मामीटरमध्ये किती वर चढतील, या प्रश्नांना
समाधानकारक उत्तरे मिळण्याला जागा नाही ! इतर राष्ट्रांतील विचारप्रागल्भ्य
जर पोक्त मनुष्याचे आहे असे म्हटले तर आपल्यामधील कित्येक अर्वाचीन
कवी व चित्रकार यांची कृति म्हणजे निवळ अर्भकांची बडबड आहे असेच
म्हणावे लागेल. आपल्यातील वैद्य काय करित आहेत, आपल्यातील वकील
काय करित आहेत, आपले इंजिनिअर्स काय करित आहेत, आपले शिपाई
काय कामे करित आहेत, आणि आपले खलाशी कशात व्यग्र आहेत, इकडे
पाहिले म्हणजे आपल्या राष्ट्राच्या फुटलेल्या कपाळावरील खोक आपल्याला
चांगली दिसू लागते. आपल्या राष्ट्रातील प्रत्येक जातीचे आणि धंद्याचे लोक
या जीवनकलहाच्या जिन्याच्या अगदी शेवटच्या पायरीवर घडपडत पडलेले
आहेत. आपले विनशिकलेले देशी वैद्य आपल्या कुलपरंपरागत आलेल्या
आजोबांच्या बटव्याच्या पलीकडे कधीहि न जातां सगळ्या जगातील रसायन-
शास्त्राचे संपुटीकरण आपल्या एका बटव्यामध्ये करित आहेत; आणि आपले
शिकलेले डॉक्टर त्यांची विलायती औषधे आणून ती खपाविण्याचे एजन्सीचे
काम करित आहेत. दुसऱ्यांच्या कलहावर आपल्या कुटुंबाची एकी आणि
दुसऱ्यांच्या कर्जबाजारीपणावर आपली श्रीमंती अवलंबून ठेवून आपल्यातील
वकील स्वदेशबांधवांत अनीतीचा आणि कोर्टफौच्या तिकिटांचा फैलाव
करण्याकरितां झटत आहेत, पाहिल्याबरोबर डोळे फिरून जावेत आणि हे काम

कसे केले असेल याच्याबद्दल बघणाराची अकल गुंग होऊन जावी, अशा प्रकारची प्रतिसृष्टितुल्य कामे करण्याच्या ऐवजी खडी फोडणारांच्यावर देखरेख करण्याचे अत्यंत जबाबदारीचे काम आपले इंजिनिअर्स बजावीत आहेत. आजचे आपले शिपायाचे काम म्हटले म्हणजे शिरस्तेदारापुढचा कागद साहेबापुढे आणि साहेबापुढचा कागद शिरस्तेदारापुढे नेऊन ठेवण्यापलीकडे काहीं एक नाही. आणि परदेशचे दर्यावर्दी अटलांटिक महासागरांतून हिंदीमहासागरांत आणि हिंदीमहासागरांतून पॅसिफिक समुद्रांत तेथील लाटांशी आणि वादळाशी आपल्या आगबोटींनी टकरा देत सगळ्या जगाचा व्यापार चालवीत असता आमचे खलाशी हातभर रुंदीच्या होडग्यात बसून किनाऱ्याजवळच्या ढोंपरभर पाण्यांत मासे मारीत किंवा त्यांच्या आगबोटीवरील तेलकट यंत्रे सुताच्या बोळ्यानी साफ करीत पोटाची खांच भरीत आहेत. असा जिकडे तिकडे अधःपात झालेला आहे.

अशा स्थितीत आशेला कोटे शोधावे ? ती कोठे आहे ? ती कोणाला सापडेल ? नेटिव राजाच्या दरबारात ती नाही असे पुष्कळ लोक सांगतात ; आणि नेटिव राजेच आशेच्या शोधासाठी सामान्य लोकामध्ये फिरत असतात. तेव्हां त्यांच्यात आशा काय सापडावयाची आहे ? भाताच्या दाण्यांतून नादुळाचा कण एकदांच निघतो, त्याप्रमाणे शिंदे, होळकर, वगैरे घराण्यांच्या भाताच्या दाण्यांच्या पोटांतून जनकोजी शिंदे, अहल्याबाई होळकरीण, वगैरे तांदुळाचे कण एकदां निघाले आता मागे जे काहीं राहिले आहे, ते निवळ फोलकट आहे, तो कोंडा आहे. त्या कोंड्यामधून आता दुसरा दाणा निघेल ही आशा व्यर्थ आहे. एखाद्या सोसाट्याच्या वाऱ्याने यावे, आणि या फोलकटाना उडवून न्यावे, एवढेच याच्यासंबंधी आता उरले आहे. पूर्वीचे सरदार आणि जहागीरदार यांच्यामध्येही आशा सांपडणे दुर्घट आहे. एखाद्या एजंटने, गव्हर्नरने किंवा व्हाइसरॉयने दरबार भरविला तर ज्यांचे टोळांच्याप्रमाणे थवेच्या थवे उजव्या बाजूच्या खुर्च्या भरून काढतात ते देशाच्या उन्नतीला काडीइतकेही उपयोगी नाहीत. पूर्वी मोंगलाईत किंवा पेशवाईत यांना इनामे आणि जहागिरी होत्या ते ठीक होते. कारण, त्याबद्दल त्यांच्यापासून चाकरी करून घेण्यांत येत होती. परंतु आता सरकारच्या नवीन पद्धतीप्रमाणे या बारभाई खेतीपासून लष्करी चाकरी घेणे म्हणजे आपल्या

सुव्यवस्थित राज्यव्यवस्थेमध्ये जास्त घोटाळा करून घेणे होय, अशी स्थिति असल्यामुळे यांची चाकरी सरकार घेत नाही. परंतु आपण यांची चाकरी घेत नाही म्हणून यांचीं सगळीच जातइनामेंही काढून घेतलीं तर हे पूर्वीचे गर्भश्रीमंत आतां भिकार होऊन कदाचित् असंतुष्ट होतील, तेव्हां लांचा-दाखल यांच्याकडे पूर्वीचीं कांहीं इनामे ठेवून सरकारानें यांना आपले मिंघे करून ठेविलें आहे. त्या इनामांच्या पार्या देशाचा जो पैसा खर्च होत आहे त्यापासून स्वराज्य असतें तर चाकरीच्या रूपानें कांही फायदा झाला असता. परंतु इल्लीं परराज्य असल्यामुळे त्यांच्या चाकरीचा फायदा देशाला न मिळून देशाचे इतके पैसे निवळ फुकट जातात, व फिरून आपल्याच देशांतील पैशांनीं हे इतके लोक ब्रिटिश सरकारचे मिंघे होतात, हा कांहीं देशाचा लहान तोटा नव्हे. येथे काम करून विलायतेस गेलेल्या युरोपियन अधिकाऱ्याच्या पेन्शनचा पैसा हिंदुस्थानचा बुडीत खर्च आहे, अशी नेहमीं ओरड करणाऱ्या लोकांच्या लक्षांत हा स्वदेशी होत असलेला बुडीत खर्च येत नाही, हें मोठें आश्चर्य आहे. त्यांतल्या त्यांत युरोपियनांनीं परदेशात पैसा नेण्यापेक्षा आपलेच लोक आपल्या देशांत त्याचा उपभोग घेत आहेत, यामुळे आपण कोणी याबद्दल गवगवा करित नाही इतकेंच काय तें. बाकी दोन्ही बाबी सारख्याच ! साराश, युरोपियन पेन्शनरां-प्रमाणेंच जे सरकारचे मिंघे झालेले, त्यांच्यापासून देशाला आशा काय असणार ? जशी ही जहागीरदारांची स्थिति तशीच देवस्थानाची स्थिति झालेली आहे. देवासाठी दिलेल्या मिळकती खासगी उत्पन्न होऊन बसली आहेत, आणि अनायासें पैसे मिळत असल्यामुळे धार्मिक किंवा व्यावहारिक बाबतींत कांही एक उद्योग न करितां अनेक लोक आळशी, स्वैराचरणी, धर्मभ्रष्ट, दुर्व्यसनी आणि कुलकलंक होऊन बसलेले आहेत. इंग्रज सरकारला हिंदुस्थानांत आपलें राज्य कायम राखावयाचें आहे, म्हणून कोणाच्या धर्मांत हात घालावयाचा नाही, असा त्यांनीं नियम केला आहे. धर्मांत हात घालावयाचा नसल्यामुळे देवस्थानांच्या उत्पन्नांत ठेवावयास पाहिजे तशी व्यवस्था त्यांना ठेवतां येत नाही व सरकारी दाब नसल्यामुळे धर्मसंस्थानें आणि देवस्थानें यांच्यामध्ये पूर्ण बेबंदशाही माजलेली आहे. पण सरकार या संस्थानांकडे जो पैसा खर्च करितें तो कोठला ? आमच्याच देशांतील, पण सरकार

आमच्या देशाचा पैसा खर्च करीत असून त्याच्या योग्य विनियोगाकडे योग्य तऱ्हेने पहात नसल्याकारणाने देशाचे पैसे मात्र खर्च होऊन धर्मा-भिवृद्धीपासून देशाचा जो फायदा व्हावयाचा तो न होता अंधर्मापासून देशाचे उलट नुकसान मात्र होत आहे. अशी चोहोंकडे स्थिति असल्यामुळे आशेला कोटेही जागा नाही. फ्रान्समध्ये मार्गे जी पहिली राज्यक्रांति झाली त्यावेळीही फ्रान्समध्ये अशीच स्थिति झाली होती. तिकडीलही सरदार, जहा-गीरदार, धर्माधिकारी आणि देवस्थानाचे अधिकारी आपल्या इकडच्या प्रमाणेच स्वार्थलोलुप, कर्तव्यपराङ्मुख, अनाथाबद्दल बेफिकीर व स्वतःच्या सुखलेशासाठी इतरांना अत्यंत पीडा देणारे, धर्मभ्रष्ट आणि धर्माच्या रूढीच्या नांवाखाली अघोर अधर्म आणि अनन्वित पातके करणारे असे झाले होते. तशी हुबेहूब स्थिति आज आपल्यामध्ये झाली आहे. राष्ट्राचा प्रत्येक अवयव नासलेला, कुजलेला आणि सडलेला झाला आहे. एकाही भागामध्ये ताकद उरली नाही. प्रत्येक कामात आणि धंद्यात इंग्लिशच्या उच्छिष्टावर आपला चरितार्थ चालला आहे. स्वतःची कल्पकता, बुद्धीचा जोर, सामर्थ्याचा उपयोग, इत्यादि गोष्टी कोठेच दिसत नाहीत. हिंदुस्थानातील लोकांची म्हणून जी एक काहीं विशिष्ट मर्यादा ठरलेली आहे, तिच्या आत-मध्येच नाचण्यात जो तो भूषण मानीत आहे. तिचे उल्लंघन करण्याचे धैर्य एकामध्येही नाही. एक विशिष्ट उंची ठरवून दिलेली आहे, तेथपर्यंत अचाट बुद्धीचे आणि विलक्षण देणगीचे हिंदुस्थानातील महापुरुष उंच वाढतात; पण त्याच्यावर डोके काढण्याची महत्वाकांक्षा किंवा समर्थता एकामध्येही नाही. सगळे राष्ट्र रेमेडोव्यांचे ! सगळे लोक एका सांच्यातून काढले ! काही तरी अचाट, अद्भुत आणि विलक्षण कृत्य करणारा एकही मनुष्य नाही. तशी कोणाची बुद्धिही नाही. सामाजिक रूढीची बंधने फार प्रबळ झाली आहेत, आणि त्यांनी लोकांचे हातपाय जखडून टाकिले आहेत, अशी एक सुधारकाची ओरड आहे. काहीं विलक्षण सामाजिक रूढींनी आमचे हातपाय जखडून टाकिले आहेत, हे तर खरेच; परंतु कित्येक राजकीय रूढींची बंधनेही तितकीच दृढ उत्तरोत्तर होत चालली आहेत, व त्यामुळे आपण सामाजिक रूढीच्या दावाखाली जितके दडपले जात आहो तितकेच वेडगळ राजकीय रूढीच्या दावाखालीही दडपले जात आहो. अशी अनेक कारणे चोहोंकडून

हिंदुस्थानातील लोकांवर आपापले परिणाम घडवून आणीत असल्यामुळे, जिकडे तिकडे सर्व सपाट झालेलं आहे. सामान्यणांशिवाय दुसरं कोठे काही नाही. अद्भुत शक्तीचा किंवा बुद्धीचा उंचवटा कोठेच नाही. कोणत्याही कामात का होईना, साहस आणि अद्भुतपणा ही पाहिजेत. पण हिंदुस्थानांत तसें काही नाही. सुधारक धर्मावर आणि समाजावर पूर्वी हल्ला करित असत; तेच का काम होईना, पण त्यांत देखील अचाटपणा पाहिजे होता. पण सगळे सुधारकसुद्धां रेमेडोकेच ! सुधारणेच्या बाबतीतच का होईना पण एखाद्याने एखादें छातीठोक काम केलें आणि सर्व जगाला थक्क करून सोडिलें असें उदाहरण नाही. करूं कीं नको करूं, केलें तर समाज काय म्हणेल आणि न केलें तर आपले सुधारक मित्र काय म्हणतील, अशा बुचकळ्यांत पडून 'घुणाक्षरन्यायानें' एखादें सुधारणेचें काम झालें तर सुधारक, आणि नाही झालें तर जुन्याचा अभिमानी, अशी धरसोडीचीं सगळीं कामें चाललीं आहेत. तात्पर्य, खरें धैर्य कोठें नाही. अचाट कृत्यें करण्याची हिंमत आणि इच्छा कोणामध्ये नाही. कुचरोटी, कुचलंगोटी असें करून कसें तरी पोट जाळावें, याच्यापलीकडे दीर्घोद्यम नाही. याचा खिसा कातर आणि त्याचें पागोटें घे, इत्यादि एकमेकांतील लबाड्यांच्या पलीकडे दृष्टीचा पल्ला गेलेला नाही. आहे तें राखावें याच्या पलीकडे नवीन संपादन करण्याची धाडसी महत्त्वाकांक्षा नाही. सगळे सरडे बनलेले आहेत, आणि आपल्या समोरच्या कुंपणापर्यंत आपण धांवत गेलों म्हणजे आपण शतकृत्य केलें, याच्या पलीकडे जगातील महात्म्यांच्या महत्कृत्यांची ओळख नाही. सर्व शेणांत सांपडलेले किडे आहेत. त्या शेणातच घोरं घ्यावी, वाडे बाधावे, बागांतून हवा खावी, असले क्षुद्र उद्योग जिकडे तिकडे चालू आहेत. परंतु शेणाची घाण कोणाच्याही नाकाला येत नाही. अत्यंत हीन स्थितीमध्ये पूर्ण संतोष नांदत आहे. तीस कोटी डोक्यांपैकी काही दहा पांच डोक्यांतील मेंदूतसुद्धां काही असामान्यपणाचे, वैलक्षण्याचे आणि अद्भुतपणाचे तंतु नसावेत, इतकी विलक्षण सृष्टि हिंदुस्थानाकरितां अलीकडे देवानें सुदाम केली आहे, असें असेल तर हा परमेश्वराचा मोठा रोषच होय. कदाचित् काही डोक्यांतून असे तंतु असतीलही; परंतु त्यांना कधी चालना न मिळाल्यामुळे अंगांतून बाहेर ओढून काढलेल्या नारूप्रमाणें ते बहुधा मृतप्राय झाले असावेत;

किंवा रावणाच्या घरच्या नवग्रहाप्रमाणे ते कदाचित् उपडेही पडले असतील ! कांहीही असले तरी आजकाल हिंदुस्थानात मष्ट डोक्यांचें आणि मंद मेदूंचें साम्राज्य माजलें आहे. त्यामुळे लोकांच्या जीवनक्रमामध्ये कांही नवीन असे उरलेच नाही. पुढील दिवसाबद्दल कांही आशा नाही. लोकाना आयुष्याचे दिवस बेचव, नीरस आणि कटाळवाणे वाटतात. आजपासून पुढें दहा दिवस काय काय गोष्टी होतील हे ज्योतिषशास्त्राच्या माहितीच्या गंधावांचूनही प्रत्येकाला सागता येईल, अशी स्थिति आहे. कारण, दिवस उगवणें, निजून उठणें, दुपार होणें, जेवणें, वगैरे ठराविक गोष्टींपलीकडे दुसरे कांही व्हावयाचे नाही, हें ठरलेलेच आहे. कोणी नियमानें आपली डायरी लिहिणारा असला आणि त्याची वर्षानुवर्षाची डायरी चालली तरी जेवणें, खाणें, बसणें, बोलणें, निजणें, उठणें याच्याहून जास्त महत्त्वाची गोष्ट त्यामध्ये कधीही आढळावयाची नाही. असा लोकांच्या वर्तनक्रमामध्ये हाताच्या कर्तव्यांत आणि डोक्याच्या गतींत एक प्रकारचा कटाळवाणा एकसारखेपणा भरलेला असून तो सर्वांना हिंदुस्थानातील आयुष्याचा वीट आणि तिटकारा आणीत चालला आहे. जेव्हा मनुष्याच्या डोक्यात असा मंदपणा उत्पन्न होतो, तेव्हा घरणीकंप, ज्वालामुखीचे स्फोट, उल्कापात, भयकर मेघगर्जना, विद्युत्पतन, अग्निप्रलय वगैरेसारख्या आधिभौतिक सृष्टिचमत्कारांनी त्याच्या झोंपी गेलेल्या मेंदूमध्ये कधी कधी एकदम उजेड पडतो. परंतु हिंदुस्थानात लोकाना जागृत करण्याला असेही कोठें होत नाही. त्यामुळे सगळी गति कुंठित झाली आहे. नासलेल्या तळ्याचें पाणी कुजून आणि किडे पडून जसें स्तब्ध आणि गति-शून्य होते, तशी स्थिति झाली आहे. एखाद्या मोठ्या शहरांतल्या अतिशय रहदारीच्या स्मशानात प्लेग, पटकी, वगैरेसारख्या रोगांच्या हंगामांत प्रेतांची अतिशय गर्दी जमते, तरीपण त्यांच्यात कांहीएक हालचाल नसते, तद्रूप देखावा दिसत आहे. चोंहोकडून कोंडल्यासारखें दिसतें. वाट कोठेच पडत नाही. नजरेच्या टण्याहून अतिशय उंच अशा निराशेच्या भिंतीनें चोंहोंकडून वेष्टिलें आहे. कांही केल्यानें कोंडी फुटत नाही ! आणि स्तब्ध झालेल्या पाण्याला ओघ फोडिता येत नाही ! सर्व रेमीडोर्की माणसें आणि जिकडे जावें तिकडे थोड्याशा अंतरानंतर प्रतिबंधाचे दरवाजे ! “ काय करावें, कसें करावें ” ही विवंचना सगळ्यांच्या डोक्यांत चाललेली आहे, परंतु तोड मात्र

सांपडत नाही. रासेलसला जसें चोंहोकडून डोंगरांनीं कोंडून टाकिलें होतें, तशी अवस्था झाली आहे ! प्रत्येक प्रयत्नांत निराशा होत आहे. प्रत्येक कामांत अपयश येत आहे. निरुपाय झाला आहे, उमेद उरली नाही, उत्साहाचें नांव नाही, हात टेकले आहेत, कंबर खचली आहे आणि समोवतालच्या डोंगरांचीं शिखरें जास्त जास्तच उंच आणि अगम्य होत चाललीं आहेत ! कलकत्त्यास आमच्या सुजाउदवाल्यानें कांहीं शंभर सवार्शें युरोपियन लोकांना “ ब्लॅक होल ” नामक एका लहानशा खोलीमध्ये कोंडून ठेविलें होतें, अशी इतिहासामध्ये एक गोष्ट आहे. सुजाउदवाल्याच्या या अघोर कृत्याचा परमेश्वर बहुधा त्याच्या हल्लींच्या देशवाघवांवर सूड उगवीत आहे, असें दिसतें ! आपण हल्लीं तशाच प्रकारच्या एका ब्लॅकहोलमध्ये गुदमरून चाललों आहों. आपल्या दृष्टीला काळोखाशिवाय दुसरें कांहीं दिसत नाही, आपल्या हाताला आपल्याला कोंडणाऱ्या भिंतीवाचून दुसरें कांहीं लागत नाही, आपल्या कानांना आपल्या शेजाऱ्यांच्या किंकाळ्यांचाचून दुसरें कांहीं ऐकूं येत नाही, आणि आपल्या मनाला निराशेवाचून दुसरें कांहीं भासत नाही. तान्हेनें तोडें कोरडी पडली आहेत, ओरडून घसे बसले आहेत, भुकेनें पोटें खपाटीला गेलीं आहेत, गाल बसले आहेत, डोळे खोल गेले आहेत, दातांच्या कवळ्या पुढें आल्या आहेत, पाय गार पडले आहेत, हातांतील नाड्या सुटत चालल्या आहेत, श्वासोच्छ्वासांत चलबिचल उडाली आहे, लागलेल्या घर-घरीच्या आवाजांत मंदत्व येऊं लागलें आहे, नाकापुढील कापूसही हलेनासा झाला आहे. अशा स्थितींत या ब्लॅक होलच्या भिंती आपण फोडिल्या तरी पाहिजेत, किंवा याच्या आंत आपण मेलें तरी पाहिजे. याशिवाय तिसरा मार्ग नाही !

बुल्फ टोन : : : ४

काळ : अग्रलेख, ता. २९/४/१९०४

● देशभक्ताला हातकड्या हेंच भूषण-देशभक्त हा गुन्हेगार नसून बंडखोर आहे.

देशद्रोही लोकानो, तुम्ही हे बुल्फ टोनचें चरित्र वाचूं नका; कारण, ह्यापासून स्वदेशद्रोह कसा करावा हें तुम्हांला यत्किंचित्ही समजणार नाही. सरकारी सेवकजनहो, तुम्ही हें वाचूं नका; कारण, सरकारची खुषामत कशी करावी याबद्दल यात एक अक्षरही नाही. आपसात भाडणाऱ्या लोकानो, तुम्ही हें वाचूं नका; कारण, तुमच्या घंघ्याला उपयोगी पडण्यासारखें ज्ञानभांडार यांत नाही. हे कूपमंडूकहो, तुमच्याकरिता हें चरित्र नव्हे; कारण, ह्यामध्ये कल्पनांचा संकुचितपणा नाही. त्याचप्रमाणें हे अज्ञानांतच गोडी मानणाऱ्या लोकांनो, धर्माच्या व समाजरूढीच्या खोष्ट्या कल्पनानीं बद्ध झालेल्या लोकांनो, म्युनिसिपालिट्या, कायदेकौन्सिलें व पार्लमेंटें यामधून सभासद पाठवून आपले डोकें वर काढूं पाहणाऱ्या भ्रमिष्ठ लोकानो, स्वदेश अत्यंत निकृष्टावस्थेला जाऊन पोचला तरी आपला पिढीजाद मूर्खपणा न सोडता अत्यंत निंद्य व्यसनांमध्ये निमग्न होणाऱ्या लोकानो, तापलेल्या तव्यावर उभे केलें असतांही बर्फाप्रमाणें थंड-गार असणाऱ्या लोकानो, आणि अतिशय खोल तुटलेल्या कड्याच्या कांठावरही नानाप्रकारची चैन करणाऱ्या लोकांनो, हें चरित्र तुमच्याकरितां नव्हे; कारण, तुमच्या चरितार्थाच्या ज्या विद्या आहेत त्या बुल्फ टोनला कांहीच अवगत नव्हत्या.

● सोम एक साधा व सरळ देशभक्त होता. १७६४ च्या जून महिन्यांत तो आयरलंडमधील डब्लिन शहरी जन्मास आला. त्याच्या बापाचा घंदा

गाढ्या नीट करण्याचा होता. त्याने डब्लिन येथील ट्रिनिटी कॉलेजमध्ये जाऊन चांगला विद्याभ्यास केला व पुढे कायद्याची परीक्षा देऊन तो १७८९ मध्ये लंडन येथे वकिलीचे काम करू लागला. परंतु त्याचे लक्ष वकिलीच्या कामामध्ये नसून आपला आयर्लंड देश स्वतंत्र कसा करितां येईल या गोष्टीमध्ये गुंतून गेले होते. १७९१ साली युनायटेड आयरिशमेनची एक सोसायटी स्थापन झाली. त्या सोसायटीच्या उत्पादकांपैकी वुल्फ टोन हा एक होता. कायदेशीर रीतीने भांडूम कॅथॉलिक लोकांवर होत असलेले जुलूम सरकार-कडून दूर करून घ्यावे, असा हा संस्थेचा पहिला उद्देश होता. परंतु पार्लमेंटमध्ये कायदेशीर रीतीने बडबड करून किंवा अर्ज करून कांहींएक फायदा व्हावयाचा नाही, ही गोष्ट त्यावेळी प्रत्येक आयरिश मनुष्याच्या अंतःकरणावर अतिशय स्पष्टपणे ठसत चालली होती याच सुमारास अमेरिकेतील स्वातंत्र्याची लढाई नुक्तीच होऊन गेली होती व फ्रान्समधील राज्यक्रांतीची धामधूम तर चालूच होती. असली दोन ठळक उदाहरणे डोळ्यापुढे असता इंग्लिशच्या गुलामगिरीला कंटाळलेल्या तरुण आयरिश लोकांच्या मनात काय तरंग आले असतील याची कल्पना करणे फारसे कठीण नाही. आयर्लंडमधील सर्व लोकांची मने अगदीं क्षुब्ध होऊन गेलेली होती, अशा वेळी वर सांगितलेली जी कायदेशीर काम करणारी संस्था होती, तिचे स्वरूप बदलून ती एक राज्यक्रांतिकारक गुप्त मंडळी बनली. वुल्फ टोन आणि त्याचे साथीदार हा संस्थेतील प्रमुख झाले, व त्यांनी आयर्लंडमधील ब्रिटिश सत्ता कशी घालवून लावावी याबद्दल विचार सुरू केला. १७९४ च्या सुमारास फ्रेंच लोक राज्यक्रांतीने नवीन मिळालेल्या स्वातंत्र्याच्या भर अमदानीमध्ये होते व त्यामुळे इंग्लंडावर हल्ला करून इंग्लिशाना पादाक्रांत करावे असे त्याचे विचार चालले होते. या कार्मी आपल्याला आयर्लंडकडून किती मदत होईल हे जाणण्याकरितां फ्रान्सने एक गुप्त हेर पाठविला होता. त्याच्याशी वुल्फ टोन याचा संबंध आहे असे ब्रिटिश सरकारच्या दृष्टीपत्तीस आले. तेव्हा सरकारचा दोष दाखण्यासाठी तो १७९५ च्या मे महिन्यांत अमेरिकेतील फिलाडेल्फिया शहरीं निघून गेला. परंतु तेथे जाऊन तो स्वस्थ बसला नाही. तेथे असलेल्या फ्रेंच वकिलाला भेटून त्याला त्याने आयर्लंडच्या, दैन्यावर्येची हकीकत सांगितली, व १७९६ च्या जानेवारी महिन्यांत

आयर्लंडची दाद लावण्याकरितां तो स्वतः पॅरिसमध्ये जाण्याकरितां निघाला. अमेरिकेमध्ये त्याची चांगली सोय जुळली असती व तेथे त्याला पुष्कळ पैसा मिळून अतिशय सुखाने राहतां आले असतें; परंतु आपल्या आयर्लंडासाठीं आपल्या सर्व सुखावर लाय मारून जाणें हें आपलें कर्तव्यकर्म आहे, असा त्यानें निश्चय केला व त्याच्या शूर पत्नीनेंही त्याला या कामी अनुमोदन दिलें. पॅरिसमध्ये गेल्यावर तेथील अधिकाऱ्यांच्या भेटी घेऊन बुल्फ टोननें त्यांना असें सांगितलें कीं, तुम्ही फक्त वीस हजार सैन्य आयर्लंडमध्ये पाठवा, व आयरिश शेतकऱ्यांकरितां पुष्कळशी हत्यारें द्या, म्हणजे आयर्लंड इंग्लंडच्या जोखडाखालून सुटण्याला विलंब लागणार नाही. त्या वेळचा फ्रान्समधील लढाईच्या खात्यावरील मुख्य प्रधान कानों व बुल्फ टोन याची गाठ पडून दोघांनी याबद्दल वाटाघाट केली, व अखेरीस डिसेंबर महिन्यात आयर्लंडच्या मदतीकरिता पंधरा हजार फ्रेंच सैन्य, आपल्याबरोबर आयरिश देशभक्ताकरिता हत्यारांचा लागेल तितका पुरवठा घेऊन निघालें. ही मोहीम जर सुरक्षितपणें आयर्लंडमध्ये येऊन पोचती, तर आयर्लंड खात्रीनें स्वतंत्र झालें असतें; परंतु मध्येच वादळ उत्पन्न होऊन फ्रान्समधून निघालेल्या गलबताची फाटाफूट झाली, आणि कित्येक दिवसपर्यंत हीं फ्रेंच गलबतें समुद्रामध्ये घोंटाळून अखेरीस काहींएक न करिता तीं जशीं गेलीं तशीं फ्रान्सच्या किनाऱ्याला परत येऊन लागलीं. हा जो डाव फसला त्या योगानें आयरिश देशभक्तांच्या मनाला फारच मोठा धक्का बसला, आणि बुल्फ टोन याची जी निराशा झाली ती तर सागतांच येत नाही. परंतु आपलें पहिलें जाळें कोणी उडवून टाकिलें तरी दुसरें विणण्यासाठीं एखादा कोळी ज्याप्रमाणें उद्युक्त होतो, त्याप्रमाणें बुल्फ टोन हा आपल्या दुर्दैवी देशाच्या स्वतंत्रतेसाठीं फिरून प्रयत्न करूं लागला. त्या वेळीं डच लोकांनी आपल्याकरितां स्वतंत्र आणि लोकसत्ताक राज्य स्थापन केलें होतें व स्वतः गुलामगिरीचीं दुःखें काय आहेत याचा अनुभव असल्यामुळे अशा लोकांना गुलामगिरीत सांपडलेल्या देशाची जितकी कीव येते तितकी दुसऱ्या कोणालाही येत नाही. फ्रान्सचा प्रयत्न फसल्यावर डच लोकांनी आयर्लंडच्या स्वातंत्र्याकरितां मदत करण्याचे कायदें केलें. गेल्यातें तयार झालीं, त्यांजवर तोका चढल्या, शिपाई लोक सिद्ध झाले आणि १७९७ च्या जुलई महिन्यांत

वुल्फ टोन हा त्या आरमारांतील मुख्य निशाणाच्या जहाजावर चढला व ती मोहीम आयर्लेडकडे निघाली. आयर्लेडला स्वतंत्र करण्यासाठी मनुष्यांनी प्रयत्न सुरू केले, परंतु तो देश स्वतंत्र व्हावा असे परमेश्वराच्या मनांत आले नव्हते. त्यामुळे त्या गलबतांना अनुकूल असा वारा एक महिनाभर वाहीना. महिनाभर गलबते बसून राहिल्यामुळे त्याजवरची अन्नसामग्री संपली. ऑफिसर लोक कंटाळून गेले. सैन्यांतील शिपाई निराश होऊन गलबतांतून जमिनीवर उतरले. हातीं घेतलेलें काम तितकेंच पडलें. आयर्लेड परतंत्रच राहिलें आणि वुल्फ टोनचें अंतःकरण निराशेनें खचून गेलें. असले योग वारंवार जुळून येत नाहींत आणि देनदां जुळून आलेले योग विघडले, यावरून वुल्फ टोन हताश झाला. परंतु आमचा इंग्लंडवर स्वारी करण्याचा निश्चय कायम आहे व तो योग आम्ही केव्हातरी घडवून आणल्यावांचून रहाणार नाहीं, अशा प्रकारची उत्तेजनें फ्रेंच सरकारकडून वुल्फ टोनला वरच्यावर मिळत होती, व १७९७ मध्यें तर इंग्लंडवर स्वारी करण्याकरितां म्हणून फ्रान्समध्ये प्रत्यक्ष एक स्वतंत्र सैन्य तयार करण्यांत आलें, व जनरल बोनापार्ट याची त्याजवर नेमणूक झाली. येथपर्यंत प्रगति झालेली पाहून वुल्फ टोनला बरीच उमेद आली व तो खुद्द बोनापार्टालाही जाऊन भेटला. पुढें १७९८ च्या मे महिन्यांत जनरल बोनापार्ट हा आपली जहाजे घेऊन ट्यूलोन येथून निघाला, परंतु तो आयर्लेड किंवा इंग्लंडकडे न जाता इजिप्तवर स्वारी करण्याकरितां गेला. अशा रीतीनें एकंदर गोष्टी घडून येऊं लागल्यामुळे बाहेरच्या मदतीसंबंधानें आयर्लेडमधील लोक फारच निराश झाले. परंतु बाहेरच्या शिकलेल्या सैन्याची कांहीं तरी मदत आल्यावांचून नुस्तेंच आपल्या लोकांनीं केलेलें बंड कधींही यशस्वी होणार नाहीं अशी आयरिश लोकांना खात्री होती. त्यामुळे ते बंड करण्याच्या घाईत नव्हते. परंतु त्याची बंडाची तयारी चालली आहे, अशी कुणकुण सरकारला कळली होती, व तो त्यांचा बेत परिपक्व होण्याचे पूर्वीच त्याचें बंड उघडकीस आणावें म्हणजे तें निष्फळ होईल, असा सरकारनें विचार ठरविला व त्याप्रमाणें त्यांनीं लॉर्ड एडवर्ड फिटझराल्ड वगैरे लोकांना कैद केलें, आणि शेतकरी लोकांवर नानाप्रकारचे जलूम चालविले. सैन्यानें निघण्या होऊन आयरिश देशभक्तांनीं जनरल बोनापार्ट ट्यूलोन येथून निघाल्यानंतर तीन दिवसांनीं बंडाचें निशाण उभारिलें.

ही बातमी वुल्फ टोनला पॅरिसमध्ये जेव्हा कळली तेव्हा तो फारच घाबरून गेला, व फ्रेंच सरकारने आपल्या स्वतंत्र होऊं पाहणाऱ्या देशाला कांहीं तरी मदत करावी म्हणून त्याने फार खटपटी चालविल्या. जनरल हंबर्ट या नांवाचा एक विलक्षण धाडसाचा मनुष्य त्या वेळीं फ्रान्समध्ये होता. त्यानें फ्रान्समधील कांहीं व्यापाऱ्यां-जवळून कांहीं पैसा गोळा करून मोहिमेची तयारी केली. त्यानें एक हजार लोक, एक हजार शिलकी बंदुका, एक हजार गिनी आणि कांहीं तोफा, इतकें सामान घेतलें आणि तो आयर्लंडकडे जाण्याकरितां निघाला. जनरल हंबर्ट याला प्रारंभीं थोडेंसे यश आलें, परंतु अखेरीस त्याचा पराभव झाला. नंतर फ्रान्स-मधून आयर्लंडला मदत करण्याकरिता दुसरी मोहीम निघाली. जनरल हार्डी हा तिचा मुख्य होता व त्याच्याजवळ पाच हजार सैन्य दिलें होतें. ह्या मदतीचा फारसा उपयोग होईल असें वुल्फ टोनला वाटत नव्हतें. तरी पण वुल्फ टोन हा त्या मोहिमेबरोबर निघाला. फ्रेंच सरकार अगदीं अतिशय थोडे लोक आयर्लंडच्या मदतीला देईल तरी देखील त्याच्याबरोबर जाणें हे माझे कर्तव्यकर्म आहे, असें वुल्फ टोननें सांगितलें आणि तो त्या सैन्याबरोबर निघाला; परंतु या मोहिमेलाही यश आलें नाहीं. इंग्लिशच्या आरमारानें या फ्रेंच आरमाराचा पराभव केला. आपला पराभव खात्रीनें होतो असे जेव्हा दिसून आले, तेव्हा फ्रेंच अँडमिरलनें आपली कांहीं लहान लहान गलबतें सुरक्षितपणे बाहेर काढून परत लाविलीं. त्यात वुल्फ टोननें बसून जावें, आणि आपला बचाव करावा, असें सुचविण्यात आले होतें. परंतु वुल्फ टोननें ती गोष्ट कबूल केली नाहीं. फ्रेंच लोक माझ्या देशाच्या लढाया लढत असता मी पळून गेलों असें लोक मला म्हणतील, तेव्हा असली नीच गोष्ट मी कर्वाही करणार नाहीं, असे म्हणून तो आपल्या जाग्यावर कायम उभा राहिला. इतक्यात इंग्लिशानीं वुल्फ टोनचें गलबत चौहोंकडून वेढिलें, आणि कांहीं वेळ लढाई होऊन फ्रेंच आरमाराची वाताहत झाल्यानंतर त्याजवरील सर्व लोक कैदी करण्यात आले. फ्रेंच लोक हे लढाईचे कैदी असल्यामुळें त्यांना चांगल्या रीतीनें वागविण्यात आलें. परंतु वुल्फ टोन याजवर मात्र फार भयंकर प्रसंग येऊन कोसळला. त्याला ब्रिटिश सरकारच्या पोलिसानीं पकडून आपल्या ताब्यांत घेतलें. त्या वेळीं त्याच्या अंगावर फ्रेंच आफिसरचा पोषाख होता; व आपण फ्रेंच ऑफिसर आहों, सबब आपल्याला कोगत्याही का. नि. नि. ७—३

अपमानास्पद रीतीने वागवू नये, असे त्याचें म्हणणें होतें. परंतु पोलिस ती गोष्ट कबूल करीनात, व ते त्याच्या हातांत बिड्या घालण्याकरितां गेले. त्या वेळीं 'हा फ्रेंच ऑफिसरच्या पोषाखाला हा अपमानाचा डाग लावणें बरोबर नाही', असें म्हणून त्यानें आपल्या अंगांतील तो पोषाख आवेशानें फाडून फेंकून दिला, आणि नंतर बिड्या घालण्याकरितां आपले हात पुढें करून तो म्हणाला, "मीं आपल्या देशाचा जो पक्ष स्वीकारला आहे त्या कामीं माझ्या हातांत बिड्या पडल्या, तरी इंग्लंडच्या मोठमोठ्या पदव्यापेशां मला त्यांतच जास्त भूषण वाटत आहे." वुल्फ टोनला ताबडतोब डब्लिन येथें नेण्यात आलें. तेथें इतर कोर्टे चालू असताही मुद्दाम कोर्ट मार्शलपुढें त्याचा खटला चालवून आणि त्याला अपराधी ठरवून शिक्षा सांगण्यात आली. सदर कोर्टापुढें वुल्फ टोन यानें जें भाषण केले तें वक्तृत्वासाठीं जरी फारसें प्रख्यात नाही तरी आयरिश लोकांच्या अंतःकरणातील सर्व मनोविकाराचें पूर्ण चित्र त्यामध्ये आहे.

वुल्फ टोन म्हणाला:—कोर्टाला विनाकारण त्रास द्यावा अशी माझी विल-कूल इच्छा नाही, व साक्षीदारांची तपासणी करण्यामध्ये कोर्टाचा वेळ फुकट जावा हेंही मला इष्ट वाटत नाही. म्हणून तुम्हीं मजवर जे आरोप आणिले आहेत, ते सर्व मी एकदम कबूल करितों. मी आपल्या जन्मभूमीमध्ये इंग्लंडच्या राजाच्या शिपायाविरुद्ध शस्त्र उचललें हा मजवर आरोप आहे. हा आरोप मजला कबूल आहे, व अशी गोष्ट मी कां केली, आणि त्यांतील हेतु काय, हें मी तुम्हाला स्पष्टपणें सागतों. मी ब्रिटिश सरकारच्या विरुद्ध शस्त्र उचललें, ही गोष्ट मी कबूलच करित आहे. परंतु असें करण्याला मी का प्रवृत्त झालों याबद्दलचें कारण असें आहे कीं, लहानपणापासून माझी पर्का समजूत होऊन चुकली आहे ती अशी कीं, ग्रेटब्रिटन आणि आयर्लंड यांच्या-मध्ये जो हा सेव्यसेवकभावसंबंध जुळलेला आहे, त्याच्या योगानें आयर्लंडचे राष्ट्र रसातळाला गेल्यावांचून कधीही रहावयाचें नाही. आणि जोंपर्यंत हा संबंध कायम आहे, तोंपर्यंत आयर्लंडला सुख आणि स्वातंत्र्य हीं कधी मिळावयाचीं नाहीत. एकापाठीमागून एक जीं वर्षें लोटत आहेत व माझ्या डोळ्यांपुढें दिसणाऱ्या प्रत्येक गोष्टीपासून जीं अनुमानें निघत आहेत त्या सगळ्यांवरून पहातां हें माझे मत खरें आहे, अशीच माझी कल्पना बळावत

गेली. त्यामुळे माझा आयर्लंड देश इंग्लंडापासून निराळा करण्याकरितां माझ्या एकट्याच्या हातून होतील तितके सर्व प्रयत्न करून पहाण्याचा मी संकल्प केला. हें इंग्लंडचें जोखड एकट्या आयर्लंडला कधीही झुगारून देतां यावयाचे नाही, हें मला पक्कें माहीत होतें आणि म्हणून जेथें मदत मिळण्यासारखी होती तेथें ती मिळण्यासाठीं मी खटपटी केल्या. माझी घरची गरिबी होती व मला पैसे मिळण्याचे अनेक प्रसंग आले होते, आणि माझ्यासारख्या स्थितीतल्या मनुष्याला ते पैसे थोडे थोडेके होते असेही नाही. तरीपण मीं गरिबीच पत्करिली, आणि आपल्या देशाशीं इमानें इतकें वागण्याचा मीं निश्चय केला. आपल्या देशाला मदत मिळावी म्हणून शोध करित असतां फ्रान्सच्या लोकसत्तात्मक राज्यामध्ये मला मदत देणारे उदार अंतःकरणाचे महात्मे भेटले, आणि माझ्या तीस लाख बांधवांना इंग्लिशच्या जुलमापासून सोडविण्याकरिता मी फ्रेंचाची मदत घेण्याला तयार झालों. फ्रान्समध्ये असताना मी त्याच्यापैकी कोणत्याही पक्षाचा विशेष अभिमान धरला नव्हता. तसें करण्यात माझा काहीं हेतुही नव्हता. माझ्यापाशीं पैसा नव्हता. मी फार गरिबीनें आणि सधेणानें वागत असे. मी त्याची मदत मिळविण्यासाठीं कांहीं कपट-युक्त्या केल्या नाहींत. मीं आपलीं मते उघड उघड आणि प्रामाणिकपणें त्यांना सागत असे. या माझ्या गुणानीं त्याचा माझ्याबद्दल चांगला ग्रह झाला आणि त्यानीं मला लष्करी ऑफिसरची जागा दिली. फ्रान्समधील एक्झिक्युटिव्ह डायरेक्टरीचा माझ्यावर विश्वास बसला. माझे सेनापति माझी तारीफ करूं लागले, आणि माझ्या शिष्यांना मी प्रियकर झालों. माझा देश स्वतंत्र करण्याकरिता आणि इंग्लिशच्या जुलमापासून सोडविण्याकरिता मी फ्रेंचाच्या निशाणाखालीं चाकरीला राहिलों. लढाईचे बरेवाईट परिणाम जे होतील ते सर्व स्वदेशासाठीं सोसण्याला मी तयार झालों. समुद्रावर इंग्लिशची सत्ता अजिंक्य आहे हें मला माहीत होतें, तरीपण मी आपल्या देशासाठीं त्या समुद्रावरचीही संकटे सोसण्याला तयार झालों. ह्या आयुष्यात माझ्या ज्या कांहीं इतर महत्त्वाकांक्षा होत्या त्या सगळ्या मीं ह्या एका उद्देशाच्यापार्शीं सोडून दिल्या. मी पैसे मिळविण्याची अपेक्षा न धरितां गरिबीतच संतोष मानून राहिलों. माझ्या प्रिय पत्नीला आणि माझ्या लाडक्या मुलांना अनाथ अवस्थे-मध्ये पाडण्याला मी तयार झालों. ज्या माझ्या देशासाठीं आजपर्यंत मीं

इतक्या गोष्टी सोडल्या, त्या मला त्या देशासाठी आतां माझा प्राण अर्पण करण्याला फारसें जड जाईल असें मुळींच नाही. असल्या गोष्टीतून यश येणें हेंच सर्वस्व आहे. यश आलें तर मग तो राजा आणि अपयश आले तर तो चोरापेक्षाही चोर. बहुतेक लोक अज्ञानी असतात; त्यांना खऱ्या गुणांची किंमत नसते. यशावरून ते गुणाची किंमत ठरवितात. वॉशिंग्टन आणि कोशिअस्को या दोघांचाही उद्देश एकच होता अमेरिका स्वतंत्र व्हावी अशी वॉशिंग्टनची आणि पोलंड देश स्वतंत्र व्हावा अशी कोशिअस्कोची इच्छा होती. दोघेही स्वदेशाच्या स्वतंत्रतेसाठींच झटत होते. तरीपण दैवाच्या विलक्षण गतीनें वॉशिंग्टनला यश आलें आणि कोशिअस्कोचा बेत फसला. म्हणून कोशिअस्को नीच किंवा गुन्हेगार झाला असें नाही. आणि माझीही तशीच स्थिति आहे. माझाही उद्देश स्वदेश स्वतंत्र करण्याचाच होता. परंतु दुर्दैवानें तो फसला. माझे शत्रु उदार अंतःकरणाचे असते, तर त्यांनीं माझ्या ह्या कृत्याबद्दल माझा सन्मानच केला असता; परंतु तशी स्थिति नसल्यामुळे मला आज कैदी होऊन येथें येण्याचा प्रसंग आला आहे. जसा एखादा ब्रदमाप गुन्हेगार असावा, त्याप्रमाणें माझ्या हातांत ब्रिड्या घालून मला येथें आणिलें आहे. दुसऱ्यांच्या माहितीकरितां मी ही गोष्ट सागत आहे. मी स्वतः त्याबद्दल अगदीं उदासीन आहे. तुम्ही कशाही रीतीनें वागविलें तरी मला स्वतःला त्याचें सुखदुःख काहीच नाही. तुम्ही मला काय शिक्षा देणार हे मी जाणून आहे, परंतु त्याच्याविरुद्ध कुरकुर करणें किंवा त्याच्यासाठीं तुमच्या हातींपायीं पडणें, ही गोष्ट मी तुच्छ मानितो. अशी गोष्ट मी कधीही करणार नाही. ग्रेट ब्रिटन आणि माझा देश याच्यामध्ये जो घातक संबंध जडलेला आहे, तो तोडून टाकण्याच्या उद्देशानें मी जें काहीं बोललों असेन, लिहिले असेल, किंवा केलें असेल, तें सर्व मी जाणूनबुजून केलें आहे. तें मी पूर्ण विचारानें केलें आहे, आणि तसेंच केलें पाहिजे असें माझें मत आहे. आणि तसें केल्याबद्दल आपल्या कोटाचें जें काहीं शासन असेल, तें भोगण्याला मी तयार आहे. तुमचें जें कर्तव्यकर्म असेल तें तुम्ही करा आणि माझें जें कर्तव्यकर्म आहे तें करण्याला मीही कधीं मागें सरणार नाही ! इतकें भाषण केल्यानंतर बुल्क टोननें कोर्टाला अशी विनंति केली कीं, मी शिपाई आहे, याकरितां शिपायाप्रमाणें मला गोळी घालून तुम्ही मारा; एखाद्या गुन्हेगारा-

प्रमाणें मला फांशीं देऊन माझा जीव घेऊं नका. परंतु ब्रिटिश न्यायाच्या नियमाप्रमाणें तसें करण्यांत आलें नाहीं, व अखेरीस शिक्षा सांगितल्यापासून अठ्ठेचाळीस तासांच्या आंत बुल्फ टोनला फांशी देण्याचा हुकूम झाला. गोळी घालून मारण्याची आपली विनंति कोर्ट मान्य करीत नाहीं, असें ठरल्यावर रात्री बुल्फ टोननें आपल्याकडे कोणी पहात नाहीं अशी संधि साधून चाकूनें आपल्या गळ्याची एक शीर कापून घेतली. नोव्हेंबरच्या १० तारखेला बुल्फ टोनची चौकशी झाली व ११ व्या तारखेच्या रात्रीं वर दिलेली गोष्ट घडून आली. तारीख १२ रोजी अँडव्हेकेट क्यूरन यांनीं किंग्स बेन्च कोर्टांत अशी तक्रार केली कीं, लष्करी कोर्टांमध्ये बुल्फ टोनची चौकशी झाली हा अन्याय होय. सबब त्या कोर्टाचा हुकूम रद्द करून व तो खटला सिव्हिल कोर्टांत मागवून येथें त्याची चौकशी व्हावी. या कामी हुकूम देण्याला कोर्टानें उशीर केला तर तें कोर्ट आरोपीला फांशीं देऊन टाकील. असा अर्ज झाल्याबरोबर बुल्फ टोनला सोडवून आणण्याकरितां लष्करी बराकीमध्ये ताबडतोब जासूद पाठविण्यात आला. परंतु आमच्या लष्करी खात्यातील वरिष्ठ अधिकाऱ्यांचा हुकूम आत्मानाचून आम्ही त्याला सोडीत नाहीं, असा परत निरोप आला. नंतर चीफ जस्टिस यांनीं बुल्फ टोनला असेल तेथून घेऊन येण्याविषयीं शेरीफला अतिशय जरूरीचा हुकूम पाठविला. शेरीफनें जाऊन शोध केला, व अशी बातमी आणिली कीं, बुल्फ टोन यानें आपल्या गळ्याची शीर कापून घेतली आहे, त्यामुळे त्याला आणित्तां येणें शक्य नाहीं. यानंतर त्याला फांशीं देऊं नये, असा चीफ जस्टिसनें हुकूम पाठविला. पुढें सात दिवसपर्यंत बुल्फ टोन अंधरूणावर पडून होता, व एकोणिसाव्या तारखेला त्याचें प्राणोत्क्रमण झालें. तो तुहंगांत असताना त्याच्याजवळ जाण्याची कोणालाही परवानगी नव्हती. त्याचे आत किंवा इष्टमित्र यापैकी कोणीही अंतकाळीं त्याच्याजवळ नव्हतें. त्या तुहंगांतील जेलर आणि त्याचे नोकर हेच काय ते त्याच्या जवळ होते, आणि त्याच्या दारापुढें पहारा करण्याकरितां फिरणाऱ्या संत्री शिपायांच्या पावलाशिवाय त्याला अंतकाळीं दुसरा कशाचाही आवाज ऐकू येत नव्हता. अशी जरी स्थिति होती, तरी आपण आपल्या देशासाठीं मरत आहों हें ज्ञान कायम होतें; आणि त्यामुळे शेवटपर्यंत त्याचें धैर्य न खचतां सकृत्त्य केल्याच्या समाधानाने तो शांतपणानें हा लोक सोडून परलोकीं गेला.

● आदल्याच आठवड्यांत पुण्यांत श्री शंकराचार्यांचे आगमन व सत्कार झाला होता.

ह्या जगांतील जीवयात्रा सुखकर व्हावी आणि परलोकाची प्राप्ति सुलभ व्हावी यासाठी धर्माचें अस्तित्व होय. परमेश्वरानें मनुष्याला कांहीं विशेष देणग्या दिल्या आहेत, म्हणून त्यांच्या नियमनासाठी मनुष्यामध्ये कांहीं विशेष प्रकारचे कथदे असणें अवश्यच आहे. पशु, पक्षी इत्यादि तिर्यग्योनीं-मध्ये आपण ज्याला धर्म म्हणून समजतो तसला कांहीं पदार्थ आहे किंवा नाही, याच्याबद्दल कोणाला जरी शंका असली, तरी आजकालच्या सामान्य समजुतीप्रमाणें त्यांना धर्म नाही असेंच दिसतें. परंतु मनुष्याला परमेश्वराने मन, बुद्धि, अहंकार, संकल्प, विकल्प, वासना इत्यादि पुष्कळ अनन्य-सामान्य गोष्टी दिलेल्या आहेत. त्यांच्या नियमनाला धर्माची फार अवश्यकता आहे. ज्या देशांत आगगाड्या नाहींत त्या देशांत आगगाडी-संबंधाचे कायदे नसणें हें साहजिकच आहे. त्याप्रमाणें आत्मा, मन, बुद्धि इत्यादि आगगाडीपेक्षाही जलद धांवणारे वेग तिर्यग्योनींतील प्राण्याचे अंगात दिसून येत नाहींत, तर त्यांच्यामध्ये त्या वेगाचें आकलन करण्याचें बलाढ्य साधन जें धर्म तेंही नाही, असेंच म्हणणें ओघाला येतें. परंतु मनुष्याची स्थिति तशी नाही. मनुष्याला परमेश्वरानें नुसता जड देहच दिलेला नाही. देहरूपी मातीच्या गोळ्यांत चैतन्याचे निरनिराळे विकार घालून परमेश्वरानें मनुष्य हा प्राणी निर्माण केलेला आहे. मनुष्याच्या अंगामध्ये चैतन्याचे अनेक वेग चारी दिशांनी उचंबळत आहेत. त्यांचें संयमन मनुष्याच्या ऐहिक

योगक्षेमासाठी आणि पारलौकिक निश्चयसासाठी होणें अत्यंत जरूर आहे, आणि तें नियमन धर्माच्या द्वारानें होत असतें. आपले पाय फार चपळ आहेत आणि ते पाहिजे तिकडे धांवतील असें आपल्याला वाटतें; परंतु ते पाय आपल्या वासनांच्यापुढें किती धांवणार ? आणि पाय फारच धावूं लागले तर एक लहानशी दोरी त्यांच्या गतीचा प्रतिबंध करूं शकेल. पण आपल्या वासनांना कोण बांधूं शकणार आहे ? एका धर्माच्या दोरीशिवाय दुसऱ्या कोणामध्येंही त्यांचें नियंत्रण करण्याचें सामर्थ्य नाही. आयुर्वेदामध्यें ज्याप्रमाणें शरीरगत रोगांवर औषधें आहेत, त्याप्रमाणें मानसिक रोगांवर औषधें देऊन त्यांना बरें करण्याचें सामर्थ्य धर्मांमध्ये आहे. शरीराचे भाग जड असतात, त्याप्रमाणें त्यांच्यावर झाडपाल्यांची किंवा मात्रादिकांची जडस्वरूपाची औषधें उपयोगी पडतात. परंतु ज्याच्यावर औषध घ्यावयाचें त्याचें स्वरूप जसें जसें सूक्ष्म असेल, तसें तसें त्या औषधाचें स्वरूपही सूक्ष्मच असलें पाहिजे. जीवात्मा, मन, बुद्धि, अहंकार, वासना हीं किती सूक्ष्म आहेत, हें अंतर्मुख दृष्टीनें विचार करणाऱ्या कोणाही मनुष्याला सागावयाला पाहिजे असें नाही. त्याजवर जे उपाय योजावयाचे तेही यांच्याच इतके सूक्ष्म पाहिजेत, किंवा हुना यांच्यापेक्षाही जास्त सूक्ष्म आणि जास्त सामर्थ्यवान् पाहिजेत, व हेच उपाय धर्मांमध्ये सांगितलेले असतात. आत्मा, बुद्धि, मन, यांची गति मानवी ज्ञानाला अगम्य असते. तेव्हां यांच्यावरही नियंत्रण चालविणारें जें धर्माचें सामर्थ्य तें मानवी बुद्धीला किती अगम्य असेल याची कल्पना करणें फारसें कठीण नाही, आणि यामुळेच धर्म हा ईश्वरप्रणीत आहे ही कल्पना साहाजिक उत्पन्न झाली आहे. एखादा पाय तुटला तर डॉक्टरला दुसरा लांकडाचा पाय करून बसवितां येतो, परंतु एखाद्याच्या मनामध्ये इच्छा, द्वेष, राग, लोभ हे जर नसले तर ते लांकडाचे करून कोणालाही बसवितां येत नाहीत. कारण, ह्या शरीरांतील चैतन्यमूलक ज्या गोष्टी आहेत त्या केवळ परमेश्वराधीन आहेत, त्यांजवर आपली सत्ता चालत नाही, अशी मनुष्याची पूर्णपणें खात्री होऊन चुकली आहे. तेव्हां ह्या शरीरांतर्गत चैतन्यविषयक गोष्टींवर नियामक सत्ता चालविणारें जें वरिष्ठ चैतन्य आणि ज्यालाच धर्म असें नांव देतां येतें, त्याचा परमेश्वराव्यतिरिक्त इतर कोणापासून उगम असेल, असें मनुष्याच्या कल्पनेमध्ये येणें ही गोष्ट सर्वथैव अशक्य आहे. परमेश्वर चिद्गुण आहे.

तो या सृष्टीतील सर्व चैतन्याचा मालक आहे. तेव्हा त्याच्यापासूनच धर्म उत्पन्न झाला, अशी कल्पना साहजिकपणे प्रचलित झाली. सृष्टीमध्ये पुष्कळ शास्त्रीय आणि लौकिक प्रयोगांवरून कधी कधी आढळून येतं की, कित्येक अत्यंत सूक्ष्म पदार्थ हे स्थूल पदार्थापासून उत्पन्न होतात. लांकडाच्या घर्षणापासून अग्नि आणि प्रकाश, व रेशीम आदिकरून वस्तूंपासून विद्युच्छक्ति उत्पन्न होतात. मन हे अत्यंत सूक्ष्म असून त्याच्यावरही जड अशा सात्विक अन्नाचे सात्विक परिणाम आणि तामस अन्नाचे तामस परिणाम झालेले स्पष्टपणे दृष्टीस पडतात. अशा उदाहरणांवरून स्थूलापासूनच सूक्ष्म उत्पन्न होत गेलेले आहे असें दिसते, व त्यावरून चैतन्य म्हणजे जडापैकीच विशेष गुणयुक्त असा कांहीं अत्यंत सूक्ष्म भाग असावा असें वाटू लागते. परंतु अशी उपपत्ति बांधण्याला आणि जडाच्या शेवटच्या पायरीपासून चैतन्याच्या वरील पायरीपर्यंत जाण्याला आपल्या ज्ञानापार्शी इतकी थोडी सामग्री आहे की, त्यावरून एखाद्या अज्ञात गोष्टीविषयी एखादा तर्क करणे कधीही श्रेयस्कर होणार नाही. अशा रीतीने प्रत्यक्ष आणि अनुमान यांची गति कुंठित झाल्याकारणाने मनुष्य अखेरीस शाब्द प्रमाणावरच भार ठेवून स्तब्ध बसतो, धर्म हा ईश्वर-प्रणीत आहे असें मानतो, आणि त्या धर्मात जे आचाराविचार सांगितले असतील त्यांप्रमाणे वागू लागतो.

धर्म हे मनाच्या रोगावरील औषध होय, व त्या धर्मात निष्णात असणारे साधु पुरुष हे व्याधिग्रस्त झालेल्या मनाचे वैद्य होत. सत्वगुणांच्या अभिवृद्धीने शरीरांतर्गत चैतन्याला पुष्टि द्यावयाची, हे सगळ्या धर्मकृत्याचें आणि धार्मिक गुरूंच्या उपदेशाचें पर्यवसान दिसते. आयुर्वेदी वैद्य ज्याप्रमाणे शरीरामध्ये शक्ति वाढवून सर्व रोगाचें निराकरण करीत असतो, त्याचप्रमाणे मानसशास्त्रवेत्त्या वैद्याचेही प्रयत्न चाललेले असतात. जसे शरीराचे अनेक रोग आहेत, तसे मनाचेही अनेक रोग आहेत, व त्या सर्वांवर औषधे पुराविणे हे धर्मशास्त्राचें, धर्मगुरूंचें आणि साधुपुरुषाचें काम आहे. पुष्कळ साधुपुरुषांच्या आपण अशा गोष्टी ऐकतो की, ते एखाद्या मनोविकारावर कांहीं विलक्षण उपाय सांगतात. अमक्या देवाला दररोज पाणी घालीत जा, किंवा अमक्या पिंपळाला प्रदक्षणा घालीत जा, किंवा अमक्या तीर्थयात्रा करून ये, असल्या आज्ञा सकृदृशींनी पुष्कळ नास्तिकांना वेडगळपणाच्या वाटतात. त्याच्यात कार्यकारण-

भावाचा धागा त्यांना कोठेंच आढळत नाही. परंतु सूक्ष्म रीतीने त्यांच्या ह्या उपायांमध्ये कारण आपलें कार्य घडवून आणण्याचें काम करितच असतेंच. आपण सांगितलेल्या उपायांचे रोग्याच्या मनावर काय परिणाम होतील, हें सत्पुरुष जाणत असतात, आणि म्हणून ज्याला जो पथ्य असेल त्याला त्या प्रकारचा औषधोपचार ते सांगत असतात. सर्व धर्मशास्त्रें आणि तदंगभूत सर्व आचारशास्त्रें हीं मनाचें आरोग्य ठेवणारीं शास्त्रें होत. हीं प्रत्येक देशांतील मनुष्यांना पाहिजेतच, व तीं त्यांच्यापार्शी आहेतही. एक वेळ वैद्यशास्त्रावांचून शरीर टिकूं शकेल, पण धर्मशास्त्रावांचून कोणतेंही मन शाबूत रहावयाचें नाही, इतकी ह्या शास्त्राची मानवी प्राण्यांना आवश्यकता आहे. धर्मशास्त्र हें पाहिलें आहे, आणि वैद्यशास्त्र हें दुसरें होय. जो धर्मशास्त्राप्रमाणें वागेल, त्याला बहुधा वैद्यशास्त्राची फारशी जरूरीच लागणार नाही. इतक्या महत्त्वाचें जे धर्मशास्त्र ते पृथ्वीच्या पाठीवरील प्रत्येक जातीच्या आणि ठिकाणच्या लोकामध्ये प्रचलित झालें आहे. निरनिराळ्या लोकांचीं निरनिराळीं धर्मशास्त्रें आहेत, आणि तीं एकमेकांपासून अगदीं भिन्न आहेत, असा एक प्रवाद आहे; परंतु त्यात फारसें तथ्य नाही. उपाधिभेदांमुळे कित्येक ठिकाणीं काहीं भेद दृष्टीस पडोत, परंतु असे काहीं सामान्य सिद्धांत आहेत कीं, ते प्रत्येक धर्मांमध्ये सापडलेच पाहिजेत. ते असले तरच तो धर्म, नाहींतर तो धर्मच नव्हे, इतके अवश्यापेक्षणीय असे ते सामान्य सिद्धांत आहेत. कोणी ते सामान्य सिद्धांत मनूने लिहिले म्हणून म्हणतो, कोणी महंमदानें लिहिले म्हणून म्हणतो, कोणी गौतमबुद्धानें लिहिले म्हणून म्हणतो, आणि कोणी ते जीजस खाइस्टनें लिहिले म्हणून म्हणतो. परंतु वास्तविक स्थिति अशी आहे कीं, ते सामान्य सिद्धांत मनूचे नव्हेत, महंमदाचे नव्हेत, बुद्धाचे नव्हेत किंवा जीजस खाइस्ट याचेही नव्हेत. ते सामान्य सिद्धांत परमेश्वराचे आहेत, ते सृष्टीचे आहेत, ते प्रत्येक मनुष्याचे आहेत. ते दिव्यदृष्टीला दिसलेले आहेत आणि ते उदात्त अंतःकरणांनीं अनुभवून पाहिलेले आहेत. अशा दृष्टीनें पाहिलें असतां आणि धर्माची ही कल्पना घेतली असतां आपण जगांतील सर्व माणसें एकाच धर्माचीं आहों; वास्तविक भेद नाही. सर्व धर्मांचें अंत्य प्रयोजन एकच आहे. मनु आणि महंमद, बुद्ध आणि खाइस्ट यांच्यामध्ये विरोध नाही. परमेश्वरानें मनुच्या दिव्य दृष्टीला जें दाखविलें तेंच महंमदाच्या कानामध्ये दिव्य

लोकांतील खबूतरे येऊन सांगत होती, आणि बोधिवृक्षाच्या तळाशीं गौतम-
बुद्धाच्या अंतःकरणामध्ये परमेश्वरानें ज्यांचा प्रकाश पाडिला त्याच गोष्टी
त्यांनं पॅलेस्टाइनमध्ये जीजस खाइस्टच्या तोंडून वदविल्या. उदात्त दृष्टीनें
पाहिलें तर जगातील सर्व लोक मनूला जितका मान देत आहेत तितकेच ते
महंमदाचे अनुयायी आहेत, आणि ते बौद्धधर्माचें जितकें अनुकरण करतात
तितकेच ते सद्धर्माचरणानें खिस्तीही आहेत. ज्याचें पवित्र आचरण नाही,
तो येशू खिस्ताच्या कळपांत असला म्हणून काय झालें? आणि ज्याच्या
नखशिखान्त शुद्ध सत्य भरलें आहे, तो हिंदुधर्मांत असला म्हणून त्याला
काय कमी आहे? सारांश, मुळांत धर्मभेद नाही. परंतु अनेक उपाधींच्या
योगानें सर्वसामान्य धर्मालाही भिन्नत्व प्राप्त झालें आहे, व या भेदाला
मनुष्याच्या मिथ्या अभिमानामुळें विशेष जोर आलेला आहे. त्या जोराच्या
आवेशांत येऊन प्रत्येकजण मी अमक्या धर्माचा आणि मी तमक्या धर्माचा
अशा पुष्कळ वलगना करीत असतो. सगळे धर्म परमेश्वराचींच लेंकरें आहेत.
तरीपण जीजस खाइस्ट म्हणतो कीं, मीच काय तो एकटा आकाशांतील
बापाचा मुलगा होय, आणि बाकी तुम्ही सगळे लुचे; तुम्ही माझ्या बापाच्या
पोटाचे नव्हेत! अशा प्रकारची ही सख्ख्या भावांमध्ये माजलेली लाथाळी
पाहून कोणालाही हंसूं आल्यावांचून राहणार नाही. अर्लीकडे पृथ्वीच्या
पाठीवर जिवंत राहिलेल्या आणि बलाढ्य झालेल्या बहुतेक धर्मांची अशाच
प्रकारची आकुंचित दृष्टि आहे. या सकलधर्ममंडलांत या आकुंचित दृष्टीच्या
पलीकडे गेलेला असा जर एखादा धर्म असला तर तो आमचा वेदान्तच
होय. सृष्टि आणि सृष्टिकर्ता परमेश्वर, जीवात्मा आणि परमात्मा, प्रकृति
आणि पुरुष, इत्यादिकांचे परस्परसंबंध स्पष्टपणें व्यक्त करून धर्माचें खरें
उज्वल स्वरूप काय आहे, सर्वत्र समदृष्टि कां ठेविली पाहिजे, उपाधिमूलक
भेद हे खरे भेद कां नाहीत, इत्यादि अनेक विकट प्रश्नांवर प्रकाश पाड-
ण्याची कामगिरी जर कोणीं बजाविली असेल, तर ती आमच्या वेदान्तानेंच
होय. वेदान्तानें आपल्या वेळच्या बौद्ध, जैन, पंचरात्र, सांख्य, लोकायतिक,
मीमांसक वगैरे पंथांच्या लोकांनाच जिंकलें आहे असें नाही, तर पुढें उत्पन्न
होणाऱ्याही सर्व प्रकारच्या वितंडवाद्यांना त्यानें आधींच जिंकून ठेविलें आहे,
असें म्हणण्यास हरकत नाही. वेदान्तधर्माचीं मते इतकीं उदात्त आणि व्यापक

आहेत की, त्याच्याहून आपली धर्ममते भिन्न आहेत असें समजून जो त्यांच्याशी विरोध करूं लागेल, तो गोत्यांत पडलाच म्हणून समजावें. कारण तो परमेश्वराच्या आणि सृष्टीच्या आदि नियमांशीं विरोध करितो. आणि त्यांच्याशीं जो विरोध करितो, त्याला जय कोटून येणार! वेदान्तशास्त्र हें अमुक एका धर्माकरितां किंवा जातीकरितां किंवा व्यक्तीकरितां आहे, असें मुळींच नाही. वेदान्त हा सर्व धर्मांचा धर्म आहे, आणि इतर कोणत्याही धर्मापासून अंतःकरणाच्या च्या पृच्छाचें आणि जिज्ञासाचें समाधान होत नाही, त्या सगळ्याचें समाधान करण्याचें सामर्थ्य या वेदान्तांत आहे. इल्लीं अमेरिका, जर्मनी, इंग्लंड इत्यादि ख्रिस्ती देशातून देखील वेदान्ताचीं मते ख्रिस्ती लोकांना मान्य होत आहेत, आणि तेथें त्याचा प्रसार होत आहे, याचें कारण त्या मतांचा सत्यपणा आणि व्यापकपणा हेच होय. ख्रिस्तीलोकही हिंदुस्थानात येऊन दुष्काळांत उपाशीं मरणान्या माणसाना अन्नाची लालूच दाखवून आणि अल्पवयी अर्भकांना खाऊची गोडी लावून बाटवीत असतात. विवेकानंदानीं खाऊसाठीं एक कवडीही कधीं खर्च केली नसेल. आणि एशियाटिक राष्ट्रांतील पैसे चोरून नेल्यामुळे जेथें लष्मीचा धूर निघत आहे तेथे कधीं दुष्काळ पडणें हें तर संभवनीयच नाही. अशा ठिकाणीं विवेकानंदादिकांनीं ज्या लोकांना मानवी विचाराच्या शिडीच्या वरच्या पायरीवर नेऊन चढविलें, तीं अज्ञान मुले किंवा दुष्काळात मरणोन्मुख झालेलीं मोठीं माणसें खात्रीनें नव्हती. तेथे जर कशाची लालूच असेल तर ती वेदान्तमताच्या सत्यत्वाची, उदात्तपणाची आणि व्यापकत्वाची लालूच होय. अशी लालूच पाहून फक्त ज्ञानी लोकच फसतात, आणि अशा रीतीनें जे फसतात ते मोक्षपदाला जाऊन मिळतात ! त्यांना जन्म आणि मृत्यु ह्यांचें भय उरत नाही !

अशा प्रकारच्या अद्भुत सामर्थ्याचें वेदान्तशास्त्र सुदैवानें वंशपरंपरेच्या हक्कानें आजकाल आपल्या हातामध्ये आहे. वेदाच्या अंती उपनिषद्भाग सांगितलेला आहे, म्हणून त्यांतील तात्त्विक विचाराना वेदान्तशास्त्र अशी सज्ञा प्राप्त झालेली आहे. ह्या वेदान्तशास्त्राप्रमाणें एकदां आपल्या समाजाच्या सर्व बडामोडी यथास्थित रीतीनें चालल्या होत्या. परंतु कालांतरानें कल्याण-मध्ये फरक पडत पडत वेदान्ताचीं तत्त्वे लुप्तप्राय झालीं, आणि कुमारिलभट्ट, मंडनमिश्र वगैरेसारखे कर्मकांडी लोक प्राधान्य पावले. त्यांनीं आधार दिलेल्या

यज्ञादि कर्मांतून पशूंची हिंसा होऊं लागली, म्हणून त्याचा प्रतिकार करण्याकरितां बौद्धांचा पंथ निघाला. त्या बौद्धांनीं क्षणभंगवाद, विज्ञानवाद, इत्यादि अनेक तर्ककुतर्क काढून वेदांचें प्रामाण्य न मानितां भलभलतेच सिद्धांत स्थापित करण्याचा प्रयत्न केला. बौद्धांच्या पाठीमागून सप्तभंगीनयानें सर्व जगार्चा विव्हेवाट लावून देणारा जैनांचा पंथ निघाला. अशा रीतीनें सर्व जगांतील अतिशय उत्तम असें जें वेदान्तशास्त्र त्याचा पूर्ण लोप होण्याचा एकदां प्रसंग आला होता. परंतु त्या वेळीं प्रत्यक्ष शंकरांनीं अवतार धारण करून वेदान्तमत फिरून प्रस्थापित केलें. मद्रास इलाख्यातील चिदंबर येथील एका पवित्र ब्राह्मणाच्या कुळामध्यें त्यांनीं अवतार घेतला. तो अवतार श्रीमच्छंकराचार्य या नांवानें सुप्रसिद्ध आहे. आचार्यांनीं अल्पवयातच सर्व विद्या साध्य करून घेतल्या व वेदान्तशास्त्राचें प्रतिपादन करण्याला योग्य असा जो चतुर्थाश्रम त्याचाही त्यांनीं अंगीकार केला व नंतर व्यासांच्या ब्रह्मसूत्रावर भाष्य करून आणि सर्व मतवाद्याचें खंडण करून त्यांनीं वेदान्तमताची सर्वत्र स्थापना केली. नंतर आपली अद्वैतवेदान्ताची परंपरा कायम रहावी म्हणून त्या आदि शंकराचार्यांनीं हिंदुस्थानच्या चार दिशास चार मठ स्थापन केले. बदरीकेदार, जगन्नाथ, द्वारका आणि शृंगेरी हीं त्या चार मठाचीं चार आदिस्थाने होत. ह्या चार मठाच्या द्वारानें सर्व हिंदुस्थानामध्ये अजूनपर्यंत अद्वैतवेदान्ताचे सिद्धांत प्रसृत केले जात आहेत. या चार मठांपैकी शृंगेरीच्या मठाच्या पोटातूनच आपण हल्लीं ज्याच्या आश्रयाखाली आहो तो संकेश्वरचा मठ निघालेला आहे. विद्याशंकरभारती हे शृंगेरीच्या गादीवर आरूढ झाल्यानंतर कांहीं दिवसांनीं महायात्रेला गेले. तेथून ते हिमालयामध्ये आदि शंकराचार्यांचे गुरु गोविंद-भगवत्पूज्यपादाचार्य यांच्या दर्शनाकरितां एका गुहेमध्ये गेले व त्याची शिष्य मंडळी बाहेर राहिली. परंतु विद्याशंकरभारती बरेच दिवस बाहेर आले नाहीत, म्हणून त्यांनीं आपल्यापैकीच एकाला आचार्यपद गुरुच्या अग्निप्रमाणें दिलें, आणि ते परत देशीं येण्याकरितां निघाले. ही गोष्ट शृंगेरीस कळली तेव्हां यात्रेस गेलेल्या शिष्यांनीं केलेला गुरु शृंगेरीच्या मठातील लोकांना मान्य न होऊन त्यांनीं दुसऱ्याच एकाला गादीवर बसविलें. याप्रमाणें एका गादीला दोन आचार्य झाले. इतक्यांत गोविंदपूज्यपादाचार्यांच्या गुहेंत गेलेले विद्याशंकर-भारती हे त्याच गादीकरितां तिसरे शंकराचार्य परत आले. परत आल्यावर

सर्व वस्तुस्थिति त्यांच्या लक्षांत आली. तेव्हां त्यांनी शृंगेरीस परत न जातां कुडलगी मुक्कामी नवीन मठ स्थापन करून समाधानवृत्तीने रहाण्याचा निश्चय केला. पवित्र आणि पुण्यवान् पुरुष जेथें रहातील तेथें त्याचें घरच आहे ! विद्याशंकरभारती कुडलगीस राहू लागल्यापासून तेथें सर्व वैभव त्यांच्या भोंवतीं जमा होऊं लागलें. कोल्हापुरास त्याच वेळीं कोणी एक सोमवंशी हिंदुराजा होता, त्यानें आग्रह करून स्वामींना करवीर क्षेत्री आणविलें. त्यावेळीं स्वामींनीं करवीरास एक आणि संकेश्वरास एक असे दोन मठ स्थापन केले. कोल्हापुराच्या ज्या राजांनीं शंकरभारतींना आपल्या राज्यांत आणिलें आणि ज्या राजांनीं त्यांना इनामें करून दिलीं, त्यांनीं स्वामींच्या चरणीं त्यावेळीं निवेदन केलेली भाषा फार निराळी होती. “ करवीर क्षेत्र ही दक्षिणकाशी आहे. येथें येऊन स्वामींनीं निवास करावा व माझेकडून नेहमीं यथाशक्ति सेवा घ्यावी ” अशी विनंति करून स्वामींना त्या वेळच्या राजानें कुडलगीहून करवीरास आणिले; स्वामींना आपल्या घरी वेदोक्त कर्म करण्यासाठीं आणिले नाहीं किंवा राजाच्या मंजुरीवर आपली सत्ता अवलंबून ठेवून श्रीची स्वारी करवीरास आली, असेही नाही. ज्या अटीवर करवीर मठ स्थापन झाला आणि त्याला इनामें मिळालीं त्या अटीतील मुख्य तत्त्व श्रीचरणांची राजाकडून काहीं तरी सेवा व्हावी हें होते. ही मूळची पीठिका विसरून जाऊन अलीकडच्या राजांनीं भलभलत्याच अटी घालणे हें अगदी अप्रशस्त आहे. विद्याशंकरभारतींना मुसलमान राजे आणि सरदार यांच्याकडूनही कित्येक गाव मिळाले आहेत; पण म्हणून त्यांच्या धर्माप्रमाणे हिंदूंच्या शंकराचार्यांनीं चालावयाचें आहे कीं काय ?

करवीर आणि संकेश्वर या मठाची अशा प्रकारची मूळपीठिका आहे. विद्याशंकरभारती हे मूळचे शृंगेरीच्या गादीवरचे होत व त्यांनींच हे मठ स्थापन केले. यावरून शृंगेरीची परंपरा मध्यंतरी उच्छिन्न झाली असून आदि शंकराचार्यांनीं प्रचलित केलेली परंपरा आपल्या इकडेच चालत आहे असें म्हणण्यास हरकत नाही. करवीर व संकेश्वर या मठाची स्थापना शके पंधराशेंच्या सुमारास झालेली आहे, व तेव्हांपासून सवातीनशें वर्षेपर्यंत ती अव्याहत चालत आलेली आहे. आदि शंकराचार्यांनीं सर्व हिंदुस्थानच्या धार्मिक व्यवस्थेसाठीं चार मठ करून त्यांच्या इदी ठरवून दिल्या होत्या, त्या त्या वेळच्या राजाच्या सोयीप्रमाणें होत्या

हे उघड आहे. पुढे करवीर क्षेत्रातील राजाने आपण आमच्या प्रांती येऊन धर्मप्रसार करावा, अशी विज्ञप्ति केल्यावरून श्रीशंकरभारती तद्वत् आचरण करू लागले, व त्या विनंतीला अनुसरून सदर गादीवरील आचार्य अजूनपर्यंतही त्याच प्रातामध्ये धर्मापदेश करित आहेत. कित्येक अज्ञ लोकांनी अलीकडे आचार्यांच्या हद्दीचे प्रश्न उपस्थित केले आहेत. परंतु हद्दी ह्या राजाच्या होत; धर्माचार्यांना हद्दी नाहीत. सूर्याच्या प्रकाशाला ज्याप्रमाणे हद्द नाही, त्याचप्रमाणे ती सद्धर्माच्या उपदेशालाही नाही. जेथे जेथे सदुपदेशाची अपेक्षा आहे, आणि तो देण्याला समर्थ असा मनुष्य तयार आहे, तेथे तेथे त्याची हद्द आहेच. त्याला प्रतिबंध कोण करणार? आदिशंकराचार्यांनी हद्दी ठरवून दिल्या अशी एक भ्रामक कल्पना कित्येकांच्या डोक्यांत शिरलेली दिसते. परंतु आदि जगद्गुरूंचे डोके इतके संकुचित खात्रीने नव्हते. “आसेतुहिमवच्छलैः सदाचारान् विचारय” असे एक आचार्यांचेच वचन आहे. या वचनावरून हे उघड दिसून येत आहे की, सेतुवधापानून हिमालयापर्यंत सर्व हिंदुस्थान देश स्वामींनी आपल्या उपदेशक शिष्याकरितां मोकळा सोडला होता. त्यांनी सदाचाराच्या संप्रवर्तकत्वाला कधी हद्द घालून दिलेली तव्हती. ही त्या वेळची स्थिति होय, आणि त्या वेळेपेक्षा आतां तर सदाचाराची कितीतरी पटीने अवश्यकता आहे. अशा प्रसंगी आपल्या हद्दीपेक्षा आपल्या कर्तव्याकडे मनुष्याचे लक्ष जास्त पाहिजे. हिंदुस्थान देश इतका मोठा आहे, आणि हिंदुस्थान देशांतील अनाचाराचा विस्तार हल्लीं इतका मोठा झाला आहे की, आदि शंकराचार्यांनी स्थापन केलेले चार मठच काय, परंतु तसले चार हजार मठ असले तरी ते आजच्या कामाला पुरे होतील किंवा नाही याची शंकाच आहे. अशी आपल्या देशाची धार्मिक, राजकीय आणि सामाजिक बाबतीत विपन्नावस्था झाली असतां सुदैवाने ज्याच्या हातात धर्मापदेशकत्व आले आहे त्यांनी ते काम उत्तम रीतीने बजावावे, हेंच त्यांना उचित होय. जे आचार्य इंडियन गव्हर्नमेंटप्रमाणे आपली हद्द वाढवू पहात आहेत, त्यांनी आपल्या ताब्यांत असलेल्या हद्दीतील धर्मव्यवस्था यथास्थित केली आहे काय? तशी गोष्ट जोंपर्यंत झाली नाही, तोंपर्यंत स्वतःच्या हद्दीवरीलच त्यांचा अधिकार उपपन्न होत नाही, मग दुसऱ्या हद्दीवरील अधिकार मिळणें तर दुरापास्तच

आहे. दुसऱ्या हद्दी ह्या दुसऱ्या राजाच्या खुशीच्या गोष्टी आहेत, आणि त्याबद्दलचे अधिकार पूर्वीच्या राजानीं संकेश्वर मठाला दिल्याला तीनशेंहून अधिक वर्षे होऊन गेलेली आहेत. तेव्हां ती घडी विसकटून टाकण्याच्या भानगडीत न पडतां आपल्या कर्तव्यकर्माकडे सर्व लक्ष सोंपविणें हें तूर्त जास्त अवश्यक आहे. दूरवर हद्दीपेक्षां दूरवर दृष्टीमध्ये जास्त महत्त्व आहे. आज जे कोणी बाटगे, धर्मभ्रष्ट, अदूरदृष्टि, उदरभरी किंवा नास्तिक सुधारक एका स्वामीची हद्द वाढविण्याकरिता दुसऱ्या स्वामीशीं भाडत आहेत, त्यांच्याबद्दल सर्वोनीं हे लक्षात ठेवावें कीं, त्यांना कोणताही मठ नको आहे. ह्या मठाची बाजू घेऊन त्या मठाला शिव्या घाव्या आणि त्या मठाची बाजू घेऊन या मठाला शिव्या घाव्या, आणि अखेरीस दोन्हीही मठाना रसतळाला न्यावे, याच्यापलीकडे या लोकांचा दुसरा उद्देश नाही. अशा नास्तिकांच्याही हातीं कित्येक स्वामींनीं सापडावें, किंवा त्यांच्या हद्दींची पसरणी करणारांनीं आपल्या स्वामींना असत्या बाट्याच्या हातीं घावें, हें समजदार म्हणविणाऱ्या स्वामींचे मोठें दुर्भाग्यच होय ! व्यवस्थेसाठीं हद्दी पाहिजेत; परंतु हद्दी ठरविण्यासाठीं धर्मोच्छेदकारक रीतीनें भाडण्याची ही वेळ नव्हे. ही धर्मजागृति करण्याची वेळ आहे. हिंदुस्थानांतील सर्व धर्मगुरूंनीं सध्याची वस्तुस्थिति लक्षात घेतली पाहिजे, व लोकांच्या उद्धारासाठीं त्यांनीं आपले कंठ आणि खजिने कोरडे पाडले पाहिजेत. त्यांनीं लोकांत धर्मजागृति केली तर सर्व हिंदुस्थान त्यांच्या हद्दींतीलच आहे. परंतु आपल्या हद्दीच्या पसरणीमध्येच जर ते निमग्न होतील तर द्वारकेच्याही गादीवर ख्रिस्तीधर्माचा आर्चविशप येऊन बसण्याला फारसा वेळ लागेल असें नाही.

साराश, करवीर व संकेश्वर या मठांची हद्द देणगीच्या आणि वहिवाटीच्या हकानें तर कायम आहेच; परंतु सामान्य वस्तुस्थितीच्या दृष्टीने पाहिले असताही ती अव्याधित आहे, हें उघड आहे. हा मठ महाराष्ट्राच्या मध्यभागी असल्यामुळे शंभर दोनशे वर्षांच्या पूर्वी जेव्हां महाराष्ट्रातील योद्धे महाराष्ट्राचा अभ्युदय करित होते, तेव्हा या मठाचा त्यांच्याशीं बरेच वेळ संबंध आलेला आहे, आणि तो इतिहासदृष्ट्या बराच महत्त्वाचाही आहे. पुण्यांत पेशव्यांचें राज्य असतांना करवीर मठाचे गादीवर एक शंकरभारती या नांवाचे स्वामी होते. कौल्हापूरकर आणि पेशवे यांचा तंटो असल्यामुळे

कागवाड घराण्याचे मूळपुरुष कोन्हेराव व्यंकक पटवर्धन यांस पेशव्यानी कोल्हापुरावर हल्ला करण्याविषयी हुकूम केला. त्याप्रमाणे कोल्हापूरच्या वेशीशी येऊन मोर्चेबंदी करून पटवर्धनांनी कोल्हापुराला वेढा दिला, व सात दिवसांत बाहेरील सर्व पेठा आपल्या ताब्यात घेतल्या. तेव्हां शहरांतील सर्व लोक स्वामींच्या मठामध्ये आश्रयाला जाऊन राहिले. कारण मठावर हल्ला होणार नाही, अशी त्याची मागील अनुभवावरून खात्री होती. हे लोक आपल्या स्वाधीन करावे म्हणून कोन्हेरावांनी विनंती केली, परंतु आपल्या आश्रयाला येऊन राहिलेल्या लोकांना शत्रूच्या ताब्यात देणे हें धर्माचें काम नव्हे, हें लक्षांत आणून स्वामींनी ती गोष्ट मान्य केली नाही. तेव्हां कोन्हेरावांनी स्वामींचा मठ लुटून जाळून फस्त करून टाकिला. त्या वेळीं जुने दत्त आणि पुस्तकसंग्रह याचाही नाश झाला. ही गोष्ट झाली तेव्हा स्वामी क्रोधाने लाल होऊन भर दोन प्रहरांनी उन्हातून पायी कोल्हापुराहून निघाले व त्यांनी कृष्णातटाकीं शिरगाव मुक्कामी जीभ हांसडून प्राण दिला ! प्रसंग पडल्यास प्राण देतील, परंतु आपल्या आश्रयास आलेल्या पक्षाचा अभिमान सोडावयाचे नाहीत, अशा प्रकारचे निग्रही स्वामी पूर्वी गादीवर असत. त्यामुळेच त्यांचा लोकांत वचक बसून त्यांच्या तेजाने त्या वेळीं महाराष्ट्र देश उदयास आला.

दुसराही एक मागचा ऐतिहासिक प्रसंग हल्लींच्या काळीं धडा घेण्यासारखा आहे. सुरेश्वराचार्यांपासून आठवे विद्याशंकरभारती हे समुद्रस्नानाकरितां समुद्रकाठीं गेले असता वसईजवळील विमळनिर्मळक्षेत्री समाधिस्थ झाले. त्याची तेथें समाधि बांधलेली आहे. वसईचा प्रात त्या वेळीं पोर्तुगीज ख्रिस्ती लोकांच्या ताब्यात असल्यामुळे त्या परधर्मी लोकांपासून तेथील समाधीला व देवळाला बराच त्रास होत असे. तेथील पाद्री समाधीच्याजवळ एक नवीन ख्रिस्ती देऊळ बांधित होता व दररोज शंभर मनुष्ये लावून कोणतीही हरकत येण्याच्या अगोदर काम पुरें करून टाकावे असा त्याचा इरादा होता. पाद्रीयांचे देऊळ भटले म्हणजे ते इतर ख्रिस्ती लोकांचे स्मशानच होय, त्यामुळे आचार्यांच्या समाधीजवळ परधर्मीयांचीं प्रेतें पडण्याचा त्या वेळीं प्रसंग आला होता. त्याप्रमाणे स्वामींच्या पालखीच्या मिरवणुकीच्या वाटेत त्यानें मुद्दाम केळी लाविल्या होत्या व त्याजवर हिंदु लोकांना चिडविण्याकरिता हाडें टागून ठेविलीं होती. अशा प्रकारचा आपल्याला परधर्मीपासून

त्रास होत आहे, ही गोष्ट त्या वेळच्या लोकानीं करवीरच्या मठांत जाहीर केली व तेथील संमतीने त्यांनीं सरकारकडेही एक अर्ज केला. त्या अर्जातील एक वाक्य विशेष महत्त्वाचें आहे. तें वाक्य हल्लीं अर्ज करणारांचा वचक का बसत नाही हा प्रश्न करणारांनीं विचार करण्यासारखें आहे. सदर अर्जांत लिहिलें आहे कीं, “ पाद्री यानें बेअदबीचें भाषण करून काम चालविलें. तें बंद करण्यास हिंदू लोक शक्त नाहीत असें नाही. परंतु नामदार सरकारचा अम्मल झाला ते समयी जाहीरनामे प्रगट झाले, त्यात कोणाचेही धर्मांत खलेली पडणार नाही वगैरे लिहिलें आहे. ” जे अर्जदार आपलें काम स्वतः करण्याला शक्त असतात, परंतु केवळ कायद्याची शिस्त मोडली जाऊं नये एवढ्याचकरिता जे अर्ज करितात, त्याचे अर्ज कोणतेंही सरकार अमान्य करीत नाही, हें तत्त्व लक्षात बाळगण्यासारखें आहे. वसई प्रांती चिमणाजी आप्तानीं फिरंगी लोकावर बरीच दहशत बसविली होती व त्याच्या कृत्यांनीं लोकांमध्ये विशेष जोम उत्पन्न झाला होता, ते लोक पाद्रीयाचें काम बंद पाडण्याला शक्त आहेत किंवा नाहीत याची परीक्षा आधींच होऊन चुकलेली होती, यामुळे त्या लोकांच्या मागण्यांना सरकारनें ताबडतोब मान दिला व त्यामुळे आचार्यांचें वजन सर्व ज्ञातींवर विशेष चांगल्या रीतीनें बसलें.

मठ संकेश्वर आणि करवीर या गादीवरील मागील एका आचार्यांची आणखी एक गोष्ट फार प्रशंसनीय आहे. पेशवाई बुडविल्यानंतर त्यांच्या प्रांतांची सर्व व्यवस्था एल्फिन्स्टन साहेबांकडे देण्यात आली होती. त्यावेळीं त्यांच्या मनातून श्रीचें हें संस्थान एक लक्षाचें करावें असें होतें. आपण ब्राह्मणाचें राज्य बुडविलें आहे, तेव्हां ब्राह्मणांच्या गुरूला काही तरी लांच देऊन आपल्याकडे ओढून ठेवावें, हा या देणगीतील राजकीय डाव होता, हें कोणाच्याही लक्षांत येईल. परंतु एल्फिन्स्टन साहेबांच्या ह्या सूचनेला स्वामींनीं जें उत्तर दिलें आहे तें केवळ अवर्णनीय आहे. स्वामींनीं सांगितलें कीं, “ पुन्हा बाजीराव राज्यावर आल्यावर त्याजपासून आपण गाव घेऊं. म्हेलाची देणगी आपण घेत नाही. ” हे उदात्त विचार आणि हीं निग्रहाचीं वाक्यें आतां कोठें आहेत ! असे संपत्तीवर लाय मारणारे आणि स्वाभिमानाला डोंक्यावर नाचविणारे सत्पुरुष या मठाच्या गादीवर मागे होऊन गेले, तसेच पुढेंही होवोत, अशी सर्वांची परमेश्वरापाशीं प्रार्थना आहे. “ आपण बाजीरावा-

पासून गांव घेऊं, म्लेंच्छांची देणगी आपण घेत नाही,” ही वाक्यें ज्यांच्या तोंडून निघाली त्या स्वामींची इद्द किती विस्तृत आहे याची स्थानिक हद्दीची पसरणी करणाऱ्या क्षुद्र बुद्धीच्या माणसांना काय कल्पना असणार !

सदर मठांतील गादीवर बसलेल्या स्वामींच्या अंतःकरणामध्ये त्यांच्या वेळच्या राजकीय गोष्टीबद्दल किती पीळ होता हें वरील हकीकतीवरून लक्षांत येईलच. परंतु या मठाकडे कित्येक महत्त्वाचे सामाजिक प्रश्नही निर्णयाकरितां आले होते; व त्या बाबतींतही मठाकडून यथाशक्ति बरेच प्रयत्न झालेले आहेत. नरसिंहभारती संस्थानचे गादीवर असतां पुनर्विवाहासंबंधानें पुण्यास मोठा वाद झाला. मार्गे परशुरामभाऊ पटवर्धन यांनीं श्रीच्या समोर बाल-विधवांचा पुनर्विवाह करण्याची मोकळीक असावी अशाबद्दल प्रयत्न चालविला होता. परंतु ती गोष्ट त्या वेळच्या शिष्टजनांना पसंत पडली नाही. अशा प्रकारचा निर्णय होऊन सुमारे साठ वर्षे लोटल्यानंतर शके १७९१-९२ सालीं तोच वाद फिरून पुणें मुक्कामी करण्यात आला. परंतु साठ वर्षांमध्ये ह्या पुनर्विवाहाच्या प्रश्नासंबंधानें फारसा फरक पडला नाही. परशुरामभाऊंच्या वेळीं जें लोकमत होतें, तेंच विष्णुशास्त्री पंडिताचे वेळींही कायम राहिलें, व तेव्हांपासून आतांपर्यंत आणखी तीस वर्षे लोटली आहेत तरी बहुतेक लोक जेथल्या तेथेंच आहेत. त्यामुळें लोकमत बदलण्याचे आधीं स्वामींना असल्या बाबतींत फारसें कांहीं करतां येत नाही हें उघड आहे. ह्याशिवाय दुसरा एक वाद नरसिंहभारतीचे कारकीर्दीमध्ये झालेला आहे. गणेशशास्त्री गोळवलकर हे होळकर सरकारमार्फत कांहीं कामासाठीं विलायतेला गेले होते. ते तिकडून परत आल्यावर होळकर सरकारांचें विनंतीपत्र घेऊन संस्थानीं आले. त्या वेळीं परदेशगमनावद्दल शास्त्री लोकांचीं मतें घेऊन निर्णय करण्यात आला. शास्त्रज्ञ लोकांनीं अशी संमति दिली कीं, ‘समुद्रे नावा प्रत्यंतं स्वधर्मपरित्यागपूर्वकं गतागतेन ब्राह्मणेनसह निष्कृत्युत्तरं यथापूर्वं संव्यवहरणं शास्त्रानुकूलमिति.’ आपल्या धर्माचा त्याग न करितां समुद्रातून नौकेनें दूरवर जाऊन आलेल्या ब्राह्मणाबरोबर त्यानें प्रायश्चित्त घेतल्यानंतर पूर्वीप्रमाणें व्यवहार करण्याला शास्त्र अनुकूल आहे; अशा अर्थाची वरील संमति मिळून गोळवलकर शास्त्री यांस शके १७९४ मध्ये पुन्हां संस्कार करून ज्ञातीमध्ये घेण्यांत आले. अशा प्रकारचीं राजकीय, सामाजिक आणि धार्मिक महत्कृत्यें या मठाकडून मार्गे

झाली आहेत व अलिकडेही कित्येक होत आहेत.

इल्ली नवीन गादीवर आलेले स्वामीमहाराज हेही गादीला योग्य असेच पुरुष आहेत. त्यांची मागील परंपरा त्यांच्या डोळ्यापुढे आहे, आणि यथावकाशाने त्यांच्याही हातून त्या मागील परंपरेला शोभतील अशीं सत्कृत्ये आणि महत्कृत्ये होतील अशी सर्वांना आशा आहे.

पशूंच्या साम्राज्याचा इतिहास : ६

काल : स्वतंत्र, ता. १०।६।१९०४

अशी एक कथा सांगतात की, मागे एकदां पशूंच्या साम्राज्यामध्ये फार अव्यवस्था माजून गेली होती. एक पक्ष दुसऱ्या पक्षाशीं लढू लागला आणि कोणीच कोणाचा हुकूम मानीना. ही अंदाधुदीची स्थिति पाहून एका कुत्र्याने ती संधि साधली, आणि आपण त्या साम्राज्याच्या गादीवर बसला. कुत्र्याला ही गादी मिळण्याच्या पूर्वी त्याचा धंदा अगदी निराळा होता. तो एका खाटकाच्या येथे नोकरीला होता, व मेंढवाड्यातल्या मेंढ्याच्या कळपावर देखरेख करावी आणि कापण्याकरितां त्यांना खाटकाकडे घेऊन जावे, हें त्याच्याकडे काम होतें. ही त्याला पूर्वीची संवय असल्यामुळे तो राज्यावर बसल्यानंतरही त्यानें पूर्वीचा क्रम तसाच चालू ठेविला होता. तो कुत्रा आपल्या साम्राज्यामधून अत्यंत बरूरपणाची मुद्रा धारण करून चोहोंकडे फिरत असे, व नेहमीं तो आपल्या प्रजाजनांच्या अंगावर भुंके, त्यांना चावत असे, आणि त्यांचीं हाडें चघळून खात असे. राजा ज्या वेळेला असे करूं लागला त्या वेळेला त्या पशूंच्या राष्ट्रांतील सर्व प्रजाजन कुरकूर करूं लागले, व त्यांमध्ये जे जास्त धाडसी होते ते एकत्र जमले आणि त्यांनीं आपल्या त्या बरूर राजाला ठार मारून टाकलें. अशा रीतीनें तो राजराजाधीश्वर कुत्रा मरण पावल्यानंतर त्या राष्ट्रांतील सर्व नगरवासी पशु एकत्र जमले व आतां पुढें कोणती राज्यपद्धति सुरू करावी याविषयी विचार करूं लागले. अखेरीस सगळ्यांच्या मतानें असें ठरलें कीं, आपणा पशूंमध्ये लोकसत्तात्मक राज्याची पद्धत आपण सुरू करावी, व त्याप्रमाणें त्या पशूंच्या साम्राज्यांत लोकसत्तात्मक राज्यपद्धति सुरू झाली. कोणतीही गोष्ट कर्तव्य झाल्यास आर्थी

प्रत्येक पशूंचें मत ध्यावयाचें आणि ज्या बाजूला पशूंचें मताधिक्य असेल त्याप्रमाणें व्यवस्था करावयाची, अशा प्रकारचा राज्यकारभार सुरू झाला. परंतु हें जें पशूंचें लोकसत्तात्मक राज्य स्थापन झालें होतें, त्याच्याशीं मनुष्यांनीं थोडेच दिवसांमध्ये कांहींतरी कुरापत काढून लढाई सुरू करण्याचा घाट आणिला. त्या वेळीं हें संकट कसें टाळावें याचा विचार करण्याकरितां सर्व पशू आपल्या सभेच्या दिवाणखान्यांत जमा झाले व वाद-विवाद सुरू झाला. घोडा, अस्वल, गेंडा, वाघ, हत्ती, सिंह, या सर्व मंडळींनीं सभेच्या फ्लॅटफॉर्मवर येऊन मोठमोठीं आवेशयुक्त भाषणें केलीं, व आपण हातात शस्त्रें घेऊन शत्रूचा पराभवच केला पाहिजे असें त्यांनीं आपल्या सर्व देशवाघवाना उत्तेजन दिलें. ह्या आशयाचीं या मंडळींचीं भाषणें झाल्या-नंतर बाकीच्या पशूंचें मत घेण्यांत आलें. त्यावेळीं मेंढर, ससा, हरिण, गाढव, बारिकसारिक किडे, पक्षी आणि मासे या सगळ्यांनीं एकच ओरड करून असे सांगितलें की, आपण आपल्या शत्रूशीं लढाई करून उपयोगी नाही, तह करूनच आपण आपला प्राण त्यांच्यापासून बचावून घेतला पाहिजे. अशीं दोन प्रकारचीं दोन मतें पडलीं. परंतु कोठें झालें तरी शूर लोकांपेक्षा भिऱ्या लोकांची संख्या नेहमींच जास्त असावयाची, त्याप्रमाणें ती पशूंच्या संस्थानामध्येही होती. शहाण्यांपेक्षां सुखांची आणि शूरांपेक्षां भिऱ्याची संख्या जास्त असल्यामुळे व मताधिक्यानें काम चालविण्याची पद्धत स्वीकारलेली असल्यामुळे मूर्ख आणि भिऱ्या पशूंच्या मताप्रमाणें त्या प्रकरणाचा निकाल लागला. सिंह, वाघ, हत्ती, घोडा या शूर पशूंनाही मेंढरें, ससे, आणि गाढव यांच्या बरोबर आपल्या हातांतील शस्त्रें खाली ठेवून त्या वेळीं सर्वोना मनुष्याला शरण जाणें भाग पडलें. ह्या लोकसत्तात्मक राज्य-पद्धतीचा असा भयंकर परिणाम झाल्याकारणानें ती पद्धत पशूंना पसंत पडेनाशी झाली, व आपल्या संस्थानामध्ये दुसरी कांहींतरी राज्यपद्धति सुरू करण्याच्या विचाराला सर्व पशू लागले. त्यांनीं एक नवीन पद्धत शोधून काढली. कांहीं निवडक मंडळी निवडून काढून ते ज्यांत वाकबगार असतील तीं कामें त्यांच्याकडे सोंपवावी, म्हणजे संस्थानचीं सर्व कामें चांगल्या रीतीनें पार पडतील, ही कल्पना सर्वोना पसंत पडली, व त्याप्रमाणें योग्य काम-गारांची संस्थानच्या निरनिराळ्या खात्यांवर योजना करण्यांत आली. राष्ट्रां-

तील एकंदर खजिन्याचें आणि हिशोबाचें काम लांडग्याकडे सोंपविण्यांत आलें, व कोल्हा हा त्याच्या हाताखाली सेक्रेटरी म्हणून नेमण्यांत आला. सर्व फौजदारी गुन्हांची चौकशी करण्याच्या कामावर खबुतरांची नेमणूक करण्यांत आली. कायद्याच्या कलमाप्रमाणें एखादी गोष्ट न्याय्य म्हणून ठरली तरी नीतिशास्त्राच्या नियमांप्रमाणें तो न्याय्यच आहे की नाही, हें पाहण्याचें काम वाघाकडे दिलें गेलें. पातिव्रत्याविषयीचे नियम शेळ्यानीं अमलात आणलेले पहावे असें ठरलें. देशाचें संरक्षण करण्याचें शिपाईगिरीचे काम सशांकडे सोंपविलें, आणि त्या शिपायांची अन्नसामग्री वगैरे उचलून नेण्याच्या कामावर सिंह आणि हत्ती यांची योजना झाली. परदेशच्या राजांच्या दरबारांतून या पशूंच्या साम्राज्याच्या वतीनें कोणी तरी वकील पाहिजे होते, त्या कामावर गाढवाची खानगी करण्यांत आली, आणि अशा रीतीनें सुरू केलेली ही राज्यपद्धति बरोबर आहे किंवा नाही हें वरच्यावर तपासून पाहणें अत्यंत अवश्यक असल्यामुळें एकंदर राज्यकारभारावरील इन्स्पेक्टरजनरलच्या दुद्दयावर मुंगीची स्थापना करण्यांत आली. अशा प्रकारच्या या राज्यपद्धतीचीं फळें लवकरच दृष्टोत्पत्तीस येऊं लागलीं. फायनॅन्स मिनिस्टर, लाडगा याच्या जवळ्यांतून जर कोणी यदाकदाचित् बचावला, तर त्याचा सेक्रेटरी कोल्हा हा त्याच्यापाशीं काय असेल नसेल तें घेऊन त्याला नागवून सोडूं लागला. आणि त्याच्याहि तडाक्यांतून जर कोणी दैवयोगानें सुटला, तर परदेशचा वकील, गाढव, त्याला दुगाण्या मारून चीत करून टाकीत असे. वाघ हा नीतीच्या नांवाखालीं अनाथ प्राण्यांना चावून टाकी, आणि फौजदारी गुन्हाच्या न्यायासनावर गरीब खबुतरे बसलेलीं असल्यामुळें खून करणारे आणि दरबडे घालणारे लोक न्यायाच्या कचाट्यांतून अचानक सुटून जात. आणि अशा प्रकारची चोहोंकडे अव्यवस्था अत्यंत परिपूर्ण रीतीनें चाललेली असतां इन्स्पेक्टर जनरल, मुंगी ही राज्याचा बंदोबस्त फार उत्तम प्रकारचा आहे अशा प्रकारचे रिपोर्ट दिवसांतून चार वेळां प्रसिद्ध करीत होती. त्या रिपोर्टावरून आपला राज्यकारभार खरोखरच फार उत्तम प्रकारचा चालला आहे, अशी समजूत होऊन सर्व पशु सुखानें झोंपी जात.

ही गोष्ट ज्यानें प्रथम लिहिली त्यानें ती हिंदुस्थानाकरितां लिहिली आहे, असें मुळींच नाही. परंतु एकाच वस्तूचे अनेक उपयोग होत नाहीत असें मात्र नाही.

काळ : अग्रलेख, ता. १०-६-१९०४

हिंदुस्थानच्या इतिहासांतील कोणताही भाग आपण वाचून लागलों असतां आपल्या पारतंत्र्याला कोणत्याना कोणत्या तरी रीतीने आपणच कारणीभूत झालेले पाहून देशभक्तीने उद्दीपित झालेल्या अंतःकरणाला वाईट वाटल्या-वाचून राहत नाही. इंग्लिशांनी आपल्याला जिंकलें याबद्दल खेद नाही. कारण, त्यांनी आज आपल्याला जिंकलें आहे, तर पुढें मागें असाही एक दिवस येईल की, ज्या दिवशीं आपण त्यांना जिंकूं. लढाईच्या गोष्टी या शौर्याच्या, मर्दुमकीच्या आणि ईश्वरी कृपेच्या आहेत. आणि त्यांतील जय किंवा पराजय हे जसे प्राप्त व्हावयाचे असतील तसे ते होतात, त्यांबद्दल खेद मानून काय उपयोग आहे? जर आपल्या अंगांत शौर्य नसेल, तर तें आणण्याविषयी प्रयत्न केले पाहिजेत; आणि जर आपल्यावर ईश्वरी कृपा नसेल, तर ती संपादन करून घेतली पाहिजे. तेव्हां असल्या सरळ गोष्टींबद्दल वाईट वाटण्याचें कांहीं कारण नाही. परंतु या गोष्टींची अनुकूलता असूनही जेथें आपल्यांतील फितुरीमूळें आपले पराभव होतात तेथें मात्र वाईट वाटण्याची परमावधि होऊन जाते. असलीं फितुरीचीं उदाहरणें आपल्या देशाच्या इतिहासामध्ये किती तरी सांपडतात. फितुरी म्हटली म्हणजे तिची बारिकसारिक उदाहरणें इतिहासांतून शोधून काढण्याकडे मनाची पहिली प्रवृत्ति होते. परंतु हिंदुस्थानच्या इतिहासांत फितुरीचीं उदाहरणें हुडकून काढण्याकरितां कोनाकोपण्यांत जाण्याचें कांहीं कारण नाही. जेथें राजरोस फितुऱ्या चालल्या आहेत, तेथें कोनाकोपण्यांतील फितुऱ्यांचें काय मोठेसें महत्त्व आहे! हिंदुस्थानांतील लोक

दिवसाढवळ्या फितुरी करण्याला शिकले आहेत, फितुरी हें आपल्या पोटाची खांच भरण्याचें त्यांना एक उत्तम साधन झालें आहे, व ही गोष्ट त्यांच्या इतकी अंगवळणीं पडली आहे की, आपण करतो यांत कांहीं पाप आहे असे त्यांच्या स्वप्नांही येत नाही. इंग्लिशांच्या पूर्वी हिंदुस्थानांतील लोकांना पुष्कळांनी जिकिलें असेल; पण त्यांनी आमचा मनुष्यपणा आमच्यापाशी कायम ठेवून आम्हांला जिकिलें. इंग्लिशांनी मात्र आम्हांला आर्षी पशु केले आणि मग जिकिलें. आपला देश जिंकून दुसऱ्यांच्या हाती देण्यासाठी लढणारे लोक पृथ्वीच्या पाठीवर दुसऱ्या कोठेही आढळायचाचे नाहीत; परंतु इंग्लिशांनी हिंदुस्थानांत असे लोक निर्माण केले. इंग्लिशांनी पहिल्याने हिंदुस्थानांतील लोकांना फितुरी शिकविली. हिंदुस्थानांतील लढवय्ये जातीतील लोकांना आपले पलटणीतील चाकरीवर ठेवून त्यांना आपल्या शौर्याचा दुरुपयोग करण्याचा इंग्लिशांनी प्रथम धडा घालून दिला. पोटा भरण्याचे खोटे मार्ग आणि शौर्य गाजविण्याच्या खोट्या कल्पना हिंदुस्थानातील लोकांच्यापुढे मांडून इंग्लिशांनी त्यांना इहलोकीं पारतंत्र्यनरकाच्या आणि परलोकीं रौरवनरकाच्या वाटेला प्रथम लाविलें. जितके हिंदुस्थानचे लोक हिंदुस्थान जिंकून घेणाऱ्या इंग्लिशांच्या नोकरांत आहेत, तितके सगळे फितूर, अशी स्थिति असतांना फितुरीच्या उदाहरणांना काय तोटा ! इंग्लिशांच्या पलटणीतील व इतर चाकऱ्यांतील प्रत्येक नोकर म्हणजे फितुरीचें एकेक उदाहरण होय ! कोणी आठ रुपयांसाठी फितुरी करतो, कोणी तीस रुपयांसाठी फितुरी करतो, कोणी तीनशें रुपयांसाठी फितुरी करतो व कोणी तीन हजार रुपयांसाठी फितुरी करतो. रुपयांत काय तो फरक. बाकी स्वदेशहितासंबंधाने पाहिले तर सगळे सारखेच फितुरी ! जेथे असे सगळेच फितुरी लोक पसरलेले आहेत, तेथे त्यांच्यामध्ये चांगली फितुरी आणि वाईट फितुरी अशी निवड काय करावयाची ? असले फितुरी लोक हिंदुस्थानामध्ये किती लाख असतील, याची गणना करणें फार कठीण आहे. परंतु लष्करी आणि मुलकी खात्यांतील सर्व नोकर लोकांची कशी तरी गणती केली, तरी त्यांच्या अन्नावर पोसले जाणारे आणि त्यामुळे फितुरीच्या अन्नाने सत्कर्मापासून ज्यांची मति भ्रष्ट झाली आहे असे लोक हिंदुस्थानांत किती कोटी असतील याच्याबद्दल कल्पना करणेंही अशक्य आहे. अशा

रीतीने हा फितुरीचा संसर्गजन्य रोग इंग्लिशानीं सर्व हिंदुस्थानामध्ये जिकडे तिकडे पसरून टाकिला आहे. हिंदुस्थानांतील लोकांच्या शारीरिक सुरक्षिततेसाठी सॅनिटेशनचे खाते काढून त्याच्या योगाने ते लोक देवी, ताप, पटकी, प्लेग वगैरेसारख्या रोगांपासून येथील लोकांना दूर ठेवीत आहेत. परंतु तेच इंग्लिश लोक वर सांगितलेल्या रोगांपेक्षां अतिशय भयंकर असा हा फितुरीचा रोग आपल्या हाताने जिकडे तिकडे फैलाविण्याचा प्रयत्न करित आहेत. प्लेगाने कधीही मेले नसतील इतके हिंदुस्थानांतील लोक या फितुरीच्या रोगाने मारून ठेविलेले आहेत. असल्या ह्या भयंकर विषारी रोगाचा प्रसार बंद करण्याकरितां सर्वोनीं जिकडे तिकडे या रोगाविरुद्ध क्वारंटाइन्स बसविली पाहिजेत, या रोगाचा ज्यांना संसर्ग झालेला आहे त्यांना सेप्रिगेशनमध्ये ठेविले पाहिजे, व या रोगाने एखाद्याच्या मनावर उघड रीतीने किंवा गुप्तपणाने हल्ला केला आहे किंवा नाही हे बरोबर रीतीने जाणण्याकरितां त्याच्या मनाची आयुष्याच्या प्रवासातील प्रत्येक स्टेशनवर फार काळजीपूर्वक रीतीने तपासणी केली पाहिजे. असल्या कडक उपायाच्या योजनेने हिंदुस्थानांतील हा फितुरीचा रोग कधी समूळ नाहीसा होईल तो सुदिन होय. परंतु तूर्त तर जिकडे तिकडे फितुरी पसरलेली आहे. राजरोस फितुरी होत आहे. जास्त महत्त्वाची फितुरी करणाराला समाजामध्ये जास्त मान मिळत आहे. असली फितुरी करून उदरनिर्वाह करणाराला कोणीही नीच, अधम किंवा पतित म्हणून समजत नाही. ही फितुरी म्हणजे एक अत्यंत निंद्य गुन्हा होय, आणि तो करतांना आपण शरमले पाहिजे, असे कोणालाही वाटत नाही. असल्या फितुरीवर मिळविलेल्या पैशाने देवळे बांधिली जातात आणि देव त्या देवळातून खुशाल जाऊन बसतात, व ब्राह्मणभोजने घातली जातात आणि ब्राह्मण तेथे जाऊन खुशाल जेवतात. इतका या फितुरीचा फैलाव आपल्यामध्ये झालेला असल्याकारणाने या राजमान्य फितुरीमध्ये कांही दोष आहे असे कोणाच्या कधी स्वप्नांतसुद्धा येत नाही, आणि अशा रीतीने ही सार्वत्रिक फितुरी सद्गुणाखाली मोडून लागल्याकारणानेच व्यक्तिविषयक फितुरीला महत्त्व आले आहे. वास्तविक रात्रीच्या काळोखामध्ये काजळाच्या कणाची किंमत कोणालाही वाटली नसती. परंतु रात्रीचा काळोख म्हणजे दिवसाचा सूर्यप्रकाश, अत्यंत अधम कृत्य म्हणजे अतिशय महत्त्वाची कामगिरी, अत्यंत देशद्रोह म्हणजे

उत्कट देशमक्ति, आणि निमकहरामपणाची फितुरी म्हणजे सर्व सद्गुणांतील अतिश्रेष्ठ सद्गुण, अशी विपरीत स्थिति हिंदुस्थानमध्ये झालेली असल्या-कारणानेच पुढील गोष्टीसारख्या फितुरीच्या गोष्टी वाचकांपुढे मांडण्याला अवकाश सांपडतो, हे कोणीही विसरतां कामा नये.

व्यक्तिविषयक फितुरीच्या गोष्टीदेखील आपल्या इतिहासामध्ये अनेक आहेत. त्यांपैकी आम्ही आज जी येथे देत आहो ती नेपाळच्या मोहिमेच्या चेळची आहे. नेपाळच्या विरुद्ध पहिली लढाई इसवी सन १८१४ मध्ये सुरू झाली. त्या वेळीं नेपाळी गुरखे लोक यांनी आपल्या प्रदेशाच्या पश्चिमेकडील डोंगरांतील कमाऊनपासून सतलज नदीपर्यंत बहुतेक सर्व डोंगराळ प्रांत आपल्या हस्तगत करून घेतला होता. त्या प्रांतांतून त्यांना काढून लावण्याकरितां व कमाऊन प्रांताची राजधानी अलमोरा ही आपल्या स्वाधीन करून घेण्याकरितां कर्नल गार्डनर यांनी गुरखे लोकांबरोबर लढाई चालविली होती. अलमोरापासून काहीं अंतरावर बागेसरी या नावाचे पहाडामध्ये एक ठिकाण आहे, व तेथून थोड्याशा अंतरावर आणि समुद्रापासून ७,००० फूट उंचीवर गणनाथ या नांवाचा एक अतिशय उंच डोंगर आहे, व तेथूनच रामायणात प्रसिद्ध असलेली शरयू नदी वहात आलेली आहे. हिमालय पर्वत, शंकराचे वसतिस्थान, ऋषिजनांच्या पादस्पर्शाने पवित्र झालेली भूमि, श्रीरामचंद्राच्या पवित्र चरित्राने पुण्यतम झालेल्या शरयू नदीचे सान्निध्य, आणि या सगळ्यांच्या शिरोभागी गणनाथाचे मंदिर, इतक्या हिंदुधर्मातील अत्यंत पवित्र वस्तूंचा समुच्चय झालेला असता तेथील मानवी मनामध्ये कोणत्याही प्रकारच्या पातकाला वास करण्याला जागा मिळू नये, असे कोणालाही साहाजिकपणे वाटेल. परंतु आमच्या फितुरीने आम्हांला तेथेही सोडले नाही ! हिमालयाचे शुभ्र बर्फ आणि शरयूचे स्वच्छ पाणी हीसुद्धां आम्ही आपल्या फितुरीच्या पातकाने कलुषित करून सोडली आहेत ! आपला देश परतंत्र करून सोडण्याच्या कामी आम्ही कोणतीही जागा किंवा वेळ बर्च्य मानिली नाही ! फितुरीचे नीच कृत्य करिताना आम्ही गणनाथाला श्याले नाही, हिमालयाचा तो अद्भुत आणि प्रचंड विस्तार पाहून आमची मने कचरली नाहीत, किंवा ते हिमालय पर्वताचे तुटलेले भयंकर खोल कडे

आणि त्यामधून वहाणाऱ्या शरयू नदीचे ते विस्तीर्ण ओघ आम्हां पातक्यांचे शतशः तुकडे करून टाकतील ही दहशतही आमच्या मनाला कधी शिवली नाही ! फितुरीच्या पातकाच्या कामांत आमच्यासारखे निर्भय, शूर आणि साहसी लोक जगामध्ये विरळाच सापडतील !

हस्तिदल या नावाचा गुरखे लोकांचा एक सेनापति होता. अलमोराच्या आसपास कतरमाल वगैरे ठिकाणी इंग्लिशांचे सैन्य पसरले होते, व त्या सैन्याने हस्तिदलाची फौज वेष्टिली जाण्याचा संभव होता. म्हणून बागेशरी-कडील उत्तरेच्या बाजूचा रस्ता अन्नसामग्री व कुमक आणण्याकरितां आपल्या स्वाधीन रहावा या हेतूने हस्तिदल आपल्याबरोबर सैन्याची एक तुकडी घेऊन उत्तरेकडे जाण्याकरितां निघाला. ही बातमी इंग्लिशांना कळल्याबरोबर कर्नल निकल्स याने आपल्या हाताखालील ९०० लोक हस्तिदलाच्या हालचालीवर नजर ठेवण्याकरितां व प्रसंग पडल्यास लढाई देण्याकरितां निराळ्या वाटेने पाठविले. हस्तिदलाचे सैन्य गणनाथाच्या डोंगरावर येऊन दाखल झाले होते, व ते नुकतेच आलेले असल्यामुळे ते लढाईला सिद्ध नव्हते. इंग्लिशांचे सैन्य दुसऱ्या रस्त्याने आसपास येऊन ठेपलेच होते; व शत्रूची कशी स्थिति आहे, ते लोक कोठे छावणी देऊन उतरले आहेत, आणि ते बेसावध असतां त्यांच्यावर हल्ला करण्याला कोणती वेळ सोईची आहे, याबद्दलची माहिती त्यांना पाहिजेच होती. गुरखे लोकांचे सैन्य आणि इंग्लिशांचे सैन्य याचे दरम्यान गणनाथाचे देऊळ होते, व तेथील देवाच्या पूजेसाठीं तेथे काहीं ब्राह्मण रहात होते. त्यांना दोन्ही सैन्ये येऊन उतरलेली माहित होती, व त्यापैकी कोणाला कशाची अपेक्षा आहे हे त्यांना कळत होते. इतिहासामध्ये अशी हकीकत लिहिलेली आढळते की, गुरखे लोकांचे लष्कर गणनाथाच्या देवळाच्या दक्षिणेस उतरले आहे, त्याची लढाईची तयारी नाही व ते शिपाई संध्याकाळचे जेवण करण्याचे कामांत गुंतले असता ती वेळ त्यांच्यावर हल्ला करण्याकरितां फार सोईची होईल, अशा प्रकारची बातमी गणनाथाच्या देवळांतील ब्राह्मणांनी इंग्लिशाना दिली ! त्या ब्राह्मणाच्या ह्या असल्या कृत्याबद्दल काय म्हणावयाचे ! इंग्लिशाना ही बातमी पोहोचल्याबरोबर त्यांनी संध्याकाळच्या वेळी गुरख्यांच्या छावणीवर हल्ला करून तेथील सर्व सैन्याचा फडशा उडवून टाकिला. ह्यांत

गणनाथाच्या पुजाऱ्यांना काय मिळाले? इंग्लिश लोक हे त्यांचे कोण ? गुरखे लोक आणि गणनाथाचे पुजारी यांचा किती तरी जास्त निकट संबंध ! दोघेही एकाच देशांतील आणि एकाच धर्मातील; तो देश आणि तो धर्म कायम राखण्याकरितां दोघांनीही एकमेकांच्या खांद्याला खांदा लावून एक-जुटीने काम करावयाला पाहिजे होतें. परंतु हिंदुस्थान देशाची आणि तेथील धर्माची दैवगति अशी विचित्र की, त्यांतील कांहीं लोक त्यांचे संरक्षण करण्याकरितां आपला प्राण देत असतां दुसरे लोक त्यांच्याबद्दलच्या चहाड्या परकीय लोकांपाशीं जाऊन सांगणारे निघतात ! गुरखे म्हणजे गोरक्षक, म्हणजे गाईचें रक्षण करणारे; हिंदुधर्मात अत्यंत पवित्र मानलेली जी गाय तिचें संरक्षण करणाऱ्या लोकांचा पक्ष सोडून त्या गाईचें भक्षण करणारे जे इंग्लिश लोक त्यांच्या पक्षाला गणनाथाच्या ब्राह्मणांनीं मदत करावी, हे ब्राह्मण म्हणविणारांचें केवढें बुद्धिमांद्य होय ! वागेसरी हा वागीश्वरी या शब्दाचा अपभ्रंश होय. गणनाथ आणि वागीश्वरी म्हणजे आपल्या नेहमींच्या परिपाटा-तील गणपति आणि सरस्वति होत. ह्या दोन्हीही देवता सद्बुद्धिदायक आहेत, अशी आपल्या धर्माची कल्पना आहे. ह्या दोन्ही देवता हिमालयामधील आपापल्या स्थानांवरून त्या ब्राह्मणांचें हें नीच कृत्य पहात असता त्यांनीं त्यांच्या मनांत सद्बुद्धीची काहींच प्रेरणा केली नाही, हें मोठें आश्चर्य होय ! गणनाथाच्या देवळांतील पुजारी ब्राह्मण हे त्या देवतेच्या पूजेकरितां तेथे नेमलेले होते. त्यांनीं गणनाथाची पूजा करून आपल्या धर्माचें, देशाचें आणि देशब्रांधवांचें अभीष्टचिंतन करावयाचें, हें त्यांचें कर्तव्यकर्म होय. परंतु तें सर्व सोडून देऊन तेच जेव्हां परधर्मीय इंग्लिश लोकांना आपल्या घरांत घेऊं लागले, आणि त्यांच्या तरवारी आपल्या देशब्रांधवांच्या मानेवर ठेवूं लागले, तेव्हा असल्या ब्राह्मणांना काय म्हणावयाचें ! त्या ब्राह्मणांना इंग्लिशानीं या त्यांच्या कृतघ्नपणाच्या कृत्यांबद्दल कांहीं इनाम करून दिलेलें आहे कीं काय, व अशा रीतीनें संपादन केलेल्या त्या पैशावर त्या ब्राह्मणांचे हल्लींचे वंशज असलींच धर्मकृत्यें करीत आहेत कीं काय, याच्याबद्दल कांहीं माहिती नाही. परंतु असलीं धर्मकृत्यें होण्यापेक्षां न झालेलीं जास्त चांगलीं. इंग्रज लोक हिंदुस्थानांत शिरत असतां आपल्यांतील ब्राह्मण म्हणविणारांना देखील आपलें काय कर्तव्यकर्म आहे याची कल्पना नव्हती, ही मोठ्या दुःखाची गोष्ट

आहे. हिंदुस्थान हा आपला देश आहे, इंग्लिश लोक हे परकीय लोक त्यामध्ये शिरत आहेत, त्यांचा येथे शिरकाव होऊन देण्याचे आपल्याला काही एक कारण नाही, उलट त्यांना प्रतिबंध करण्यासाठी हिंदुस्थानातील सर्व लोकांनी एकत्र झाले पाहिजे, ह्या कल्पना त्या वेळीं सर्वोच्या मनांत उत्पन्न व्हावयाला पाहिजे होत्या. परंतु त्यां जर सर्व वर्णांतील श्रेष्ठ अशा ब्राह्मणांच्याच डोक्यात नव्हत्या तर त्या इतरांच्या डोक्यांत कोठून येणार ? उलट कितीक प्रसंगीं असेही होई कीं, क्षात्रकर्म करणाऱ्या लोकांनी देशासाठी लढत असावे आणि ब्राह्मणांचे कर्म करणारानीं घरभेदेपणाचा धंदा करीत असावे ! मागे हीं जीं कृत्ये झालीं त्यांचीं परिपक्व फळें हिंदुस्थान देश आतां चाखीतच आहे. तरीही अजून आपले डोळे उघडत नाहीत. मागच्या चुका ह्या पुढील शहाणपणासाठीं होत. आणि म्हणूनच मागच्या गोष्टी सांगायच्या. मागच्या ब्राह्मणांनी अमुक अमुक फितुरी केली, हें सांगण्याचा उद्देश आतांच्या ब्राह्मणांनी तरी तशी फितुरी करू नये हा होय. ज्यांना मागच्या अनुभवानेंही शहाणपणा येत नाही, ते मनुष्यकोटींत गणले जाण्याला पात्र नाहीत. प्रातःकाळीं शरभूनदीचें स्नान करून गणनाथ आणि वागीश्वरी याचें वेदोक्त मंत्रानीं षोडशोपचार पूजन करणें आणि दुपारच्या प्रहरां गोरक्षक लोकांची छावणी कोठे आहे याबद्दलची बातमी गोमासाचा उपाहार करीत बसलेल्या इंग्लिशाच्या कर्नलला जाऊन सांगणें ही धर्माची खरी कल्पना नव्हे. या प्रश्नाचा आपण फार व्यापक रीतीनें विचार केला पाहिजे. फितुरीच्या नीच कृत्याला आपण नीच म्हणूनच समजलें पाहिजे. स्वदेशाभिमान आणि स्वधर्माभिमान याची किंमत प्रातःस्नान आणि देवपूजा याच्या तोडीची किंवाहुना त्याच्याहून शतपटीनें जास्त आहे, ही गोष्ट आपण सर्वांनीं लक्षांत बाळगिली पाहिजे. धर्माची खरी कल्पना ज्याच्या मनामध्ये बिंबली त्याच्या धर्माच्या कल्पनेमध्ये स्वदेशाभिमानाचा समावेश झालाच पाहिजे. असली जी धर्माची कल्पना तीच आपल्या पूर्वजांना कल्याणकारक झाली आणि तीच आपल्या वंशजांना मोक्षदायक होईल. यासाठीं हे धार्मिक फितुरीचे मार्ग सोडून देऊन आपण सर्वांनी स्वदेशाभिमानमूलक धर्माकडे वळलें पाहिजे. म्हणजे त्यांत आपणां सर्वांना सौख्य आहे.

एक ऐतिहासिक पदार्थसंग्रहालय : ८

काळ : अग्रलेख, ता. १५/७/१९०४

● हिंदुस्थानात ऐतिहासिक पदार्थसंग्रहालये कर्जन याच्या प्रोत्साहनामुळे स्थापन होऊं लागली होती.

हे सगळ्यांना माहीतच असेल की, इंग्लिशांचे हिंदुस्थानावर प्रावत्य होण्याचे पूर्वी ठग लोकांचे येथील लोकावर फार प्रावत्य होते. इंग्लिश लोक येथील लोकांचे पैसे विलायतेस नेऊं लागण्याच्या पूर्वी ठग लोक हिंदुस्थानातील लोकांपासून पुष्कळ पैसा काढीत असत. इंग्लिशांनी आगगाच्या वगैरे बाधून नेटिव प्रवाशापासून पैसे काढण्याला सुरवात करण्याचे पूर्वी पुष्कळ मंडळीचे मोठमोठे तांडे करून तीर्थस्नानासाठी, व्यापारासाठी किंवा इतर कांहीं कामासाठी प्रवासाला निघणाऱ्याला लोकांना वाटेत गाठून नागविण्याचे काम ठग लोक करीत असत. परंतु हिंदुस्थानातील लोकांच्या सुदैवाने हिंदुस्थानात लवकरच इंग्लिशांचा उदय झाला, व मोठा मासा लहान माशाला खातो त्याप्रमाणे इंग्लिशांनी हिंदुस्थानात ठग लोकांचे नांव देखील शिल्लक ठेविले नाही. हे इंग्लिशांचे हिंदुस्थानातील लोकांवर अत्यंत उपकार आहेत. इंग्लिशांनी हिंदुस्थानातील ठगीचा बीमोड केल्यामुळे आतां हिंदुस्थानातील लोकांना ठग या नावाखाली मोडणारा कोणी आडवाटेत गांठील, लुटील, छळील, नागवील किंवा हालहाल करून मारील, ही भीति स्वप्नांत सुद्धा उरली नाही. अशा रीतीने ते त्या वेळचे ठग लोक सूर्यप्रकाशामध्ये नक्षत्राप्रमाणे इल्लींच्या ह्या इंग्रजी राज्यामध्ये पूर्णपणे लोपून गेलेले आहेत. त्यांच्या कांहीं कांहीं गोष्टी मात्र अवशिष्ट राहिल्या आहेत.

हुसेन या नांवाचा एक मुसलमान मनुष्य या ठग लोकांच्या टोळीत

फार प्रख्यातीस आलेला होता. याच्यासारखा शूर, साहसी, धाडसी, कल्पक, बुद्धिमान् आणि चतुर असा ठग मोठमोठ्या कारस्थानी राजांमध्येही क्वचित्च सांपडेला. याचा जन्म अठराव्या शतकांत युरोपखंडांतील कान्टॉन्टिनोपल शहरांत झालेला होता. त्याची लहानपणापासून आपण राजा व्हावें अशी महत्त्वाकांक्षा होती. याकरितां त्याला समजू लागलें तेव्हापासून आपली ही महत्त्वाकांक्षा परिपूर्ण करण्याकरितां चोऱ्या, दरवडे, खून वगैरे सर्व राजकीय कलांमध्ये त्यानें प्रावीण्य संपादन केले. खोटें बोलण्याचा त्यानें अभ्यास केला; परंतु एखादे वेळीं आपल्या मित्रांपाशीं बोलतांना चुकून त्याच्या तोंडून एखादा खरा शब्द निघाला, तर तो ताबडतोब ते मित्र गेल्यावर आपल्या जिभेला खरें बोलल्याबद्दल एक चरचरीत चिमटा ध्यावयाचा, हें काम पहिल्यानें करीत असे. याप कशी मारावयाची, आश्वासन कसे द्यावयाचें, गोड कसे बोलावयाचें, ममता कशी दाखवावयाची, मनांत आनंद असतां डोळ्यांत अश्रु कसे आणावयाचे, आणि अंतःकरणांत अत्यंत द्वेष असतां चेहऱ्यावर हास्यमुद्रा कशी दाखवावयाची, इत्यादि सर्व विद्यांचा व्यासंग त्यानें फार काळजीपूर्वक रीतीनें केला होता. दुसऱ्याचे खिसे कातरणे, दुसऱ्याच्या डोळ्यांत घुळ टाकणें, त्याची पगडी आपल्या डोक्यावर ठेवून ती आपलीच म्हणणें, लोकाना खदखदां हंसवून एकीकडे त्याच्या अंगातील रक्त पिणें, इत्यादि सर्व साधनांचा त्यानें आपल्या बुद्धीमध्ये संग्रह करून ठेविला होता. सारांश, राजा होण्याला ज्या ज्या म्हणून अवश्यक गोष्टी सर्व काळीं सारख्याच उपयोगी पडतात, त्या सगळ्या त्यानें पैदा करून घेतल्या होत्या. फक्त ह्या सगळ्यावर पांघरून घालून हे दैविक सद्गुण आहेत असे भासवून देणारी धर्मशास्त्र, नीतिशास्त्र, सुधारणाशास्त्र, वगैरे जीं अनेक शास्त्रें त्याचें मात्र अध्ययन करावयाचें त्याचें राहिलें होतें. तें करण्यासाठीं तो रोम, पॅरिस, बर्लिन, लंडन किंवा सेंटपीटर्सबर्ग येथें कोठे तरी जाणारच होता. परंतु इतक्यांत त्याचें दुर्दैव ओढवलें. हुसेनचा अशा प्रकारचा विचार आहे व अशी त्याची विलक्षण महत्त्वाकांक्षा आहे, अशी कान्टाटिनोपल येथील सुलतानाला बातमी लागल्याबरोबर त्यानें त्याला एकदम पकडून कैद केलें, व गुलामगिरीची वल्लें देऊन एका गलबतावर वल्ली मारण्याची शिक्षा त्याला देण्यांत आली. तें गलबत आफ्रिकेच्या उत्तर किनाऱ्यावरील मूर लोकांशीं

व्यापार करण्याकरितां सफर करीत असतां एका वादळांत सांपडून भर समुद्रांत उपडें झालें. हुसेन हा कानस्टाटिनोपल येथील सुलतानाचा गुलाम खरा; परंतु त्यावेळीं भूमध्यसमुद्राच्या त्या भयंकर लाटांत आणि वादळांत सुलतानाचा हुसेनवर अंमल चालेना. हुसेन स्वतंत्र झाला, व पुढें कांही दिवसांनीं समुद्राच्या लाटांनीं त्याला फ्रान्सच्या दक्षिण किनाऱ्यावर आणून टाकिलें. तेथून फ्रेंचाचें एक जहाज हिंदुस्थानात जाण्याच्या तयारात होतें, त्या जहाजावर हुसेन हा ताडेल होऊन राहिला. त्या वेळीं सर्व जहाजें केप ऑफ गुड होपवरून हिंदुस्थानांत येत असल्यामुळें त्यांना पुष्कळ दिवस लागत. हुसेनच्या अंगात कित्येक स्वाभाविक चांगले गुण असल्यामुळे त्या जहाजांतील मुख्य अधिकार्याची हुसेनवर फार प्रीति बसली होती. त्यामुळें संध्याकाळच्या वेळीं सूर्य अस्तास जात असता व नक्षत्रें उगवत असतां ते दोघेही गलबताच्या नाळीवर जाऊन गोष्टी बोलत असत. तुमचा हिंदुस्थानांत जाण्याचा उद्देश काय, असें हुसेननें विचारल्यावरून आम्ही तेथें राज्य स्थापन करण्याकरितां जात आहों असे त्या फ्रेंच अधिकार्यानें हुसेनला सांगितलें. हुसेनच्याही मनामध्ये तीच महत्त्वाकांक्षा होती, त्यामुळें तुम्ही हिंदुस्थानांत जाऊन ही गोष्ट कशी करणार, असें त्यानें विचारलें. तेव्हां त्या फ्रेंच मनुष्यानें आपल्या सगळ्या युक्त्या हुसेनला सांगितल्या. अनेक सोंगे आणार्वा लागतात, व्यापाराचें ढोंग करावें लागतें, धर्मप्रसाराचा बहाणा दाखवावा लागतो, दोघांचे तंटे चालले असतां त्यात मध्यस्थी करण्याचा आव वालावा लागतो, ह्याची मदत घेऊन त्याला लुबाडावें आणि त्याची मदत घेऊन याला लुबाडावें असलीं अनेक लबाडीचीं कामें करावीं लागतात, आगी लावाव्या लागतात, दरबडे घालवे लागतात, एक माणसाची कत्तल करावी लागते किंवा सबंध सैन्याचे खून करावे लागतात, फसवावें लागतें, गोड बोलावें लागतें, तह करावे लागतात, मोडावे लागतात आणि फिरून करावे लागतात, आपण तह मोडावे लागतात आणि दुसऱ्यांनीं मोडले म्हणून म्हणावें लागतें, दाखवावें लागतें एक आणि करावें लागतें दुसरें, अशीं अनेक नीच कमें करावीं तेव्हां राज्य मिळतें, अशा अर्थाचें त्या फ्रेंच मनुष्याचें रोज भाषण चालत असे. तें ऐकून हुसेनच्या मनाची उत्तरोत्तर अधिक अधिक खाली होत चालली कीं, ह्याच गुणांनीं जर राज्य प्राप्त होत

असेल, तर मीही हिंदुस्थानामध्ये आपलें एक राज्य स्थापन करीन. परंतु दोन लुच्चे लोक एकाच ठिकाणी नांदूं शकणार नाहीत, हें तत्त्व हुसेनला माहीत असल्यामुळें तुम्हीं आपलें राज्य हिंदुस्थानांतील कोणत्या भागांत स्थापन करूं इच्छित आहां, हा प्रश्न हुसेननें विचारला. हिंदुस्थानच्या दक्षिण भागांत पांडीचरीच्या आसपास तूर्त आमचा प्रयत्न चालू आहे, असे त्या फ्रेंच मनुष्यानें सांगितल्यानंतर हुसेननें हिंदुस्थानच्या उत्तर भागांत आपलें राज्य स्थापन करण्याचा त्याच वेळी त्याच गलबतावर निश्चय केला. एक दोन महिन्यांत तें फ्रेंच गलबत हिंदुस्थानच्या किनाऱ्याला येऊन लागलें. हुसेन गलबतावरून खाली उतरला, आणि तांडिलची नोकरी सोडून देऊन हिंदुस्थानांतील राजा होण्यासाठीं आतां काय काय लुच्चेगिन्या कराव्या, या विचाराला लागला. हिंदुस्थानच्या पूर्व किनाऱ्यावरून निघून प्रथम तो विंध्य पर्वताच्या एका उंच शिखरावर येऊन बसला. त्या विंध्य पर्वताच्या दऱ्याखोऱ्यांतून ठग लोक पुष्कळ पसरलेले आहेत, अशी बातमी त्याला लागली. त्या लोकांना आपल्या हाताशीं घ्यावें, आपण त्या ठग लोकांचे नाईक व्हावें, आणि आपल्या कामाला सुरवात करावी, असा त्यानें निश्चय केला. त्याप्रमाणें तो ठग बनला आणि विंध्य पर्वताच्या शिखरावर बसून व तेथून आपल्या स्नेही झालेल्या फ्रेंच लोकांना हांक मारून तो म्हणाला, “हे माझ्या फ्रेंच मित्रानो, दोन ठग एके ठिकाणी कधीही नांदावयाचे नाहीत. ज्या दिवशीं दोन ठग एकमेकांच्या जवळ येतील त्या दिवशीं कोणातरी एकाचें वाटोळें झालेंच पाहिजे, हें तुम्ही पक्कें समजा. यासाठीं सर्व ठगांनीं एकमेकांपासून अगदीं दूर राहिलें पाहिजे, हें ठगीच्या कायद्यातील पहिलें कलम होय. नाहींतर दुसऱ्यांना ठकविण्याच्या ऐवजी हे ठग एकमेकांनाच ठकवूं लागतील व त्यांच्या ठगीच्या चातुर्याचा बाकीच्या जगाला काहीच फायदा मिळणार नाही. याकरितां मी हिंदुस्थान देशाची तुम्हांला वांटणी करून देतो. हिंदुस्थानच्या दक्षिण भागांत तुम्ही ठकवाजी करावी आणि उत्तर भागावर ठगीचा अम्मल चालविण्याचा माझा हक्क राहील. विंध्य पर्वत ही तुमच्या आमच्यामधील सरहद्द. आम्ही तुमच्या मुलखांत ठकवाजी करणार नाही व तुम्ही आमच्या मुलखांत करूं नये. तर परस्परांनीं आपआपल्या नेमून दिलेल्या हद्दीमध्ये यथान्याय ठकवाजी करून आपआपल्या ताब्यांतील सर्व प्रजाजनांस सदोदित लुबाडीत असावें.”

अशा प्रकारची द्वाही फिरवून हुसेन आपल्या कार्याला लागला. फ्रेंचांची पद्धत त्याने गलबतावर असतांना अगदी लक्षपूर्वक ऐकिली होती. तिचे त्याने अक्षरशः अनुकरण आरंभिले. हिंदुस्थानातील प्रतिष्ठित समाजाने टाकलेले, बदमाश, निमकहराम, विश्वासघातकी आणि डाकेखोर असले लोक हुसेनने आपल्या पदरी चाकरीला ठेविले. थोडे लोक होते तोंपर्यंत त्याने आपल्या अनुयायांना काही विशिष्ट लष्करी नाव दिले नाही. परंतु असले शंभर लोक त्याच्या पदरी जमा झाल्याबरोबर तो त्यांना आपली पलटण म्हणू लागला. लोक त्यांना दरोडेखोराची टोळी असे नाव देत. परंतु त्यांच्याबद्दल बोलण्याचा जेव्हां जेव्हां प्रसंग येई, तेव्हा तेव्हा आपली शूर आणि विश्वासु शिपायाची टोळी असाच हुसेन त्यांच्याबद्दल निर्देश करीत असे. ही पलटण आपल्या-बरोबर घेऊन हुसेन आपले राज्य स्थापन करू लागला. तो बहुतेकरून आपले राज्य रात्रीचे स्थापन करीत असे. एकटा दुकटा वाटसरू सापडला की, त्याच्यावर आपले राज्य स्थापन करण्याला हुसेन कधीच मागेपुढे पहात नसे. विंध्य पर्वताच्या एका गुहेमध्ये हुसेनने एक पीर बसविला होता. जेव्हा जेव्हा दरवडा घालण्यासाठी हुसेन बाहेर पडे, तेव्हा तेव्हा तो आपल्या पलटणी-सहवर्तमान त्या पिराची प्रार्थना करीत असे व दरवडा घालून परत आल्यावर त्या राज्यस्थापनेच्या कामात आपल्याला यश दिल्याबद्दल मूर्ख लोकांच्या कापून आणलेल्या कानाचे रक्त तो त्या पिरावर अत्यंत भक्तिभावाने शिंपडीत असे. परमेश्वरावर भाव ठेवून नेकीने वागणाराला या जगात कोठेही कमी पडत नाही ! थोडेच दिवसात विंध्याचलाच्या दक्षिणेस फ्रेंचाचे आणि उत्तरेस हुसेनचे बरेच मोठे राज्य स्थापन झाले. दोघेही आपल्या आसमंतातील भागातील लोकांकडून आपला कर वसूल करून घेऊ लागले व दोघांनाही आसपासचे नेटिव राजे भिऊन वागू लागले. फ्रेंच लोक आणि हुसेन या दोघांच्या राज्यामध्ये दळणवळण रहावे व एकमेकांच्या तुलनेने कोणाच्यात काय कमीजास्त आहे आणि कोणाच्यात काय जास्त सुधारणा व लुच्चेगिन्या केल्या पाहिजेत, हे समजण्याकरिता आपल्या पलटणीमध्ये एक फार कावेबाज आणि धूर्त डाकेखोर होता त्याला आपला वकील अशी संज्ञा देऊन हुसेनने दक्षिणेमध्ये पाठविले. अशा रीतीने कित्येक दिवसपर्यंत हुसेनच्या राज्याची चांगलीच भरभराट होऊन त्याच्या राज्याचा विस्तार वाढत चालला होता.

हुसेन हा मूळचा युरोपमध्ये वाढलेला होता. त्यामुळे वाटा मारावयाच्या, दुसऱ्याचे खजिने लुटावयाचे, दुसऱ्यांच्या देशावर दरवडे घालावयाचे आणि दुसऱ्यांच्या देहाचे खून करावयाचे एवढेच फक्त चांगल्या राजांचे कर्तव्य कर्म नसून त्यांनी निरनिराळ्या प्रकारच्या शास्त्रांना आणि कलांनाही उत्तेजन दिले पाहिजे, व अशा प्रकारचे उत्तेजन युरोपातील राजे देत असतात, ही गोष्ट हुसेनला विदित होती. अठराव्या शतकांत शास्त्रज्ञांनाची फारशी प्रगति झालेली नव्हती. सुधारणेच्या कळसाला जाऊन पोहोचणाऱ्या एकोणिसाव्या आणि विसाव्या शतकातील प्रगतीकरिता कच्च्या मालाचा पुरवठा करून ठेवणे हेच मुख्यत्वेकरून अठराव्या शतकाचे काम होते. हे काम म्हटले म्हणजे जुन्या पुस्तकाचे संग्रह, निरनिराळ्या प्रकारच्या दगडाचे, मातीचे घाऱ्याचे, भाजीपाल्याचे, माशाचे, पशूचे, पक्ष्याचे नमुने गोळा करणे वगैरे प्रकारचे होय. परंतु हुसेनला तागाच्या निरनिराळ्या शंभर प्रकारच्या जाती, माशाचे सागाडे, पेढा भरलेले पशु आणि न उडणारे पक्षी, यांच्यापेक्षां इतिहासाची जास्त आवड असे, व त्यामुळे आपण एक ऐतिहासिक पदार्थसंग्रहालय तयार करावे, अशी इच्छा हुसेनच्या मनामध्ये उत्पन्न झाली. त्याने युरोपातील कित्येक मोठमोठ्या शहरातील म्युझियमस पाहिलेल्या होत्या. तेव्हा तेथल्याप्रमाणे टापटीप, बेतवात, व्यवस्थितपणा, सौंदर्य, सुशोभितपणा, वगैरे सर्व युरोपियन थाट आपल्या ऐतिहासिक पदार्थसंग्रहालयामध्ये आणण्याचा त्याने प्रयत्न चालविला. प्रत्येक ऐतिहासिक पदार्थाला निराळा कोनाडा किंवा निराळी जागा व प्रत्येक पदार्थाच्या खाली त्याच्या वर्णनाची चिठी, अशी त्याने व्यवस्था केली. विंध्य पर्वत हे ठग राजा हुसेन याच्या राजधानीचे त्या वेळी मुख्य ठिकाण होते. त्या राजधानीमध्ये सर्व ठग लोकांना लहान मोठ्या गुहामधून सुरक्षितपणे राहण्याची सोय केलेली होती. परंतु सर्वांत मोठी अशी जी एक पूर्वाभिमुख गुहा होती, तेथील जागा हुसेनने आपल्या पदार्थसंग्रहालयाकरिता पसंत केली, व त्या संग्रहालयामध्ये ठेवण्याच्या योग्यतेची जी वस्तु तो पैदा करी तिच्या बेताचे कोनाडे त्या गुहेच्या भिंतीमध्ये खोदून त्या कोनाड्यात ती वस्तु तो ठेवीत असे. गुहेच्या तोंडापुढे इतकी दाट झाडी होती की, दुरून पाहिले असतां येथे एखादी गुहा असेल असे कोणाच्या स्वप्नांतही आले नसते. तरी पण ती झाडी आणि गुहेचा दरवाजा यांच्यामध्ये बरेच अंतर होते. त्यामुळे

सकाळच्या प्रहरी उगवणाऱ्या सूर्याचे किरण तेथे येऊन ती सर्व गुहा प्रकाशित होत असे. तसेच ती झाडी आणि गुहा यांच्यामध्ये मोकळ्या असलेल्या जागेत डांगरावरून सदोदित वाहत असणाऱ्या जिवंत पाण्याच्या झऱ्यांनी एक सुंदर स्वाभाविक पुष्करिणी बनलेली होती. दुपारच्या प्रहरी या पुष्करिणीच्या स्वच्छ पाण्याने स्नान करून शेजारच्या झाडाच्या पानांच्या सावलीत बसून त्याच झाडांचीं फळे खावी आणि सकाळसंध्याकाळ सुंदर गायन करून परमेश्वराचे स्तवन करावे असा तेथील पक्षिगणांचा नेहमीचा परिपाठ असे. अशा त्या आसपासच्या देखाव्यामुळे त्या गुहेला फारच रमणीयता प्राप्त झालेली होती. परंतु त्या गुहेच्या बाहेर जितकी रमणीयता होती तितकी आत नव्हती. कारण हुसेनची ऐतिहासिक पदार्थसंग्रहालयामध्ये पदार्थ ठेवण्याची तऱ्हा थोडीशी भिन्न होती. इल्ली पुष्कळ ऐतिहासिक पदार्थसंग्रहालये आहेत व तेव्हाही होती. पण त्यांत, उदाहरणार्थ, एखाद्या राजाच्या अंगांतील चिलखत ठेवावयाचे असले, तर त्या राजाला मारून त्या चिलखताच्या आंतील राजाचे पोट, छाती, वगैरे काढून टाकून त्या चिलखतावर कोठे त्या राजाच्या रक्ताचे डाग पडलेले असले तर ते सावणाने साफ धुऊन काढून त्याच्यावर तक्रतकीत रंग देऊन ते चिलखत ज्या राजाच्या गळ्यात बांधलेले असेल त्याच्या नावाची लहानशी चिठी त्या चिलखताच्या गळ्यात बांधून ते चिलखत तेथे ठेवावयाचे असा शिष्टसंप्रदाय आहे. परंतु हुसेन हा चमत्कारिक मनुष्य पडल्यामुळे त्याने या कामांत अगदी निराळाच मार्ग स्वीकारिला होता. राजांचे चिलखत ऐतिहासिक पदार्थसंग्रहालयामध्ये ठेवावयाचे म्हणजे ते चिलखत घातले असता मारल्या गेलेल्या राजाचे प्रेतच त्या गुहेतील एका कोनाज्यांत आणून ठेवावयाचे व त्याखाली त्या राजाला कोणत्या विश्वासघाताने मारिले याबद्दलची साद्यंत हकीगत लिहून ठेवावयाची, असा हुसेनचा क्रम होता. त्यामुळे ती गुहा फारच भीतिप्रद झालेली होती. हुसेनने विंध्य पर्वतावर आपले राज्य स्थापन करण्याकरिता अनेक राजेरजवाडे, सरदार, जहागिरदार, व्यापारी, धनिक, शास्त्री, पंडित, बायका, मुले वगैरे निरनिराळ्या प्रकारच्या आणि निरनिराळ्या स्थितीतील लोकांना कापून काढिले होते, व त्यांची भिळकत तो बळकावून बसला होता. त्या भिळकतीपैकी ज्या ऐतिहासिक महत्त्वाच्या वस्तु होत्या त्या त्याने सार्वजनिक उपयोगासाठी आणि भावी इतिहासाच्या रचने-

साठी आपल्या पदार्थसंग्रहालयामध्ये नेऊन ठेविल्या होत्या, त्या पदार्थसंग्रहालयामध्ये पदार्थांचे वर्गीकरण फारच शास्त्रोक्त पायावर केलेले होते. त्यांतील एकेक भागांतून लक्षपूर्वक रीतीने फिरण्याला एकेक दिवसही पुरला नसता. यावरून ते सर्व संग्रहालय किती मोठे होते, याची थोडीबहुत तरी कल्पना करता येण्यासारखी आहे. मोठ्या जिनसा कोनाच्यांतून ठेवलेल्या होत्या, व बारीकसारीक जिनसा काठ्या बांधून त्यांना टांगून ठेविलेल्या होत्या. हातांच्या बोटांत घालावयाच्या अंगठ्या हिंदुस्थानांतील लोकांत किती प्रकारच्या असतात हे दाखविण्याकरितां मनगटापासून तोडलेले सुमारे दोनचारशे हात काठ्यांना टांगून ठेविलेले होते. बोटांत घालावयाचीं वाघनखे हिंदुस्थानांत किती प्रकारचीं असतात हे दाखविण्याकरितां वाघनखे घातलेलीं बोटे तोडून तीं दोऱ्यातून ओवून एकशेंआठांची एकेक माळ अशा किती तरी माळा तयार करून तेथें टांगून ठेविलेल्या होत्या. हिंदुस्थानांतील ब्रियांच्या आणि पुरुषांच्या गळ्यांतून किती निरनिराळ्या प्रकारचे अलंकार असतात हे दाखविण्याकरितां ते अलंकार घातलेलेच हजारों गळे कापून एकेक भाल्यावर एकेक असे रोवून ठेविलेले होते. हिंदुस्थानांतील बायकांच्या केसांतून काय काय भूषणें घालतात हे प्रदर्शित करण्याकरितां त्यांचे जसेच्या तसेच बुचडे आणि खोपे कापून काढून दागिन्यांसाठीं तेथें प्रदर्शनांत ठेविलेले किती असतील याची कल्पनाही करणें कठीण होतें. हिंदुस्थानच्या लोकांच्या हातांतील शस्त्रें कशीं असतात हे दाखविण्यासाठीं बरची, भाला, धनुष्य, बाण, कट्यार, खंजीर, तरवार, बंदूक, ढाल वगैरे आयुधे घेतलेले कोपरापासून तोडलेले निदान दहा पांच हजार तरी हात भिंतीपाशीं सारखे रांगेनें उभे केलेले होते. तोडे घातलेले पाय गुडघ्याच्या खालीं कापून सुमारे चार पांचशें एका कोपऱ्यांत एकापुढें एक लावून ठेविलेले होते. कानांतील भूषणांचे नमुने दाखविण्याकरितां हजारों कान कापून घेऊन रक्तानें लाल झालेले ते एकावर एक शिवून त्यांचीं गुलाबाच्या सारखीं किंवा कमळाच्या सारखीं फुलें करून तीं जागोजाग खोचून ठेविलेलीं होती. नथा घातलेल्या नाकांचा एक मोठा थोरला दीग करून ठेविलेला होता. हिंदुस्थानांतील राजांची आणि मोठ्या लोकांची शिरोभूषणें, मुकुट, पगड्या, टोप्या, पागोटी, फेटे वगैरे कसे असतात हे दाखविण्यासाठीं मुख्य मुख्य ठिकाणच्या कोनाच्यांतून राजांचीं मुंडकीं

ठेविलेली होती. हिंदुस्थानच्या राजांच्या अंगावरील वस्त्रे आणि अलंकार कसे असतात हे दाखविण्यासाठी एक भरपोपाखांत मारलेल्या राजाचे प्रेतच एका उंच कोनाड्यामध्ये उभे केलेले होते. हिंदुस्थानांतील राजांची रिकामी झालेली सिंहासने कशी असतात ह्या विषयाचे देखावे मोठाल्या कोनाड्यातून दाखविलेले होते. एका सिंहासनावर विषप्रयोगाने मेलेला राजा पडला होता. दुसऱ्या एका सिंहासनावर तरवारीची जखम लागून मेलेला राजा होता. एके ठिकाणी दोन सिंहासनावरील दोन राजे एकमेकाची शेंडी धरून एकमेकांना ओढीत असतां दोघेही खाली पडून मेलेले दिसत होते. असे अनेक प्रकारचे अनेक देखावे त्या गुहेमध्ये मांडलेले होते. हुसेनचा राज्यविस्तार जसजसा जास्त वाढत चालला होता तसतशी रिकामी झालेली सिंहासने, मारलेले राजे, वगैरे जिनसांची संख्या हुसेनच्या पदार्थसंग्रहालयामध्ये इतकी वाढत चालली होती की, त्या जिनसा ठेवण्याकरितां कोनाडे खोदण्याच्या कामावर लाविलेले पाथरवट अगदीं रडकुंडीस आले. अशा रीतीने कित्येक दिवस लोटल्यानंतर ती गुहा बहुतेक भरून आली. तेव्हां हे आपले पदार्थसंग्रहालय आपल्या बरोबरीच्या राजे लोकांना दाखवून आपल्या राज्यवैभवाचा एक मोठा समारंभ करावा असें हुसेनच्या मनात आले. त्याप्रमाणे एक पवित्र दिवस पाहून तो त्या कार्याकरितां मुक्कर करण्यांत आला. व त्यावेळीं हिंदुस्थानांत फ्रेंच, पोर्तुगीज वगैरे जे लोक हुसेनप्रमाणेच दक्षिणेमध्ये राज्यस्थापना करित होते त्यांना आपल्या वकीलाबरोबर आमंत्रणे पाठविण्यांत आली. व त्यांनींही समारंभाला येण्याचें कबूल केलें. विंध्यपर्वतावर या समारंभाकरितां जारीने तयारी सुरू झाली. काही दिवसांनीं सर्व सिद्धता झाली. व तो नेमलेला दिवस प्राप्त झाला. बोलाविलेले सर्व पाहुणे समारंभाकरितां हजर झाले. मेजवान्या, नाच, तमाशे, गाणे, वगैरे सर्व झाल्यानंतर सर्व मंडळी हुसेनचे ऐतिहासिक पदार्थसंग्रहालय पहाण्याकरितां निघाली. ते पाहून झाल्यानंतर मग हुसेनला मसनदीवर बसविण्याचा समारंभ साजरा व्हावयाचा होता. ठरल्याप्रमाणे मंडळी गुहेकडे वळली. गुहेला जाण्याचा रस्ता झाडीमधूनच होता. ती झाडांची घनदाट छाया, तेथील ते सुंदर पक्षी, झाडांच्या छायेतून पुढे आल्यावर दृश्यमान होणारी स्वच्छ पाण्याने भरलेली ती नैसर्गिक पुष्करिणी, तेथून समोर उंच गेलेल्या विंध्य पर्वताचा तो आल्हादकारक चेहरा

त्याच्या बाजूवरून खाली वहात येणारे ते निश्चप्रवाह, आणि या सगळ्यांच्यावर पडलेले भगवान् सूर्य नारायणाचे ते आल्हादकारक किरण या सगळ्यांच्या पासून उत्पन्न होणाऱ्या स्वाभाविक सौंदर्याच्या संमेलनाने त्या सर्व मंडळींच्या अंतःकरणांला अतिशय आनंद झाला. आणि त्या आनंदाचा आस्वाद घेत घेत ते सर्व लोक त्या गुहेमध्ये शिरले. फ्रेंच, पोर्तुगीज वगैरे युरोपियन लोकांना त्या पदार्थसंग्रहालयातील पदार्थ पाहण्याकरितां जाण्या-येण्यासाठीं हात हात उंचीचे गुलाबाच्या फुलाच्या पाकळ्याचे सुंदर रस्ते घनविलेले होते. व तेथील पदार्थांची त्याच्या नाजूक नाकांना घाण येऊं नये म्हणून तिकडे तिकडे गुलाबपाणी इतकें काही शिंपडलें होतें कीं, त्या गुलाबकळींच्या रस्त्याच्या बाजूनें बांधलेलीं सर्व गुलाबी गटारें गुलाबपाण्यानें तुडुंब भरून राहिलीं होती. इतकी तरतूद केलेली होती तरी देखील त्या युरोपियन नाकांना घाण येऊं लागली. व ते काहीं पावले पुढें जातात तों त्या गुहेतील ते भयंकर पदार्थ त्यांच्या दृष्टीस पडले, तेव्हा तर त्यांच्या अंगावर शहारेच उभे राहिले ! डोळ्यातील बाहुल्या वर गेल्या, तोडे किंचित् वासरल्यामारलीं झालीं, आणि हातपाय जागच्या जागीं तटस्थ राहिले. आपण कोठे आलों आहो. हे त्यांना काहीच समजेना. एखाद्या जादुगाराच्या रसायनशाळेत आपण आलों आहों, किंवा एखाद्या स्मशानांमध्ये आपल्याला कोणी भुतानें आणून टाकलें आहे, किंवा नुकत्याच एखाद्या संपलेल्या घनघोर युद्धाच्या रणागणामध्मं आपण मागें जिवंत राहिलेले मनुष्य आहों, याचा त्यांच्या बुद्धीला काहीच उलगडा पडेना. इतक्यात जो फ्रेंच अधिकारी हुसेनच्या पूर्वीच ओळखीचा झालेला होता, तो धैर्य करून म्हणाला, “ हुसेन, हुसेन, तूं हे आम्हांला काय दाखवीत आहेस ! ” “ महाराज, ” हुसेन म्हणाला, “ हें माझे ऐतिहासिक पदार्थसंग्रहालय आहे. हें पाहून आपण घाबरला कां ? ” फ्रेंच अधिकारी आपल्या बुटाचा पाय गुलाबाच्या पाकळ्यावर आपटून म्हणाला : “ अरे राक्षसा, अरे, मनुष्यरूपी सैताना, तूं या माणसाच्या खाटिकखान्यांत आम्हांला कशाला आणिलें आहेस ? ही ऐतिहासिक पदार्थसंग्रहालयाची भयंकर कल्पना तूं कोटून काढलीस ? ” हुसेन शांतपणानें म्हणाला, “ सभ्य गृहस्थहो, मी युरोपांत असतांना कित्येक ऐतिहासिक पदार्थ संग्रहालये पाहिलीं आहेत. पण त्यांत खोडसाळपणाचा

अंश मला दिसला. आणि तो तर मला नको आहे. म्हणून मी मुद्दाम हें खरें ऐतिहासिक पदार्थसंग्रहालय बनविलें आहे. तुमच्या संग्रहालयांतून जुन्या निरनिराळ्या राजांची सिंहासनें प्रदर्शनासाठीं मांडून ठेविलेलीं पाहून माझ्या मनांत असा प्रश्न येई कीं, हीं दुसऱ्या राजांची सिंहासनें तुम्ही त्यांना मारल्यावांचून तुमच्या ताब्यांत आलीं कशीं? दुसऱ्या राजांचे मुकुट तुम्ही आपल्या प्रदर्शनांतून माडतां, ते मुकुट तुम्ही त्यांचीं मुंडकीं उडविल्यावाचून तुमच्या हातीं लागले कसे? ते नुसते मुकुट तेवढे तुम्ही दाखवितां पण त्या मुकुटांच्या खालचीं डोकीं कोठें आहेत? तुमच्या प्रदर्शनांतून तुम्हीं दुसऱ्यांचीं नुसतीं शस्त्रे दाखवितां; पण तीं शस्त्रे धरणारे हात कोठे आहेत? दुसऱ्यांचीं चिलखते आणि शिरस्त्राणे तुमच्या संग्रहालयांत दृष्टीस पडतात; परंतु तीं धारण करणाऱ्यांची त्यांच्या खालील शरीरे कोठें आहेत? असे अनेक प्रश्न तुमचीं ऐतिहासिक पदार्थसंग्रहालये पाहून माझ्या मनांत उद्भवत असत व तुमची ही ऐतिहासिक संग्रह करण्याची खोटी व लबाडीची पद्धत आहे असें मला वाटून जसें आहे तसें खरें लोकांच्या पुढें मांडण्याची मी ही सत्य आणि सरळ पद्धत स्वीकारली आहे.” यावर त्या फ्रेंच अधिकाऱ्यानें असें प्रत्युत्तर दिलें कीं, “अरे अघोर माणसा, तूं आमच्यापासून पातक करण्याचें मात्र शिकलास, परंतु तें धुवून टाकण्याची आमची विद्या तुला कळली नाहीं! अरे पाण्या, तूं हे किती तरी माणसांचे खून केले आहेस! कदाचित् आम्ही तुझ्यापेक्षा जास्तही खून केलेले असतील, पण आम्ही त्या खुनाचें साक्षीदार असे आपल्या डोळ्यासमोर लावून ठेवलेले नाहींत. ज्यानें आपल्या पातकाचा मागमूस उरूं दिला नाहीं तोच या जगांत पुण्यवान्! तूं तोडलेले इतके हात हातात शस्त्रे घेतलेले तुझ्यासमोर उभे असतां तुला भीति कशी वाटत नाहीं! तसेंच तुला ह्या कुजलेल्या प्रेतांची आणि अवयवाची दुर्गंधी कशी येत नाहीं! येथील हिंदी महासागराएवढें मोठें भाडें भरून जरी गुलाबपाणी मनुष्यांनीं केलेल्या खुनावर ओतलें, तरी त्यांची दुर्गंधी नाहींशी होणार नाहीं!” इतकें तो फ्रेंच मनुष्य बोलतो आहे इतक्यात त्याच्यावर टागलेल्या नवीन कापून आणलेल्या एका मुंडक्यांतून रक्ताचे येव त्या फ्रेंच मनुष्याच्या बर्फीहून स्वच्छ अशा कपड्यावर पडले. त्या वेळेला तर त्याला फारच किळस आला आणि तो हुसेनला त्याच्या तोंडावर शिव्या देऊं लागला. तेव्हा

हुसेन आपली मुद्रा गंभीर आणि शांत करून म्हणाला, “ह्या एक दोन येबांचा आपल्याला इतका किळस आला, आणि आपण गरीब लोकांच्या कत्तली करून अशुद्धाचे पुर वाहवितां त्या वेळीं तुम्हांला कांहींच वाटत नाही, हें मोठें आश्चर्य आहे ! माझ्या ऐतिहासिक पदार्थसंग्रहालयामध्येच मात्र मेलेल्या राजांचीं प्रेतें, कापलेलीं डोकीं आणि छाटलेले हात दिसतात. परंतु थोड्याशा अंतर्मुख दृष्टीने पाहिलें असतां जेथें ह्याच प्रकारचा देखावा दिसणार नाही असें तुमचें एकही ऐतिहासिक पदार्थसंग्रहालय असूं शकणार नाही ! तुम्ही मारलेल्या राजांचीं प्रेतें तुम्ही त्यांच्या सिंहासनाजवळून उचलून टाकिलीं असलीं, तरी इतिहासानें जाग्रत झालेल्या दृष्टीला तीं तेथें तळमळत आणि प्रतिकाराच्या वेळेची वाट पहात पडलेलीं दिसल्यावाचून कधींही रहावयाचीं नाहीत ! आणि माझेंही असेंच म्हणणें आहे कीं, गुलाबपाण्यापेक्षाही जास्त सुगंधी पाण्यानें धुवून टाकल्यानें सुद्धां मनुष्यांच्या खुनांची घाण जावयाची नाही ! परंतु फुलांच्या सुवासानीं आणि अत्तरांच्या घमघमाटांनीं ती घाण जाईल आणि विजेच्या दिव्याच्या लखलखाटांनीं तीं पापकृत्ये झाकलीं जातील, असें तुम्हांला वाटत आहे, कारण पातकें साफ धुवून टाकण्याची तुमची विद्या म्हणजे हीच होय. याच्याशिवाय दुसरें काय आहे ? ” “ हुसेन, हुसेन, ” तो फ्रेंचमन म्हणाला, “ मोठमोठ्या पराक्रमी राजाच्या शूर कृत्याची तूं ही थट्टा मांडली आहेस ! आजपर्यंतचा जगांतील सत्याचा, न्यायाचा, शौर्याचा, आणि सभ्यपणाचा जो मार्ग आहे त्याचें तूं उलंघन करीत आहेस ! ज्या गोष्टीवर झांकणच घातलें पाहिजे, ती उघडी करून दाखविण्यांत काय अर्थ आहे ? राज्याखालीं पाप आणि दिव्यांखालीं अंधेर, या गोष्टी सर्वत्र असावयाच्याच. ” यावर हुसेन म्हणाला, “ तुमचें जर असें मत असेल, तर त्याबद्दल माझें कांहीं म्हणणें नाही. आपण अशा रीतीनें या मुद्याबद्दल भांडत बसण्यांत कांहीं तात्पर्य नाही. असो, आतां मी मसनदीवर बसत आहे, तर आपण सर्वांनीं त्या समारंभाकडे चलावें. ” इतकें त्याचें बोलणें होत आहे तोंच तो फ्रेंचमन फिरून संतापून म्हणाला, “ काय ! तूं राजा होणार ! अरे डाकैखोरा, अरे ठगा, तुझा सारा जन्म दरबडे घालण्यांत गेला, आणि तू म्हणतोस मी राजा होणार ! आम्ही तुला राजा म्हणून कधींही कबूल करणार नाही. ” हुसेन यत्किंचितही

न रागावतां बोलला, “महाराज, आपण दोघेही अटलाटिक महासागरांतून प्रवास करित येत असतां तुम्ही हिंदुस्थानांत गज्य कसे मिळवितां असें तुम्हाला मी विचारिलें होतें. त्या वेळीं तुम्ही जो मार्ग मला सांगितला त्याच मार्गानें मीही हिंदुस्थानांत आल्यावर हें राज्य संपादन केलें आहे. असें असतांना तुम्ही मात्र राजे होता आणि मला डाकेखोर म्हणतां हे कसे? मी राजा का नव्हे किंवा तुम्ही डाकेखोर कां नव्हेत? हा न्याय कोठला? आपण दोघेही जर एकाच मार्गानें चालत आहों तर दोघांनाही एकच नाव कां नसावे! जें वार्ट नांव आपण मला लाविता तें आपल्यालाही लागूं होण्याला कांहीं हरकत आहे काय? मला तर कांहीं दिसत नाही. परंतु हें जग अशा प्रकारच्या लोकानीं भरलेले आहे, व एकाच कृत्याबद्दल आपल्याला चांगलें नांव घेऊन दुसऱ्याला वार्ट नांव देणारे लोक या जगामध्ये आहेत. असल्या लोकाना खरोखर ताळ्यावर आणलें पाहिजे. परंतु मी तसें करू लागलों तर माझ्या हातून जास्त पातक मात्र होईल, याकरिता मी त्यात पडत नाही. मला ह्या लबाड लोकांच्या जगाचा अगदीं वीट आला आहे. डाकेखोरांना आणि ठगानां, जा; तुमचीं ढोंगी कर्मे परमेश्वर तुम्हांला शासन देईपर्यंत तुम्ही अशीच चालवा. मी मात्र तुमच्यापासून शहाणपण घेऊन तुमचा मार्ग आजपासून सोडून दिला आहे!” असें म्हणून त्यानें आपल्या अंगांत असलेला भरगच्चीचा पोषाख फाडून फेंकून दिला! मसनदीवर वसण्याकरितां जो मुहूर्त पाहिला होता त्यावर त्यानें फकिरी पत्करली! आजपर्यंत केलेल्या पातकाबद्दल क्षमा करण्याविषयी त्यानें परमेश्वरापाशीं प्रार्थना केली. त्यानें आपल्या हाताखालच्या शिपायाना पाहिजे तिकडे जाण्याविषयी मोकळीक दिली. गुहेतील प्रेताचे आणि अवयवांचे ढांग त्याने जाळून टाकविले व त्यांच्या अंगावरील चीजवस्त व दागदागिने ज्याला वाटतील त्यानें न्यावे म्हणून सुभा दिली. त्याबरोबर त्या समारंभाकरितां आलेल्या फ्रेंच, पोर्तुगीज वगैरे लोकांनीं एकदम नाकेबंदी करून तेथील सर्व मौल्यवान ऐवज आपल्या ताब्यांत घेतला व नंतर त्याची वांटणी करून घेऊन दुसरे दिवशीं प्रातःकाळीं ते निघून गेले! हुसेन ठग हा दुसरे दिवसापासून हुसेन अवलिया बनला. गुहेच्या समोरील पुष्करिणीचें दररोज स्नान करावें, सूर्यानें झाडावर शिजविलेल्या अन्नाचें पक्ष्यांच्या बरोबर सेवन करावें, स्वच्छ झऱ्याचें निर्मळ

पाणी प्यावे आणि बाकीचा वेळ पैगंबराच्या चिंतनात घालवावा, अशा रीतीने त्याने आपल्या आयुष्याचे बाकी राहिलेले दिवस घालविले व अखेरीस त्याचा देह ज्या पंचमहाभूतापासून निर्माण झाला होता त्यांमध्ये तो पुनरपि लय पावता झाला. त्याचें थडणें त्या पुष्करिणीच्या जवळ पुष्कळ दिवसपर्यंत कायम होतें. परंतु आता त्या थडग्याचे दगडही तेथें उरलेले नाहींत ! फक्त ती गुहा, ती पुष्करिणी व ती वनश्री, एवढें मात्र अजून तेथें कायम आहे !

देहूहून परत येतांना : : १५

काळ : स्वतंत्र, ता. २९/७/१९०४

श्री तुकारामबोवांनी आपल्या वसतीनें पवित्र करून ठेविलेंलें देहू हें क्षेत्र पुण्यापासून जवळच आहे. तेथे रेलवेनेंही जाण्याची सोय आहे. परंतु रेलवे स्टेशनपासूनसुद्धा तें गांव बरेंच लांब राहतें, त्यामुळें पुष्कळ लोकांना स्वतंत्र बैलगाडीनेंच तेथें जाणें फायदेशीर वाटतें. या पवित्र स्थानाचें दर्शन घेण्याकरितां पुष्कळ दूरदूरचे यात्रेकरू येतात. काहीं दिवसांपूर्वी मोगलाईतील एक भाविक सुशिक्षित यात्रेकरू देहूची यात्रा करून बैलगाडीनें आपल्या मुलावाळासह पुण्याकडे परत येत असतां, खडकीच्या पुलाजवळ कांहीं कारणानें एकाएकी त्याची गाडी उलटली. त्या वेळीं त्याला जो एक विलक्षण अनुभव आला, तो फार उपदेशपर आहे. त्यानें त्या वेळची सांगितलेली हकीकत आणि केलेलें वर्णन हें फार मनोवेषक आहे. परंतु तें आम्हीं सांगत बसण्यापेक्षां त्याचें त्यालाच सांगूं देणें हेंच जास्त चांगलें होणार आहे.

तो गृहस्थ म्हणालाः—आमची गाडी उलटली तेव्हां आमची फारच धांदल झाली. त्या वेळीं जरी बरेंच उजाडलें होतें, तरी रात्री गाडींत झोंप न लागल्यामुळें सकाळच्या प्रहरीं आम्ही सर्व माणसें डुकल्या खात होतो, व आमचा गाडीवालाही पैगत होता. त्याच्या हातांतील चाबूक खाली पडला होता, व एखाद्या अंदाधुंदीच्या राड्याप्रमाणें बैल जिकडे नेतील तिकडे आमची गाडी चालली होती. अशा रीतीनें आम्ही सर्व झोंपेंत असल्यामुळें गाडी उलटण्याला काय कारण झालें, हें मला कांहींच माहीत नाहीं. परंतु पुलाच्या दरडीवरून गाडी गडगडत आली, त्या वेळीं मात्र आम्ही सर्व खडबडून जागे झालों, व आपण कोणत्या संकटांत आहों, याची आम्हांला

पूर्ण कल्पना आली. बैलांच्या गळ्याभोंवतालचे बंद तुरून ते मोकळे झाले, व गाडी घडघडत खाली चालली. लहान मुलें गाडीतून खाली पडलीं, आणि सामानाचीं पोतीं त्यांच्या अंगावर पडलीं. मी गाडीतून आधीच उडी टाकली होती, व गाडीवानही खाली उतरून गाडी थांबविण्याचा प्रयत्न करित होता; परंतु त्याचा फारसा उपयोग झाला नाही. अखेरीस एका दगडाला लागून गाडी थांबली; तेव्हां सर्वोंना धीर आला. बायकांनीं गाडीतून उतरून लहान मुलांना उचलून आपल्या उराशी घट्ट धरिलें, व त्यांना कोठें काय लागलें आहे याची तपासणी चालविली. गाडीवाला आपल्या बैलांना कांहीं दुखापत झाली कीं काय म्हणून पाहूं लागला. आपली चीज वस्त सर्व कायम आहे किंवा नाहीं हे मी प्रथमतः तपासून पाहिलें व नंतर पुढच्या व्यवस्थेला लागलों. आमच्यापैकीं एका मुलीला बरीच दुखापत झाली होती, व तिला पुण्यास नेऊन लवकर औषधोपचार करणें जरूरीचें होतें. सामानाचीं पोतीं जिकडे तिकडे अस्ताव्यस्त पडलीं होती; बायका त्यांच्याजवळ बसून आपापल्या मुलांना घेऊन रडत होत्या; व गाडीवाला आपल्या बैलांचे पाय चोळण्यांत आणि त्यांना पेंड वगैरे खाऊं घालण्यांत गुंतला होता. अशा स्थितीत गाडी वर कशी काढावयाची याविषयीची योजना करण्याचें काम माझ्यावरच येऊन पडलें. आणखी कांहीं चारपांच माणसांच्या तरी मदती- शिवाय इतक्या खोल खळग्यातून गाडी वर येणें शक्य नव्हतें. म्हणून मी कोणीतरी माणसें पाहण्याकरितां निघालों.

मी नदीच्या पुलावर आलों. तेथील शोभा फारच अप्रतिम होती. ती पाहून क्षणभर मी माझे संकट विसरून गेलों. नदीचें पाणी अगदीं शांत होतें. ते थंडीचे दिवस असल्यामुळें त्यांतून हळुहळु एक प्रकारच्या वाफा निघत होत्या व त्या नदीच्या पृष्ठभागावर पसरलेलें धुकें थोडयोडें नाहीसें होत चाललें होतें. तोंड धुण्याकरितां एखादा प्रवासी नदीच्या कांठाजवळचें पाणी काय चाळवीत असेल तेवढेंच. बाकी सर्व पाणी शांत होतें. मधून मधून एखादा मासा मात्र वर उडी मारी, आणि फिरून तो पाण्यांत बुडाल्या- नंतर सर्व पाणी शांत होई. नदीच्या काठावर असलेल्या वृक्षांमध्येही अगदीं सामसूम होतें; जणुं काय तेथील रहिवासी पक्षी अजून जागेच झाले नव्हते. सूर्य उगवून थोडा वेळ झालेला होता, तरी पण त्याचा प्रकाश अजून तीव्र

झाला नव्हता. त्यावेळीं तेथें जिकडे तिकडे शांतता नांदत होती. मात्र मधून मधून कोठल्या तरी एका दूरच्या गिरणीचा गंभीर गर्जनाध्वनि ऐकू येत होता. परंतु याच्या शिवाय तेथील ती प्रभातकाळची शांतता भंग करण्याला दुसरें कोणतेंही कारण उपस्थित होत नव्हतें. पण इतक्यात आपल्याला मनुष्ये पाहिजे आहेत या गोष्टीचें मला स्मरण झालें. परंतु तें स्मरण होताक्षणीच माझी चिंता निवारण होण्याची मला आशा वाटूं लागली. कारण, त्या पुलावरून शेंकडों लोक चाललेले होते. ते सर्व तरुण व धड्डेकट्टे होते. यांतील कोणीही लोक येऊन आमची गाडी वर काढून देतील अशी मला खात्री वाटून माझ्या मनातील बहुतेक काळजी त्यांना विचारण्याच्या आधीच दूर झाली व नंतर पुढे होऊन मी त्यांना विचारूं लागलों; पण तेव्हा मात्र माझी पूर्वीची आशा मिथ्या होत चालली. ते सर्वजण अतिशय त्वरेने धांवत चाललेले होते. त्यामुळें त्यांना आर्ची थांबवून घरण्याचीच पंचाईत पडूं लागली. माझ्या तोंडून एक शब्द निघतो आहे तो ते माझ्यापुढे पाच पावले जात. अशा लोकांशी बोलवें कसें, त्यांना आपली हकीकत सागावी कशी, त्यांच्यापाशीं मदत मागावी कशी, हेंच मला मुळीं कळेना. त्यांच्याभोंवतीं त्या वेळचें ते सृष्टिसौंदर्य पसरलेलें होतें, तें माझ्याप्रमाणे पाहण्यासाठीं त्यातील कोणीतरी क्षणभर थांबेल, आणि मग मी त्यांच्यापाशीं आपली विनंती करीन, असें मला क्षणभर वाटलें. परंतु तें अमोलिक सृष्टिसौंदर्य पाहण्यासाठीं थांबतो आहे कोण ! ती शांत नदी त्यांच्यासाठीं फुकट वाहत होती ! आणि तो सूर्य त्यांच्यासाठीं फुकट उगवत होता ! ती सर्व नैसर्गिक संपत्ति त्यांच्याकरिता व्यर्थ होती. मधून मधून एका गिरणीचा गंभीरगर्जनाध्वनि मंद मंद ऐकू येत होता, त्याच्याकडे त्याचे लक्ष पूर्णपणें वेधून गेलेलें होतें असें त्यांच्या चर्येवरून स्पष्ट दिसत होतें. नंतर मी मोठ्या शिकस्तीनें त्यातील एका मनुष्याला थांबविलें, व “तुम्ही हे सगळेजण जाता आहां तरी कोणीकडे ?” असा प्रश्न मी त्यांना विचारला. “आता आठ वाजावयाला झाले, येथें बोलत बसण्याला आम्हाला वेळ नाही.” असे म्हणून तो मनुष्य पुढें निघून गेला. मी त्याला प्रश्न विचारीत असता, मला उत्तर न देतां तो झळम तसाच पुढें निघून गेला. हें पहात एक म्हातारा मनुष्य जवळ उभा राहिला होता. तो मला हांक मारून म्हणाला, “इकडे या, दादा, मी सांगतों

तुम्हाला, हे इतके लोक इतक्या घाईनें धावत कोणीकडे चालले आहेत तें. तुम्हाला जे पुलावरून धावत जाताना दिसत आहेत तेवढेच हे लोक नाहींत. याच्या आधीं किती तरी लोक पुढें गेलेले आहेत व नदीच्या दुसऱ्या बाजूला पहा, म्हणजे आणखी किती तरी लोक धावत येत असलेले तुमच्या दृष्टीस पडतील. ” पुलाच्या दुसऱ्या बाजूला फार मोठें मैदान आहे, व त्या मैदानावर मधून मधून लहान लहान कितीतरी गावें पसरलेली आहेत. या सर्व गावातून शेकडों लोक घाईघाईने पळत येत असलेले माझ्या दृष्टीस पडले. जिकडून तिकडून नवे तरणे बाड लोक पळत येत आहेत, हे कोणीकडे जाणार, असा प्रश्न मी त्या म्हाताऱ्या मनुष्याला विचारला; तेव्हा तो म्हणाला, “ येथें खडकीला एक मोठा सरकारी कारखाना आहे. मीही तेथें कामावर जात असे. पण आता मी म्हातारा झाल्यामुळे माझ्याने काम होत नाहीं, आतां माझा मुलगा तेथें कामावर जातो. त्याला उशीर होईल म्हणून तो पुढें गेला आहे, व त्याची भाकरी घेऊन मी चाललों आहे. तो दुरून धूर निघत आहे तो पहा. त्याच्या आसपास सगळ्या मैदानभर झाडीतून लोखंडी बंबाच्या तोट्या वर डोकावत असलेल्या तुमच्या दृष्टीस पडतील. तेथें मला जावयाचें आहे. तो सरकारी कारखाना आहे. तेथें दारूगोळा, काडतुसें वगैरे करण्याचें काम चालते. आमच्या सारख्या कामकरी लोकाना मात्र तेथें जाण्याची परवानगी आहे. तुमच्यासारखा कोणी तेथे गेल्यास त्याला आत जावयाला परवानगी मिळत नाहीं. ” मला त्या वेळीं तो कारखाना पहावयाला थोडेंच जावयाचें होतें ! माझी गाडी खालीं गेली होती ती वर ओढून आणण्याकडे माझें सर्व लक्ष लागले होते. त्यामुळे मी त्या म्हाताऱ्या मनुष्याला आपली सर्व हकीकत सांगितली आणि यातले कोणी तुझ्या ओळखीचे चारपाच लोक मला मदत करण्याला येतील काय, म्हणून मी त्याला विचारलें. यावर तो म्हणाला: “या असल्या लढाईच्या दिवसात या लोकाना त्रिलकूल फुरसत सांपडावयाची नाहीं. इहीं कुठें म्हणे नेपाळच्या पलीकडे लढाई सुरू होत आहेना ? तिकडे पाठवावयाला दारूगोळा आणि काडतुसें फार जरूर पाहिजे आहेत. सगळ्या ठिकाणीं आम्हीच तयार केलेलीं काडतुसें जातात. सोमाली लढाईवर गेलेल्या सैन्यास आम्हीच काडतुसें तयार करून पाठवितों. कावूलाकडे ज्या पलटणीं मागें गेल्या त्याही आमचीच काडतुसें घेऊन गेल्या होत्या. फार काय, मागें

जे हिंदुमुसलमानांचे दंगे झाले, त्यांत हिंदूंच्या आणि मुसलमानांच्या दोघांच्याही अंगांत ज्या गोळ्या शिरल्या त्या आमच्याच काडतुसांतील होत्या. ' इतकें बोलून व आपल्याला उशीर होत आहे असें सांगून तो म्हातारा मनुष्यही निघून गेला. परंतु त्याचे ते शब्द मात्र माझ्या अंतःकरणांमध्ये खोंचून राहिले. तेथून कांहीं केल्यानें निघून जातना. त्या म्हातार्या मनुष्याच्या ह्या शब्दाच्या योगानें त्या पुलावर उभा राहून मी काय पहात आहे याचें सर्व स्वरूप माझ्या लक्षांत आलें. सकाळच्या प्रहरी चोहोंवाजूनीं प्रत्येक खेड्यांतून धडकेट्टे नवीन तरणेबाड असे आमचे कुणबी आणि शेतकरी लोक कोणीकडे धांवत चालले आहेत, हें मला समजलें. आपल्याच देशबांधवांचे जीव घेणारी काडतुसें तयार करण्याकरिता हे इतके सर्व लोक इतक्या त्वरेनें धांवत आहेत, हें पाहून माझ्या मनाला किती वाईट वाटलें असेल, याची कल्पना कोणालाही सहज करितां येईल ! थोड्या वेळापूर्वी मला तेथील सृष्टिसौंदर्य जें अत्यंत मनोहर दिसत होतें, त्याचा मनोहरपणा तेथील मनुष्यांच्या ह्या राक्षसी कृतीमुळे समूळ नष्ट झाला ! प्रत्यक्ष सूर्य माझ्यापुढें उगवत असताही सर्वत्र काळोख पसरलेला मला दिसला ! आणि दगडी मजबूत पुलावर मी उभा असतांही भयंकर दुःखाच्या अगाध आणि काळ्याभोर पाण्यामध्ये मी पडत आहे, असें मला वाटलें ! आमच्या शेतकऱ्यांनीं आपल्या शेतांची नीट मशागत करावी, आपल्या गाथी, म्हशी रानात चारून आणाव्या आणि आपल्या मुलाबाळांचें सुखानें संरक्षण करावें; परंतु तसें कांहीं एक न करितां, हे लोक आपल्याच देशबांधवांना मारण्याकरिता काडतुसें तयार करण्यासाठीं धांवत सुटले आहेत ! हिंदूंच्या आणि मुसलमानांच्या दोघांच्याही अंगांत त्यांच्याच देशबांधवानीं तयार केलेल्या काडतुसांतील गोळ्या ! आपल्या देशांतील तारुण्य आणि धडकेट्टेपणा आपल्याच देशांतील लोकांना मारण्यासाठीं आणि गुलाम करण्यासाठीं खर्ची पडतो ! आपल्या देशाचे पोषक शेतकरीच आपल्याला मारण्याची तयारी करीत आहेत ! आपले लोक फार अज्ञानी आहेत ! आपण आपल्याच देशबांधवांच्या वधाची तयारी कशी करीत आहों, आणि आपल्या कृत्याचा परिणाम काय होत आहे, हें ह्या गरीब विचार्या अज्ञानी लोकांना कांहीं समजत नाहीं ! ह्याचेच पूर्वज शिवाजीनें हातीं धरले, आणि त्यांनीं सर्व हिंदुस्थान देश स्वतंत्र करून

सोडला ! आणि ह्याच त्यांच्या वंशजांना हल्ली इंग्लिशांनीं हातीं धरिलें आहे आणि ते आपल्याच देशवांधवांना त्यांच्या गुलामगिरीमध्ये कायम ठेवण्यासाठी व ठार मारण्यासाठी काडतुसें तयार करित आहेत ! अज्ञानी लोक ! पोटासाठी चाटेल तें करण्याला तयार ! परंतु अमुक एक गोष्ट आपण कां करावी, आणि दुसरी एखादी गोष्ट आपण कां करूं नये, याच्याबद्दल कोणीही विचार करित नाहीत ! हा विचार ह्या लोकांना केव्हां सुचणार ! आणि आपल्या भावांचे प्राण घेणारी काडतुसें करण्यासाठी धावावयाचे हे कधी थांबणार ! यांना स्वतःला पापपुण्याची, यमलोकाची, मरणाची आणि परमेश्वराची भीतिच नाही काय ! आपण हें महान् पातक करित आहों, हें अजून यांना कोणी सांगितलेंच नाही काय ! यांच्या घरी याना दुसरा काहीं चांगला उद्योगच नाही काय ? यांनी आपल्या शेतात कष्ट केले तर परमेश्वर याना पोटभर भाकरी देणार नाही काय ! हे मनुष्याचे प्राण घेणारे काडतुसांचे कारखाने निघण्याच्या पूर्वी यांचीं पोटें कधी भरतच नव्हतीं कीं काय ! मी परोपकाराच्या पुण्यासाठी याना विनवीत असता यत्किंचित्ही न थावतां, स्वदेशवांधवांच्या वधाची सामग्री तयार करण्याच्या पापकर्मक्रिडे हे आपण होऊन धावत जात आहेत, हा इंग्लिशांनीं या देशातील लोकांच्या मनावर केवढा मोह उत्पन्न केला आहे ! हा मोह यांच्या डोळ्यावरून जावयाला नको काय ! यांचीं शेतें यांच्यावाचून वाळून चालली आहेत, यांचीं वासरें यांच्याकरिता हंवरडे फोडीत आहेत, आणि यांचीं मुलें यांच्यासाठी रडत आहेत, त्यांना टाकून यांनीं आपल्या देशवांधवांना मारण्याच्या कामी मदत करावी, हें अगदीं गैर आहे, व असला वर्तनक्रम इतःपर सर्वांनीं सोडून दिला पाहिजे, ही गोष्ट त्या म्हाताऱ्या मनुष्याच्या तरी निदान मनावर ठसवावी, म्हणून मी त्यांच्याकडे वळलों. परंतु हा विचार माझ्या मनात येत आहे, इतक्यात तो मजपासून बराच दूर गेलेला मला आढळला. तेव्हा त्या बाबतींत माझी निराशा झाली, व मी आपल्या गाडीकडे वळलों. मी आपल्या लोकांपैकीं मदतीसाठी पुष्कळांची विनवणी केली, परंतु कोणालाही दया आली नाही. कारण आमचे बहुतेक लोक आम्हाला मारण्यासाठी काडतुसें तयार करण्याकरितां धांवत सुटले होते ! इतक्यांत दोघे सोजीर नदीच्या कांठानें फिरत फिरत येत होते. मला मदत करण्याविषयी मी त्यांना विनंती केली नाही. तरी पण, माझ्या गाडीची आणि

त्यांतील माणसांची स्थिति पाहून त्यांनीं गाडी वर ओढून देण्याची गोष्ट काढली, व थोडक्याच वेळांत त्या दोघांनीं आमची गाडी रस्त्यावर आणून दिली. सहैत्र लोकांनीं आमच्यावर परोपकार करण्याचें चांगलें काम आपल्याकडे घेतलें आहे, आणि आपल्या देशबांधवांना ठार मारणारी काडतुस तयार करण्याच्या नीच पातकामध्यें आमच्या इकडील लोकाना गुंतवून त्यांना परोपकार करण्याची सवड किंवा इच्छा सुद्धा यत्किंचित् उरूं दिली नाही, ही आपली प्रस्तुतची वस्तुस्थिति लक्षांत येऊन मला अतिशय खेद झाला. गाडी रस्त्यावर आल्यानंतर गाडीवाल्यानें बैल जुंपले व सर्व सामान गाडींत आणून ठेविलें. बायकांनीं दुखावलेल्या मुलांना उगी केलें, आणि त्या गाडींत येऊन बसल्या. केलेल्या उपकाराबद्दल मी त्या सोजिराचे आभार मानिले, आणि ते आपल्या वाटेने निघून गेले व आमची गाडीही पुढें चालूं झाली. नंतर मागें कांहीं सामानसुमान राहिलें आहे की काय, हें पाहण्यासाठीं मी फिरून एकदां गाडी पडलेल्या ठिकाणीं गेलों. माझे मन वरील विचारानीं क्षुब्ध झालेलें होतें, व स्वदेशाची दुःस्थिति अंतःकरणामध्यें घोळत होती. अशा अवस्थेमध्ये मी त्या जागेकडे पाहिलें; तेव्हा माझ्या मनात पुढील विचार आलेः—माझी गाडी कोसळली होती ती कशी तरी वर निघाली. परंतु माझ्या हिंदुस्थान देशाची गाडी अशाच रीतीनें खोल खळग्यात घडघडत जाऊन उलटून पडली आहे ! त्या गाडीतील सामान अजून जसेंच्या तसेंच सगळ्या रानोमाळ अस्ताव्यस्त पडलें आहे, व त्या गाडीतील बायका आणि मुलें जिकडे तिकडे अजून आक्रोश करीत बसलेली आहेत ! त्याचें सांत्वन केव्हां होणार ? आणि ती हिंदुस्थानची खळग्यांत गेलेली गाडी रस्त्यावर कोण आणणार ? हिंदुस्थानचे लोक तर आपल्या देशबांधवांना मारणारी काडतुस तयार करण्यासाठीं अतिशय त्वरेनें धूम ठोकित चालले आहेत ! तेव्हा ही गाडी रस्त्यावर कोण आणणार ! असे उद्गार तोंडांनै काढीत मी चोहोंकडे दृष्टि फेंकली, तों आपल्या देशबांधवांना ठार मारणाऱ्या काडतुसांच्या गिरणीत काम करण्याकरितां सगळ्याच हिंदुस्थानांतील लोक धांवत असलेले माझ्या दृष्टीस पडले ! त्या वेळेला तर माझी फारच निराशा झाली, व दुःखाचे श्वासोच्छ्वास टाकीत मी आपल्या गाडीच्या पाठीमागून हळू हळू चालूं लागलों.

शिवाजीचें पुण्याहवाचन : १०

काळ : अग्रलेख, ता. ९-९-१९०४

द्रौपदी :—क एष यज्ञः ।

भीम :—रणयज्ञः । तथाहि ।

चत्वारो वयसृत्विजः स भगवान् कर्मोपदेशा हरिः

संग्रामाध्वरदीक्षितो नरपतिः पत्नी गृहीतप्रता ।

कौरव्याः पशवः प्रियापरिभवक्लेशोपशातिः फलं

राजन्योपनिमंत्रणाय रसति स्फीतं यशो दुंदुभिः ॥

—वेणीसंहार.

शिवाजीचा शिवनेरी किल्ल्यात आपली आई जिजाबाई हिच्या पोटी जन्म होऊन आणि गुरु दादोजी कोंडदेव यांच्या हाताखाली त्याचें थोडेंबहुत शिक्षण होऊन त्याला समजू लागलें, तेव्हा त्याच्या दृष्टीपत्तीस पहिली गोष्ट आली ती ही की, आपला देश परतंत्र आहे. परिस्थितीच्या ज्ञानानें त्याचे डोळे उघडले त्यावेळीं त्याला पाहिल्यानें जी गोष्ट दिसली ती ही की, आपला हिंदुस्थान देश दुसऱ्याच्या ताब्यांत आहे. तो जिकडे जिकडे जाई तिकडे तिकडे त्याला हिंदुस्थानच्या गुलामगिरीची चिन्हें दृग्गोचर होत. तो ज्या ज्या जमिनीच्या तुकड्यावर पाऊल टाकावयाला जाई, तो तो तुकडा दुसऱ्यानें बळकावून घेतलेला आहे असें त्याला कळे. ज्या पर्वतावर चढावें, त्या पर्वतावरील किल्ल्यावर दुसऱ्याचें निशाण आधींच चढून बसलेलें त्याला आदळून येई. एखाद्या नदीचें पाणी प्यावयाला जावें, तर तें सुद्धां पारतंत्र्याच्या चिखलानें गढूळ होऊन गेलेलें त्याच्या नजरेस पडे. सूर्याचे निष्कलंक किरण हिंदुस्थानच्या वातावरणामध्ये प्रवेश करून येऊं लागले; म्हणजे ते परकीय

अंमलाच्या काळ्याकुट्ट काजळानें अत्यंत मलिन होऊनच खाली उतरतात कीं काय, असा त्याला भास होई. बाऱ्याची जी जी झुळूक येई, ती ती गुलामगिरीच्या दुर्गेधीनें दूषित झालेली आहे, असें त्याच्या घ्राणेंद्रियाला वाटे. आणि हिंदुस्थानावर जें आकाश होतें, तें सुद्धां परदास्याच्या ओंगळ डागांनीं सर्व बाजूंनीं डागळून गेलेलें आहे, असें आकाशाकडे पाहिलें म्हणजे त्याला उपलब्ध होई. हिंदुस्थानांतील प्रत्येक घर म्हणजे बंदिखाना, प्रत्येक मनुष्य म्हणजे गुलाम, प्रत्येक रोजगारधंदा म्हणजे गुलामगिरीची शृंखला, प्रत्येक द्रव्यसंचय म्हणजे दरवडेखोराची मालमत्ता, प्रत्येक देऊळ म्हणजे परधर्मीय प्रार्थनामंदिराच्या पायाचे दगड, प्रत्येक गाय म्हणजे परकीयांच्या मेजवानीचें पक्कान्न, आणि प्रत्येक स्त्री म्हणजे परकीयांच्या कामवासनेच्या जुलमाचें पात्र, अशा प्रकारची आपल्या हिंदुस्थान देशाची स्थिति झालेली पाहून शिवाजीच्या मनाला फारच वाईट वाटूं लागले, व या भयंकर पारतंत्र्याचा आपण कांहीं तरी प्रतिकार केला पाहिजे, एरवीं आपला जन्म व्यर्थ आहे, असे विचार त्याच्या मनात येऊं लागले. त्याप्रमाणें सुदैवानें त्याला साहित्यही मिळूं लागले. आपलें गेलेलें राज्य परत कसें मिळवावें हें समजण्यासाठीं त्यानें पूर्वींचे इतिहास आणि कथापुराणें ऐकिलीं. आपल्या देशाच्या शत्रूला चोहोंकडून कसें घेरीत आणावें, आणि त्याला मान्याच्या जागेंत गाठून कसें ठोकावें, हें समजण्याकरितां त्यानें परिश्रमानें शिकारीमध्ये कौशल्य संपादन केलें. आपल्या जन्मभूमीच्या शत्रूंच्या अंगची रग जिरविण्याकरितां आणि त्यांचा क्षय करण्याकरितां त्यानें आपल्या शरीरामध्यें अपार शक्तीचा संचय करून ठेविला. बाजी फसलकर, येसाजी कंक आणि तानाजी मालुसरे यांच्यासारखे मित्र, आणि सद्वाद्रीच्या खोऱ्यातील शूर, कंटक आणि प्रामाणिक अशा मावळे लोकासारखे शिपाई त्यानें हिंदुस्थानावर स्वतंत्रतेचें निशाण उभारण्याकरितां आपल्या सभोंवतीं जमा केले व अशा प्रकारची सर्व तयारी झाल्यानंतर हिंदुस्थानात हिंदुपदपातशाही स्थापन करण्याच्या प्रयत्नाचा उपक्रम त्यानें सुरू केला.

वर दिलेल्या वेणीसंहारामधील भाषणांत भीमानें वर्णन केल्याप्रमाणें शिवाजीनें आरंभिलेलाही एक रणयज्ञच होता. शिवाजी हा त्या यज्ञांतील यजमान आणि त्याची भवानी तरवार ही यजमानपत्नी होय. सर्व महाराष्ट्र

देश हें त्या यज्ञाचें स्थंडिल व्हावयाचें होतें. श्रीसमर्थ रामदास आणि श्रीसाधुवर्य तुकारामबुवा हे त्या रणयज्ञाचें कर्म निर्दोष रीतीनें कसें चालवावे, ह्याविषयी उपदेश करणारे व्हावयाचे होते. त्या रणयज्ञाच्या होमकुंडामधून निवणाऱ्या ज्वाळांमध्ये हिंदुस्थानचें दुःख, दारिद्र्य आणि पारतंत्र्य यांचें हवन करावयाचें होतें, आणि हिंदुस्थान देशाचें स्वातंत्र्य हें फळ यज्ञभोक्ता आणि यज्ञस्वरूपी जो नारायण त्याच्यापासून सर्व हिंदुस्थानाकरितां संपादन करून घ्यावयाचें होते. अशा प्रकारच्या ह्या अत्यंत पवित्र, अत्यंत धार्मिक आणि अत्यंत लोकोपकारी रणयज्ञाला सुरवात करण्याच्या पूर्वी ह्या धर्मकृत्याच्या अंगभूत असें जे अवश्य आणि आदिकर्तव्य पुण्याहवाचन तें एके दिवशीं फार अद्भुत रीतीनें घडून आलें. त्याचें वर्णन आज येथें देण्याचें आम्हीं योजिलें आहे. शालिवाहन शक १५६८ या वर्षी पुढें शिवाजीनें तोरणा किल्ला हस्तगत करून घेऊन भावी महाराष्ट्रीय स्वातंत्र्यमंदिराचें तोरण उभारलें. परंतु त्याच्या आधीं एके दिवशीं सहजगत्या शिवाजी मोठ्या पहाटेस उठून, स्नानादिक मंगल क्रिया आचरून, सहाद्रि पर्वताच्या एका शिखरावर चढला. तें शिखर बरेंच उंच होतें. त्या शिखरावर जे दर्भ उगवलेले होते, त्यांनीं बनलेल्या त्या स्वाभाविक दर्भासनावर शिवाजी पूर्वेकडे तोंड करून क्षणभर विश्रांति घेण्याकरितां बसला. अतिशय उंच उंच वाढलेलीं झाडें सुद्धां तेथून अतिशय खोल दिसत होती. आणि आपल्याकडून आकाशांत फार उंच मराऱ्या मारणारे पक्षीसुद्धा तळच्या जमिनीवरच चालत आहेत कीं काय, असा त्या उंच शिखरावरून भास होई. तळचीं माणसें तेथून खुजीं दिसत, शेतकऱ्यांनीं लाविलेलीं ओवडओवड शेते कारागिरांनीं तयार केलेल्या नीट-नेटक्या व नक्षीदार गालिच्यांप्रमाणें भासत, आणि विस्तीर्ण नद्या अत्यंत सूक्ष्म अशा रजतधारेची बुद्धि उत्पन्न करित. अशा त्या उंच पर्वतावरून भोंवतालचा सर्व प्रदेश दृग्गोचर होत होता. परंतु प्रातःकाल नुकताच होत चालला असल्यामुळें अगदीं क्षितिजाजवळचे प्रदेश मात्र किंचित् किंचित् अंधुक दिसत होते. आकाशावरचाही रात्रीचा अम्मल हळूहळू नाश पावत चालला होता. नक्षत्रे निस्तेज होऊन बहुतेक दिसेनाशींच झालेलीं होती. चंद्र मात्र आकाशाच्या मध्यभागीं एकटाच आपल्या अस्तसमयाची वाट पहात बसलेला होता, व त्याच्याकडे पाहिलें असतां स्वर्गीतील एखाद्या

देवाचा हा सुवर्णमय रय आहे की काय, किंवा एखादा कांचनदेही राजहंस पक्षी आकाशगंगेच्या स्वच्छ उदकामध्ये प्रातःस्नान करून पोहत बसला आहे की काय, असा भास उत्पन्न होई. त्या अरण्यात जिकडे तिकडे फुलें फुलून त्यांचा परिमल सर्वत्र पसरला होता. जमिनीवर गाई चरत होत्या आणि हरणें उड्या मारीत होती, व आकाशांत पक्षी सुस्वर गाणीं गात होते. प्रभातकाळचा मंद आणि मंजुळ वारा सुटला होता. दिशा प्रसन्न झालेल्या होत्या. आकाश स्वच्छ दिसत होतें. पूर्वी सर्व ब्रह्माण्डगोलावर जिनें आपला काळा पडदा पसरिला होता ती रात्र आतां आपला तो काळा पडदा गुंडाळून घेऊन पार नाहीशी झाली होती, आणि जिकडे तिकडे प्रकाशाचा अंमल बसत चालला होता. असा तो रमणीय देखावा पाहून शिवाजीला अत्यंत आनंद झाला. परंतु त्याच्याच बरोबर त्याला अतिशय वाईटही वाटले. हा प्रदेश इतका सुंदर दिसत आहे याबद्दल त्याला आनंद झाला, परंतु हा आपला असून दुसऱ्याच्या ताब्यांत आहे, म्हणून त्याला अतिशय वाईट वाटलें. त्या सगळ्या सृष्टिसौंदर्यावर परतंत्रपणाचे काजळ फासलेलें पाहून त्याला अतिशय खेद झाला. त्या रमणीय देखाव्यातील प्रत्येक वस्तूवर ‘गुलाम’ हीं अक्षरें खोदलेलीं वाचून त्याची छाती फाटून गेली. हीं शेतें दुसऱ्याच्या करिता पिकत आहेत ! ह्या नद्या दुसऱ्याच्यासाठीं वहात आहेत ! ह्या गाईं परकीयांच्या क्षुधाशमनासाठीं पुष्ट आणि मासल होत आहेत ! आपल्या देशाच्या शत्रूंच्या अंगातील तल्लखपणा शिकारीच्या योगानें वृद्धिंगत करण्यासाठीं हीं हरणें चपळपणाची संवय करीत आहेत ! आकाशतलालाही आपले मस्तक नेऊन भिडवावयाचें अशी उच्चत्वाविषयी ज्याची महत्त्वाकांक्षा अशा ह्या मोठमोठ्या विस्तीर्ण वृक्षाच्या पोटामध्ये दुसऱ्याच्या चैनीचे पलग, खुर्च्या आणि त्यांच्या वैभवशाली इमारतींचे खात्र ! आपल्या देशबाधकांच्या रक्ताच्या दुर्गंधीनें ज्यांना पीडा होत आहे, अशा परकीय लोकांच्या घ्राणेंद्रियाच्या संतर्पणासाठीं हीं सुवासिक पुष्पें ! आणि आमची कत्तल करून त्यांना कंटाळा आला म्हणजे त्यांचें मनोरंजन करण्यासाठीं कोकिळा, साळुंकी, पोपट, चंडोल वगैरे हे सुस्वर गायन करणारे पक्षी ! हिंदुस्थानांतील देवांचीं देवळें पाडण्याच्या कामीं झालेल्या श्रमामुळें उत्पन्न होणाऱ्या घर्मबिंदूंच्या परिहरणासाठीं हे थंडगार वारे ! आणि हिंदुस्थान देशाच्या पायांत दररोज पारतंत्र्याच्या नवीन नवीन शृंखळा अडकविण्याच्या कामीं आमच्या शत्रूंना नवीन उमेद आणून

देण्यासाठीं हे प्रभातकाळ ! अशी परतंत्र देशातील जी जी वस्तु पहावी, ती ती दुसऱ्याचे हितासाठीं. अशा प्रकारची आपल्या जन्मभूमीची दुर्धर आणि दुःसह अवस्था पाहून शिवाजीच्या अंतःकरणाचें पाणीच होऊन गेलें; व “ आपल्या देशाची अशी स्थिति रहातां कामा नये, आपल्या जन्मभूमीला गुलामगिरी म्हणजे आपल्या तोंडाला काळोखीच होय. ही आर्यभूमि स्वतंत्र झालीच पाहिजे ! आपल्या देशवाधाच्या पायातील पारतंत्र्याच्या शृंखला तोडून टाकण्याची इच्छा माझ्या मनामध्ये उत्पन्न होत आहे. ती माझी इच्छा सर्व देवतांनीं परिपूर्ण करावी ! ” असे उद्गार शिवाजीच्या तोंडून निघाले. ती सकाळची प्रसन्न वेळ, ती पृथ्वीच्या पृष्ठापासून तों आकाशाच्या तलापर्यंत सर्वत्र पसरलेली शांतता, तें त्या उच्च पर्वतावरील एकात स्थान, आसमंतात पसरलेला तो विस्तीर्ण प्रदेश, हिंदुस्थान देशाची त्या वेळची ती दुःखकारक स्थिति, आणि शिवाजीच्या अंतःकरणासारखें तें प्रेमळ, सात्त्विक आणि धीरोदात्त अंतःकरण, इतकी सामग्री एकत्र झाल्यानंतर त्या अंतःकरणाची एकतान वृत्ति होण्याला काय उशीर लागणार ? सर्व बाह्येंद्रियांची कृति स्तब्ध पडून त्यातून पसरलेला चैतन्याचा अंश मनामध्ये एकवटला. योगबलावाचूनही समाधि लागली, आणि आवाहनाच्या वेदोक्त मंत्रावाचूनही वैदिक देवता आशीर्वाद देण्यासाठीं शिवाजीच्यापुढें अवतीर्ण झाल्या. शिवाजी आपल्या आर्यभूच्या उद्धारार्थ जो रणयज्ञ आरंभिणार त्या रणयज्ञाच्या पुण्याहवाचनाचा हा प्रसंग प्राप्त झाला आहे असें पाहून सर्व देवता त्याच्या अभीष्टचित्तनासाठीं आणि आशीर्वचनासाठीं तेथें आविर्भूत झाल्या. हरि, हर आणि हिरण्यगर्भ हे अवतीर्ण झाले. षडंगसहित ऋग्वेद, यजुर्वेद, सामवेद आणि अथर्ववेद हे आपआपल्या सामर्थ्यासह प्राप्त झाले. ऋद्धिबुद्धिसहित साग, सपरिवार, सायुध आणि सशक्तिक, गणांमध्ये श्रेष्ठ, कवींमध्ये कवि, आणि ज्याच्या कृपादृष्टीवांचून कोणतेंही कार्य करतां येणार नाहीं, असा महागणपति तेथें अवतरला. वरुणदेवता मूर्तिमंत पुढें येऊन उभी राहिली. अग्नीला पुढें करून विश्वेदेव आले. इंद्राला पुढें करून मरुद्गण प्राप्त झाले. माहेश्वरीला पुढें करून सर्व मातृगण हजर झाले. वसिष्ठाला पुढें करून सर्व ऋषिगण तेथें येते झाले आणि अरुंधतीला पुढें करून सर्व ऋषिपत्न्या प्रकट झाल्या. यम, निर्र्जति, कुबेर आदिकरून अष्ट दिक्पाल अष्टदिशांचा प्रतिपाल

करीत उभे राहिले. शुक, अंगार, बुध, गुरु इत्यादि नवग्रह आकाशमंडलामध्ये शुभस्थानी येऊन बसले. यक्ष, गंधर्व, किन्नर हे आविर्भूत झाले. गायत्री, सावित्री, शांति, पुष्टिकरी, तुष्टिकरी, दुर्गा, पांचाली, सरस्वती, श्री, श्रद्धा, मेधा, देवमाता, देवपत्न्या, महासेन, ग्रामदेवता, कुलदेवता, इत्यादि सर्व देवता स्वस्वस्थानापन्न झाल्या, त्यांच्यापाठीमागून अग्नि, आहुति, ओषधि, वनस्पति, अहोरात्र, पर्जन्य, यज्ञ, ऋतु, इत्यादिकांवर अधिष्ठान करणाऱ्या देवता प्राप्त झाल्या. तसेंच समुद्र, गंगा, यमुना, सरस्वती, शुतुद्रि, परुष्णी, वितस्ता, इत्यादि नद्या, तीर्थे, जलद, नद, वगैरे सर्व समुदाय त्या ठिकाणी एकत्र गोळा झाला. ह्याप्रमाणे स्वर्ग, मृत्यु आणि पाताळ, ह्या तिन्ही लोकांमध्ये श्रेष्ठ, सत्त्वगुणविशिष्ट, आणि महत्कार्यामध्ये संकटाच्या ओझ्याखाली खचणाऱ्या अंतःकरणांला सामर्थ्य देणारे देव, देवता आणि इतर जे जे वस्तुजात होतें, ते ते सर्व त्या महात्म्याला आशीर्वचन देण्याकरितां त्या ठिकाणी संनिहित झालें. परंतु ह्याच्याशिवाय शिवाजीला प्रोत्साहन देण्याकरिता आणखीही एका वर्गातील लोक त्या ठिकाणी जमा झाले होते. शिवाजीच्यापुर्वी हिंदुस्थानदेश परकीय लोकांनीं सुमारे पांचसहस्रें वर्षेपर्यंत व्यापून टाकिला होता. इतक्या मुदतीत आपला देश त्यांच्यापासून परत मिळवावा आणि तो स्वतंत्र करावा अशी इच्छा कोणाच्याच मनांत उत्पन्न झाली नव्हती असें नाहीं. परंतु अकराव्या शतकापासून सतराव्या शतकापर्यंत ह्या सर्व इच्छा अतृप्त राहिल्या होत्या. स्वदेशाच्या स्वतंत्रतेबद्दलच्या किती तरी इच्छा पांचशें वर्षेपर्यंत परिपूर्ण होण्याची वाट पहात थांबून राहिल्या होत्या. त्या पांचशें वर्षांतील सगळ्या अपरिपूर्ण इच्छा या वेळीं सजीव होऊन शिवाजीला पाठबळ देण्याकरितां तयार झाल्या. तसेंच परकीय लोकांनीं अतिशय छळल्यामुळे कितीतरी आत्मे तळमळत पडलेले होते, ते या परकीय राजांच्या पातकाचे घडे भरण्याची वाट पहात होते. त्या आत्म्यांपैकीं कित्येक महापुण्यवान् होते, व त्यांनीं पृथ्वीवरील आपल्या कृत्यांनीं स्वर्ग लोकांतील सलोकता, सरूपता इत्यादि चारी मुक्ति प्राप्त करून घेण्याची योग्यता संपादन केली होती. तरी पण आपला हिंदुस्थान देश स्वतंत्र झालेला पहावा आणि मग आपण स्वकर्मजित अशा उत्तम गतीला जावें, अशी त्यांची इच्छा होती. अशा रीतीनें ह्या आर्यभूच्या स्वातंत्र्यामध्ये त्यांचा हेतु गुंतलेला असल्यामुळे ते मुक्त झालेले असूनही अमुक्त स्थिती-

मध्ये हिंदुस्थानच्या भाग्योदयाची वाट पहात राहिले होते. तो सुदिन आतां जवळ आला असें जाणून ते सर्व आत्मे शिवाजीला साहाय्य करण्याकरितां आणि आशीर्वाद देण्याकरितां पुढें सरसावले. ह्या पांचसह्याशें वर्षांच्या अवधीमध्ये सूड देखील कितीतरी शिल्लक राहिलेले होते ! हे सूड हजारों, लक्षावधि, नव्हे कोट्यवधि होते असें म्हटलें, तरी त्यांची संख्या कमीच केल्यासारखी होईल; इतके सूड त्यावेळीं योग्य संधीची मार्गप्रतीक्षा करित बसलेले होते. इतके सूड त्या परकीय लोकांच्या असह्य जुलमाविरुद्ध रात्रंदिवस विव्धळत होते, कण्हत होते, कुंथत होते, ओरडत होते आणि त्वेषाच्या किंकाळ्या फोडीत होते. त्यातून कित्येक जखमी झाले होते, कित्येक रक्तस्राव झाले होते, कित्येक लंगडे होऊन पडले होते, कित्येक डोळे काढलेले होते, कित्येक माना मोडलेले होते आणि कित्येक प्रेतवत् पडलेले होते; तरी पण ते सगळे आपल्या देशाच्या परकीय शत्रूंची खोड मोडण्याला अतिशय उतावीळ झालेले होते. आपल्या देशाच्या शत्रूंचा नाश करण्यासाठी तोडलेले पायही धावून जाऊं पहात होते, कापलेले हातही तरवारी उपसून जखमा करण्याला इच्छित होते, फोडलेले डोळेही अतिशय त्वेषानें पहात होते, आणि मारलेली अतःकरणेही प्रेतवत् पडलेल्या अवयवांमधून चैतन्याचा आणि सामर्थ्याचा संचार करविण्याचा प्रयत्न करित होती. अशा प्रकारचे सगळे सूड एकत्र होऊन त्या वेळीं शिवाजीजवळ आले, व “ तूं लढाई कर, आमची तुला मदत आहे, आम्ही तुझ्या बाजूनें लढूं, आम्ही आपल्या देशाच्या शत्रूंच्या अंतःकरणात भीति उत्पन्न करूं आणि त्यांचे हातपाय मोडून टाकूं. त्यांच्या दुष्टकृत्यांमुळे त्यांचा पराजय ठरलेलाच आहे. तेव्हां तूं लढ ! ” असे शब्द उच्चारून त्याला उत्तेजन देऊं लागले. ह्या परकीय जुलमाच्या पाचसह्याशें वर्षांमध्ये किती तरी देवळें मोडून पडलीं होती, आणि किती तरी देवतांच्या मूर्ति छिन्नविच्छिन्न झाल्या होत्या. तीं सगळीं देवळें आणि त्यातील देवता शिवाजीच्या ह्या स्वधर्मसंस्थापनेच्या आणि स्वराज्यसंपादनाच्या सत्कृत्याला आपापल्या पुण्यांशानीं साहाय्य करण्याकरितां पुढें आल्या. मोडलेलीं देवळें आणि भंगलेल्या देवता मिळून तीं एकंदर किती आलीं होती याची गणना करणें अशक्यच होतें. तीं सूक्ष्म रूपानें आलीं होती तरी त्यांची इतकी गर्दी झाली होती, मग तीं आपल्या स्थूल रूपानें तेथें आलीं असती, तर त्यांच्यांतील दगड,

विटा, चुना, माती, खाब, लगी, तुळया, लोखंड, तांबें, पितळ, चांदी, सोने, हिरे, माणकें वगैरे सामानाचे मिळून त्या सहाद्री पर्वतासारखे तेथें दहापाच पर्वतच झाले असते. हे पर्वत म्हणजे परकीय राजांच्या पातकांचे, जुलमाचे आणि धर्मविध्वंसनांचेच मूर्तिमंत पर्वत झाले असते ! असो. सूक्ष्मरूपानें जीं अनेक देवळें आणि देवता प्राप्त झाल्या होत्या, त्याच्यामध्यें नगरकोट, ठाणेश्वर, सोमनाथ, मथुरा, अयोध्या, काशी, मिलसा वगैरे पठिकाणचीं देवळें आणि देवता ह्या प्रमुख होत्या, व “ आमचा सूड तूं घे, आमचा तुला आशीर्वाद आहे, तुझ्या बाजूनें आम्हीं लढूं,” अशा प्रकारचीं आश्वासनें त्याच्या तांडून निघत होतीं. गिजनीच्या महंमदानें आपल्या अंगावर केलेल्या जखमा सोमनाथानें शिवाजीपुढे उघड्या करून दाखविल्या. अह्ला-उद्दिनानें आपले केलेले हाल मिलसा येथील बुद्धाच्या स्तूपानें शिवाजीपुढें वर्णन केले व बुद्धासाठीं तूं लढ, म्हणून त्याला विनंति केली. मथुरा, अयोध्या, काशी, येथील मोडलल्या देवळांतील भगलेल्या मूर्तीनीं आपले अपमान शिवाजीपुढें निवेदन केले, व आपल्या जखमा त्याच्यापुढें उघडून दाखविल्या, आणि “ ह्या मनाच्या व शरीराच्या जखमांसाठीं तूं लढ,” असें त्यांनीं शिवाजीला सांगितलें. शिवाजीचा स्वराज्यस्थापनेचा हा महत् प्रयत्न पाहून ज्यांचे प्रयत्न पूर्वी सफळ झाले नव्हते, अशा राजाचे आत्मेही आपल्या इच्छा-बलाच्या अक्षौहिणी बरोबर घेऊन शिवाजीच्या मदतीला धावले. लाहोरचे जयपाळ आणि अनंगपाळ यांच्या मनातून गिजनीच्या महंमदाविरुद्ध सूड घ्यावयाचा होता, परंतु ती त्याची इच्छा अजूनपर्यंत तृप्त झाली नव्हती. यासाठीं ते शिवाजीला पाठवळ देण्याकरितां हजर झाले. शत्रूंनीं डोळे काढिले असतांही चादभाटाच्या इषारतीनें शब्दवेधित्वाच्या बळावर अचूक नेम मारून शत्रूचा प्राण घेतला, तरी पृथ्वीराज चव्हाणाची फिरून स्वराज्यस्थापना करण्याची इच्छा तृप्त झाली नव्हती; ती आतां तृप्त होणार असें पाहून अतिशय आनंदानें पृथ्वीराज तेथें आला. अह्लाउद्दिनाच्या प्रचंड सैन्यापुढें देवगिरीचें संरक्षण करण्याला असमर्थ झालेला रामराजा हिंदुराज्याच्या स्थापनेचा हा शुभमुहूर्त पाहून शिवाजीसंनिध प्राप्त झाला. नडीयाच्या राज-चाड्यांतून बखत्यारखानानें पळवून लाविल्यानंतर जगन्नाथपुरीस जाऊन आपलें राज्य आपल्याला परत मिळू दे, अशी नारायणाजवळ प्रार्थना करित

बसलेला राजा लक्ष्मण देव हा आपल्याला खरोखरच भगवान् श्रीकृष्ण प्रसन्न झाला आहे व त्यानेंच हा सुप्रसंग जुळवून आणिला आहे, असें समजून हा भगवंताचा प्रसाद निवेदन करण्यासाठी व शिवाजीला विजयाशीर्वाद देण्यासाठी तेथें प्रकट झाला. त्याचप्रमाणें दिल्ली, अजमीर, कनोज, कालिंजर, उदेपूर, जोधपूर, जयपूर, चितोर, गुजराथ, वरंगळ, विजयानगर वगैरे अनेक ठिकाणचे राजे स्वराज्यसंस्थापनेचे आणि स्वतंत्रेचे आपले अर्धवट राहिलेले प्रयत्न पुरे होण्याची ही वेळ आली आहे, असें जाणून त्या ठिकाणीं अवतीर्ण झाले. फत्तेपूरशिक्री या ठिकाणीं सर्व रजपूत लोक एकत्र होऊन परकीयापासून आगला देश आपण स्वतंत्र करून घ्यावयाचा अशा इच्छेनें फार निकराने लढले; परंतु त्या वेळीं त्या त्याच्या शौर्याचा उपयोग झाला नाहीं. त्या फत्तेपूरशिक्रीच्या रणभेदानावर जे असंख्य योद्धे मरून पडले, त्यांच्या इच्छा हिंदुस्थानच्या स्वतंत्रतेसाठीं गुंतून राहिल्या होत्या; तेही सर्व योद्धे शिवाजीच्या ह्या प्रयत्नाला मदत करण्यासाठीं त्याच्या भोवतीं गोळा झाले. परंतु ह्याच्या पाठांमागून पूर्वी वर्णन केलेल्या सर्वांहून अतिशय जास्त हृदयद्रावक आणि खेदकारक असा देखावा दिसूं लागला. चितूरच्या वेढ्यामध्ये ज्या महासाध्वी राणीनें आणि तिच्याबरोबरच्या तेरा हजार रजपूत स्त्रियांनीं आपल्याला अग्नीमध्ये दग्ध करून घेतलें होतें, त्या स्त्रिया तेथें आल्या, व आपलीं भाजलेलीं अंगे पुढे करून म्हणाल्या : “आम्हीं स्वदेशासाठीं आपल्याला जाळून घेतले. आम्हीं ज्या निखान्यात उज्या टाकल्या, ते निखारे केव्हाच निवून गेले आहेत. त्याची उष्णता तीनशें वर्षपर्यंत कोटून टिकणार ! तरीपण आमच्या अगाची आग अद्यापि शांत होत नाहीं. आम्ही स्वदेशाच्या स्वतंत्रतेसाठीं आपल्या अंगाला ही आग लावून घेतली, ती स्वातंत्र्याच्या अमृतसिंचनावाचून शांत होणार नाहीं. शिवाजी, त्या अमृताचें सिंचन करून तू आमचे आत्मे थंड कर ! शिवाजी, तूं आमच्यासाठीं लढ ! हे जे आमचे केस होरपळले आहेत, आणि आमच्या अंगावर फोड आले आहेत, ह्यांच्यासाठीं तूं लढ !” असे उद्गार काढून डोळ्यात पाणी आणून त्यांनीं शिवाजीची विनवणी केली. शिवाजीचा हा स्वतंत्रतेचा विचार ऐकून तत्कालीन हिंदुस्थानही प्रमुदित झालें, व आतां आपल्याला बरे दिवस येतील, अशी त्याला आशा वाटूं लागली. गर्मावस्थेंत

असलेल्या आत्म्यांना आणि गर्भाशयाच्यापर्यंत ज्यांची मजल आली नसून अजून जे त्याच्याही पुष्कळ मागे होते, अशा आत्म्यांनासुद्धा, आपण जन्मास केव्हा येऊ, आणि ह्या स्वतंत्रतेच्या इमारतीमध्ये हातभार लावण्याला आपल्याला केव्हा संधि सांपडेल, अशाविषयी उत्कंठा उत्पन्न झालेली होती. देवळांचे मोडलेले कळस, ब्राह्मणांची तोडलेलीं जानवीं, हिंदूंच्या उपटलेल्या शिखा, गाईंच्या सुरे ठेवलेल्या माना, भ्रष्ट केलेलीं तीर्थे, उध्वस्त पाडलेलीं पवित्र क्षेत्रे, लुटीनें कंगाल केलेले लोक, सारावसुलीसाठीं तापलेल्या तव्यानें पोळलेले पाय, तोत्रऱ्यांतील राखेनें मळलेलीं मुखें, भुकेनें खोल गेलेलीं पोटे, आश्रूंनीं आर्द्र झालेले चेहरे, डोळ्यांत आलेले प्राण आणि दुष्काळांनीं मृतप्राय झालेलीं शरीरे, हे सर्व “ आतां आम्हांला या संकटातून तूं सोडीव, याच्या पलीकडे जिवंत राहून दुःख सहन करणें शक्य नाही, तेव्हां तूं आमच्यासाठीं लढ ! ” असें म्हणून शिवाजीला शरण आले.

एका क्षणामध्ये अशा प्रकारचा हा विलक्षण समाज आपल्याभोंवतीं गोळा झालेला पाहून शिवाजीला मोठें आश्चर्य वाटलें. सर्व हिंदुस्थान देश भाराकात झालेला, गाई हंबरडे फोडीत असलेल्या, ब्राह्मण ब्रह्मकर्म चालविण्याला असमर्थ होऊन बसलेले, मोडलेलीं देवळे आणि फोडलेल्या मूर्ति प्रतिकाराची मार्गप्रतीक्षा करीत असलेल्या, जुने राजे प्रोत्साहन देत असलेले, रजपुतांच्या स्त्रिया आक्रोश करीत असलेल्या, आणि त्यांतच आकाशांतील आणि पृथ्वीवरील सर्व देवता प्रसन्न मुद्रा धारण करून विजयाशीर्वाद देण्याला उत्सुक झालेल्या, असा तो त्यावेळचा एकंदर देखावा पाहून शिवाजीच्या अंतःकरणांतील स्वतंत्रतेविषयीचा निश्चय जास्तच दृढ झाला, व असल्या ह्या पुण्यकारक आणि सामर्थ्यवंत दैविक आणि ऐहिक समाजापासून आपण वरप्रदान मागून घ्यावें व असल्या परमपावन विभूतीचें ज्या दिवशीं आपल्याला दर्शन झालें आहे तोच आपण योजिलेल्या कृत्याला पुण्याह आहे, याकरितां आजच येथें आपल्या भावी रणयज्ञाचें पुण्याहवाचन करावें, असा संकल्प शिवाजीच्या मनामध्ये उत्पन्न झाला, व त्याप्रमाणें त्यानें अवनीधर जानुमंडल ठेवून आणि आपल्या कमलमुकुलसदृश हातांची अंजलि मस्तकाशीं धरून त्या सर्व समाजाची येणेंप्रमाणें प्रार्थना केली:—“आपण सर्वांनीं मला दीर्घ आयुष्य द्यावें. हें मला स्वतःकरितां नको आहे, परंतु आपल्या देशाकरितां पाहिजे

आहे. त्या देशाच्या स्वतंत्रतेचें तुमच्या सर्वांच्या आशीर्वादानें मी आरंभिलेले कृत्य यथास्थितपणें शेवटास जावें, एवढ्याचसाठी आपण मला दीर्घ आयुष्य द्यावें. तसेंच ह्या हिंदुस्थान देशाच्या स्वतंत्रतेसाठी, माझ्या स्वतःसाठी नव्हे, मला दीर्घ आयुष्य, श्रेय, शांति, पुष्टि आणि तुष्टि असो, असा तुम्ही आशीर्वाद द्यावा. तसेंच श्री, यश, विद्या, विनय, हींही तुम्ही मला या कृत्यासाठी द्या. व्रत, नियम, तप, स्वाध्याय, क्रतु, दम, दान, ह्यांनीं विशिष्ट असे जे ब्राह्मण त्याचें मन समाधान पावो व ते प्रसन्न होवोत. तसेंच ह्या स्वदेशाच्या स्वतंत्रतेच्या कृत्यांत कोणतेंही विघ्न न येवो. सर्वांना आरोग्य असो. हें कर्म शुभकारक होवो. हें कर्म शिवकारक होवो. कर्मसमृद्धि होवो. धर्मसमृद्धि होवो. वेदसमृद्धि होवो. शास्त्रसमृद्धि होवो. पुत्रसमृद्धि होवो. धनधान्यसमृद्धि होवो. इच्छिलेली संपत्ति आम्हाला मिळो. सर्व अरिष्टाचें निरसन होवो. जें पापकारक आहे त्याचा घात होवो. जें श्रेय आहे, तें आम्हाला मिळो. याच्या पुढें जे कर्म ह्या आर्यभूमीसाठीं केलें जाणार आहे, त्यामध्ये कोणत्याही प्रकारचें विघ्न न येवो. त्याची उत्तरोत्तर प्रत्येक दिवशीं अभिवृद्धिच होवो. उत्तरोत्तर आमच्या क्रिया शुभ आणि शोभन अशाच होवोत. आमचे देशाविषयीं इच्छिलेले काम शेवटास जावोत. हें स्वतंत्रतेचें काम निर्विघ्न होण्यासाठीं तिथि, करण, मुहूर्त आणि नक्षत्रें याचें आनुकूल्य असो. ह्या स्वदेशोद्धाराच्या हातीं घेतलेल्या कृत्यामध्ये तिथि, करण, मुहूर्त, नक्षत्र, ग्रह आणि लग्न यांच्यावर अविघ्नान करणाऱ्या देवतांनीं आमच्यावर संतुष्ट असावें. दुर्गा, पाचाली, यांनीं संतुष्ट असावें. अग्निपुरोग विश्वेदेव यांनीं आमच्यावर कृपा करावी. इंद्रपुरस्सर मरुद्गणांनीं आमच्यावर कृपा करावी. ब्रह्मपुरस्सर सर्व वेदांनीं आमच्यावर कृपा करावी. विष्णुपुरस्सर सर्व देवांनीं आमच्यावर कृपा करावी. माहेश्वरी-पुरस्सर सर्व उमामातरांनीं आमच्यावर कृपा करावी. वशिष्ठपुरस्सर महर्षि-गणांनीं आमच्यावर कृपा करावी. अरुंधतीपुरस्सर एकपत्न्यांनीं आमच्यावर कृपा करावी. ऋषि, छंद, आचार्य, वेद, देव, आणि यज्ञ ह्या सर्वांनीं सुप्रसन्न व्हावें. ब्रह्म आणि ब्राह्मण ह्यांनीं संतुष्ट व्हावें. श्री आणि सरस्वती यांनीं संतुष्ट व्हावें. श्रद्धा आणि मेधा यांनीं संतुष्ट व्हावें. भगवती, कात्यायनी, माहेश्वरी, पुष्टिकरी, तुष्टिकरी, ऋद्धिकरी व वृद्धिकरी, यांनीं आमच्यावर सुप्रसन्न व्हावें. विनायक, महासेन, हरि, हर, हिरण्यगर्भ यांनीं आमच्यावर

सुप्रीत असावे. ग्रामदेवता आणि कुलदेवता यांनी संतुष्ट व्हावे. ब्राह्मणांचा द्वेष करणारे नष्ट व्हावे. या स्वराज्यस्थापनेच्या कृत्यात आड येणारे नाहीसे व्हावे. या कर्मांमध्ये विघ्न करणारे लयाला जावे, शत्रूंचा पराभव व्हावा. घोर वस्तु शात व्हाव्या, पापकारक वस्तु नाहीशा व्हाव्या. नानाप्रकारचीं संकटे विनाश पावावीं. शुभकारक गोष्टी वाढाव्या, आम्हाला जल कल्याणकारक व्हावे. ऋतु कल्याणकारक होवोत. अग्नि कल्याणकारक होवोत, आहुति कल्याणकारक होवोत. ओषधि कल्याणकारक होवोत. वनस्पति कल्याणकारक होवोत. अतिथि कल्याणकारक होवोत. दिवस आणि रात्र ही कल्याणकारक होवोत. जेव्हां जेव्हा पाहिजे तेव्हा तेव्हा आमच्याकरिता पर्जन्य पडो. आमच्याकरिता फल-युक्त ओषधि परिपक्व होवोत. आमचा योगक्षेम यथास्थित रीतीने चालो. नवग्रह आमच्यावर शुभ दृष्टि राखोत. आणि भगवान् नारायण आमच्यावर सुप्रसन्न होवो. हे महाजनहो, मी तुम्हा सर्वांना नमस्कार करून तुमच्या आशीर्वचनाची अपेक्षा करित आहे. तर हिंदुस्थान देशाला स्वतंत्रता देण्याच्या ज्या कर्मांला मी प्रारंभ करित आहे, त्या कर्मासाठी हा दिवस पुण्यकारक आहे, असा आपण सर्वजण मला आशीर्वाद द्या. ह्या कर्मांमध्ये ऋद्धि प्राप्त होईल, असा आशीर्वाद तुम्ही मला द्या. या कर्मांमध्ये श्री प्राप्त होईल, असा आशीर्वाद तुम्ही मला द्या.” अशी त्याची प्रार्थना ऐकून सर्वांनी त्याला अपेक्षित वरप्रदान दिले. नंतर हिंदुस्थानच्या उत्कर्षासाठी आणि स्वतंत्रतेसाठी केलेले प्रयत्न निष्फळ झाले, याबद्दल जे आत्मे इतके दिवसपर्यंत तळमळत होते, त्यांनी त्याला आशीर्वाद आणि प्रोत्साहन देऊन आणखी असे सांगितले की, ‘ब्रह्मा, विष्णु आणि महेश्वर हे ह्या भरतभूमीच्या स्वतंत्र सिंहासनावर तुला अभिषेक करोत. वासुदेव, संकर्षण, प्रद्युम्न आणि अनिरुद्ध हे तुला प्रत्यही विजय देवोत. ब्रह्मदेवासहवर्तमान इंद्र, अग्नि, यम, निरृति, वरुण, पवन, धनाध्यक्ष व शिव हे सर्व दिक्पाल तुझे सर्वदा संरक्षण करोत. तसेंच देव-पत्न्या, आदित्यादि नवग्रह, देव, दानव, गंधर्व, यक्ष, राक्षस, पन्नग, ऋषि, मुनि, गाई, देवमाता, द्रुम, नाग, अप्सरा, अन्न, शस्त्र, राजे, वाहने, ओषधि, रत्ने, वर्ष, अयने, ऋतु, नद्या, समुद्र, पर्वत, तीर्थे, जलद आणि नद, हे सर्व तुझ्यावर अभिषेक करोत, आणि तुझ्या सर्व इच्छा परिपूर्ण करोत.”

असा त्या सर्वांनी आशीर्वाद दिल्यानंतर सर्वांनी मिळून त्याच्या मस्तकावर

अभिषेक करण्याला सुरुवात केली. गंगादिक पुण्य नद्या व तीर्थे प्रविष्ट होऊन ज्याला सर्व तीर्थांचा राजा करून ठेविलें आहे अशा समुद्रांतून प्रत्यक्ष भगवान् सूर्यनारायणाच्या करानीं ज्यामध्ये अत्यंत पवित्र, परमपावन आणि अमृतप्राय उदक भरून ठेविलें होतें, अशा प्रकारचा एक मेघ खाली ओढून घेऊन, आणि त्यांतील जल मंत्रांनी पुनीत करून ब्राह्मण ज्याप्रमाणें एखाद्या ताम्हनातून दर्भकूर्चीनीं यजमानावर जलसिंचन करितात, त्याप्रमाणें तेथें जमलेल्या त्या सर्व दिव्य समुदायांनी शिवाजीच्या मस्तकावर अभिषेक केला, व त्या वेळीं त्या सर्वांनी पुढील मंत्र म्हटला : “ ॐ इमा आपः शिवतमा इमाः सर्वस्य भेषजीः ॥ इमा राष्ट्रस्य वर्धनीरिमा राष्ट्रभृतोऽमृताः ॥ याभिर्गिद्रमभ्यषिचत्प्रजापतिः सोमं राजानं वरुणं यमं मनुं ॥ ताभिरद्विराभिषिचामि त्वामहं राजा त्वमधिराजो भवेह ॥ शिवाजीनें राष्ट्रवर्धनाचें जें पूज्य काम हातीं घेतलें होतें, त्याला अनुसरून अशाच मंत्रानें तेथील प्रत्येक-जणांनी त्याच्या मस्तकावर त्या शुद्ध अमृतमय जलाचा अभिषेक करून त्याला तूं राजा होशील असा आशीर्वाद दिला. त्या सर्व देवता म्हणाल्या, “ हे महानुभावा, आम्ही ज्या ह्या मंत्रपूतजलानें तुझ्यावर अभिषेक करित आहों, तें जल अत्यंत कल्याणकारक आहे. हें जल सर्वांवर औषध आहे. ह्या जलापासून राष्ट्राचें वर्धन होतें. हेच जल राष्ट्राचें पोषणकर्तें प्रत्यक्ष अमृत आहे. ब्रह्मदेवानें सोमराजा, वरुण, यम आणि मनु यांना ज्या जलानें अभिषेक केला त्याच जलानें आम्ही तुला अभिषेक करित आहो. सर्व राजांमध्ये तूं श्रेष्ठ राजा होशील ! ” असा सर्वांनी त्याला आशीर्वाद दिला; आणि त्याजवर त्या स्वर्गीय शुद्ध जलाचें त्यांनीं सिंचन केलें. ते शीतल आणि रम्य जलविंदु शिवाजीच्या अंगावर पडून ते त्याला गार लागतांक्षणींच तो त्या समाधीतून जागा झाला, व हें काय आहे म्हणून इकडे तिकडे पाहूं लागला. परंतु तो देवतांचा समाज आतां त्याला मुळींच कोठें दिसना. तेव्हा तो म्हणूं लागला कीं, “ त्या अनेक देवता आणि ते हिंदुस्थानच्या स्वतंत्रतेसाठीं तळमळणारे पूर्वीचे आर्थपुरुष कोठें आहेत ? मला ते येथें दिसत होते हा भ्रमच होता कीं काय ? मीं त्यांच्यापार्शीं आशीर्वाद मागितला आणि त्यांनीं तो मला दिला, हा सर्व आभासच कीं काय ? त्या सर्वांनी वेदोक्त मंत्र म्हणून राष्ट्रसंस्थापना करण्याविषयीं मला अनुज्ञा दिली, आणि मन्वादिक

राजाना ज्या जलानें ब्रह्मदेवानें अभिषेक केला, त्याच जलानें माझ्यावर अभिषेक करून ' तूं सर्व राजांमध्ये श्रेष्ठ राजा होशील ' असा त्यांनीं मला आशीर्वाद दिला हें सर्व मिथ्याच कीं काय ? ” अशा अनेक शंका त्याच्या मनामध्ये एक क्षणभर उद्भवल्या. परंतु आपलें सर्व मस्तक आणि अंग हें जलबिंदूनीं आर्द्र झालेलें पाहून व देवतानीं केलेल्या अभिषेकाचें हें अवशिष्ट चिन्ह आहे, असें जाणून त्याच्या मनाचा सर्व संदेह नाहीसा झाला. अशी त्याच्या मनाची खात्री झाल्यानंतर आपल्या भावी रणयज्ञाचें जें हें आज स्वाभाविक पुण्याहवाचन झालें त्या पुण्याहवाचनाची ' कलसमृद्धिरस्तु ' असा आशीर्वाद त्यानें मागितला. त्याबरोबर आसपासच्या पर्वतांमधून ' अस्तु ' असा मंद आणि गंभीर प्रतिध्वनि उत्पन्न झाला. आपल्या प्रार्थनेला हें सर्व विश्वानें जें आशीर्वादपूर्वक प्रत्युत्तर दिलें, तोच शुभ शकुन आहे, असें समजून शिवाजीनें त्या वेळीं प्रथम तेथून ज्वलचाच जो तोरणा किल्ला दृष्टीस पडला, तो हस्तगत करून घेण्याचा निश्चय केला. तेव्हापासून त्यानें मराठी राज्याची स्थापना कशी केली, आणि देवतानीं या प्रसंगीं केलेल्या अभिषेकाची रायगडावर राज्याभिषेकाचे वेळीं गागाभट्टानीं पुनरुक्ति कशी केली, याच्याबद्दलची हकीकत महाराष्ट्र वाचकाना सांगावयाला पाहिजे असें नाही.

हिंदुस्थानच्या रंगभूमीवर

हॅम्लेटचें नाटक : : ११

काल : अग्रलेख, ता. १२-८-१९०४

● याच अंकांत स्फुट विचारात काळकर्ते म्हणतात, हिंदु-स्थानातील लोक हॅम्लेटइतके खुनशी नाहीत; आणि अपमानास्पद दुःखामध्ये राहण्यापेक्षां मरणें बरें, असें कोणालाही वाटत नाही. हल्ली आपल्या देशाकडे पाहिलें तर एक प्रकारची विलक्षण स्थिति ज्ञातेली दृष्टोत्पत्तीस येते. प्रयत्न करावेत; परंतु प्रयत्नांना फळ येत नाही. सर्व लोक उदासीन झालेले दिसतात. निराशेशिवाय दुसरें बोलणें नाही. आपली काय स्थिति झाली आहे, हें प्रत्येकाला समजतें. परंतु त्यांतून वर निघण्याचा मार्ग मात्र कोणालाच कळत नाही. देश सरकारी कागदोपत्री श्रीमंत दिसतो, परंतु गरीबांच्या झोंपड्यांतील मडक्यांत दारिद्र्याशिवाय दुसरें काहीएक दिसत नाही. युरोपियन लोकांशिवाय दुसऱ्या कोणालाही खरें सुख लाभत नाही. इंग्लिश लोक आपल्या ज्युबिल्यांचे आणि राज्यारोहणाचे महोत्सव हिंदुस्थानांत करवितात. परंतु या महोत्सवांच्या आनंदाचा खरा स्पर्श हिंदुस्थानांतील लोकांच्या अंतःकरणांला क्वचितच होत असेल. इंग्लिशांच्या सैन्याला प्रिटरियामध्ये जय मिळाला म्हणजे हिंदुस्थानांतील लोक जयघोष करूं लागतात, परंतु जय कोणाचा, आणि त्याबद्दल आनंद कशास्तव, असे विचार मनांत येऊन लोकांना आनंदापेक्षां खेदच जास्त होतो. हिंदुस्थान सुखी आहे, असें म्हटलें जातें; परंतु हिंदुस्थानांतील लोकांना वास्तविक सुख नाही. तेथील व्यापारबंदे वाढविले जात आहेत, असें सांगण्यांत येतें; परंतु येथील व्यापारी मरण्याच्या पंथाला लागले आहेत. अशी प्रत्येक बाबतीमध्ये स्थिति झालेली आहे. बाहेरून दिसत असतें एक, आणि आंतून खरी का. नि. नि. ७—७

स्थिति असते दुसरीच. असें कां होत आहे, हा एक विचार करण्यासारखा प्रश्न आहे.

सूक्ष्म रीतीने विचार केला असतां इंग्लिशाचें या देशांतील अस्वाभाविक अस्तित्व हें या स्थितीचें मुख्य कारण होय, असें दिसून येईल. एखादा देश म्हणजे एक मोठें थोरलें शरीरच होय. त्या शरीराची प्रकृति नीट राहण्याला त्याच्या पोटांमध्ये जे पथ्यकारक पदार्थ आहेत, तेच शिरणें अवश्य आहे. एखादा अपथ्यकारक पदार्थ पोटांत शिरला असतां तो सर्व शरीराची स्वस्थता बिघडवून टाकितो. त्याप्रमाणें इंग्लिशानीं इळूइळू हिंदुस्थानच्या पोटांत शिरून त्याच्या शरीराची व्यवस्था बिघडवून टाकिली आहे. इंग्लिश लोक म्हणतात की, आम्ही येथें गैरव्यवस्था होती, ती मोडून व्यवस्था करित आहों, व ते आपल्या मताप्रमाणें कदाचित् तसें करितही असतील. परंतु एकंदर देशावर आणि देशांतील लोकांच्या मनावर त्यांच्या कृतीचा चांगला परिणाम होत नाही. या देशातीलच एखादा राजा इंग्लिशासारखा बुद्धिमान् आणि कलाकौशल्यनिपुण असता, व इंग्लिश लोक आज ज्या गोष्टी हिंदुस्थानाकरितां करित आहेत, त्या जर त्यानें केल्या असत्या, तर त्यांचा खात्रीनें अधिक चांगला परिणाम झाला असता. ह्या विसाव्या शतकाच्या प्रारंभीं जर एखादे शिवाजीराजे, किंवा एखादे पेशवे, शिंदे, होळकर, जयपूरचे महाराज, किंवा उदेपूरचे महाराणे, ह्यांपैकी कोणी हिंदुस्थानावर राज्य करित असते, तर त्याचें लोकांशीं वर्तन आणि लोकांचें त्याच्याशीं वर्तन ही इल्लींच्या वर्तनक्रमापेक्षां फार निराळीं झालीं असतीं. इंग्लिशांची इल्लींची सर्व कृति चांगलीच आहे असें नाही. परंतु ती चांगली आहे असें गृहीत धरलें, तरी इंग्लिशांच्यामध्ये मोठा दोष हा आहे की, ते परकीय आहेत. ते कितीही गोरे असले तरी हिंदुस्थानासंबंधानें हा त्यांचा परकेपणाचा डाग कधीही धुऊन जाणार नाही. त्यांनीं कितीही लपंडाव केले, तरी आपण परकीय आहों, ही गोष्ट त्यांना कधीही लपविता येणार नाही. हा त्यांच्या अंगचा परकीयपणाचा अवगुण त्यांना दुसऱ्या देशाचें राज्य न्यायानें आणि निःपक्षपातानें चालविण्याच्या कामीं पदोपदीं अपात्र ठरवीत आहे. हिंदुस्थानांतील लोक कमकुवत आहेत, तोंपर्यंत इंग्लिशांच्या अंगच्या ह्या अपात्रतेचा फारसा बोभाटा होणार नाही. परंतु ही स्थिति फार दिवस टिकणार आहे, असें माझें नाही.

शरीरामध्ये त्या शरीराला परिचित आणि नैसर्गिक असे अन्न जोंपर्यंत जात आहे, तोंपर्यंत ते शरीर आणि त्या शरीराच्या स्वास्थ्यावर अवलंबून राहणारें मन ही सुयंत्रितपणानें चालूं राहतात. परंतु त्या शरीरांत जर एखादें विसदृश गुणधर्माचें विष शिरलें, तर तें त्या शरीराला कधीही चैन पडूं देणार नाही; व तें त्या शरीराला कधीही चांगलें मानवणार नाही. हॅम्लेटच्या आईचा आणि हॅम्लेटच्या चुलत्याचा जसा अस्वाभाविक संबंध जुळला होता, तसा हिंदुस्थान व इंग्लिश लोक यांचा जमलेला आहे. हॅम्लेटच्या चुलत्याच्या मनांतून आपल्या पुतण्याचें फारसें अकल्याण करावयाचें होतें असें नाही. त्याची आई आपल्याला वापरावयाला मिळावी आणि त्यानें जाडीभरडी मीठभाकरी व वस्त्रप्रावरण घेऊन आनंदानें कालक्रमणा करावी, अशी त्याची सदृच्छा होती ! परंतु तें काहीं जुळलें नाही ! डेन्मार्कच्या राजधानीमध्ये अन्याय फार दिवस टिकला नाही ! परमेश्वराच्या सृष्टीचाच हा एक चांगला नियम आहे कीं, त्या सृष्टीमध्ये अन्याय फार दिवस टिकत नाही. दुबळ्या लोकाना परमेश्वराची ही एक प्रकारची अप्रत्यक्ष मदतच आहे असें म्हटलें पाहिजे. हॅम्लेट याचा चुलता आपल्या पुतण्याला बाह्यात्कारी मोठ्या ममतेनें वागवीत असे व हॅम्लेटही बाह्यात्कारी मोठा आज्ञाधारकपणा दाखवीत असे. चुलता आणि पुतण्या ही हॅम्लेटच्या नाटकातील पात्रें काढून त्यांच्या जागीं हल्लीं चालू असलेल्या हिंदुस्थानच्या नाटकांतील इंग्रज सरकार आणि इंडियन लोक हीं पात्रें घातलीं तर ह्या उभयतांच्या दरम्यान हल्लीं जो कपटप्रेमाचा खल चालला आहे, त्याचें हुबेहुब प्रतिबिंब शेक्सपियरच्या प्रख्यात कृतीमध्ये प्रत्येकाला पाहावयाला सांपडेल. हल्लीं हिंदुस्थानांत अशा प्रकारचे खोटे संबंध उत्पन्न झालेले आहेत. ज्यांच्या अंतःकरणांमध्ये हिंदुस्थानांतील लोकांसंबंधानें प्रजावात्सल्य उत्पन्न होणें अशक्य आहे, ते लोक आपलीं अंतःकरणें प्रजावात्सल्यानें अगदीं गाईवरून गेलीं आहेत, असे दाखवीत आहेत. आणि जशास तसें परत करण्यासाठीं हिंदुस्थानांतील लोकही इंग्लिशसंबंधानें खोट्या राजनिष्ठेचा आव घालीत आहेत. दोन्ही पक्ष एकमेकांना ओळखतात. काय विचार चालले आहेत, याबद्दल दोन्ही पक्षांनाही पूर्ण संशय आहे. तरी पण हे दोन्ही पक्ष एकत्र भेटले म्हणजे एकमेकांच्या गळ्यांत गळे घालतात, मिथ्या मारतात, शेक हँड करतात आणि बाह्यात्कारी हसतात. असें करी आहे तरी दोघांचीही अंतःकरणें एकमेकांवरून

शाशंक अथतात. सरकार लोकांच्या कल्याणासाठीं म्हणून जीं कृत्यें करीत आहे, तीं खरोखर आपल्या कल्याणाचीं आहेत अशाबद्दल त्यांवर कोणाचाही विश्वास नाही. सरकारनें हल्लीं देशामध्ये जे अनेक प्रकारचे प्रघात सुरू करून दिलेले आहेत, त्या सगळ्यांबद्दल लोकांचा येथून तेथून गैरभरंवसा होऊन गेलेला आहे. सरकारच्या कायदेकौन्सिलमध्ये भाषणें होतात त्यांचें उदाहरण घ्या. एखादा लोकनियुक्त सभासद लोकांच्या वतीनें म्हणून कायदेकौन्सिलमध्ये भाषण करीत असतो. परंतु त्याबद्दल लोकांना काय वाटत असतें, त्याची कल्पना कोणाला तरी आहे काय? सगळे लोक त्या भाषणाची थट्टा करीत असतात. हीं भाषणें कुचकामाचीं आहेत म्हणून सर्व लोक त्यांची हेटाळणी करीत असतात. त्या भाषणात व्याकरणाची चूक नसते. अलंकार बरोबर साधलेले असतात. त्यांतील आंकड्यांचीं कोष्टकें चार चार वेळां तपासून दुरुस्त केलेलीं असतात, व नेटिव मनुष्यांनीं इंग्रजीत इतकें अस्खलित भाषण केल्याबद्दल कित्येक परीक्षक वर्तमानपत्रकर्ते त्यांना शंभरांतील नव्याण्णव मार्क देतात. परंतु याच्या पलीकडे काय? यापासून कांहीं एक व्हावयाचें नाही हा लोकांचा ग्रह आर्षीपासूनच झालेला असतो, व तोच अखेरीस खरा ठरतो. जे भाषण करणारे असतात त्याचा स्वतःचाही आपल्या भाषणाच्या उपयुक्ततेबद्दल तसाच अविश्वास असतो. ते एकीकडे मोठ्या आवेशानें बोलत असतात; परंतु एकीकडे आंतून आपल्या तोंडांतील वाफेच्या अपव्ययाबद्दल त्यांना खेद वाटत असतो. कायदेकौन्सिलच्या खालची पायरी म्युनिसिपॅलिटीची. त्यामध्ये जाण्यासाठीं कित्येक लोक घडपडत असतात. परंतु तेथें आपल्या जाण्याच्या उपयुक्ततेबद्दल सर्वांचा सारखाच गैरभरंवसा असतो. जे या संस्थांतून असतात तेच तिला नाकें मुरडीत असतात. ह्यापासून कांहीं एक फायदा नाही, असें त्याची मनोदवता त्यांना सांगत असते. प्रघाताच्या ओघामध्ये इंग्लिशानीं त्यांना सोडून दिलेले असल्यामुळे त्यांतील भोंवऱ्यातून विचारे गरगर फिरत असतात. परंतु मनामध्ये ह्या ब्रिटिश संस्थांसंबंधानें पूर्ण अविश्वास उत्पन्न झालेला असतो. एखादा साहेब जाऊ लागला कीं त्यास मानपत्र द्यावयाचें किंवा तो मरूं लागला, तर त्याचें स्मारक करावयाचें, दरबारला जावयाचें, लेव्हीचें आमंत्रण चुकूं द्यावयाचें नाही, राजाच्या जन्मदिवशी किताब मिळविण्याची हजेरा द्यावयाची, वगैरे प्रघात वगैरे लोकांमध्ये फार प्रबल झालेले

आहेत. परंतु त्यांवर कोणाचा विश्वास आहे, असें मात्र नाहीं. इंग्लिश लोकांपासून नेटिव लोक हे मानमरातब एका हातानें घेत असतात, आणि दुसऱ्या पायानें त्यांना तुच्छ मानीत असतात. एखादा अधिकारी साहेब हिंदुस्थानांतील लोकांच्या कल्याणासंबंधानें बोलत असला तर विद्वान् नेटिव् श्रुते हळूच एकमेकांच्या कानाशीं लागून त्या साहेबाच्या खोट्या भाषणाची कशी निर्भर्त्सना करीत असतात, त्याच्या विधानांची कशी यष्टा करीत असतात, आणि कळकळीच्या मोठमोठ्या शब्दप्रयोगांना ते कसे तुच्छ मानीत असतात, हे ज्यांनीं बारकाईनें पाहिलें असेल, त्यांना इंग्रजी संस्था आणि इंग्रजी पद्धति यांवरून लोकांचा किती भरंवसा उडाला आहे, याची थोडीशी तरी कल्पना येईल. सर्व लोकांच्या मनामध्ये हा एक ग्रह कायम होऊन गेला आहे की, ज्या हेतूसाठीं जे उपाय सांगण्यांत येतात, त्या उपायांमध्ये ते हेतु सफळ करण्याचें सामर्थ्य नाहीं. अशा रीतीनें जिकडे तिकडे खोडसाळपणा, अविश्वास आणि गैरभरंवसा माजून राहिला आहे, आणि त्यामुळेंच हिंदुस्थानांतील लोकांच्या हातून कधीं काहीं एक कार्य घडून येत नाहीं. कोणतेंही कार्य हातून घडून येण्याला मन दृढ पाहिजे व ती दृढता मनामध्ये विश्वासानें उत्पन्न होते. तो विश्वास, ती श्रद्धा, तो भरंवसा—जो सर्व महत्कार्यांच्या मुळार्शी असतो तो—आमच्यामध्ये नाहीं. अशा रीतीनें भरंवसा उडणें हें खोटेपणाच्या अंतकाळचें लक्षण होय. हें सगळें खोटें आहे, ही लबाडी आहे, लुच्चेगिरी आहे, झूट आहे, माया आहे, भामटेगिरी आहे, फसवेगिरी आहे अशी एकदां मनाची समजूत होत चालली म्हणजे मग त्या मनाला ही फसवणुकीची बंधनें तोडून टाकण्याला उशीर लागत नाही. तीं तुटलीं म्हणजे सत्याचा प्रादुर्भाव होऊं लागतो, मनांत विश्वास उत्पन्न होतो, आणि मनुष्याला महत्कृत्ये करण्याची ताकद येते. परंतु या पुढच्या पायऱ्या आहेत. आपण हिंदुस्थानांतील लोक अजून फसवणुकीच्या पायरीवर आहों. अजून हिंदुस्थानांत हॅम्लेटचें नाटक चालू आहे. मुळांत खोटेपणा पसरलेला आहे. इंग्लिशांचे हेतु वास्तविक इंग्लंड सधन करावयाचे असून आम्ही हिंदुस्थानचें कल्याण करीत आहों असें ते म्हणतात. हें मुळांतच पाप आहे, आणि तेथून तें सर्व देशभर पसरलेलें आहे. या विहिरीतच ही लबाडी असल्यामुळें त्या विहिरीतून जो कोणी आपला पोहारा बुडवून पाहणार, त्याच्या पोहऱ्यांत लबाडीशिवाय दुसरे काय यावयाचें

आहे ! सगळी फसवणूक आणि नागवणूक ! जेथे उगमाजवळच पाणी खोऱ्या इतूंच्या मिषाने कलुषित झालेले, त्या नदीचे पुढील पाणी पिऊन सत्य कसे जिवंत राहू शकेल ? आतां लोकांत अविश्वास आणि अश्रद्धा उत्पन्न झाली असली तर त्याचा दोष लोकांवर काय आहे ? पूर्वी याच लोकांवर रामराजांसारखे स्वकीय राजे राज्य करित होते, तेव्हां त्या राजांच्या कृतीबद्दल आणि राज्यपद्धतीबद्दल या लोकांच्या मनात अविश्वास नव्हता. सत्यानें सत्य वाढते आणि लबाडीनें लबाडी वाढते. समुद्राचे कालवे काढून येथील पाणी सगळीकडे नेले तर ते पाणी खारटघोटच असणार. समुद्राच्या कालव्याचे पाणी मथुरा कोठून असणार ? साराश, ही जी नैसर्गिक क्रमाविरुद्ध येथें पद्धति सुरू झालेली आहे, तिचे हे सर्व परिणाम आहेत. खोऱ्या प्रजावात्सल्यापासून दिखाऊ राजनिष्ठा उत्पन्न होते. अंतःकरणाला न शिवणारे प्रजावात्सल्य आणि अंतःकरणाच्या बाहेर वास करणारी राजनिष्ठा ही दोन्हीही पातकेंच आहेत, यात शंका नाही. परंतु प्रश्न एवढाच की, यातील पहिलें पातक कोणी केले ? इंग्लिश लोक येथील लोकांवर आपला अंमल दडपू लागल्यानंतर यांजवळ कशी तरी खोटीखरी राजनिष्ठा दाखविणें लोकाना जरूरच होतें. परंतु खोटे प्रजावात्सल्य दाखविण्याची तशी इंग्लिशांच्या दंडावर कोणी गोणी ठेविली होती असें नाही. ते येथें आलेच नसते, किंवा ज्या निमित्तानें आले त्याप्रमाणें ते सरळ व्यापार करितच राहिले असते, तर ही परकीय राज्य बळकाविण्याची व मग खोटे प्रजावात्सल्य दाखवीत बसण्याची उठाठेव करण्याचें कारण पडलें नसतें. परंतु तसें करून इंग्लिशांनीं प्रथम खोटेपणाला सुरवात केली आहे; व त्या खोटेपणाचें रान हल्लीं सर्व हिंदुस्थानभर भाजलें आहे. हल्लीं आपल्या देशांतील कोणत्याही संस्था ध्या; सरकारच्या लोककल्याणकारक संस्था ध्या, किंवा लोकांच्या राजनिष्ठामूलक संस्था ध्या, सर्व ठिकाणीं खोडसाळपणा भरलेला आहे. ह्या खोडसाळपणामुळे शुद्ध अंतःकरण हा पदार्थ दुर्मिळ झाला आहे. अंतःकरणाची शुद्धि नसल्यामुळे सत्त्वगुण वृद्धिंगत होत नाही. सत्त्वगुणाच्या अभावामुळे नैतिक उन्नतीची कोणालाही ओळख उरली नाही. नीतीच्या बाबतींत सर्वत्र अधःपात दृष्टोत्पत्तीस येतो अशा रीतीनें येथील सर्व शुद्धतेचा झरा इंग्लिशांनीं गढूळ करून टाकला आहे, आणि हें अंतःकरणाचें पाणी विघडवून टाकल्यामुळे हिंदुस्थानांतील लोकांना अनेक

मानसिक रोग जबलेले आहेत. सगळ्या हिंदुस्थानांत हल्लीं जिऊडे तिकडे हॅम्लेट नाटक चाललें आहे. ह्या नाटकाचें पर्यवसान शोकामध्ये होणार, याच्याबद्दल शंका नाही. कारण, या हिंदुस्थानच्या रंगभूमीवरील नाटकाच्या पांचव्या अंकांतील शोकपर्यवसनाची केव्हांपासूनच तयारी चाललेली आहे. सगळ्या गोष्टींच्या, संस्थांच्या, भाषणांच्या आणि व्यवहारांच्या मुळाशी जी लवाडी आणि लुच्चेगिरी आहे, तिचें पर्यवसान दुसरें काय व्हावयाचें आहे ? राजापासून रंकापर्यंत हल्लीं सगळ्याचा या राजकीय बाबतींत काय क्रम चालला आहे ? अगदीं हुबेहूब हॅम्लेटचें नाटक ! हॅम्लेट आपल्या एका भाषणांत म्हणतो:—*I set it down, that one may smile and smile and be a villain; at least, I am sure, it may be so in Denmark.* तसा प्रकार हल्लीं सर्वत्र चालला आहे. बाहेरून हंसावें आणि आंतून गळे कापावे, मिथ्यावर्तन करावें, मनांत एक आणि बाहेर एक दाखवावें, अशी स्थिति आहे. हॅम्लेटच्या वेळीं अशी स्थिति डेन्मार्कमध्ये होती; हल्लीं ती हिंदुस्थानामध्ये आहे. हॅम्लेटची अशी विलक्षण स्थिति झालेली होती की, त्याला त्याचा सर्व देश हा एक तुसंगच झाला होता; आणि तशीच आजकाल हिंदुस्थानची स्थिति आहे. हॅम्लेटचे शाळेंतील जुने मित्र हेच त्याचे गुप्त हेर बनले होते आणि हिंदुस्थानातही हल्लीं तशी स्थिति नाही असें नाही. बाहेरून जिवलग मित्र व परमस्नेही आणि आतून गुप्त पगार घेऊन चहाड्या सांगणारे कट्टे दुस्मान, असे थोडेथोडेके लोक सांपडतील असें नाही. व्यवहारांत खरेपणा नाही, कुटुंबांत भ्रष्टाकार, जिवलग स्नेह्यांवरही विश्वास ठेवण्याची सोय नाही व तोंडपुजेपणावर चरितार्थ, अशा प्रकारची परिस्थिति हॅम्लेटला आणि हिंदुस्थानातील लोकांना दोघांनाही सारखीच प्राप्त झालेली आहे. अशा स्थितीमध्ये हॅम्लेटला त्याच्या बापाचें भूत येऊन भेटलें, तशा प्रकारचें हिंदुस्थानच्या पूर्ववैभवाचें भूत हिंदुस्थानांतील लोकांनाही येऊन भेटत आहे. हॅम्लेटला त्याच्या बापाचें भूत फक्त एका एल्सीनोरच्या किल्ल्यासमोरच दिसलें, परंतु हिंदुस्थानच्या पूर्ववैभवाचें भूत हिंदुस्थानांतील लोकांना हिंदुस्थानांतील प्रत्येक किल्ल्याच्यापुढें दिसत आहे. हॅम्लेटच्या भुतानें आपला सगळा पूर्वइतिहास हॅम्लेटला निवेदन केला व अखेरीस अंतर्धान पावण्याच्या

वेळीं अत्यंत हीनभुट्टेनें हॅम्लेटला सांगितलें की, Remember me (माझी आठवण असूं दे). तेच शब्द आपल्या पूर्ववैभवाचें भूत आपल्याला सांगत आहे. परंतु ' माझी आठवण असूं दे, ' अशी भुतानें विनंति केल्यानंतर हॅम्लेटनें जो निश्चय केला, तसा निश्चय आपणही केला पाहिजे. हॅम्लेटचा निश्चय पुढीलप्रमाणें होताः—Remember thee ! Ay, thou poor ghost, while memory holds a seat in this distracted globe. Remember thee ! yea, from the table of my memory I'll wipe away all trivial fond records. all saws of books, all forms, all pressures past, that youth and observation copied there; and thy commandment all alone shall live within the books and volume of my brain, unmixed with baser matter.

पोलंडची अधोगति : : १२

काळ : अग्रलेख, ता. १६/१२/१९०४

यूरोप खंडामध्ये पोलंड या नांवाचा एक देश आहे; अथवा आहे म्हणण्या-पेक्षा होता, असे म्हणणे जास्त सयुक्तिक होईल. कारण, त्या देशाला इल्ली स्वतंत्र अस्तित्व नाही. त्याचा एक तुकडा रशियाच्या पोटांत गेला आहे, काही भाग ऑस्ट्रियाने पचविला आहे आणि काही प्रशियाने खाछा आहे. मिळून पोलंडपैकी जाग्यावर असे काहीच राहिलेले नाही. अशा अभावाच्या अवस्थेमध्ये आज पोलंड देश आहे. परंतु तो अशा नष्टप्राय स्थितीप्रत गेलेला आहे, तरी त्याच्यातील बोध करण्याचे सामर्थ्य मात्र त्याच्याबरोबर नष्ट झालेले नाही. आणि उन्नतीच्या शिडीवर हळूहळू एक एक पायरी चढू इच्छिणाऱ्या राष्ट्रांने तर प्रत्येक ऐतिहासिक गोष्टीपासून आपल्या भावी उपयोगाकरिता बोध घेतला पाहिजे. जी राष्ट्रे स्वतंत्र होऊन विद्या, व्यापार, कलाकौशल्य, कारखाने, नवीन शोध वगैरे कामात परमावधीला जाऊन पोहोचली आहेत, त्यांच्यापासून तर अवनत राष्ट्रांना सर्वच शिकण्यासारखे असते. परंतु पोलंडमध्येही अवनत राष्ट्राकरिता पुष्कळ धडे आहेत. आपल्या राष्ट्राचे गलबत ह्या विश्वस्वरूपी समुद्रातून हांकारून नेत असतां, त्यांच्या वाटेमध्ये कोणकोणते खडक येतात, आणि कोणत्या भौवन्यांत सांपडून ते गलबत बुडण्याचा संभव असतो, याबद्दलची माहिती ज्यांना पाहिजे असेल त्यांनी पोलंडच्या इतिहासाचे अवश्य मनन केले पाहिजे.

पोलंडला आजूबाजूच्या लोकांनी खाऊन टाकावे इतका काही मूळचा तो कमकुवत देश नव्हता. रोमन साम्राज्यावर हल्ले करून ते मोडकळीस

आणण्याच्या कार्मी या देशांतील रहिवाशांनी किती शौर्य दाखविले होते, याबद्दलच्या जुन्या कथा आपण क्षणभर बाजूला ठेवल्या, तरी अगदी अलीकडच्या काळापर्यंतसुद्धा त्यांचे धैर्य आणि शौर्य अव्याहतपणे विजय पावत होते. रोमन साम्राज्याच्या ऱ्हासाच्या नंतर कॉन्स्टन्स बादशहाचे कान्स्टँटिनोपल हे शहर तुर्क लोकांनी घेऊन तेथून त्यांनी आपले मोर्चे खुद्द व्हायना शहरापर्यंत आणून भिडविलेले होते. तेथून त्यांना घालवून लावण्याकरितां ख्रिस्ती लोकांचे जे एक प्रचंड सैन्य जमले होते, त्यामध्ये पोलंडच्या सैन्याचेच विशेष प्राधान्य होते. सोव्हिस्की हा त्या वेळी पोलंडचा मुख्य होता व त्याने अतिशय पराक्रम करून मुसलमान लोकांना व्हाएनाच्या तटापासून परत फिरविले. पोलंडमधील लोक बाहेर असे शौर्य गाजवीत होते; परंतु स्वदेशांतील त्यांची स्थिति आंतून इळूइळू विघडत चालली होती. पोलंडमधील लोक हे मूळपासून स्वतंत्र खरे; परंतु रानटी स्थितीमध्ये जे स्वातंत्र्य असते, तेच सुधारलेल्या स्थितीमध्येही कायम ठेवण्याचा त्यांचा दुराग्रह असल्यामुळे त्यांना इळूइळू अवनति येत चालली. सगळ्यांना सारखा हक्क असल्यामुळे सर्वांनी एकत्र जमून एकमताने राजा निवडावयाचा व त्यांत एखाद्याचेही मत विरुद्ध पडले तर पूर्वीची सर्व व्यवस्था नामंजूर ठरावयाची, अशी त्या लोकांमध्ये विलक्षण वहिवाट होती. ह्या वहिवाटीचा दुरुपयोग होऊन अखेरीस तिजपासून फार वाईट परिणाम घडून येऊ लागले. सैन्याची स्थिति एकंदरीत फार वाईट झालेली होती. शिपाई लोकांना वेळच्या वेळी पगार मिळत नसत. त्यांच्यांत कोणत्याही प्रकारची शिस्त उरली नव्हती. सारख्या तऱ्हेचे कपडेलचे वगैरे पोषाखाची व्यवस्था विलकूल नव्हती. किले, तटबंदीची शहरे, वगैरे बंदोबस्ताच्या जागांची दुरुस्ती न राहिल्यामुळे एकंदर देशाच्या संरक्षणामध्ये फार कमतरता उत्पन्न झालेली होती. अशा स्थितीतच लोकांच्या दुराग्रहांची आणखी भर पडली होती. आपले जुने ते कधी सोडावयाचे नाही, असा तेथील सरदारवर्गीत मोडणाऱ्या जुन्या घराण्यांतील लोकांचा हट्ट असे. प्रत्यक्ष आकाश कोसळू लागले, तरी ते आपण आपल्या भाल्यांवर उचलून धरू, अशी त्यांना आपल्या शौर्याची वृथा धमंड होती. आपल्याला हल्ली कोणती स्थिति प्राप्त होत चालली आहे, याकडे विलकूल लक्ष न देता ते आपले पूर्वीचे वैभव आपोआप कायम टिकेल अशा भ्रंशशावर

स्वस्थ वसत असत. परंतु त्यांच्या समोवतालचे सर्व देश जागृत झालेले होते. तेथील व्यापारधंदे वाढत चालले होते, आणि त्या मानाने समोवतालचे सर्व लोक धाडशी, उद्योगशील आणि महत्वाकांक्षी बनत चालले होते. परंतु पोलंडमध्ये मात्र याच्या अगदी उलट स्थिति चालू होती. पोलंडमधील सरदारांना आपण व्यापारधंद्यासारख्या कामात पडणे हा कमीपणा आहे असे वाटत असे; आणि पोलंडमधील ह्या सरदाराखेरीज शेतकरी, कामकरी वगैरे लोकांचा जो दुसरा वर्ग, त्या वर्गाला ह्या सरदारांनी अनेक वर्षे इतक्या अज्ञानाच्या व गुलामगिरीच्या स्थितीमध्ये ठेविले होते की, त्यांच्या अंगामध्ये गुलामगिरीशिवाय दुसऱ्या कोणत्याही कामाविषयी लायकपणा उरलेला नव्हता. त्यामुळे व्यापारदिकांची मध्यम प्रतीची कामे करण्याला पोलंडमध्ये ज्यू लोकांचा एक मोठा थोरला परकीय वर्ग घुसला. पोलंड हा देश अगदी सपाटीवर वसलेला आहे; आणि भूगोलाच्या दृष्टीने पाहिले असता तो स्वतंत्र आणि उद्योगधंद्यांत श्रेष्ठ अशा स्थितीत राहण्यासारखा देश मुळीच नाही, हे कोणाच्याही लक्षात येईल. समुद्रकिनारा जवळ असल्यावाचून कोणत्याही ठिकाणचे लोक धाडशी आणि साहसी निपजत नाहीत. हा फायदा पोलंडला मुळीच नव्हता. शिवाय दुर्गम पर्वत व त्यावरील दुर्भेद्य किल्ले, अशा प्रकारच्या संरक्षणाच्या स्वाभाविक सोयी येथून तेथून सगळ्या पोलंडमध्ये कोठेही नाहीत. अशा अनेक कारणांनी पोलंडचे राज्य मरणोन्मुख अवस्थेला येऊन पोहोचलेले होते. परंतु या सर्व कारणात तेथील लोकांचे आपसातील परस्पर द्वेष आणि त्यामुळे तिन्हाहिताची भर करण्याची इच्छा, ही पोलंडच्या नाशाची अतिशय प्रबळ कारणे होती. ह्या कारणांनी आपला देश लवकरच लयाला जाईल, अशी चिन्हे सोबिस्की हा राजा होता तेव्हापासूनच स्पष्ट दिसू लागली होती. ह्या स्थितीसंबंधाने सोबिस्की याने आपल्या देशवाधवांना उद्देशून केलेले भाषण अत्यंत हृदयद्रावक आहे. सोबिस्कीचे शब्द येणेंप्रमाणे आहेत:—“आपले आणि आपल्या राष्ट्राचे पुढे काय होणार याबद्दलचे विचार मनांत आले असतां सर्व जग आश्चर्याने थक्क होऊन जाईल. कसे तरी करून आपले संरक्षण केले पाहिजे ही बुद्धि परमेश्वराने प्रत्येक प्राण्याला दिलेली आहे, आणि तो प्राणी कितीही क्षुद्र असला तरी स्वसंरक्षणाचे कांहीं तरी साधन परमेश्वराने त्याच्या हातामध्ये देऊन ठेविलेले आहे. परंतु परमेश्वराने आम्हाला

जी संरक्षणाची साधने दिली आहेत, ती आम्ही मात्र आपल्या स्वतःच्याच विरुद्ध चालवीत आहो. कसे तरी करून स्वसंरक्षण केले पाहिजे, ही जी सर्व-सामान्य अशी स्वामाविक बुद्धि ती आमच्यामधून माल नष्ट झालेली आहे. ती बुद्धि काही दैविक कोपाने नष्ट झालेली आहे असे नाही, तर आपला वेडेपणा, आपले मनोविकार आणि एकमेकांचे नुकसान करावे ही प्रवळ इच्छा, ह्यांच्या योगाने ती नष्ट झाली आहे. वैभवाच्या आणि पराक्रमाच्या शिखराला जाऊन पोहोचलेला आपला देश निरंतरचा नाश पावला असे पाहून आपल्या भावी पिढ्यांना कितीतरी दुःख होईल ! तुमचा देश तुमच्या शत्रूपासून बचावणे फार सोपे, परंतु तो तुमचा तुमच्यापासून कसा बचावावा हे समजणेच फार कठीण झाले आहे ! ” सोब्रिस्कीने हे शब्द उच्चारून शंभर वर्षे लोटली नाहीत तोंच, पोलंडच्या विनाशस्थितीचे उग्र स्वरूप दिसू लागले. सोब्रिस्कीबरोबर पोलंडचे शौर्य आणि शहाणपण लयाला गेले. राज्यांत निरनिराळे पक्ष उत्पन्न झाले, व एका पक्षात दुसऱ्या पक्षाचा स्वतः पाडाव करण्याचे सामर्थ्य उरलेले नसल्यामुळे त्यांनी आसपासच्या कोणातरी परकीय लोकांचे सैन्य आपल्या मदतीला बोलवावे आणि त्या योगाने परकीयांकडून आपल्या जातभाईंवर सूड उगवून घ्यावा, असा विलक्षण क्रम सुरू झाला. परकीय लोकांना पोलंडमध्ये हात घालण्याला जी संधि पाहिजे होती, ती त्यांनाही अशा रीतीने अनायासानेच मिळाली. तेव्हा त्यांनी पोलंडमध्ये येऊन तेथील लोकांत जास्तच गृहकलह माजवून दिले, व अशा युक्त्यांनी आसपासचे राजे पोलंडमध्ये कर्तुमकर्तुमन्यथाकर्तुम् समर्थ झाले. पोलंडमधील दोन पक्षांच्या लोकांत नेहमी लढाया होऊ लागल्याः परंतु त्या लढायांत नेहमी सैन्ये मात्र परकीय राजांची ! त्यामुळे त्या लढायांचा काही निकाल झाला, तरी अखेरीस पोलंडचे नुकसान आणि परकीय लोकांना राज्यप्राप्ति हे परिणाम ठरलेलेच होते. एका सरदाराने सॅक्सन लोकांची मदत घेतली, तर दुसरे सरदार रवीडनमधून सैन्य आणीत. कोणी रशियन लोकांना मदतीला बोलावले, तर त्यांची खोड मोडण्याकरिता दुसरा पक्ष उठे आणि ऑस्ट्रियाच्या बादशहाकडे मदत मागण्याकरिता जाई. अशा रीतीने आजूबाजूचे सर्व परकीय लोक पोलंडमध्ये भरले. ह्या लोकांच्या मदतीने सुरू झालेल्या लढाया काही दिवसपर्यंत चालू होत्या. परंतु पुढे पोलंडच्या लोकांमध्ये तेही त्राण उरले

नाही. पुढें पुढें लढायांना तरवारीची मुळीच गरज लागेनाही झाली. लढाईतील ज्यापजयाचे सौदे पैशावर ठरूं लागले; इतके पोलंडमधील लोक स्वहितविघातक, विश्वासघातकी आणि इतवीर्य बनून गेले ! राज्यांतील खजिना संपून गेला. सैन्याची शिस्त बिघडली. मुलकी अधिकार कोणाच्याच हातात उरला नाही. आपसातील द्वेषांचा कळस झाला. परकीय लोकांचें विव्हाड घरामध्ये कायमचें बसले. पोलंड हें अठराव्या शतकाच्या अखेरीस शुद्ध दुसरें हिदुस्थान बनलें ! शेवटीं १७९२ मध्ये रशिया आणि ऑस्ट्रिया यांनी पोलंडची पहिली वांटणी केली. एवढें मोठें राज्य या दोन राष्ट्रांनी वांटून घेतलें, परंतु त्याच्यासाठी त्यांना पोलंडमधील लोकांपाशीं एकसुद्धां लढाई करावी लागली नाही; इतका घरभेदेपणाचा अलौकिक आणि अप्रतिम महिमा आहे ! ह्यानंतर आणखी काहीं दिवसांनी पोलंडची दुसरी वांटणी झाली. त्यामध्ये रशिया आणि प्रशिया हे हक्कदार होते ! पोलंड आधीच निःसत्त्व झालेला देश होता. त्या देशांत या दोन राष्ट्रांनी आपली सैन्ये नेऊन उभी केली आणि बाकी उरलेला भाग आपआपल्या ताब्यांत घेतला. याच्यापेक्षा जास्त न्यायीपणा किंवा परिश्रम यांची त्यांना मुळीच जरूर पडली नाही !

पोलंड देश जरी खालावत चालला होता, जरी तेथें आपसांतील द्वेष आणि कलह अत्यंत माजले होते, आणि जरी परकीय लोकांनी त्या देशाची वाट लावून टाकिली होती, तरी नष्ट झालेल्या स्वातंत्र्याबद्दल ज्यांना हळहळ वाटत आहे अशी अंतःकरणे पोलंडमध्ये बिलकुल नव्हतीं असें नाही. कोणताही देश कितीही खालावला, तरी जेथें पाऊस पडत आहे आणि सूर्य प्रकाशत आहे, तेथें स्वातंत्र्याच्या तळमळीचें बीं उगवल्यावांचून कधीही राहावयाचें नाही. पोलंडमधील लोकांना आपल्या देशाच्या स्वातंत्र्याबद्दल हळहळ वाटणें अगदी स्वाभाविक होतें, आणि याच संधीला फ्रान्स देशामध्ये राज्यक्रांतीची प्रचलवळ उडाली होती. त्यामुळें या देशांतील लोकांना आपलें स्वातंत्र्य परत मिळविण्याची खटपट करण्याला विशेषच स्फूर्ति आली. फ्रान्समधील राज्यक्रांति म्हणजे सर्व ठिकाणच्या जुलमी राजाना 'तुम्ही आपले जुलूम यांबवा' अशी एक जाहीर नोटीसच होती, व त्यांच्या जुलमाखाली बिरडणान्या लोकांना 'तुम्ही स्वतंत्र व्हा' अशी ती एक दबंदीच होती. ही दबंदी कानावर पडल्याबरोबर त्यांचे मुख्य म्हणजे पोलंडमधील लोक आपल्या

देशाच्या उन्नतीच्या उद्योगाला लागले. आपल्या देशाच्या स्वतंत्रतेप्रीत्यर्थ ते वाटेल ते करण्याला आणि वाटतील ते आपले जुने हक्क सोडून देण्याला तयार झाले. त्यांनी कायमच्या राजाचा परिपाठ सुरू केला. सरदार लोकांनी आपलें वर्चस्व टाकून दिलें, आणि इतके दिवसपर्यंत खालच्या दर्जाचे म्हणून जे लोक वागविले जात असत त्यांच्याशी ते बरोबरीने वागण्याला तयार झाले. देशाच्या अंतर्व्यवस्थेत सुधारणा करण्याकरितां आणि भावी स्वतंत्रता मिळविण्याकरितां जेवढे काहीं अवश्य पाहिजे होतें तेवढें सर्व त्यांनी केलें, व अखेरीस वॉरसा येथील देशभक्त मंडळींनी पोलंड स्वतंत्र करण्याचा प्रयत्न करण्याविषयी निश्चय केला. त्यांनी कोशिअस्को याला आपला पुढारी नेमलें. हा पोलंडमधील एक अतिशय शूर देशभक्त होता. याचें शिक्षण बहुतेक फ्रान्स देशामध्येच झालेलें होतें. स्वदेशाच्या स्वतंत्रतेबद्दलची याची कळकळ फार विलक्षण होती. याला एकंदरीतच स्वतंत्रतेच्या लढायाची फार हौस असे. अमेरिका स्वतंत्र होऊं लागली त्या वेळीं, फ्रान्समधून जे कित्येक धाडशी लोक तिकडे गेले त्यांमध्ये कोशिअस्को हा होता. अमेरिकेमध्ये जॉर्ज वॉशिंग्टन याला याच्यापासून फार मदत झाली. १७९४ मध्ये त्याच्या देशबांधवांनी त्याला पोलंडच्या सैन्याचें आधिपत्य स्वीकारण्याला बोलाविलें, त्या वेळीं त्यानें तें काम मोठ्या आनंदानें पत्करलें. परंतु त्याला जयाची खात्री नव्हती. लोकांचीं मनें क्षुब्ध होऊन गेलेलीं होती खरी; व एकंदर राष्ट्रांमध्ये स्वतंत्रतेबद्दल अतिशय उत्सुकता उत्पन्न झालेली होती हेंही खरें. परंतु रशिया, प्राशिया वगैरे शत्रु फार बलाढ्य असून त्याला प्रतिबंध करण्याला जरूर लागणारें सामर्थ्य पोलंडमध्ये त्या वेळीं नव्हतें. तरी पण तेथील लोक स्वतंत्रतेसाठीं इतके उत्कंठित होऊन गेलेले होते कीं, त्यांना यांबा म्हणून म्हणण्याची बिलकुल सोय नव्हती. कित्येक पलटणी आधींच बंड करून उठल्या होत्या, व सर्व लोक फक्त कोशिअस्कोची वाट पाहण्याकरितां यांत्रले होते. अशा वेळीं आपण मागे पुढें पाहून उपयोगी नाही असें जाणून कोशिअस्को क्रॅको या शहरां येऊन दाखल झाला, व तेथील तटाचे दरवाजे बंद करून त्यानें १७९४ च्या मार्च महिन्याच्या ३ च्या तारखेला पोलंडच्या स्वतंत्रतेचें निशाण उभारलें. त्या वेळीं त्या निशाणाच्या भोंवती जें सैन्य जमा झालें त्याला पलटणीतून बंड करून निघालेले पुष्कळ शिपाई होते, व बाकीचे सर्व

पोलंडमधील शेतकरी होते. या शेतकऱ्यांच्या पार्शी त्यांच्या शेतकीच्या कामाला उपयोगी पडणाऱ्या हत्यारांशिवाय दुसरी कांहीएक हत्यारं नव्हती. त्यांच्या अंतःकरणामध्ये मात्र स्वदेशभक्तीचें अत्यंत तीक्ष्ण आणि प्रखर असे हत्यार होतें. अशा प्रकारचें कोशिअस्कोभोवर्ती पांच हजार सैन्य गोळा झालें. ह्या सैन्याच्या मदतीने त्यानें एका बऱ्याच मोठ्या रशियन सैन्याचा पराभव केला. या वेळीं रशियाचे पुष्कळ लोक रणांगणावर कापले गेले व कोशिअस्कोच्या शेतकऱ्यांनी आपल्या हातातील विळे व कोयते टाकून देऊन त्या रशियन शिपायांच्या हातांतलं तरवारी घेतल्या. प्रथमतःच हा विजय मिळाल्यानें पोलंडमधील क्रांतिकारक लोकांना विशेष उमेद आली, व हीं स्वतंत्रतेची आग सगळ्या प्रांतांतून पसरली, तेव्हां पोलंडमधील जे कोणी लोक अजून मार्गे राहिले होते ते सर्व या क्रांतीमध्ये येऊन सामील झाले. यानंतर पहिला अतिशय मोठा दंगा वॉरसा येथें सुरू झाला. एप्रिलच्या १७ व्या तारखेला ह्या सर्व क्रांतिकारक लोकांनी वॉरसा येथील गव्हर्नराच्या घरावर आणि दारूगोळ्याच्या खजिन्यावर हल्ला केला. रशियन आणि प्रशियन लोकांचें सैन्य एकंदर सात हजार होतें, व उभयपक्षांमध्ये छत्तीस तास लढाई चालली होती. परंतु अखेरीस पोलिश लोकांचा जय होऊन वॉरसाच्या तटावर स्वतंत्रतेचें निशाण रोंवण्यांत आलें. ह्या वेळीं रशियाच्या सैन्यामध्ये पोलंडमधील सुमारे सोळा हजार लोक नोकरीला होते. या लोकांची रशियाला फार भीति होती. याचे स्वदेशबांधव स्वदेशाच्या स्वतंत्रतेसाठी लढण्याला उद्युक्त झाले आहेत, अशा वेळीं हे आपल्या बाजूनें न लढतां आपल्या देशबाधवाना जाऊन मिळतील आणि रशियाचीं हत्यारं घेऊन पोलंडची स्वतंत्रता मिळविण्याकरिता त्यांना मदत करतील, अशी रशियाला त्या वेळीं मोठा दहशत पडलेली होती. ज्या कोशिअस्कोच्या हाताखालील शेतकऱ्यांनी रशियन शिपायांना मारून त्यांच्या हातातील हत्यारं घेतलीं त्यांच्या लक्षांत हे आपले बारा हजार हत्यारबंद स्वदेशबांधव आधींच कसे आले नाहींत हा पुष्कळ इतिहासकारांना एक मोठा प्रश्न आहे. या लोकांना वश करून घेण्याची कोशिअस्कोनें आधींच तजवीज करून ठेविली असती तर पोलंडच्या इतिहासाचें भावी स्वरूप कितीतरी बदलून गेलें असतें ! परंतु दुर्दैवानें तसें झालें नाहीं. ही रशियाची भीति कोशिअस्कोच्या ध्यानांत येण्याच्या आधीं हे

कोशियस्कोचा फायदा रशियाच्या ध्यानात आला. आणि त्यामुळे राज्यक्रांतीचे पारडे एकदम फिरून गेले. ह्या बारा हजार पोलिश लोकांच्या सर्व पलटणींच्या हातून एकदम शस्त्रे घेण्याचा हुकूम रशियाने सोडला, व त्याबरोबर एकापाठीमागून एक अशा त्या सर्व पलटणींनीं आपली हत्यारे खाली ठेविली. हे नुकसान झाले तरी पोलंडमधील राज्यक्रांतिकारक मंडळीचे धैर्य खचले नाही. त्यांनीं तात्पुरती राज्याची व्यवस्था लावणारी एक मंडळी नेमली, आणि चाळीस हजार सैन्य तयार केले. ह्या सैन्यातील प्रत्येक इसमाच्या मनामध्ये स्वदेशभक्ति परिपूर्णपणे वाणलेली होती, व आपला देश स्वतंत्र व्हावा ही प्रत्येकाची दृढ इच्छा होती. तरी पण शत्रूच्या शिकलेल्या सैन्यापुढे या लोकांना टिकाव घरण्याला फार अडचण पडू लागली. ज्या लोकांनी आजपर्यंत कोणतीच कामे केलेली नव्हती त्यांच्या मनात जरी उत्कट इच्छा होती तरी त्याचा प्रसंगी फारसा उपयोग होईना. देशांत व्यापार नव्हता, कारखाने नव्हते किंवा जेथे देवघेवीच्या मोठमोठ्या घडामोडी होत आहेत अशा प्रकारची बंदरेही नव्हती. देशामध्ये पैशाची तूट पडली, व परदेशाशी व्यापार वगैरे कांही एक नसल्यामुळे त्या देशातूनही पोलंडला पैसा मिळणे शक्य नव्हते. एवढ्या चाळीस हजार शिपायांच्या सैन्याचा बंदोबस्त ठेवण्याला पुष्कळ ऑफिसर लोक जरूर होते. परंतु ते सुद्धा पोलंडमध्ये मिळणे शक्य नव्हते; इतकी तेथील लोकांची पूर्वीची शिस्त बिघडून गेलेली होती. त्या लोकात नुसते शौर्य होते. परंतु रशिया, ऑस्ट्रिया आणि प्रशिया यांच्या नवीन तऱ्हेच्या तोफांपुढे त्यांच्या नुसत्या हाताच्या शौर्याचा कांही एक उपयोग नव्हता. अशा प्रसंगी लष्करी खात्यामध्ये वाढलेले आणि नवीन तऱ्हेच्या सर्व शास्त्रांची माहिती असलेलेच लोक पाहिजे असतात. परंतु तसल्या जातीचा व्यासंग पोलंडमधील लोकांनी आजन्मांत कधी केलेला नसल्यामुळे ते गुण त्यांच्या अंगी आयल्या वेळीं कोटून उत्पन्न व्हावे! अशा रीतीने योग्य माणसांची वाण त्या वेळीं फार दिसून आली. पैशाची वाण तर नेहमीचीच होती. त्या वेळेपुरत्या स्थापना केलेल्या मंडळींनी कागदाच्या नोटा काढून त्यांवर पैसे मिळविण्याचा यत्न केला होता. परंतु त्या नोटांची किंमत उत्तरोत्तर कमी होत जाऊन अखेरीस त्या कोणी घेईनासे झाले. अशा स्थितीमध्येही पोलंडमधील क्रांतिकारक मंडळीला एक जय मिळाला.

त्यामध्ये शत्रूकडील बरेंच सामानसुमान त्यांच्या हातीं लागलें, ह्या जयामुळें जास्त आशा उत्पन्न होऊन त्या राज्यक्रांतिकारक मंडळीजवळ एकंदर ऐशी हजार सैन्य जमा झालें. परंतु तेथून पुढें या सैन्याचे एका पाठीमागून एक पराभवच होऊं लागले. तेव्हा पोलिश लोकांचें सैन्य वॉरसा येथें परत आलें व शत्रूच्या सैन्यानें त्या शहराला वेढा घातला. वॉरसा ही फार बंदोबस्ताची जागा होती. तरी पण रशियन सैन्यानें अतिशय शिकस्त केली. तटाभोंवतीं खंदक होते ते भरून काढले आणि तटाच्या भिंती कोसळून खाली पाडल्या. तसेंच तोफांच्या मान्यानें शहरातील लाकडी घरांनीं पेट घेतला. अशी स्थिति झाल्यामुळें पोलिश सैन्य पळ काढूं लागलें. तेव्हा रशियन सेनापतीनें शहरात शिरून लोकांची फार भयंकर कत्तल केली. दहा हजार शिपाई लढाईत मरण पावले आणि नऊ हजार कैदी करण्यात आले. परंतु ह्याशिवाय बायका, पुरुष, लहान मोठीं मुले वगैरे मिळून सुमारे बारा हजार माणसे शत्रूच्या तरवारींनीं कापलीं गेलीं. तेथील नदीचें पाणी माणसाच्या रक्तानें लाल होऊन वाहूं लागलें. असा भयंकर प्रकार त्या वेळीं वॉरसा शहरामध्ये झाला व अखेरीस तें शहर शत्रूच्या स्वाधीन झालें. पोलंड देश स्वतंत्र करण्यासाठीं हा वेळपर्यंत ज्याचे प्रयत्न चालले होते, त्यांपैकीं जे लढाईत मारले गेले नाहींत, असे सर्व देशभक्त लोक पोलंड सोडून बाहेर चालते झाले, आणि रशियन सैन्यानें नवेंबर महिन्याच्या ६ व्या तारखेला वॉरसा शहरामध्ये प्रवेश केला. कोशिअस्कोला ह्या मोहिमेमध्ये बऱ्याच जखमा लागून तो शत्रूच्या हातीं सांपडला. त्यानंतर तो दोन वर्षेपर्यंत सेंटपिटर्सबर्ग येथे कैदेमध्ये होता. परंतु पॉल ह्या बादशहानें त्याला बंधमुक्त केलें. बंधमुक्त करतेवेळीं बादशहानें त्याची तरवार त्याला देण्याकरितां त्याचे पुढें केली. त्या वेळचे कोशिअस्कोचे उद्गार फार हृदयद्रावक आहेत. कोशिअस्को ज्या वेळीं लढत होता त्या वेळची स्थिति आणि त्यानंतर दोन वर्षींनीं प्राप्त झालेली स्थिति यांत पुष्कळ अंतर पडलें होतें. त्या वेळीं पोलंड स्वतंत्र होईल, अशी थोडीबहुत तरी आशा होती. परंतु या वेळीं पोलंड देशच जाग्यावर नव्हता. तो नामशेष होऊन गेलेला होता. ही स्थिति लक्षांत आणून कोशिअस्को बादशहाला म्हणाला: “ आतां ही तरवार मला काय करावयाची आहे? ज्या देशाच्या स्वतंत्रतेसाठीं मी ही तरवार हातांत घेतली होती, तो देशच जर का. नि. नि. ७—८

आतां नाही, तर मग आतां मी ही तरवार घेऊन काय करूं ? ” हा पोलंड-मधील प्रसिद्ध देशभक्त १८१७ मध्ये मरण पावला. त्याच्या स्मरणार्थ त्याच्या उपकारवद्द देशवाघवांनीं कॅको येथें एक दीडशें फूट उंचीचा बुरूज उभारला आहे. या बुरूजामध्ये विशेष हा आहे कीं, पोलंडच्या स्वतंत्रतेसाठीं ज्या ज्या रणांगणांवर लढाया झाल्या त्या त्या सर्व रणांगणांवरची माती आणून लोकांनीं कोशिअस्कोच्या स्मरणार्थ आणि सन्मानार्थ हा बुरूज उभारला आहे. वॉरसा शत्रूच्या स्वाधीन झाल्यानंतर कोशिअस्कोचे जे अनुयायी होते त्यांना आपला देश रशियाच्या अमलाखालीं गेला असतां त्या देशांत राहणें विलकुल रुचलें नाहीं. ते पोलंडमधून निघून फ्रान्स, स्पेन, इटली वगैरे देशांतील पलटणींतून चाकरीला राहिले, व तेथें त्यांनीं मोठमोठीं पराक्रमाचीं कामें करून शौर्याबद्दल चागला लौकिक संपादन केला. परंतु दुर्दैवाची गोष्ट ही कीं, ज्यांचें शौर्य दुसऱ्या देशात कामीं यावें त्याचे ते शौर्य स्वतःच्या देशाला स्वतंत्रता देण्याला उपयोगीं पडूं नये असे त्याच्या कपाळीं लिहिलेलें होतें !

एका सुपारीचीं तीन खाडें व्हावीं आणि तीं तीन तिघाच्या पोटात जावीं तशा प्रकारची हल्लीं पोलंडची स्थिति झालेली आहे. ऑस्ट्रिया, प्रशिया आणि रशिया या तिघांनीं तीन तुकडे करून सर्व पोलंड गिळून टाकलें आहे. तिघांच्या पोटात गेलेलीं सुपारीचीं तीन खाडें बाहेर पडून ती एकत्र होऊन त्यांची संबंध सुपारी बनावी हें जितकें अशक्य आहे, तितकाच पोलंडचा पुनरुद्धार अशक्य आहे असें म्हणण्यास हरकत नाहीं. तरीही पण पोलंडमधील लोक आपल्या देशाच्या स्वतंत्रतेची आशा करीतच आहेत. इतका ज्यांचा देश नष्टप्राय झालेला आहे तेही त्या देशाच्या स्वातंत्र्याची वाट पहात आहेत, यावरून स्वातंत्र्य ही एक अजब चीज आहे, व ती मनुष्याच्या मनामध्ये अनेक भावी आशा उत्पन्न करून त्याच्या हातून ती अनेक अलौकिक चमत्कार घडवून आणिते, असें म्हणण्यास हरकत नाहीं. जर्मनी, प्रशिया आणि रशिया यांचे एकसारखे अनेक जुलूम चालूं असतांही त्यांतूनसुद्धां आपण डोकें वर काढूं आणि आपला देश स्वतंत्र करूं अशी ज्या पोलिश लोकांना आज मितीला आशा वाटत आहे, ते खरोखर धन्य होत. आणि त्यांचा दृढनिश्चय व दूरदृष्टि ही देखील वर्णनीय होत. हल्लीं ते लोक गुलामगिरींत आहेत. परंतु ही स्थिति म्हणजे एका दृष्टीनें जरी अत्यंत वाईट होय, तरी दुसऱ्या दृष्टीनें पाहतां

ही स्थिति म्हणजे स्वतंत्रतेकरितां एक प्रकारची उमेदवारीच आहे. आपलें मागील वैभव कां गेलें, आणि आपल्याला पुढें स्वतंत्रता मिळण्याकरितां काय केलें पाहिजे, हें शिकण्याची ही एक शाळा आहे. स्वतंत्रतेच्या प्राप्त्यर्थ करावी लागणारी ही एक खडतर तपश्चर्याच होय. ही तपश्चर्या करतांना कित्येक उपासही काढावे लागतात व कित्येक वेळां थंडीत कुडकुडावें लागतें किंवा उन्हांत करपावें लागतें. अशा प्रकारच्या खडतर तपश्चर्येच्या गुलामगिरींतूनच स्वतंत्रतेची वाट निघते. गुलामगिरीच्या सरहद्दीला लागूनच स्वतंत्रतेचा प्रदेश आहे. जो प्रवासी या गुलामगिरीच्या निर्जल, निर्जन आणि तसवालुकामय अरण्यांतून काळजीपूर्वक रीतीनें वाट चालून जातो, त्याला त्याच्या प्रवासामध्ये पुढें स्वतंत्रतेचा रमणीय आणि आल्हादकारक प्रदेश लागल्यावांचून कधींही रहावयाचा नाही, हा सष्टीचा एक नियमच आहे. आणि ह्याच नियमावर भिस्त ठेवून पोलंडमधील लोक स्वराज्याच्या प्रत्यागमनाची मार्गप्रतीक्षा करीत आहेत. पोलंडमध्ये हल्लीं राजकीय चळवळ करणाऱ्या लोकांचे मुख्य तीन पक्ष आहेत. त्यांपैकी एक जो कान्झव्हेटिन्ड पक्ष आहे त्याचें असें म्हणणें आहे कीं, आम्हाला काहीं थोड्या जास्त सवलती आणि थोडेसे जास्त हक्क मिळावे, म्हणजे मग आमच्यावर परकीय लोकांचें राज्य असलें तरी हरकत नाही, त्याच्याशीं सुद्धा आम्ही राजनिष्ठेनें वागूं. दुसरा पक्ष नॅशनल डिमोक्रेट्स या लोकांचा आहे. तेही थोडीबहुत सवलत मागत आहेत. परंतु त्याचें मुख्य म्हणणें असें आहे कीं, आम्ही पोलंड देश केव्हां तरी स्वतंत्र करूं, ही आशा आम्ही कधींही सोडून देणार नाही व हा हेतु शेवटास नेण्याला बाध येणार नाही इतक्या बेतानें आम्ही परकीय अमलाखालीं राजनिष्ठेनें वागूं. ह्या दोहों-शिवाय पोलंडमध्ये तिसरा एक पक्ष आहे. हा राजकीय पक्ष आहे असें म्हणण्या-पेक्षा तो एक धार्मिक पंथ आहे असें म्हटल्यास जास्त सयुक्तिक होईल. तरी पण कसें तरी करून पोलंड स्वतंत्र झालेंच पाहिजे हा त्या पंथाचा अंतिम हेतु असल्यामुळे त्या धार्मिक पंथालाही राजकीय स्वरूप आलेलें आहे. हा पंथ धार्मिक आणि नैतिक वळणावर आहे, व धर्मानें आणि नीतीनें आपण सर्वांहून श्रेष्ठ झालों म्हणजे आपली स्वतंत्रता आपल्याजवळच आहे, असें या पंथाचें एक मत आहे. डा० ल्युटोल्फ्स्की या गृहस्थानीं हा पंथ स्थापन केलेला आहे. हे एक मोठे तत्ववेत्ते आहेत. यांनीं पोलंडच्या स्वतंत्रतेसाठीं

ही जी उघड रीतीनें एक गुप्त मंडळी स्थापन केली आहे, त्यातील पुरुष आणि स्त्रिया 'ब्रदर्श अँड सिस्टर्स' या नांवाखाली मोडल्या जातात. ह्या गुप्त मंडळीत नवीन सभासद घ्यावयाचा झाला असता त्यानें त्या वेळेपर्यंत केलेल्या सर्व पातकांचा उच्चार करून पश्चात्तापानें आपलें मन प्रक्षालित करून घेतलें पाहिजे असा पहिला नियम आहे. तसेंच मी जुगार खेळणार नाहीं, मी दारू पिणार नाहीं, मी विडी ओढणार नाहीं किंवा दुसरे कोणतेही अनीतीचें कृत्य करणार नाहीं अशी त्याला शपथ घ्यावी लागते. अशा रीतीनें आपल्या लोकांची नैतिक सुधारणा झाली असता जे आज आपले शत्रु आहेत, ते आपल्या लोकांच्या पायां पडूं लागतील आणि एकहि शस्त्रप्रहार न करतां पोलडची स्वतंत्रता पोलंडला परत मिळेल, अशी डा० ल्युटोल्फ्स्की याची कल्पना आहे. या पंथामध्ये पोलंडमधील बहुतेक तरुण विद्यार्थी सामील झालेले आहेत. परंतु ते सर्व निमूटपणें आपापलीं कामें करीत असल्यामुळें त्याची संख्या किती आहे, याचा अंदाज करणें कठीण झालेलें आहे. या गुप्त मंडळीच्या शाखा पोलंडमधील सर्व भागातून पसरलेल्या आहेत. या कामीं आपल्याला परमेश्वरापासून स्फूर्ति होत असते, असें डा. ल्युटोल्फ्स्की हे सांगत असतात; आणि त्यामुळें त्याच्यावर पुष्कळांची स्वाभाविकपणें श्रद्धा बसते. ह्या कारणांमुळें ह्या पंथाचा तिकडे फार फैलाव झालेला आहे. डा० ल्युटोल्फ्स्की याचे मत नीतिशास्त्रामध्ये फार चांगलें शोभेल. परंतु दंडनीतीच्या अर्वाचीन शास्त्रामध्ये याला फारशी किंमत मिळेल असें दिसत नाही. जो नीतीच्या मार्गानें चालेल आणि पुण्याचरणानें साधुत्वाच्या पदवीला जाऊन पोहोंचेल त्याला परलोकी पाहिजे तर स्वराज्य प्राप्त होईल, परंतु इहलोकीं स्वराज्य प्राप्त करून घेण्याला हा मार्ग फारसा उपयोगी पडेल असें प्रस्तुत काळीं डोळ्यापुढें असलेल्या उदाहरणावरून तरी कोणाला म्हणतां यावयाचें नाही. सतीच्या घरीं नाहीं बत्ती आणि शिंदळीच्या घरीं झुलतात हत्ती, अशासारखे हल्लींचे हे कलियुगातील उरफाटे दिवस आहेत. ह्या दिवसात निवळ साधुपणाचे विचार काही कामाचे नाहीत. तरीपण दुसरे लोक अन्यायानें, कपटानें, लुच्चेगिरीनें आणि लबाडीनें राज्यप्राप्ति करून घेत असले, म्हणून त्यांच्याप्रमाणें आपण तीच पातकें करण्याला प्रवृत्त व्हावें, हें अगदीं अनुचित आहे. आणि स्वपदभ्रष्ट झालेल्या लोकांनीं जर कांहीं

महत्वाकांक्षा बाळगण्यासारखी असेल, तर आपण आपले स्वराज्य न्यायाने आणि नीतीने परत मिळवू. हीच बाळगिली पाहिजे व अशा दृष्टीने पाहिले असतां पोलंडमधील तिसरा पक्ष हाच सर्वांत पहिला पक्ष होय यांत शंका नाही.

आमच्या जुन्या मशीनगन्स : १३

अथवा प्राचीन अभ्युन्नति आणि अर्वाचीन शोध
यांच्यामधील साम्य व भेद

काळ : अग्रलेख, ता. ६-१-१९०५

प्रस्तुत लेखामध्ये मशीनगन्स हे एक विशिष्ट उदाहरण घेऊन या उदाहरणावरून आपल्या प्राचीन लोकांची अभ्युन्नति आणि या अर्वाचीन पाश्चिमात्य लोकांचे शोध यांच्यामध्ये साम्य कोठवर आहे, आणि भेद कोठपासून सुरू होतो, याचे किंचित् विवेचन करण्याचें योजिले आहे. ज्याच्याबद्दल रामायण, महाभारत, आदिकरून ग्रंथातून अलौकिक वर्णनें आढळतात, ते लोक अलौकिक साधनांवांचून इतक्या अभ्युन्नतीला पोचले असतील असें संभवत नाही. बरें, इल्लीचे पाश्चिमात्य लोक ज्या यात्रिक साधनांनी अभ्युन्नतीला पोहोचलेले आहेत, तीं साधनें त्या जुन्या लोकांपाशीं होती असेंही दिसत नाही. अशा स्थितीमध्ये एकच परिणाम उत्पन्न करणारी दोन भिन्न भिन्न प्रकारचीं साधनें या दोन लोकांच्या हातात असली पाहिजेत, असें अनुमान ओघानें प्राप्त होतें. ह्या

अनुमानाला आपल्या जुन्या ग्रंथांतील उल्लेखावरून कितपत बळकटी मिळू शकते याच्याबद्दल आपण पुढील चार ओळींत थोडेंसे परीक्षण करूं.

अर्वाचीन काळीं असे काहीं नवीन शोध लागत आहेत, आणि विलक्षण युक्त्या निघत आहेत की, त्याच्या योगानें मनुष्याचें मन अगदीं थक्क होऊन जातें. हल्लींचे शोध आणि हल्लींच्या युक्त्या ह्या अजब आहेत खऱ्या; व त्या ज्यानीं प्रचारांत आणिल्या ते सर्वथैव स्तुतीला पात्र आहेत. परंतु हल्लींच्या शोधानीं ज्या गोष्टी सिद्ध झाल्या आहेत किंवा होण्याचा संभव आहे, त्या गोष्टी पूर्वींचे लोक घडवून आणीत नसत असे नाही. हल्लींचे प्राश्निमात्य लोक जशीं आपलीं इष्ट कार्यें घडवून आणीत आहेत, त्याचप्रमाणे आपले पूर्वींचे लोकही आपापले इष्ट हेतु सफल करून घेत होते, यात शंका नाही. मात्र दोघाचे मार्ग निरनिराळे. हल्लींचे लोक एका तासात दहा किंवा वीस कोस जातात, म्हणून आपण मोठे आश्चर्य करितों. परंतु पूर्वींच्या लोकाना थोड्या वेळांत दूरवर स्थलांतर करता येत नव्हतें असे नाही. तारायंत्र किंवा तारेवाचून तारायंत्र, हे अलीकडील शोध वर्णनीय आहेत, यात शंका नाही. परंतु पूर्वींच्या लोकाना हीं यंत्रें माहीत नव्हतीं, म्हणून एका ठिकाणच्या मनुष्याला दुसऱ्या ठिकाणच्या मनुष्याचा वृत्तांत अतिशय थोड्या वेळामध्ये कळत नव्हता असें नाही. परंतु त्याचा मार्ग मात्र निराळा असे. आतां असल्या गोष्टींबद्दलचे हल्लींचे मार्ग आणि पूर्वींचे मार्ग याचें पृथक्करण करून पाहिलें, तर आपल्याला असें आढळून येईल कीं, हल्लींचे मार्ग हे भौतिक आहेत आणि पूर्वींचे मार्ग हे मानसिक होते. पाणी, वारा, वाफ, वीज, वगैरे जीं या सृष्टींतील जड भूतें त्याच्या गुणधर्मांचें फार सूक्ष्म रीतीनें परीशीलन करून हल्लींच्या प्राश्निमात्य लोकानीं त्याच्यावर पूर्ण विजय मिळविला आहे, त्यांना आपले बंदे गुलाम करून ठेविले आहे, आणि त्याच्या-यासून आपल्याला वाटतील तीं कामें ते करून घेत आहेत. पुराणांतरीं रावणादिक दैत्यांच्या आणि राक्षसांच्या वैभवाच्या वर्णनांत असें आढळतें कीं, त्यांच्या घरीं वायु केर काढीत होता, आणि सूर्य मशालजीचें काम करीत असे. हे रावणादिकांच्या वेळचे जें वर्णन आपण काल्पनिक म्हणून मानतो तें हल्लींच्या स्थितींत अगदीं अक्षरशः खरें झालें आहे, असें म्हणण्यास हरकत नाही. परंतु हे सर्व या पंचमहाभूतांवरील सत्तेचें फळ होय. अर्वाचीन

लोकांनी या महाभूतांचे गुणधर्म शोधून काढण्यांतच आपलें सामर्थ्य खर्च केलेलें आहे. परंतु आपल्या पूर्वीच्या लोकांनी आपलें सर्व लक्ष मनाचें गुणधर्म शोधून काढण्याकडे लाविलें होतें. आणि त्या शास्त्राच्या अभ्यासानें मनाचें सामर्थ्य त्यांना कळून चुकलेलें असल्यामुळे त्या सामर्थ्याच्या जोरावर हल्लींच्यापेक्षा शतपटीनें अधिक आश्चर्यकारक अशीं कृत्ये पूर्वीचे लोक करूं शकत असत. हल्लीं पदार्थविज्ञानशास्त्राचें प्राबल्य माजलेलें आहे, परंतु पूर्वीच्या लोकांचें योग हें पदार्थविज्ञानशास्त्र होतें. पदार्थविज्ञानशास्त्र आणि अशाच प्रकारचीं आधिभौतिक सृष्टीशीं व्यवहार ठेवणारीं इतर अर्वाचीन शास्त्रे हीं खालच्या प्रतीचीं होत; पण योगशास्त्र हें त्याच्या वरच्या पायरीचें आहे. पदार्थविज्ञानादिक हीं ईश्वरापासून अतिशय दूरचीं शास्त्रे होत; पण योगशास्त्र हे परमेश्वराच्या अगदीं जवळचें शास्त्र होय. परमेश्वराला एखादी गोष्ट करावयाची असली तर तो लोखंडाच्या रुळावर पोलादाचीं चाकें गरगर फिरवीत बसत नाही. त्यानें नुमते मनांत आणिलें म्हणजे त्याचीं कामें सफळ होतात; आणि हेच तत्त्व योगशास्त्रामध्ये अनुस्यूत आहे; आणि म्हणूनच तें शास्त्र ईश्वराच्या अधिक जवळचे होय. आपल्या पूर्वीच्या लोकांनी या शास्त्राचा दीर्घ व्यासंग केलेला होता. हे शास्त्र फार व्यापक आहे. हे एक शास्त्र शिकले म्हणजे त्यामध्ये सर्व शास्त्रांचें फळ आलें. ज्याला आगगाडी करता येईल त्यालाच निराळा अभ्यास केल्याशिवाय मार्कोनीनें नवीन काढलेल्या तारायंत्राचें काम येईल असें नाही. परंतु योगाच्या द्वारानें ज्याच्या मनामध्ये सामर्थ्य उत्पन्न झालें, तो त्वरित स्थलांतरही करूं शकेल आणि दूरची वातमीही थोड्या वेळात जाणूं शकेल. अशा दृष्टीनें पाहिलें असतां योगशास्त्र हें किती व्यापक आहे याची कोणालाही कल्पना येईल. अशा दिव्य शास्त्राचे साधन आपल्या हातामध्ये असता आपण दीनवाण्यासारखे होतो, आणि अमक्यानें अमुक युक्ति काढली म्हणून आश्चर्यानें चकित होऊन जाऊन स्वतःबद्दल विलाप करीत बसतो, ही मोठ्या आश्चर्याची गोष्ट आहे. पूर्वीचे लोक ह्या योगशास्त्राच्या जोरावर भोटे झाले. हें योगशास्त्र एक असामान्य शास्त्र असल्यामुळे यामध्ये सर्व काही गोष्टींचा समावेश होतो. पूर्वी वेदांत आगगाडी आहे किंवा नाही असा एक यष्टेचा प्रश्न विचारण्याचा परिपाठ आहे. परंतु वेदांत फक्त आगगाडीच आहे असें नसून त्यांत सर्व

कांहीं आहे. आगगाडी म्हणजे हल्लीं आपण एखाद्या रेल्वेस्टेशनवर जी पाहतो तीच नसून आगगाडी म्हणजे त्वरित स्थलांतर करण्याचें कांहीं तरी एक विशिष्ट साधन असा सरळ अर्थ घेतल्यास वेदकारांसुद्धां जे लोक योगसाधन करीत असत त्याच्यापाशीं आगगाडी होती, असें म्हणण्यास कांहीं एक हरकत नाही. अशाच दृष्टीनें पाहिलें असतां आपल्यामध्ये पूर्वीं आगगाड्याप्रमाणें मशीनगन्स सुद्धां होत्या. हल्लींच्या मशीनगन्सना जसें एखादें चाक असतें आणि त्या योगानें अनेक तोऱ्यामधून एकदम उद्याप्रमाणें भराभर काडतुसें शिरतात, तशीच पूर्वींच्या मशीनगन्सची यांत्रिक रचना नव्हती; तरी पण अनेक लोकांचा एकदम संहार करावयाचा, हें जे कार्य हल्लींच्या मशीनगन्स करीत आहेत, ते कार्य पूर्वींच्या मशीनगन्सही घडवून आणीत असत. दुष्ट जनांच्या संहारासाठीं त्या जुन्या मशीनगन्सची योजना केलेली होती व पवित्र, तेजस्वी आणि तपस्वी असे ब्राह्मण त्या तोफाचे गोल्ंदाज होते. अशा अद्भुत प्रकारच्या ज्या ह्या आपल्या मशीनगन्स त्यांच्यावर हल्लीं धूळ पडून त्या अगदीं गंजून गेल्या आहेत. वेदामध्ये—आणि विशेषतः अथर्ववेदामध्ये—अनेक प्रकारचे मंत्र सांगितलेले आहेत. त्या मंत्रांचीं पुरश्चरणे करून ते मंत्र सिद्ध केल्यास त्याच्यापासून इष्ट हेतु सफल होतात. परंतु ते मंत्र अनेक असल्यामुळें तूर्त फक्त रुद्रांतील कित्येक मंत्रांच्या पुरश्चरणांचीच फळे येथें देण्यात येत आहेत. म्हणजे त्यांवरून त्या मंत्रांना ‘ आमच्या जुन्या मशीनगन्स ’ हे नाव किती सयुक्तिकपणें लागू पडतें, हे कोणाच्याही लक्षात येईल.

रुद्राच्या पाहिल्या अनुवाकातील १०, ११ आणि १२ या तीन ऋचाचें पुरश्चरण केलें असता ‘ युद्धोपनीताः शत्रवो हीयन्ते ’ म्हणजे युद्धाला बुद्धें उभे राहिलेले शत्रु नाश पावतात, असें फळ सांगितलेलें आहे. त्याचप्रमाणें त्याच अनुवाकातील १३, १४ व १५ या ऋचांमध्येही मशीनगन्सप्रमाणें अद्भुत सामर्थ्य आहे, हें पुढील उताऱ्यावरून दिसून येईल.

एताभिरपि सङ्ग्रामकाले तैलमेकादशप्रदीपसहस्राहं द्रोण्यां प्रक्षिप्य तत्र देवमावाह्य लोकपालैः सहाराध्य स्पृष्ट्वा तैलं सप्त दिनानि प्रतिदिनमष्टसहस्र जपेत् । तेन सिद्धतैलेन प्रदीपानेकादशसहस्रमारोप्य शत्रुराज्ये प्रत्यासन्ने राजानं विना सेनानीः पुरो गच्छेत् । दृष्ट्वा दीपज्वालां शत्रुसेना नावतिष्ठते । एतत्प्रभावादेव शत्रवो विनश्यन्ति । अन्यदापि एताभिरेवारातिनगरे सिद्धवेषधारिणो ब्राह्मणाः

शक्ता मन्त्रसिद्धाः शत्रोरभिचारं कुर्युः । राजा यदुपयुङ्क्ते वस्तु तदेताभिः स्पृष्ट्वा दृष्ट्वा च स्पर्शनदर्शनायोग्यं तन्मुखाच्छ्रित्वा अभिचारोऽस्त्विति जपेयुः । मन्त्रान्तेऽन्यदपि शंकुं निधाय नगरचतुष्पथे देवालये देवारांमे सालखातयोरन्यतरस्मिन्नपि नगराङ्गभूते सहस्राभिमंत्रितं खनेयुः । तन्नगरं शंभुकोपात्संवत्सरत्नयान्नश्यति व्याधिना ।

या मंत्रांच्या पुरश्चरणाचें सामर्थ्य वरील उताऱ्यामध्ये असें सांगितलें आहे कीं, या मंत्रांनीं अभिमंत्रित अशा तेलानें प्रदीप्त केलेला उजेड शत्रुसेनेनें पाहिला म्हणजे ती सेना टिकाव धरून आपल्यापुढें उभीच राहू शकणार नाही. तसेंच हे मंत्र ज्यांना सिद्ध झाले आहेत असे सिद्धवेपधारी ब्राह्मण शत्रूच्या राज्यामध्ये अभिचार करण्याकरितां पाठवावे. तेथे त्यांनीं मंत्राचा जप करून शत्रूच्या नगरामध्ये एकादा शंकू कोठें तरी पुरला तर तें नगर तीन वर्षांच्या आत कांहीं तरी रोगराईनें उध्वस्त होऊन जातें.

रुद्राच्या दुसऱ्या समग्र अनुवाकाच्या पुरश्चरणाचें फळ येणेंप्रमाणें सांगितलें आहेः—शत्रूणा मारणकामो रक्तसर्पपांस्तैलाक्तानयुतं जुहुयादतावृत्तौ तेन कर्मणा शत्रवो नश्यन्ति । युद्धे प्रत्यासन्ने देवस्योपरि माजिष्ठं पटमारोग्यं स्वयं शुद्धो भूत्वा दक्षिणहस्तागुष्ठेन एतद्रच्छत्यनुवाकान्ते वदन्नष्टसहस्रं पंचदिनानि जपेत् । शत्रूणा राजा स्थानाद्रच्छति । यांतील भावार्थ असा आहे कीं, हें पुरश्चरण करून तावड्या मोहऱ्या तेलान्त भिजवून हवन केलें असता शत्रु नाश पावतात. तसेंच मोहऱ्याचें पीठ घेऊन तें महादेवाला लिपून शत्रूचें नाव घेऊन आठ हजार जप करावा, म्हणजे शत्रूंना भयंकर ताप येऊन ते नाश पावतात. तसेंच शत्रूंचा राजा ह्याच मंत्राच्या आणखी काहीं जपानें स्वस्थानापासून अष्ट होतो.

ह्या दुसऱ्या अनुवाकाप्रमाणेंच तिसऱ्या अनुवाकाच्या पुरश्चरणाचेंही फळ आहे. राजा चान्यतरस्य राष्ट्रस्य रोगघ्नाहुत्यमिच्छन्नाग्नैव वाराहादिभिर्मौसैर्लक्षं होमः कार्यः । रिपुपुष्टं समुद्दिश्याभिचारं करोमि फट्स्वाहेति । एवं मांसहोमेन रिपुपुष्टं प्रजाश्च शुष्यन्ति । अथ वैकङ्कतसमिद्धी रक्तसूत्रवेष्टिताभिः शतसहस्रं होमः । अनेन शत्रोः महाज्वरो भवति । पराष्ट्रजनैरुपभोग्यं जलादिकं वस्तु स्पृष्ट्वा वीक्ष्य वा शतसहस्रं जपं कुर्यात् । यस्तद्रस्तुपयुङ्क्ते स संवत्सरान्नश्यति । इमशानाग्नावर्कसमिद्धिः शतसंवत्सरं जुहुयात् । तेन शत्रुनगरं व्याधिना नश्यति । अकारण्यं भवति । अनेनैव चामुण्डालये दक्षिणाभिमुखोः

भूत्वा माषतिलैस्तैलाकैरेकादशसहस्रं जुहुयात् । परराष्ट्रप्रजा च मसूरिकाभिर्वाध्यते । अनेनैवापरमुच्यते । पश्चिमद्वारे शंभोरालये देवस्य पादपीठे अग्निमपस्मारिणं स्पृष्ट्वा सप्तसहस्रं जपेत् । शत्रुराज्यं स्मृत्वा मन्त्रान्ते, 'प्रज्वल ज्वालापसारिन्' इति वदेत् । एतेन राजशत्रुरपस्मारी भवति । अनेनैव सर्वपदगं राजानं स्मृत्वा शुद्धतण्डुलकृतपिष्टैराहुतिमात्रैः शतसहस्रहोमेन राजयक्ष्मोत्पद्यते । तेनैव नश्यति ।

अलीकडे शोधून काढलेल्या मशीनगन्तमध्ये जसे निरनिराळे प्रकार आहेत तशा आपल्या जुन्या मशीनगन्तही निरनिराळ्या प्रकारच्या आहेत. ही तिसऱ्या अनुवाकाची जी मशीनगन आहे, हिचे परिणाम असे आहेत की, हिच्या योगाने शत्रूचें राष्ट्र आणि त्यातील प्रजा या रोगाने शुष्क होऊन जातात, व शत्रूच्या अंगामध्ये महाज्वर उत्पन्न होतो. शत्रूच्या राष्ट्रातील जलादिक ज्या उपभोग्य वस्तु त्यांना पाहून किंवा स्पर्श करून या मंत्राचा एक लक्ष जप केल्यास त्या वस्तु जो वापरतो तो एक वर्षांत नष्ट होतो. याच मंत्राच्या दुसऱ्या एका साधनाने शत्रूचें नगर व्याधीनें नष्ट होतें, व तेथे रुईचें रान उगवतें. ह्या मंत्राने शत्रूच्या राज्यात काजिण्या, गोवर वगैरेच्या साथी उत्पन्न करिता येतात व अपस्मार, क्षयरोग, वगैरेसारखे रोग उत्पन्न करिता येतात.

पाचव्या आणि सहाव्या अनुवाकाचीही कळें अशीच सांगण्यात आलेली आहेत. ती येणेंप्रमाणें:—एताभ्या संप्राप्ते प्रत्यासन्ने राज्ञो महानसपक्रान्तेन सौपदंशेन भक्तेन दधिमधुघृताक्तेन प्रतिनमस्कारं एकादशकृत्वो हुत्वा शेषं बलिं भूमौ निधायामाय जलमिश्रं प्रतिसेनामभिप्रक्षिपेत् । सा सेनाचिरान्नष्टा भवति । एताभ्यामेव राज्ञः सर्वायुधानि स्पृष्ट्वा सहस्रमभिमन्त्रयेत् । तेषां तेजो वर्धते । एताभ्यामेव परसेनां प्रतिक्षिपेत् सा सेना चिरं नष्टा भवति । एताभ्यामेव परसेनास्तम्भ उच्यते । अर्कसमिद्धिरादित्यं प्रतिनमस्कारं शतसहस्रं जुहुयात् । परसेनास्तम्भं करोमि स्वाहा । एवं कृते शत्रुसेना स्तम्भिता भवति । एताभ्यामेव राज्ञः सर्वाणि भोज्यवस्तून्वभिमन्त्रयेत् । तान्यमृतानि भवन्ति ।

ह्या पांचव्या व सहाव्या अनुवाकाच्या मशीनगनने शत्रूची सेना तावडतोव नष्ट करून टाकतां येते, किंवा शत्रूची सेना जागच्या जागीं स्तम्भित करतां येते. तसेंच आपल्या राजाची आयुधे या मंत्राने अभिमंत्रित केली असतां त्यांचें तेज वाढतें, आणि राजाच्या भोजनाच्या वस्तु अभिमंत्रित केल्या

असतां त्या अमृताप्रमाणें होतात.

नवव्या अनुवाकामध्ये चौदावा मंत्र आहे. त्याच्या पुरश्चरणाचें फळ पुढें लिहिल्याप्रमाणें आहे—राजा शत्रुनाशकामोऽतिशक्तेन ब्राह्मणेन कारयेत् । शत्रुं राजानं महाखदिररूपिणं कृत्वा कस्मिंश्चिद्विक्ते देशे जलपूर्णकुंभे देवतामावाह्य तत्संनिधावग्निमाधाय शमीसमिद्धिः सकंटकाभिः रुधिराक्ताभिः शतसहस्र जुहुयात् । रुधिर च बैलाडं प्रशस्तं भवति । ततस्तद्रूपं प्रत्यंगं लोह-शङ्कुभिः प्रतिनमस्कार खानयित्वा तदुपरि राजा स्वपादं विन्यसेत् । विन्यासकाले गुरुर्जपेत् । ततो राजा ब्राह्मणानां शतं भोजयेत् । ततो देव विसर्जयेत् । एवं कृते परराजा संवत्सरत्रयान्नष्टो भवति । अन्यच्च तदेव रूपं सशृंखलं कृत्वा पूर्ववद्धोमः । ततो राजाऽचिराच्छृंखली राजवश्यत्वं व्रजेत् । अन्यदपि वक्ष्यते । शत्रुराजनगरे कृत्रिमवेषधारिणो राजपुरुषाः सब्राह्मणाः सिद्धाः प्रविश्य चतुष्पथेषु देवालयेषु राजसभामु राजद्वारे च लोहशङ्कूनपि ताञ्शतसहस्रा-भिमन्त्रितान्कृत्वा गुप्ता न्यसेयुः । ततो भस्माभिमन्त्रितं सर्वतो विकिरेयुः । जलमपि विकिरेयुः । एवं कृते तत्पुरमासंवत्सरत्रयान्नष्टं भवति । तत्र खदिरवदर्यादयो वनस्पतयो रोहन्ति । ततो विकृतवेपाः । परराजपुरजलाशयेषु कण्ठप्रमाणे जले तपः कुर्वन्तः सूर्याभिमुखाः अष्टशतदिनानि प्रतिदिनमष्ट-शतगुण जपेयुः । जपकाले भगवते हालाहलमेव काराभ्यामभिमन्त्रयेयुः । एवं कृते तज्जलपायिनो वाहनादयो विषदष्टा इव नश्यन्ति ।

ह्या मंत्राच्या मशीनगनमध्ये जगाची काडतुसें भरली असता या तोफेचा प्रभाव असा आहे कीं, वर सांगितल्याप्रमाणें कृति केल्यानं परशत्रु तीन वर्षां-मध्ये नष्ट होतो, व दुसरी एक वर सांगितलेली कृति केल्यास शत्रूचें नगरही तीन वर्षांच्या आंत उध्वस्त होऊन तेथें खैराची आणि बोरीची झाडे उगवतात, व या मंत्राने शत्रूच्या नगरांतील पाणी अभिमन्त्रित केल्यास जे हत्ती, घोडे ते पाणी पितात ते सर्व विषबाधेनें व्याकुळ होऊन आपले प्राण सोडतात.

दहाव्या अनुवाकामध्ये जी आठवी ऋचा आहे त्या ऋचेचें पुरश्चरण यथाविधि केलें असतां त्याचें पर्यवसान पुढीलप्रमाणें होतें. वैकङ्कतसमिधां विप्रतैलाक्तांना श्मशानाग्नौ लक्षं जुहुयात् । शत्रवो नश्यन्ति । शत्रुनामग्रहणं कृत्वा देवस्य संनिधौ भस्मपाणिरयुतं जपेत् । तस्य शत्रोर्महाश्वरो भवति । श्वेतसिद्धार्थैरयुतं जुहुयात् । शत्रोर्मसूरिका जायन्ते ताभिरेव म्रियते । शत्रोर्गृह-

क्षेत्रादिषु मंत्रैणानेनावटं खानयित्वा तत्र कल्यं रोमास्थिशर्करादिकं खातयेत् । तस्य शीघ्रं नाशो भवति । शत्रुचा नाश, शत्रूला महाज्वर, देवी, गोवर वगैरेच्या साथी इत्यादि कायें या मशीनगननें होत असल्याचें वरील उताऱ्यामध्ये सांगितलेलें आहे.

वर दिलेल्या ह्या दहाव्या अनुवाकामध्येच एक अकरावी ऋचा आहे. हिच्या पुरश्चरणमध्ये कांहीं निराळ्याच प्रकारचीं सामर्थ्ये असल्याचा उल्लेख आहे. तो येणेंप्रमाणें:—तर्वाञ्जेतुकामोऽपामार्गसमिधां कपिलाज्यसिक्तानां शतसहस्रमाहुतीर्जुहुयात् । एतेनैव वराहादयो वश्या भवन्ति । तिरश्चो जेतुकामो वित्वसमिधा दधिमधुघृताक्तानां शतसहस्रमाहुतीर्जुहुयात् । अपो जेतुकामो जलस्य मध्ये आत्मानिमाधाय कपिलेन पयसा शतसहस्रमाहुतीर्जुहुयात् । अद्र्यो भयं न जायते । एवमन्यदपि यद्यञ्जेतुकामो भवति तन्नामग्रहणं कृत्वा कपिलाज्येन शतसहस्रं जुहुयात् । तत्तत्सर्वं जयति । ह्या मशीनगनच्या साहाय्याने सर्वांवर जय मिळविता येतो. वराहादिक करून पशूही वश होतात, मग इतराची काय कथा? पक्षीही स्वाधीन होतात. या मंत्राच्या साधनानें पाण्यापासून भय उरत नाही, आणि जें जें जिंकावयाचें असेल त्याचे नाव घेऊन जप केला असता ते सर्व जिंकलें जातें.

याप्रमाणें रुद्रातील निरनिराळ्या मंत्रांचीं फळे आहेत. परंतु समग्र रुद्राच्या एकादशिनीचीही फळें अशाच प्रकारचीं अद्भुत सांगितलेलीं आहेत. शत्रुमारणकामः पूर्वोक्तविधिना मंत्रन्यासादि कृत्वा दिक्पालेभ्यो रक्तौदनब्रलीन्दत्वा 'स्तुहि श्रुतम्—' इत्यनेन षोडशोपचारान्कृत्वा रुद्रैकादशिर्नामेकादशकृत्वो जपित्वा पुनः 'स्तुहि श्रुतम्'—इति सहस्रं जपेत्प्रत्यहम् । सप्तरात्रेण शत्रुविनाशो भवति । अथ कृत्यामुत्पादयितुकामो रक्तवाससा रक्तोष्णीं वरक्त-माल्यानुलेपनैर्दं वमर्चयेत् । श्मशानाङ्गणे लोहितशलाकाः प्रदेशमात्रा महा-तैलाक्ता लक्षं जुहुयात् । "उत्तिष्ठ रक्ताङ्गि रक्त नेत्रे रक्तकेशि" कन्यां तां क्षिप्रमेव रुधिरकुम्भेन पूर्णमासमात्रेण तर्पयेत् । अन्यथा कर्तारमेव हिंसेत् । सा त्वरिता यंजिता वदति । "कं धर्षयामि वद वा ज्ञायते यदि त्रैलोक्यस्थितम-भ्युत्सादयिष्यामि" इति । तथा चैकैकस्य शरीरस्य ग्रामे नगरे गृहे च प्रयोगः । 'प्रमुञ्च धन्वन'—इति षड्भिरायुधमभिमन्त्र्य संग्रामोपनीताः शत्रवः पलायन्ते । अभिमुखा नावतिष्ठन्ते । 'विकिरिद विलोहित—' इति यथा शत्रुभिरनेकपर्याय-

सुप्तशत्रुमुखे जुहुयत् । सर्वे विभग्नमनसो विमुखाः शत्रवश्च पलायन्ते । 'नमो हिरण्य-' इत्यनुवाकैः कटुतैलाक्तानां राजाभिशांकितानां सर्वपात्रजुहुयात् चक्रमुत्सादयति । फट्कारेण देवस्योपरि मालामधोशिरामवलम्ब्य सशिरसा वस्त्रेण रुधिरमालाव्य त्रिकटुकेनाभ्यज्य देवकराङ्गुलिना रेखामुत्पाद्य शत्रोर्नामानुस्मरन्जपेत् । सवलसमुदायं शत्रुमुच्चाटयति । एवं कृत्स्नं ग्राममुच्चाटयति एकह्ना । राजानमहोरात्रेण संपूर्णमर्घदिवसेन क्षत्रियं क्षपयति । दिवसालिभागेन वैश्यं चतुर्भागेन शूद्रम् । या विधानामध्ये शस्त्रनाश हेतुः फल आहे. वरील उताऱ्यामध्ये कृत्या उत्पन्न करण्याचा एक उपाय सांगितलेला आहे. तांबडें वस्त्र, तांबडीं फुलें, तांबडें गंध, इत्यादिकांनीं देवाचें पूजन करावें व स्मशानामध्ये लोखंडाच्या शलाकांनीं हवन करावें व "उत्तिष्ठ रक्ताग्नि रक्तनेत्रे रक्तकेशि" या मंत्राने त्या कन्येला उठवून तिला रक्त व मास यांनीं संतर्पित करावे. असें केले असता ती कन्या उत्पन्न होऊन कोणाचा वध करूं ? त्रैलोक्यामध्ये तो कोठेंहि असला तरी मी त्याचा घात करूं शकेन, असें बोलूं लागते, असली उग्र देवता साध्य झाली तर हल्लींच्या मशीनगन्स तिच्या बरोवरीला कितपत टिकणार आहेत ? तसेंच या मंत्राच्या योगानें शत्रु समोर उभे राहूं शकत नाहीत, पराभव पावतात व सर्व गावच्या गाव उठवून टाकिले जातात.

अशीं अनेक प्रकारचीं अद्भुत आणि विलक्षण कृत्यें ह्या मंत्रांच्या साधनांनं होण्यासारखी आहेत, हें वर दिलेल्या कित्येक उताऱ्यावरून सर्वांच्या लक्षांत येईल. तसेंच हेंहि लक्षांत येईल कीं, हल्लींच्या मशीनगन्सनीं जीं कामें होतात, तींच कामें आपले पूर्वींचे लोक त्यांच्या ह्या जुन्या मशीनगन्सनीं करून घेत होते. किंबहुना जुन्या मशीनगन्सचे परिणाम हल्लींच्या पेशां जास्त भिन्नभिन्न तऱ्हेचे आहेत. ह्या जुन्या मशीनगन्सचे गोलंदाज आपली विद्या विसरून गेले आहेत, आणि पाश्चिमात्यांनीं एका मिनिटामध्ये हजारों गोळ्या फेंकून असंख्य माणसें मारण्याचें एखादें जड व आधिभौतिक यंत्र काढलें, म्हणजे आश्चर्यानें आ वासून त्याच्याबद्दल गोष्टी बोलत बसतात ! परंतु हेच परिणाम आपले पूर्वज दिव्य मानसिक शक्तीनें घडवून आणीत असत हें विद्याऱ्यांच्या कधीं लक्षांतही येत नाही. परंतु प्रत्येक मोठ्या होऊन गेलेल्या अगर होत असलेल्या राष्ट्रापाशीं असें काहीं तरी जड किंवा सूक्ष्म अद्भुत सामर्थ्याचें साधन

असल्यावांचून त्या राष्ट्राला सर्वांमध्ये श्रेष्ठत्व प्राप्त होणें कधीही शक्य नाही. या दृष्टीने पाहिलें असतां हल्लींच्या पाश्चिमात्य राष्ट्रांपाशीं जशीं यांत्रिक साधनें आहेत, तशीं आपल्या जुन्या राष्ट्रांपाशीं अद्भुत शक्तीचीं मानसिक साधनें असावीं असें दिसतें व पूर्वींच्या तेजस्वी ऋषींनीं आणि पराक्रमी क्षत्रियांनीं लढायांतून व अन्यत्र या साधनांचा उपयोग केल्याचें अनेक उदाहरणें आढळून येतात. परंतु अशीं जरी उदाहरणें आहेत, तरीहि असल्या गोष्टींवर विश्वास बसणें फार मुष्किलीचें काम झालें आहे. पूर्वींच्या-बद्दल फारशी चर्चा नको, परंतु अलीकडच्या या नास्तिकपणाच्या, जड-वादाच्या आणि वैषयिक सुखोपभोगाच्या दिवसांमध्ये असल्या गोष्टींवर श्रद्धा बसणें म्हणजे फारच कठीण आहे. परंतु मनाच्या धर्माचीं प्रमेयें घेऊन त्यावरून अनुमान काढल्यास या गोष्टी अशक्य आहेत असे नाही. याला मनाचें दाढर्थ पाहिजे, अंतःकरणवृत्ति स्थिर झाली पाहिजे, तपश्चर्येचा जोर वाढला पाहिजे, आणि योगबलाचा संचय पाहिजे. व हे काम फारसें सोपें आहे असें नाही. परंतु ह्या जुन्या मशीनगनप्रमाणें नवीन मशीनगन साध्य करणेंही फारसें सोपें नाही. त्यालाही अनेक गुण लागतात. एका अर्वाचीन मशीनगनला जर पांच हजार रुपये पडत असले अशी कल्पना केली, तर ह्या पांच हजार रुपयांमध्ये काय काय मानसिक गुण येत नाहीत ? द्रव्याची मोठी रक्कम म्हणजे अनेक उत्तम मनोधर्मांचें एक प्रकारचें दृश्य रूपांतरच होय. तेव्हां असल्या यांत्रिक मशीनगनला देखील जर इतके उत्तम मानसिक गुण अवश्यक आहेत, तर आपल्या मांत्रिक मशीनगनला किती तरी जास्त पटीनें त्याची अवश्यकता असली पाहिजे, परंतु इतके गुण क्वचितच एकवटतात आणि म्हणून या गोष्टी पुष्कळांना अशक्य वाटतात. परंतु जेथें दिव्य योगसाधन आहे आणि इच्छाबल अतिशय वृद्धिंगत झालेलें आहे, तेथें कोणतीही गोष्ट अशक्य नाही.

असो. येथवर केलेल्या विवेचनावरून अलीकडच्या शोधांची दिशा आणि प्राचीनांच्या प्रगतीची दिशा यांमधील भेद कोणाच्याही लक्षात येईल. अध्यात्मशास्त्र हा पूर्वींचा बाणा; आधिभौतिक सुधारणा ही हल्लींची दिशा. एकेका युगामध्ये एकेका मार्गाचें महत्त्व असतें. पूर्वींच्या युगांतून पुण्यवान् पुरुषांची सूक्ष्म व दिव्य, अशा अध्यात्मिक शास्त्राकडे प्रवृत्ति होती, व

हल्लींच्या युगांत रथूल व जड अशा आधिभौतिक सुधारणेकडे प्रवृत्ति आहे. आणि म्हणूनच असल्या युगाला कालियुग असें म्हणतात.

१६२७ पूर्वी ५ वर्षे : : १४

वर दिलेला समय म्हणजे मुसलमानी अमलाची भर दोन प्रहरची वेळ होय. ह्या भारतवर्षांत त्या वेळीं मुसलमानाची सत्ता जिकडे तिकडे भी म्हणत होती. मुसलमानांच्या जुलमानें हिंदुस्थानच्या एका टोंकापासून दुसऱ्या टोंकापर्यंत सर्वत्र कहर करून सोडला होता. मुसलमानांना पाहून हिंदूंची देवळे थरथर कापू लागत, गाई पुरीषोत्सर्ग करीत आणि हिंदुधर्मीयांच्या तोंडचें पाणी पळून जाई ! अशी भयंकर स्थिति त्या वेळीं हिंदुस्थानाला प्राप्त झालेली होती. गिजनीच्या महंमदापासून हिंदुस्थानला शातता आणि स्वतंत्रता या गोष्टी कशा त्या माहीतच नव्हत्या. सर्व हिंदु लोक जेरीस येऊन गेले होते. स्वतंत्रतेसाठीं अगदीं मुकलेले होते आणि परतंत्रतेला अतिशय कंटाळलेले होते. परमेश्वराच्या अवकृपेनें आपल्या प्रियकर देशावर जें हें परतंत्रतेचें पटल पसरलें आहे, तें त्याच परमेश्वराच्या कृपेनें केव्हातरी नाहीसें होईल, असें जरी प्रत्येकाच्या अंतःकरणाला वाटत असे, तरी आपल्या देशाला आपल्याकडे डोळ्यादेखत स्वतंत्रता मिळालेली आपण पहावी, अशी सर्वांची इच्छा होती. अशी इच्छा असणें हें सर्व समंजस मनुष्यांच्या ठिकाणीं साहजिकच आहे.

परंतु ही सगळ्यांचीच इच्छा तृप्त होते असें मात्र नाही. कित्येक असा सुयोग घडून येण्याच्या आधीच मरण पावतात ! अशा प्रकारचा एक हतभाग्य पुरुष १६२२ साली पैठण मुक्कामी गतप्राण झाल्याबद्दलची एक हृदयद्रावक हकीकत तिकडील लोक सागत असतात. हे गृहस्थ पूर्वीच्या जुन्या पद्धतीप्रमाणे आपल्या धर्माच्या आणि व्यवहाराच्या कामात फार दक्ष असत व याची एकंदर राहणी अतिशय अनुकरणीय असे. आपल्या घरचा देवधर्म आणि शेतीभातीचें काम यामध्येच जरी ते सदासर्वदा गुंतलेले आहेत असें दिसत असे, तरी त्याचें सर्व लक्ष हिंदुस्थानच्या त्या वेळच्या स्थितीकडे वेधून गेलेलें होतें. पैठण शहराला ज्ञानेश्वर, भानुदास, एकनाथ, इत्यादि महाविरक्त साधुसंतांच्या संबधानें जें महत्त्व आलेलें होतें, त्यावाही ह्या गृहस्थाच्या मनावर फार परिणाम झालेला होता, व त्यावरून त्याचा असा एक ग्रह झालेला होता की, ही जी आपल्या देशामध्ये इतकी धर्मजागृति झालेली आहे ती कधीही वाया जाणार नाही, तिच्या योगाने राष्ट्रांमध्ये नवीन चैतन्य उत्पन्न झालेंच पाहिजे, आणि त्याच्यापासून आपलें राष्ट्र केव्हा तरी स्वतंत्रही झालें पाहिजे. देवादिकांच्या प्रसादाने आणि साधुसंतांच्या सद्गुणपेक्षाने आपल्या देशाला स्वतंत्रतेच्या सौख्याचा दिवस केव्हा तरी अनुभवावयाला सापडेल अशी जरी त्यांची खात्री होती, तरी तो दिवस केव्हा येईल, असें उतावीळपणाचे प्रश्न ते आपल्या मनाशीं वारंवार विचारीत असत, व तो हिंदुस्थानच्या स्वतंत्रतेचा आणि भाग्योदयाचा दिवस उद्या येईल काय, परवा येईल काय, तेखां येईल काय अशी प्रत्येक दिवसाची ते मोठ्या उत्सुकतेनें वाट पहात असत. प्रत्येक दिवशीं सूर्य उगवताना 'हा भगवान् सूर्य नारायण आज आपल्या हिंदुस्थानच्या भाग्योदयासाठीं काहीं करील काय ?' असे आशेचे उद्गार ते तोंडातून काढीत. परंतु तो हिंदुस्थानचें कांहीं एक कल्याण केल्यावांचून अस्तास गेलेला पाहून त्यांच्या मनाला अतिशय खेद होई. सूर्याचे बारा नक्षत्रांवर जे बारा मुक्काम ठरलेले आहेत, त्यापैकी नवीन मुक्कामावर सूर्य जाऊन पोहोचल्यानंतर तेथें तो या आर्थभूमीसाठीं कांहींतरी सुयोग जुळवून आणील, अशी त्यांना आशा वाटत असे. परंतु त्या मुक्कामांची मुदत सरली म्हणजे त्यांची निराशा होई. सूर्य आकाशमार्गातून अतिशय त्वरेनें जात असतां एकदां दक्षिणेच्या बाजूला आणि एकदां उत्तरेच्या बाजूला जो डुलतो, त्या

प्रत्येक डुलण्याच्या अवधीमध्ये हिंदुस्थानच्या ऊर्जित देशेविषयी प्रथम आशा आणि शेवटी निराशा, असा त्यांच्या मनाचा क्रम चाललेला असे. प्रत्येक वर्ष सुरू होतांना त्याने आपल्या देशाकरिता कांहीतरी स्वतंत्रतेचा वाटा आणिला असेल असे त्यांना वाटे. परंतु ते प्रत्येक वर्ष संपताना त्यांच्या मनाला पूर्ण निराशेचा वाटा देऊन समाप्त होत असे. अशा रीतीने एका पाठीमागून एक अशीं अनेक वर्षे जाता जाता अखेरीस या गृहस्थांची शक्ति क्षीण होत चालली. हातापायांचे व्यवहार थाबले. त्यांचा राजयक्ष्म्याचा विकार बऱ्याच विकोपाला गेला आणि ते अगदीं आसन्नमरण झाले. एक दिवस त्यांचे मुलगे त्यांच्या अंथरुणाजवळ येऊन बसले असतां आता आपण फार दिवस जगत नाहीं, असे त्यांच्या मनाला वाटले. ज्याची नेहमीची इच्छा वर वर्णन केलेल्या प्रकारची आहे, त्याच्या मनात अंतकाळच्या वेळीं काय विचार आले असतील, याची कल्पना करणे फारसे कठीण नाहीं. आपल्या एका मुला-या खांद्यावर मान टाकून आणि दुसऱ्या एका मुलाचा हात आपल्या हातांत घट्ट धरून, जवळ बसलेल्या बाकीच्या मुलाकडे पहात व दीर्घश्वास टाकीत ते असे म्हणाले:—

जन्मास आल्यापासून ह्या डोळ्यांनीं आपल्या देशाला स्वतंत्रता मिळालेली पहावी, हीच काय ती माझी एक इच्छा होती. परंतु ती माझी इच्छा पुरी करावी असे देवाच्या मनात आले नाही ! असे. मजीं त्याची ! दैवी न्यायाच्या अनुक्रमाप्रमाणें तो निपक्षपाती आणि सर्वोपर सारखी दया करणारा परमेश्वर आपल्याही देशाला केव्हां तरी स्वतंत्रतेचे दिवस दाखवील. परंतु माझ्या नशीबीं ते पहाण्याचे नाही, याबद्दल मला वाईट वाटते. मी मरतो याबद्दल मला वाईट वाटत नाही, परंतु मी आपल्या देशाला स्वतंत्रता मिळालेली पाहण्याला जिवंत राहत नाहीं, याबद्दल मला अतिशय वाईट वाटते ! आणि एवढ्याचसाठी जे माझ्या पाठीमागे जिवंत राहत आहेत, त्यांच्याबद्दल मला मोठा हेवा वाटतो. मी पुष्कळ वर्षे जगलों, परंतु आता देशाची स्वतंत्रता पाहिल्यावाचून मरतो ! असल्या दीर्घ आयुष्याचा काय उपयोग ? ज्या दीर्घ आयुष्याने जन्मास येऊन पाहण्यासारखी स्वातंत्र्य ही वस्तु पाहिली नाही, ते दीर्घ आयुष्य म्हणजे निवळ काळाचा अपव्यय होय. तसले आयुष्य मंला नको. मला आणखी कांही दिवस जगावयाला पाहिजे होतें. परंतु ते केवळ का. नि. नि. ७—९

जिवंत राहण्यासाठी नको; तर आपल्या देशाचें स्वातंत्र्य या डोळ्यांनी पाहण्यासाठी मला जगावयाला पाहिजे होतें. आपल्या या भरतवर्षातील गोब्राह्मण सुखी झालेले, आपल्या देवळांवरून मशिदीचे घुमट ढांसळलेले, आपल्या किल्ल्यांवरून आपली निशाणे उभारलेली, आपल्या संस्थानांच्या गाद्यांवरून आपले राजे बसलेले, आपले सर्व देशवांघव सुखी आणि संतुष्ट झालेले, आणि आपल्या मातृभूमीच्या निटिलप्रदेशी स्वातंत्र्याचा सौभाग्यतिलक लागलेला माझ्या दृष्टीस पडल्यानंतर लागलीच त्याच्या दुसऱ्या दिवशी मृत्यूचे दूत माझे पुढें येऊन उभे राहतील आणि मला 'चल' म्हणून म्हणतील, तर मी त्यांच्यापाशीं त्यानंतर एका क्षणाचीही फुरसत मागितली नसती. मग मीं या लोकातून मोठ्या आनंदानें प्रयाण केलें असतें. तेथपर्यंत मला मुदत पाहिजे होती. पण ती मुदत मला कोण देणार ! मनुष्यांनी शंभर वर्षांच्या वर जगतांच कामा नये, असा ईश्वरानें विनाकारण कडक नियम करून ठेविला आहे ! मी शंभर वर्षें जगलों खरा, परंतु तीं शंभर वर्षें मीं परतंत्रतेचें दुःख पाहण्यामध्ये फुकट दवडलों. आणि स्वतंत्रतेचें सुख पाहण्याकरिता त्यांपैकीं एक क्षणही मीं वगळून ठेविला नाही ! सर्व आयुष्य व्यर्थ गेले ! डोळ्यानी, देवानें तुमच्यामध्ये पाहण्याची शक्ति दिली होती; परंतु या जगांत येऊन पाहण्यासारखें जें आपल्या देशाचें स्वातंत्र्य तें पाहिल्यावाचून तुम्ही चाललां ! असो. डोळ्यांची शक्ति गेली तर गेली पण आपला देश स्वतंत्र करण्यासाठीं अमक्या अमक्यानीं अमक्या ठिकाणीं प्रयत्न केला, त्यांत त्यांना जय आला, आणि आपल्या देशाला स्वातंत्र्य प्राप्त झालें, अशी निदान आनंददायक बातमी तरी माझे प्राणोत्क्रमण होण्याच्या पूर्वी माझ्या कानावर कोणी आणून घालील काय ? पण तिचा तरी काय उपयोग ! कारण, कानांमध्ये ऐकण्याचीही शक्ति उरली नाही. सर्व इंद्रियें विगलित झालीं आहेत ! यांचा आपल्या देशाच्या स्वतंत्रतेच्या कामी कांहीं तरी उपयोग व्हावा, म्हणून मीं हीं सगळीं इंद्रियें लहानपणापासून पोसलीं. परंतु तीं एखाद्या कृतघ्न माणसाप्रमाणें मला कांहींच फळ न दाखवितां निघून चाललीं ! शत्रूंवर प्रहार करतील म्हणून मीं हाताचे स्नायु घटविले आणि शत्रूंचा पाठलाग करतील म्हणून मीं पायांची बडदास्त ठेविली ! पण त्या हातापायांच्या आतां अगदी काळ्या होऊन गेल्या आहेत. त्यांच्यां हातून

आतां स्वदेशाची सेवा काय घडणार ! सर्व कर्मेंद्रियांनी आणि ज्ञानेन्द्रियांनी शौथिल्याचा स्वीकार केला आहे. फक्त एक मनानें मात्र माझ्यापार्शी दगलवाजी केली नाही. आपल्या देशाच्या स्वतंत्रतेसंबंधानें लहानपणापासून माझे जे विचार होते, ते सर्व या एकट्या मनानें मात्र अजूनपर्यंत शाबूत ठेविले आहेत. आणि जर आपल्या धर्मातील पुनर्जन्माचें मत खरें असेल, आणि जर या जन्मीच्या संस्कारानें परिष्कृत अशा मनानें युक्त झालेला लिंगदेह एका शरीरांतून दुसऱ्या शरीरांत प्रवेश करतो हें खरें असेल, तर माझे हे सगळे विचार हें माझें मन माझ्या पुढल्या जन्मांमध्येही जसेच्या तसे माझ्या स्वाधीन करील, यांत शंका नाही. आपल्या देशाच्या स्वातंत्र्यप्राप्तीच्या कामी आपला देह शिजावा अशी माझी इच्छा होती खरी; परंतु आतांच्या स्थितीतील ही माझी इद्रियें त्या पराक्रमाच्या कामाला अगदीं निरुपयोगी आहेत. हीं साधनें योजावीं म्हणून मीं मनात योजिलें होतें खरें; परंतु एखादा चाकू बोथट झाल्यामुळें त्यानें एखादी काठी तुटली नाही, तर तो टाकून देऊन लोक दुसरा घेतात, तशीं हीं माझा इन्द्रियरूप साधनें त्या महत्कार्याला बोथट झालीं असलीं, तर हीं टाकून दुसरीं घेण्याला काय प्रत्यवाय आहे ? इन्द्रियरूप दुसरीं साधनें मीं घेतलीं म्हणून मी बदलतो असें नाही. मी एकच आहे. तेव्हा आपल्या देशाच्या स्वतंत्रतेचा हृदनिश्चय कायम ठेवून मरणें म्हणजे मरणें नव्हे, तर इष्ट कार्याला निरुपयोगी झालेलीं साधनें फेंकून देऊन इन्द्रियरूपानें दुसरीं सामर्थ्ययुक्त साधनें घेऊन येऊन फिरून त्याच प्रयत्नाला लागणें होय ! एक जोडा शिजला तर आपण दुसरा घेतो, आणि एक अंगरखा फाटला तर आपण दुसरा शिवतो. तर मग हीं जीर्ण झालेलीं उपकरणें टाकून नवीन घेण्याला मला जेथें आनंद वाटावा, तेथें मी दुःख कां बरें मानून घेत आहे ? जीर्णापेक्षां नवीन साधनांनीं जर एखादें काम जास्त चांगलें होण्याचा संभव आहे, तर आपल्या देशाच्या स्वतंत्रतेच्या कामी आपल्याला नवीन साधनें मिळत आहेत, याबद्दल मीं आनंदच मानला पाहिजे. जोंपर्यंत मनामध्ये स्वदेशभक्तीचे एकच विचार कायम आहेत, तोंपर्यंत साधनसामग्री बदलल्यानें कोणीही आत्मा बदलणार नाही. अशा हृदतर कल्याणमध्ये मरणें, म्हणजे फक्त जुनीं साधनें टाकून नवीन साधनें आपल्याकरितां एकच भर जाण्यासारखें आहे. नवीन अंगरखा मिळणार

शिंप्याचें दुकान आपल्याला दिसतें, तसें जर आपल्याला तें नवीन देहरूपी वस्त्र देणाऱ्या शिंप्याचें घर दिसतें, तर मग कांहींच पंचार्हत नव्हती. परंतु तें दिसत नाही ! आणि म्हणून तर सगळा घोंटाळा ! सगळे ब्रह्मज्ञानाचे आणि तत्त्वज्ञानाचे सिद्धांत मानवी युक्तीनें सप्रमण सिद्ध करून दाखविल्यानंतरही तत्त्ववेत्त्यांना व्यामोह उत्पन्न झालेले आहेत. आणि आपण जें सिद्ध करून दाखविलें, तसेंच मरणानंतरच्या अदृश्य सृष्टीमध्ये होत असेल काय असे संशयमूलक प्रश्न त्यांनीं आपल्या मनाला विचारलेले आहेत. दुसऱ्यांना त्यांनीं जें निश्चयात्मक सांगितलें त्याच्याबद्दल त्यांच्या मनात श्वणोक्षणीं संदेह उद्भवत असतात. कारण, तत्त्ववेत्ते झाले तरी मरणाच्या आधीं ते वैतरणी नदीच्या पलीकडे जाऊं शकत नाहीत आणि मरणानंतर ते त्या नदीच्या अलीकडे येऊं शकत नाहीत. अशा अवस्थेंत मरणोत्तर स्थितीबद्दल व्यर्थ वल्गना करीत बसण्यात काय अर्थ आहे ? ' भस्मीभूतस्य देहस्य पुनरागमनं कुतः ' हें जें चार्वाकांनीं म्हटलें आहे, त्याचप्रमाणें जर कदाचित् स्थिति असेल, आणि देहाबरोबर जर त्यातील आत्मा आणि आत्म्याच्या अनंत वासना ह्याही भस्मच होऊन जात असतील, जर अजरामर जीव लाकडाचें खाद्य असेल, आणि उत्तम दृढ विचाराची गोवण्यांनीं राख होत असेल, तर मग काय ! मग मात्र माझा हिंदुस्थान देश, माझी जन्मभूमि, माझी देशभक्ति, आणि ह्या माझ्या देशाची स्वतंत्रता, ह्या सगळ्याची कथा मला येथेंच संपली ! पण असे नसलें पाहिजे. कारण, असें असेल तर ह्या जगामध्ये जे असंख्य अदृष्ट संबंध प्रत्यही आपल्या अनुभवाला येतात, त्याची उपपत्ति काय ? ह्या कल्पनेनें आणि ह्या घातुक संशयाने जग अगदीं संकुचित होऊं लागेल आणि कालाची मर्यादा अगदीं आखूड होईल. शिवाय तारुण्यांत तत्त्वज्ञानाचा दुरून विचार करणारापेक्षां आसन्नमरण झालेल्या साध्या मनुष्यांनाही तत्त्वज्ञान जास्त दिसतें. मी आता जगाच्या एका काठावर येऊन ठेपलों आहे. येथून मी जें दुसरें पाऊल टाकीन तें माझें पाऊल परलोकांत पडणार. या लोकींचा कच्चा माल परलोकीं पाठविण्याची उतारपेठ जी मरणभूमि तिच्या जवळ मी येऊन पोहोंचलों आहे. येथून पलीकडची जी काहीं स्थिति मला अंधकपर्णे दृग्गोचर होत आहे, तिजवरून पाहतां आत्मा आणि त्याच्या वासना ह्या अविनाशीच असल्या पाहिजेत.

आणि त्यांचा प्रादुर्भाव कोणत्या तरी पोषाखामध्ये फिरून झालाच पाहिजे परंतु आपल्या आत्म्याला आणि वासनाना कोणता पोषाख मिळेल याबद्दलही फिरून संशय आहेच ! हे परमेश्वरा, माझ्या कर्मानुसार मला कोणताहि जन्म मिळो, परंतु त्या जन्मांत माझा या देशाच्या स्वातंत्र्याच्या कार्मी कांहीं तरी उपयोग होईल, एवढी मजवर कृपा असावी. मला जर मनुष्यजन्म द्यावयाचा असेल, तर माझ्या शत्रूंच्या वेतनावर वरिष्ठ होऊन त्याच्या तैनातीला राहणाऱ्या मनुष्याचा जन्म न देतां, प्रत्यक्ष देशसेवेमध्ये माझा देह झिजेल, असा कांहीं तरी जन्म मला द्यावा. परंतु मनुष्यजन्म मिळविण्याइतकी माझी पुण्याई नसेल, आणि इतर कोटींमध्ये माझा संभव होईल, तर तेथेही माझा देह स्वतंत्रतेच्या कार्मी उपयोगी पडण्याचा प्रसंग फुकट न जावा. मला जर अश्वचा जन्म मिळेल, तर जे देशभक्त घोडेस्वार शत्रूंचा पाठलाग करतील, त्यांना आपल्या पाठीवर वाहून नेण्याची तरी निदान मला संधि मिळावी. तिर्यग्योनीमध्ये मला जन्म मिळाल्यास त्यात, हे परमेश्वरा, मला खबूतराचा तरी जन्म दे; म्हणजे आपल्या देशभक्तांच्या एका छावणीतील बातमी दुसऱ्या छावणीमध्ये पोंचविण्याच्या कार्मी तरी मी आपला देह झिजवीन ! मला वृक्षवर्गामध्ये ढकलून द्यावयाचें असेल, तर ज्या वृक्षापासून निशाणाच्या काठ्या करितात, त्या वृक्षाचा तरी, हे परमेश्वरा, मला जन्म दे; म्हणजे माझ्या देशवांधवांनीं शत्रूपासून जिंकून परत घेतलेल्या किल्ल्यांचे तटावर आपल्या देशाची स्वतंत्रता आणि देशवांधवाची विजयश्री व्यक्त करी मी आनंदानें डुलत उभा राहीन. हे देवा, मला जर त्रीहियवादिकांच्या जन्मास घालावें असें तुझ्या मनास आलें, तर जेथें मी सोन्यासारखें अन्न म्हणून पोटात शिरेन आणि केवळ विष्टा म्हणून बाहेर पडेन, अशा एकाद्या देश-द्रोह्याच्या देशद्रोहानें इनाम मिळविलेल्या शेतांत तूं माझ्या आत्म्याला निष्ठुरपणानें फेकूं नको, तर गरीब आणि सदाचरणी अशा एखाद्या शेतकऱ्याच्या शेतामध्ये तूं मला जन्म दे, म्हणजे मी त्याच्या भुकेलेल्या मुलावाढांना संतोष देईन, त्याच्यावरील शेतसाऱ्यांचे ओझे हलकें करीन आणि मग तेथून निघून ज्याचें अंतःकरण स्वदेशाच्या स्वतंत्रतेसाठीं खरोखर हळहळत असेल, अशा एखाद्या स्वदेशभक्त योद्ध्याच्या शरीरामध्ये शिरून मी तेथें उत्तम रक्त होऊन बसेन, आणि जरूर लागेल तेव्हां तेथून निघून मी आपल्या देशाच्या स्वतंत्र-तेच्या लढाईत सज्जरांगणावर पतन पावण्यालाही मोठ्या आनंदानें तयार होईन.

दगडाचा जन्म हा सर्वांमध्ये अधम होय हें खरें, परंतु आपल्या देशाच्या संरक्षणाच्या किल्ल्याच्या भिंतीमध्ये बसणाऱ्या आणि तेथें बसून शत्रूंच्या गोळ्यांचा प्रतिकार करणाऱ्या अशा एखाद्या भाग्यवान् देशभक्त दगडाचा जन्म जर, हे परमेश्वरा, तुझ्या कोषामध्ये शिल्लक असेल, तर तो दगडाचा जन्मही मी मोठ्या आनंदानें पत्करीन. कारण, अतिशय मोठा मनुष्य होऊन स्वदेशाशी निमकहरामपणा करण्यापेक्षां अतिशय नम्र अशा एखाद्या किल्ल्याच्या भिंतींतील दगडाचा जन्म पत्करून शत्रूपासून स्वदेशाचें संरक्षण करणें, हेंच जास्त चांगलें होय. मुलानो, आपला देश स्वतंत्र झालेला पाहण्याचें माझ्या नशिबीं नाहीं, परंतु तुम्ही तरी ही गोष्ट पाहण्याकरिता जगा. तुम्ही ही गोष्ट पाहिली, म्हणजे ती मी पाहिल्यासारखीच आहे. कारण, तुमचे डोळे हे माझेच डोळे आहेत. माझ्या शरीरातील पाणी त्यांच्यामध्ये खेळत आहे, आणि माझेच विचार त्यांच्यामध्ये प्रतिबिंबित झालेले आहेत. जे स्वदेशाचा उद्धार करतात, आणि त्याला स्वतंत्रता देण्याला आपल्या शौर्यानें आणि बुद्धीनें कारणीभूत होतात, ते फार थोर पुरुष होत. त्यांच्या खाद्याशीं खांदा लावून कूच करणें, हें तर आतां मला अशक्य आहे. परंतु तें नाही तर निदान त्यांचें दर्शन तरी व्हावें, त्यांच्याशीं संभाषणाचा तरी योग यावा न त्यांना अन्नसामग्रीची आणि द्रव्याची मदत करण्याची तरी संधि सांपडावी, अशी माझी फार इच्छा होती. परंतु ती जिवंतपणीं तृप्त होण्याचा योग आला नाही. तेव्हां आतां माझी तुम्हांला शेवटची एवढीच विनंति आहे की, मी मेल्यावर दहनक्रियेनंतर लौकिक रुढीला अनुसरून माझ्या अस्थि कदाचित् काशीस भागीरथीमध्ये टाकण्याकरितां नेण्याविषयी तुम्हांला कोणी सांगतील; परंतु तसें न करितां माझ्या अस्थि अशा कोठें तरी पुरून ठेवा की, आपल्या देशाच्या स्वतंत्रतेच्या लढाया लढण्याकरितां धांवत जाणाऱ्या देशभक्त वीर पुरुषांच्या चरणांचा त्या अस्थींना सहजगत्या स्पर्श व्हावा ! कारण, स्वदेशस्वातंत्र्याच्या पवित्र वाटेमध्ये झिजणाऱ्या चरणांमध्ये जो पावनपणा आहे, तो प्रत्यक्ष भागीरथीच्या उदकामध्येही नसेल ! तसेंच माझ्या श्राद्धादि कृत्यांसाठीं जें अन्न खर्च व्हावयाचें, तें त्या कामीं खर्च न करितां आपल्या देशाच्या स्वतंत्रतेच्या मोहिमेवर निघालेल्या सैन्याला अन्नसामग्री पुरविणाऱ्या सार्वजनिक कोठारामध्ये तें नेऊन द्या; म्हणजे लढाई करून थकलेल्या योद्ध्यांना

त्या अन्नापासून जास्त नेटाने लढण्याला आणि विजयासह स्वातंत्र्य मिळविण्याला जास्त उत्तेजन आल्याने मला जे समाधान होईल, ते तुम्ही गयेस विष्णुपदावर ठेवलेल्या भाताच्या हजारों पिंडांनीही होणार नाही !

अशा प्रकारचे उत्कट देशभक्तीचे प्रेमळ आणि उदात्त उद्गार काढून किंचित् थकवा आल्यामुळे त्या गृहस्थांनी डोळे मिटले आणि ते अंथरुणावर खाली पडले, व तशाच गुंगीमध्ये ते पुढे एक दोन दिवस राहिले पण औषधांचा उपयोग होईना. वैद्यांचा उपाय चालेना. सर्वांचा धीर सुटला. नाडी बंद पडत चालली. आतून श्वास कोंडत आला. आणि 'स्वातंत्र्य !' 'स्वातंत्र्य !' असे शेवटचे उद्गार काढीत त्यांनी अखेरीस प्राण सोडला !

विचारे दुर्दैवी गृहस्थ ! आणखी कांहीं जास्त वर्षे देवाने त्यांना आयुष्य दिले असते तर, महाराष्ट्राला स्वतंत्रता देणाऱ्या श्रीशिवाजीमहाराजांच्या पराक्रमांनी त्यांचे डोळे खात्रीने समाधान पावले असते. कारण, त्यांच्या मरणानंतर पांचच वर्षांनी श्रीशिवाजीमहाराजांचा शिवनेरी किल्ल्यामध्ये जन्म झाला; आणि तेव्हापासून आज तागायत आपल्या हिंदुस्थान देशाचा एक-सारखा उत्कर्षच होत चालला आहे. शिवाजीमहाराजांनी महाराष्ट्राला ज्या स्वतंत्रतेचा लाभ जोडून दिला, त्याच स्वतंत्रतेची एक लाट त्यांच्या वंशजांनी दक्षिणेस कर्नाटक, जिंजी, तंजावरपर्यंत पोहोचविली. आणि त्यांच्या मागून आलेल्या भाऊसाहेब, रघुनाथराव वगैरे मराठे वीरांनी तर त्या स्वतंत्रतेची दुसरी लाट उत्तरेस थेट अटक नदीच्या पाण्याला नेऊन भिडविली. या पेशवाईच्या वेळीं सर्व हिंदुस्थानाला जे एकराष्ट्रीयत्व प्राप्त झाले होते, ते जरी मध्यंतरी किंचित् डळमळत्यासारखे वाटत होते, तरी इल्ली ब्रिटिश साम्राज्याच्या संरक्षक छात्राखाली त्या एकराष्ट्रीयत्वाला फिरून जोर येऊं लागला आहे. इल्ली हिंदुस्थानचे सर्व जातीचे लोक एकत्र झाले आहेत; विद्याभिवृद्धि होत चालली आहे; आगगाढ्या आणि तारायंत्रे दिवसेंदिवस वाढत आहेत; हिंदुस्थानच्या व्यापाराची कमान चढती आहे; हिंदुस्थानची सैन्ये दख्खी, बोअर, सोमाली, चिनी, तिबेटी, वगैरे लोकांवर विजय मिळवीत आहेत; हिंदुस्थानचे उत्पन्न अब्जांच्याहीवर धांव घेत चालले आहे; आणि हिंदुस्थानची भरभराट झळिणारे वरील पैठणकर गृहस्थ पुढील सालअखेर हिंदुस्थानची तिजोरी मोजण्यास आले, तर त्यांना तिजोरीमध्ये १,३५,५७,००० रुपये शिल्लक पडलेले

मोजावयाला सांपडतील असा अंदाज आहे. याच्यापेक्षां आणखी हिंदुस्थानची भरभराट ती त्यांना काय पाहिजे ? सालिना जवळ जवळ दीड कोटीची अतर्क्य शिल्पक त्यांच्या कधी स्वप्नांतहि आली नसेल ! तरी अजून हिंदुस्थानला जे उत्तम वरिष्ठ हक्क ते मिळावयाचेच आहेत ! तोंच हिंदुस्थानची जर इतकी भरभराट आहे, तर ते हक्क प्रत्यक्ष जेव्हां कधी मिळतील, तेव्हां हिंदुस्थानची किती भरभराट होईल, आणि तो जगांतील किती देशांना मार्गे टाकील, याची कल्पनाही करणे कठीण आहे !

एम्. डी. प्लेहवे : : १९

काळ : अग्रलेख, ता. २-९-१९०४

● मूळ लेखास मथळा नाही. कर्शन यांची व्हाइसरॉय म्हणून फेरनेमणूक व्हावी अशी स्वटपट सुरू झाली होती. प्लेहवे यांच्या दुष्कृत्यांनंतर कर्शनच्या अन्यायांचें वर्णन करून दुसऱ्या स्फुटात काळ-कर्यांनी विचारलें की, अशा लाटाचें पुनरागमन सहन करण्याला हिंदुस्थानच्या लोकांची कसे तयार व्हावे ? टाइम्सचें या लेखाचें व काळांतील आणखी कांहीं लेखांचीं भाषांतरे छापून प्रचार सुरू केल

कीं, कर्षनच्या खुनाला काळकर्त्यांनीं चियावणी दिली आहे, म्हणून त्यांजवर सरकारने खटला करावा. टाईम्सचा इषारा म्हणजे जवळ जवळ सरकारचें मत अशी तेव्हां परिस्थिति होती. राज्यकर्त्यांच्या कानाशीं भिडणाऱ्या या नृपांगणगत खलाचा डाव हाणून पाडण्यासाठीं टिळकांनीं ता. २७।९।१९०४ च्या अंकांत “ मराठी आणि इंग्रजी काळ ” हा सणसणीत लेख लिहिला व टाईम्स या अँग्लो इंडियनच्या कुलंग्या कुत्र्याची लुच्चेगिरी उघड केली. हिंडमन यांनीं जस्टिस पत्रांत लिहिलेला लेख व काळकर्त्यांचा लेख हेही या अंकात छापले होते. हिंडमन यांचा लेख काळकर्त्यांच्या लेखापेक्षा अधिक कडक आहे असें दाखवून आणि दोन्ही लेखांची व परिस्थितीची चर्चा करून टिळकांनीं बजावलें की, सरकारने स्वतंत्र लोकमत समजावून घ्यावें आणि दडपशाही करूं नये. कोणत्याही कारणामुळे असो, त्यावेळीं काळ पत्रावर खटला झाला नाहीं.

एम. डी. प्रेहवे याचा खून करणाराबद्दलची हकीकत मागील अंकीं दिलेलीच आहे. मी तुम्हाला आमच्या गुप्त कटाबद्दलची कांहीं माहिती सांगणार नाहीं, असें त्यानें पोलिसांना निखून सांगितलें होतें. परंतु तो खुनी मनुष्य जरी त्या खुनाबद्दलची हकीकत सांगण्याला तयार नव्हता, तरी खून हा कधीं तरी बाहेर पडल्यावांचून रहावयाचा नाहीं. सूर्यप्रकाशामध्ये अंधकार दडून बसूं शकणार नाहीं, त्याप्रमाणेंच या जगाच्या रचनेमध्ये आणि व्यवस्थेमध्ये खून कधीं दडून बसणार नाहीं. पोलीस लोक आम्हीं खून शोधून काढला म्हणून वल्गना करित असतात; पण ती व्यर्थ आहे. केव्हांना केव्हां तरी आणि कसाना कसा तरी खून उघडकीस आला पाहिजे, हा सृष्टीचा नियमच आहे. तो हुडकून काढण्याला पोलिसांची आवश्यकता नाहीं. त्या सृष्टीच्या नियमाप्रमाणें या खुनाचीही हकीकत हळूहळू बाहेर येऊं लागली आहे. ती हकीकत आम्ही येथें देत आहों, याचें कारण असें कीं, त्यांत एक प्रकारचें शिक्षण आहे. जगांतील प्रत्येक म्याजिस्ट्रेटाच्या पुढें नित्यशः जे शेकडों खुनांचे खटले येत असतात, त्यांतले हे खून नव्वेत. विनबुचाच्या लक्षावधि कातड्याच्या बाटल्यांतून जो वारा नेहमीं जात असतो आणि येत असतो, तशा प्रकारचें हें वाऱ्याचें निर्याण नव्वे. जेव्हां राजे किंवा त्यांचे मोठाले अधिकारी यांचे

खून होतात, तेव्हां सर्व जग क्षणभर आपले क्रमिक उद्योग बंद ठेवून या गोष्टीचा विचार करू लागते. आकाशाच्या पोटांतून एखादा धूमकेतु बाहेर आला असता किंवा पृथ्वीचे हृदय काढून त्यांतून ज्वालामुखीच्या रूपाने तिच्या शोकाची एखादी ज्वाला बाहेर पडू लागली असता ज्याप्रमाणे सर्व आश्चर्यचकित होतात, त्याप्रमाणेच असले खून झाले म्हणजे लोकांची मनोवृत्ति थक होऊन जाते. हे काय झाले, म्हणून लोक एकमेकांना विचारतात, आणि यात ईश्वराचा काय हेतु असला पाहिजे याबद्दल विचारी लोक आपली तर्कांची इमारत उभारीत असतात. असले खून हे इतर खुनांप्रमाणे सोने, रुपे, हिरेमाणके, वगैरे एक प्रकारची माती आणि दगड याच्यासारख्या क्षुद्र वस्तूच्या अभिलाषासाठी केलेले नसतात. किंवा व्यक्तींच्या परस्पर द्वेषासाठी आणि वैमनस्यासाठी घडवून आणिलेले नसतात. जग हे जे परमेश्वराचे विराट शरीर, ते सर्व शरीर दोषी संसर्गाने येथून तेथून नासून जाऊ नये म्हणून आपल्या विषाने त्या शरीरांतील बाकीच्या अवयवांना असह्य वेदना देणारा असा जो अवयव, तोच छाटला जावा, असा असल्या कृत्यातील उदात्त हेतु असतो. परमेश्वराच्या विराट शरीराला अपकार झाला असता त्याला उपकार करण्याचा हा एक वैयक्तीय उपाय आहे. जेव्हा सर्व बड्या लोकांचे कान नाच, तमाशे आणि गाणी यांनीं बघिर झालेले असतात, आणि गरिबांचीं गाव्हाणीं ऐकण्याला कोणालाच सवड नसते, त्या वेळीं सगळ्या जगाच्या कानठळ्या बसून जातील, अशी जुलमाने गांजलेल्या लोकांची ही भयंकर किंकाळी होय. यांत झाकून ठेवावयाचे असे कांहीच नसते. असलीं कृत्ये जगाच्या कल्याणासाठी असतात, आणि तीं करतांना जरी गुप्त असली तरी तीं केल्यावर प्रांजलपणे सर्व जगाच्या पुढे ठेवण्यांत येतात.

आणि तशाच प्रकारचे वर्तन रशियांतील राज्यक्रांतिकारक सोशियॅलिस्ट लोकांच्या सेंट्रल कमिटीने केले आहे. एम्. डी. ग्रेहवे याच्या खुनाच्या सत्कर्माबद्दल आपण सर्व प्रकारे जबाबदार आहो असे जगाला जाहीर करण्याकरितां ही कमिटी पुढे आली आहे. एम्. डी. ग्रेहवे यांच्यापूर्वीचे त्यांच्या जागेवरील प्रधान, एम्. सीपिअॅजिन, यांचाही अशाच रीतीने खून झालेला होता. परंतु त्यांना गोळी घालून मारण्यांत आले होते, म्हणून त्याबद्दल फारसा गवगवा झाला नाही. परंतु जास्त महत्त्वाचा राजा असला

म्हणजे त्याच्या सन्मानार्थ जास्त दारुगोळ्याची सलामी दिली जाते, त्याप्रमाणे एम्. डी. प्रेहवे यांनी जास्त जुलूम केले होते म्हणूनच की काय कोण जाणें, रशियातील सोशियॅलिस्ट लोकांकडून त्यांना रिहॉल्ड-रच्या लहानशा गोळीच्याऐवजी एका मोठ्या कुलपी गोळ्याचा सन्मान देण्यात आला. तो गोळा फुटताक्षणीच एम्. डी. प्रेहवे आणि त्यांच्या आसपासची नऊ माणसे एकदम जगातून नाहीशी झाली. दाण्याबरोबर खडेही चिरडून गेले ! एम्. डी. प्रेहवे हे ज्या गाडीत बसले असतां हा बार उडाला, ती गाडी छिन्नविच्छिन्न झाल्यावर कशी दिसत होती, याचें चित्र एका वर्तमानपत्रानें दिलें आहे. तें पाहिलें म्हणजे परमेश्वराच्या न्यायीपणावर न उभारलेलें ऐहिक वैभव कसें छिन्नविच्छिन्न होतें, याचें चित्र डोळ्यापुढें मूर्तिमंत उभें रहातें. अशा छिन्नविच्छिन्न झालेल्या गाड्या पृथ्वीच्या पाठीवर कितीतरी असतील ! तरीही पण आपल्या जुलमी गाड्यांत बसून त्यांच्या चाकाखाली दुबळ्या लोकाना चिरडणारे जुलमी राजे आणि प्रधान अजूनही जगामध्ये आहेतच ! दुसऱ्याला लागलेल्या ठेचेनें शहाणे न होतां सर्वजण आपल्या स्वतःला ठेच लागण्यासाठीं थावून बसले आहेत. वर निर्दिष्ट केलेल्या सेटल कमेटीनें एक जाहीरनामा प्रसिद्ध करून त्यांत एम्. डी. प्रेहवे यांना मारणें का भाग पडलें, याबद्दलचीं कारणें सविस्तर दिली आहेत. ते म्हणतात की, एम्. डी. प्रेहवे यांनीं बीस वर्षांपूर्वीं आमच्यापैकीं कित्येक लोकाना तुरुंगात टाकिलें, आणि तेथें त्यांचे हतके कांहीं विलक्षण हाल करण्यात आले की, त्यातील कित्येकांना वेड लागून ते मरण पावले, व नरकलोकपेक्षाही जास्त दुःसह यातना त्यांना तेथें सोसाव्या लागल्या. ह्यांनीं हातात सत्ता येतांच रशियातील कारागीर आणि शेतकरी लोक ह्यांना कधीं कोणीं ऐकिले नाहीं, अशा रीतीनें छळण्याचा क्रम सुरू केला व ह्या जुलमाकडे लोकांचें विशेष लक्ष न लागतां तें दुसरीकडे वेधून जावें म्हणून ह्यांनीं झारचें मन वळवून जपानशीं लढाई सुरू केली. ह्या त्यांच्या कृत्यामुळे सर्व रशियावर मोठें संकट ओढवलें आहे व रशियांतील लक्षावधि तरुण लोक त्यांच्या ह्या कृत्याला बळी पडत आहेत, आणि सर्व रशियन लोकांच्या निदळच्या घामाचा मूर्तिमंत घनीभाव असे कोट्यवधि रूबल्स (रशियन नाणें) उधळले जात आहेत. जे जुलूम ऐकले असतां अंगावर शहारे

येतील, अशा प्रकारच्या जुलुमांनी त्यांनी सर्व लोकांना त्रासवून सोडले. स्वदेश, स्वदेशबांधव, सुधारणा आणि मानवी प्राणी ह्यांच्याविरुद्ध एम्. डी. फ्रेडचे ह्यांनी इतके अन्याय केले की, त्यांना मारणें मागच पडले. रशियाच्या स्वतंत्रतेकरितां आणि तेथील शारच्या वर्चस्वाचा नाश करण्याकरितां जे झटत होते, त्या लोकांना त्यांनी छळले, म्हणून अशा परिणामाला गोष्ट आली. सदर जाहीरनाम्याच्या शेवटीं असे सांगण्यांत आले आहे की, जेथें लोकांना स्वतंत्रता आहे, त्या देशांतून असल्या उपायांची योजना करणें हें अगदीं गैर आहे. पणु जेथें राजकीय विषयांवर उघड रीतीने चर्चा करण्याची सुद्धा परवानगी नाही, जेथें तक्रारीची दाद लागत नाही आणि जेथें जुलमाचा अंमल जारीनें चालू आहे, अशा रशियामध्ये जुलमाच्या जबरदस्तीला राज्यक्रांतीच्या हक्कांचे आळा घातला पाहिजे. याच्याशिवाय दुसरी तोड नाही. कोणत्याही देशांतील लोकांचे विचार इतक्या थराला येऊन पोहचण्याला तेथें खरोखरच जुलमाची परमावधि झालेली असली पाहिजे. असल्या लोकांच्या प्रयत्नांना—ह्या जगात जगण्यासाठीं घडपडणाऱ्या लोकांच्या प्रयत्नांना—जे नावें ठेवतात त्यांना जुलमाचें आणि पतंत्रतेचें दुःख काय आहे, हें माहीत नसावें असें दिसतें. रशियामध्ये इतर ठिकाणीही पुष्कळ अस्वस्थता माजलेली आहे. मध्यम स्थितींतील लोकांमध्ये राज्यक्रांतीची तत्वे खळबळ करून सोडीत आहेत, आणि मँचूरियांतील रशियाच्या पराभवांनीं तर ह्या राज्यक्रांतीच्या आगीमध्ये तेलच ओतल्यासारखें होत आहे. सेंटपीटर्सबर्ग येथील वर्क शॉप्समधील लोकांत तर ही राज्यक्रांतीची तत्वे फारच फैलावत चालली आहेत. ओडेसा येथील लोक अतिशय खवळून गेलेले आहेत. रिगा हें शहर तर बंडाच्याच स्थितीमध्ये आहे, असे म्हणण्यास हरकत नाही. अशा रीतीने रशियामध्ये जिकडे तिकडे अगदीं विलक्षण अवस्था माजून राहिलेली आहे.

येणेंप्रमाणें वरील अध्यायामध्ये एम्. डी. फ्रेडचे ह्यांचें आख्यान समाप्त झालें. आतां आपण आपल्या कर्जनसाहेबांच्या आख्यानाकडे वळूं. येथपर्यंत आपण एम्. डी-फ्रेडचे यांचे गुणानुवाद श्रवण केले; आतां आपण लॉर्ड कर्जन यांच्या कीर्तिप्रवादनें आपले कर्ण पवित्र करून घेऊं. इंडिया नामक साम्राज्यिकपत्रांमध्ये कोणी 'इंडियन' या सहीने कर्जनसाहेबांना लखोड्यांत घातल्याचून एक पत्र पाठविलें आहे. तें उघडें पत्र कोणीही पहावें. त्या

‘इंडियन’च्या पत्रामध्ये पाहिले असतां कर्जनसाहेबांचे सर्व गुण एखाद्या प्रभावळीत एकत्र माडल्याप्रमाणे दृष्टीस पडतात. हे पत्र म्हणजे कर्जनसाहेबांच्या सत्कृत्यांची एक सद्सन्नामावळीच होय. पाच वर्षांच्या अल्प अवधीमध्ये कर्जनसाहेबांनी जीं अनेक सत्कृत्ये केलीं, त्यांचें सविस्तर संकीर्तन या पत्रामध्ये केलेलें आहे. ह्या पत्रांत बऱ्याच स्पष्टोक्तीचें अवलंबन केलें आहे, व त्याबद्दल क्षमा असावी, म्हणून व्हाइसरॉय साहेबांची प्रार्थना केली आहे. हा सर्व प्राथमिक व औपचारिक विधि झाल्यानंतर ‘इंडियना’ ने कर्जनसाहेबांची पूजा बाधण्याला सुरुवात केली आहे. हिंदुस्थानच्या व्हाइसरॉयामध्ये वाईटपणात पहिला नंबर कोण पटकाविणार याबद्दल, कर्जनसाहेब, आपण येण्याच्या पूर्वी लार्ड लिटन आणि एल्विन यांच्यामध्ये चढाओढ चालली होती. परंतु आपल्या हिंदुस्थानातील पाच वर्षांच्या कारकीर्दीनंतर ते चुकीच्या आणि जुलमाच्या राज्यपद्धतीचे दोषेही पुरस्कर्ते व्हाइसरॉय मागे सरून, ते ज्या जागेसाठी भाडत होते, ती जागा त्यांनी मुकाट्याने बहुमानपुरस्सर आपल्या हवाली केली आहे ! हिंदु, मुसलमान वगैरे हिंदुस्थानात ज्या अनेक जाती आहेत, त्या सर्वांना निःपक्षपातानें वागविणे हे हिंदुस्थानच्या व्हाइसरॉयाचे मुख्य कर्तव्यकर्म आहे. त्याप्रमाणें आपल्या राज्यातील राजकीय हक्क आणि मोठमोठी हुद्याची कामे हिंदु व मुसलमान ह्या दोघानाही सारखीच द्यावयाचीं नाहींत असे धोरण ठेवण्यामध्ये आपण जो निःक्षपातीपणा दाखविला आहे तो खरोखर वर्णनीय आहे. परंतु याशिवाय आपल्या निःपक्षपातीपणाचें दुसरें एखादे उदाहरण कोणाला क्वचितच माहीत असेल. भाषण आणि कृति यांच्यामध्ये कधीही मेळ ठेवावयाचा नाहीं, हे व्रत चालविण्यामध्ये आपण दाखविलेला करारीपणा प्रशंसनीय आहे. हिंदुस्थानातील सुशिक्षित लोकांना तर आपण फारच वाईट रीतीने वागविलें आहे ! आणि पाथोनियर, टाहम्स ऑफ इंडिया किंवा इंग्लिशमन ह्या वर्तमानपत्रातून जशी नेटिव सुशिक्षिताची झाडणी केलेली असते, तशा धर्तीवर आपण सुशिक्षिताच्या संबंधानें बोलण्याचा रोख ठेविलेला होता; व खेड्यातील लोकांच्या स्थितीचें परीक्षण करण्याविषयीचीही विनंति आपण मान्य केली नाहीं. असें असतां, महाराज, पाच वर्षांची आपली मुदत संपल्यानंतर आपण फिरून हिंदुस्थानामध्ये यावे, अशी आपल्या हातून कोणती ‘महत्कृत्ये’ झालेली आहेत ! तिबेटवर विनाकारण मोहीम पाठविली ही तर

आपल्या हातून मोठीच चूक झाली आहे. निरुपद्रवी तिबेटी लोकांवर जी ही मोहीम पाठविण्यांत आली आहे, तिचे भयंकर परिणाम आपल्या पाठीमागून येणाऱ्या अनेक व्हाइसरॉयांना सोसावे लागणार आहेत. आपण इराणच्या आखातामध्ये राजकीय थाटानें भिरविण्याकरितां गेलां होतां, ही गोष्ट हिंदुस्थानांतील लोकांना आवडली, असें आपल्याला वाटतें काय ? इराणच्या आखाताची काळजी घेणें, हें ब्रिटिश फॉरेन आफिसचें काम आहे, किंवा हिंदुस्थानच्या व्हाइसरॉयाचें काम आहे ? लॉर्ड नार्थब्रुक किंवा लॉर्ड रिपन हे जर हिंदुस्थानचे व्हाइसरॉय असते, तर त्यांनीं दिल्लीच्या तमाशामध्ये हिंदुस्थानचे इतके पैसे अशा रीतीनें उधळले असते काय ? आणि उपाशी मरणाऱ्या लोकांच्या पैशावर असल्या डामडौलाच्या हत्तीच्या भिरवणुकी काढल्या असल्या काय ? हिंदुस्थानचे नेटिव राजे हे आपल्या बरोबरीचे आहेत असें तुम्ही आपल्या भाषणांमध्ये भासविलें. परंतु वास्तविक त्यांना आपण किती वार्डट रीतीनें वागविलें ! दिल्लीदरबारच्या वेळीं त्यांचे अनेक वेळां अपमान झाले. आपल्या बरोबरीच्या हिंदुस्थानांतील राजांना हिंदुस्थान सोडून बाहेर जावयाचें असलें, तर त्या आपल्या बरोबरीच्या राजांना आपली परवानगी लागावी ! मल्हारराव गायकवाडाच्या वेळीं नार्थब्रुक साहेबांनीं जशी उघड चौकशी करविली, तशी काहीं एक चौकशी न करता आपण आपल्या बरोबरीच्या नेटिव राजांना पदच्युत केलें ! हैद्राबादच्या निजामापासून गोड गोड बोलून व्हाड प्रांत उपटला, आणि त्याच्या मोबदला त्यांना G. C. B. ही पदवी दिली ! हैद्राबादेस ह्या आपल्या पदवीचा अर्थ लोक काय करतात, हें आपल्याला माहित आहे काय ? G. C. B. म्हणजे ' Gave Curzon Berar ' असा त्यांचा अर्थ आहे. परंतु आपण हिंदुस्थानांतील राजांनाच वार्डट रीतीनें वागवून थांबला नाही. हिंदुस्थानांतील लोकांच्याही डोक्यावरून आपण हात फिरविला आहे. प्रेम अँक्ट आणि युनिव्हर्सिटी बिल हीं याचीं स्पष्ट उदाहरणें आहेत. नेटिवाना मोठ्या जागा न देण्याबद्दल आपला कटाक्ष आहेच. अशी स्थिति असताना आपण फिरून व्हाइसरॉय होऊन येणार, ही गोष्ट सहन करण्याला हिंदुस्थानांतील लोकांनीं कसे तयार व्हावे ? महाराज, हिंदुस्थानांतील उपाशी मरणाऱ्या लोकाकरितां आपण काय केले आहे ? आपल्या पांच वर्षांच्या कारकीर्दीत दोन वेळां भयंकर दुष्काळ

पडले, व त्यामुळे कोट्यवधि लोक मरण पावले. दारिद्र्य हे दुष्काळांचे खरे कारण होय, म्हणून आतां सर्वांचे मत झालेले आहे. त्या दारिद्र्याच्या निवारणासाठीं आपण काय केले ? जमाखर्चाच्या खर्च्यांत शिल्पक असतांनाही आपण कर कमी केले नाहीत, किंवा फॅमिन कमिशनच्या उपयुक्त सूचना अमलांत आणिल्या नाहीत. आपण कलकत्ता आणि मद्रास येथील स्थानिक स्वराज्याचे हक्क लयाला नेले. टाटाची रीसर्च युनिव्हर्सिटी स्थापन करण्याच्या कामी आपण मदत केली नाही. मुलकी खात्यापासून दिवाणी खाते विभक्त करण्याचे काम आपण मनावर घेतले नाही. सर हेन्री कॉटन आणि मिडोनाल्ड स्मीटन यांना आपण न्याय दिला नाही. राणीचे स्मारक निरनिराळ्या लोकांना आपआपल्या पुरतें करूं न देता सगळ्या इंडियाचे मिळून एक स्मारक करण्याची आपण हिंदुस्थानातील लोकांवर जबरदस्ती केली. अशी आपली कृत्ये असल्यामुळे हिंदुस्थानाला आपण फिरून व्हाइसरॉय म्हणून नको आहां. आपण हिंदुस्थानचे पुष्कळ अन्याय केले आहेत व फिरून आपण व्हाइसरॉय होऊन आल्यास आपल्या हातून आणखी जास्त अन्याय होतील, अशी भीति आहे. एखाद्या प्रधानमंडळीविरुद्ध पार्लमेंटमधील लोकमत जास्त झाले, तर त्या प्रधानमंडळालादेखील आपल्या अधिकाराचा राजीनामा द्यावा लागतो. मग आपण फिरून हिंदुस्थानांत येण्याची तसदी घेऊं नये, अशी हिंदुस्थानांतील लोकांची अंतःकरणापासून इच्छा आहे व ते ती उघडपणे बोलून दाखवीत आहेत, अशा स्थितीत आपण हिंदुस्थानात न येण्याचा निश्चय केल्यास ते चांगले होणार नाही काय ? अशा अर्थाचे हे पत्र प्रसिद्ध झाले आहे. कर्शनसाहेबांच्या कारकीर्दीतील सर्व वाईट ठळक गोष्टींची माळा ह्यामध्ये गुंफिली आहे. पण लोक नको नको म्हणत असतांही कर्शनसाहेब हिंदुस्थानचे कल्याण करण्याकरितां येणार, यात संदेह नाही.

हृदयाविष्करण : : : १६

काळ : अग्रलेख, ता. ७।१०।१९०४

● मूळ लेखास मथळा नाही. ग्रेहवे प्रकरणामुळे आपल्याविरुद्ध उठलेल्या काहुराला या लेखात काळकर्त्यांनी उत्तर दिले आहे. हिंदुस्थानातील परकीय राजे व प्रजा यांचेमध्ये परस्पराबद्दल विश्वास असणे शक्य नसल्यामुळे आपल्या लेखाबद्दल सरकारास गैरविश्वास वाटू नये म्हणून जेवढी खबरदारी राज्याच्या व कायद्याच्या स्थितीत ठेवणे जरूर आहे तेवढी काळकर्त्यांनी प्रस्तुत लेखात ठेवली नाही; असें करून त्यांनी आपणास विनाकारण सरकारच्या संशयास पात्र करून घेऊं नये, असें टिळकांनी काळकर्त्यांनाही बजावले होते. असेच उद्गार काळकर्त्यांच्या अनेक हितचिंतकांनीही काढले होते. या लेखाच्या शेवटी काळकर्त्यांनी आपल्या मित्राची व व्यवसाय-बंधूंचीही संभावना करून आपली निष्ठाप्रतिज्ञा स्पष्टपणे जाहीर केली आहे.

सूर्यास्त होऊन जिकडे तिकडे रात्र पडल्यानंतर त्या रात्रीचा काळोख जर असें म्हणूं लागला की, आता हें सर्व जग माझ्या ताब्यात आलें आहे, आणि हें माझे अस्तित्व त्रिकालाबाधित अशा रीतीनें कायम रहाणार व सत्य ठरणार आहे, तर त्याच्याशीं वाद करण्यात काय हशील आहे ? तेवढी रात्र संपेपर्यंत स्वस्थच बसलें पाहिजे. सकाळच्या दहिंवराचा बिंदु पडला आणि सूर्य-किरणांमध्ये चमकत असता तो म्हणूं लागला की, मी मार्ती आहे, तर त्या बिंदूपाशीं भांडत बसून काय अर्थ आहे ! एखादी वाऱ्याची झुळूक येईपर्यंत वाट पहातच बसलें पाहिजे. वाऱ्यानें धांन हलून त्यावरील दहिंवराचा थेंब

खालीं गळून पडला म्हणजे त्याच्या मौक्तिकत्वाविषयीचा वाद आपोआपच आटपला ! थंडीच्या दिवसांत उषःकाळच्या समयीं सर्व प्रदेश झांकून टाकणाऱ्या धुक्यानें असें प्रतिपादन केलें कीं, मी हे जे आपले बाष्पमय कण चौहोंकडे पसरीत आहे, तेच कायम टिकणार, आणि तेच सत्यत्व पावणार, तर त्या धुक्याच्या वाफेवरोवर वितंडवाद घालीत बसून आपल्या तोंडाचीं वाफ फुकट दवडण्यापासून काय अर्थनिष्पत्ति व्हावयाची आहे ? सूर्याचे किरण प्रखरता पावेपर्यंत कांहीं वेळ मुग्धता स्वीकारली असता ती केवळ अप्रासंगिकच होते असें नाहीं. आपण त्या धुक्याशीं सकाळच्या प्रहरीं छाती फुटेपर्यंत भांडलों, तरी देखील जें काम व्हावयाचें नाहीं, तें नऊ दहा वाजण्याच्या सुमाराच्या सूर्यप्रकाशाने सहज होणारें असतें. तेव्हां आपल्यासाठीं जर प्रत्यक्ष सूर्य नारायण असल्या धुक्याशीं भाडणार आहे व त्या धुक्याचें एका क्षणात निरसन करणार आहे, तर मग अशा स्थितीमध्ये त्या धुक्याच्या म्हणण्याच्या सत्यत्वाविषयी किंवा असत्यत्वाविषयी आपण श्रम कशाला द्यावे ? अशा प्रसंगीं स्वस्थ बसणे हेच एका दृष्टीनें श्रेयस्कर असतें. वरील उदाहरणावरून एवढा एक बोध घेण्यासारखा आहे कीं, बहुतेक गोष्टींतील असत्यपणा काहीं थोड्याशा अवकाशानें आपोआपच गळून पडतो. त्याच्या खंडनासाठीं निराळा प्रयत्न नको असतो. काहीं अवधि जाणें हें असत्याचें असत्य स्वरूप सर्वापुढे आविष्कृत होण्याला पुरेसें औषध आहे. याच्यापेक्षा जास्त उपचाराची त्याला आवश्यकता आहे, असें नाहीं. टाइम्सनें आपल्या १९ सप्टेंबरच्या अंकात आमच्याविरुद्ध जो एक निर्मूलक, भ्रामक आणि असत्य आक्षेप आणला आहे, त्या आक्षेपाचीही वर दिलेल्या उदाहरणासारखीच स्थिति आहे. टाइम्सचा आमच्यावर मुख्य कटाक्ष ता. २ सप्टेंबरच्या आमच्या अंकांतील कित्येक स्फुटलेखाबद्दल आहे. या ता. २ सप्टेंबरच्या अंकांत आम्हीं काय लिहिलें आहे, आणि त्यावर टाइम्सनें आपली काय करामत केली आहे, वगैरे गोष्टी आता बहुतेक वाचकांच्या पुढें आलेल्याच आहेत. तेव्हा त्यांचें पुनरुच्चारण करण्याची आवश्यकता आहे, असें नाहीं. टाइम्सचें असें म्हणणें आहे कीं, रशियामध्ये एम्. डी. ग्रेहवे ह्यांचा जसा खून झाला, तसा हिंदुस्थानांत कर्जनसाहेबासंबंधानें प्रकार व्हावा, अशाबद्दल आम्हीं लोकांना बिथविलें आहे. हा टाइम्सचा आक्षेप होय. समयींनीं असा का. नि. नि. ७—१०

अक्षेप घेतल्यावर त्यांच्याशी काय भांडावयाचें ? रात्रीचा काळोख, दहिवरचा बिंदु आणि हेमंत ऋतूतील शुक्रें यांच्याशी आपण गरीब शगडण्याला किती पुरणार ! अरुणोदय, वारा आणि प्रखर सूर्यप्रकाश हीं ईश्वराच्या घरचीं महाभूतें आपल्या मदतीला येईपर्यंत आपण स्वस्थच बसलें पाहिजे, अशी आमची अल्प समजूत आहे ! कर्शनसाहेबांच्या जीविताविरुद्ध आम्ही लोकांना चियविलें, असा टाईम्सकाराचा अक्षेप आहे ! ठीक आहे. याच्यावर काहीं वेळपर्यंत मौनव्रत धारण करणें हेंच आमचें गरिबाचें उत्तर ! कर्शनसाहेब विलायतेहून येऊन कलकत्त्यास सुरक्षित पोंचेपर्यंत आपण मौनव्रत धरून बसणें हा वकील, आमची बाजू जितकी उचलून घरील, तितकी रोज हजार रुपये देऊन एकादा इंग्लिश बॅरिस्टर आणला, तरी तोही उचलून धरूं शकणार नाही. कर्शनसाहेब विलायतेहून हिंदुस्थानच्या किनाऱ्यावर आले, आणि किनाऱ्यावरील मड्यामधून कलकत्त्याच्या आपल्या राजवाड्यामध्ये सुरक्षितपणें जाऊन पोहोचले, म्हणजे टाईम्सनें आपले सात कॉलम, नव्हे सत्तर कॉलम खर्च केले असले, तरी ते आपोआप निष्फळ होणार ! तेव्हा फक्त कालावधीसारख्या स्वल्प उपायानें जर आपला मोठा कार्यभाग अनायासानें सिद्ध होण्यासारखा आहे, तर मग व्यर्थ यातायात कशाला करावी ? ह्या बऱ्या किंवा वाईट समजुतीवर स्वस्थ बसणे हेंच आम्हाला भेयस्कर वाटत होतें. टाईम्सनें जेव्हा १९ तारखेस सकाळी हातात चूड घेतली, त्या वेळी लेडी कर्शन आजारी पडल्याची बातमी हिंदुस्थानात आलेली नव्हती. कर्शनसाहेबाची हिंदुस्थानात येण्याची तारीख बहुतेक ठरलेली होती. त्याप्रमाणें त्या तेवढ्या थोड्याशा मुदतीत ते येऊन सुरक्षितपणें कलकत्त्यास जाऊन पोहोचते म्हणजे आमचें काम परस्परच भागत होतें. त्या वेळच्या स्थितीप्रमाणें आणि अदमासाप्रमाणें ह्या गोष्टी होऊन जाण्याला पंधरा वीस दिवसांची मुदत बरस होती, व तेवढ्या वेळपर्यंत आपण स्वस्थ बसलों, म्हणजे आपल्यावरील अक्षेपकांनाच त्यांनी काढलेल्या अक्षेपाचें वैयर्थ्य कळून येईल, अशी आम्हांला खात्री होती, व म्हणूनच आम्ही कर्शनसाहेब येऊन सुरक्षित जाईपर्यंत कांहीं एक न बोलण्याचा विचार ठरविला होता. परंतु लेडी कर्शन यांच्या आकस्मिक आजारांमुळे ह्या सगळ्या परिस्थितीमध्ये बदल झाला आहे. लेडी कर्शन यांची प्रकृति अजून बरीच अस्वस्थ आहे,

आणि त्यामुळे कर्शनसाहेबाचें येणें बऱ्याच लाबणीवर पडल्यासारखें दिसत आहे. तेव्हा इतक्या अवधीपर्यंत आपण या प्रभावदल मुग्धच असावें कीं काय, असा प्रश्न साहजिकपणेंच पुढें आला. पंधरा वीस दिवसांची गोष्ट निराळी होती, परंतु असल्या आक्षेपाखालीं एक दोन महिनेपर्यंत तरी मौनव्रत धारण करणें हितकारक नाहीं. इतके दिवसपर्यंतही मौन धरून दिनावधी-कडून आपल्यावरील आक्षेपाचे अपनयन करविण्यामध्येही आमचें काहीं बिघडत होतें असें नाहीं. परंतु तें धोरण टाकून देण्याला मध्यंतरीं दुमरीही अनेक कारणें दिवसेंदिवस जास्त वाढत चाललीं आहेत. तीं कारणे कोणतीं, याच्याबद्दल पुढें उल्लेख येणारच आहे, तेव्हां त्याबद्दल येथें विस्तार अनवश्यक आहे. प्रस्तुतसारख्या प्रसंगीं आपलें म्हणणें काय आहे, हें योग्य वेळेच्या आधीं बाहेर पडणे फारमे श्रेयस्कर नाहीं. परंतु इल्लीं आपल्या देश-बांधवांपैकींच हितमित्र या वर्गांत मोडणाऱ्या मंडळींकडून उघडपणें आणि खाजगी रीतीनें टीकेचा जो भडिमार चालू झाला आहे, त्यामुळे इतःपर मुग्ध बसण्याची सोयच उरली नाहीं. मुग्ध बसावे तरी तोटा, आणि न बसावें तरी तोटा, अशा विलक्षण स्थितीमध्ये परकीयानी आणि स्वकीयांनींही आणून टाकल्यामुळे काहीं गोष्टींसंबंधानें हृदयाविष्करण करणे अपरिहार्य झाले आहे.

टाइम्सचा आमच्यावर आक्षेप काय आहे, तो वर सांगितलाच आहे. हा आक्षेप अगदीं निराधार आहे. कर्शनसाहेब कलकत्त्याम सुरक्षित जाईपर्यंत आपण स्तब्ध बसावें, म्हणजे या आक्षेपाचे आपोआप परिहरण होत आहे, असे जे आम्हीं वर म्हटलें आहे, त्यातीसुद्धा बीज हेंच आहे. संशयप्रस्त झालेल्या युरोपियन अधिकाऱ्यांच्या मनाला जी भीति वाटत आहे, ती सर्वथैव चुकीची आहे. इंग्रजी अधिकाऱ्यांना जी भीति वाटत आहे, तशी गोष्ट सत्त्व-गुणप्रेरित मनोवृत्तीच्या हिंदुस्थानात कधीही घडावयाची नाहीं, अशी आम्हां हिंदुस्थानातील लोकांना पूर्ण खात्री आहे. इंग्लिश लोक कितीही घमेड मारीत असोत, परंतु आमच्या लोकांचीं मनं आम्हां लोकांना जितकी समजतात, तितकीं इंग्लिशांना खात्रीनें समजत नाहींत, आणि त्यावरून आम्ही असें म्हणतो कीं, अशी गोष्ट हिंदुस्थानात कधीही घडावयाची नाहीं. हिंदुस्थानातील लोकांचें एका दृष्टीनें जर कोणी एखाद्या मूर्खानें जनरलनें

अतिशय नुकसान केलें असेल, तर तें लॉर्ड डलहौसी यांनीं केलेलें आहे. परंतु तेसुद्धा आठ वर्षांच्या अवधीत जवळजवळ आठ राज्यें बुडवून जाऊं लागले असतांही हिंदुस्थानातून सुरक्षित गेले, तर लॉर्ड डलहौसीच्या पासंगालाही ज्यांची राजकीय कमाई लागावयाची नाही, त्या कर्शनसाहेबांबद्दल—आणि खरोखरच ज्यांच्या अंगामध्ये लोकप्रिय होण्यासारखे अनेक गोड-गोड गुण आहेत त्या कर्शनसाहेबांबद्दल—असे कुविचार कोणाच्या मनामध्ये येतील, असें आम्हां हिंदुस्थानातील लोकाना कधीं स्वप्नात सुद्धा वाटत नाही. गव्हर्नर जनरलवर हिंदुस्थानात असा भयंकर प्रसंग आल्याचें काय तें फक्त एकच उदाहरण आहे. परंतु लॉर्ड मेयो हे एका गुन्हेगाराच्या खाजगी द्वेषाला बळी पडलेले आहेत. जीं सार्वजनिक हिताहिताची बुद्धि कित्येक संशयी अधिकारी आम्हां लोकावर लादीत आहेत, ती आमच्यामध्ये मूळची नाही व यापुढेही ती उत्पन्न होण्याचा संभव नाही. इंग्रजी राज्य येथें इतक्या सुरळीत रीतीनें चाललें आहे, हेंच आम्ही म्हणतो याचें प्रत्यंतर आहे. याच्यापेक्षा आणखी काय पुरावा पाहिजे? शिवाय अशी गोष्ट होणारच नाही, असें जें आमच्या मनाला खात्रीपूर्वक वाटत आहे, त्याचे दुसरें कारण असें आहे की, आमचें मन निरपराधी आहे. आणि अशा मनाला जें वाटत असतें, तेंच खरें ठरत असतें ! ह्या मागील इतिहासावरून आणि येथील लोकांच्या स्वभावाच्या परिज्ञानावरून आम्ही खात्रीनें सांगतो की, या प्रश्नासंबंधानें साप्रतच्या अधिकाऱ्यांनीं जी कुकल्पना आपल्या डोक्यामध्ये शिरवून घेतली आहे ती अगदीं खोटी, निराधार आणि अंती त्यांना तोडवशी पाडणारी अशी आहे.

हिंदुस्थानांतील लोकांची स्वाभाविक प्रवृत्ति असल्या नीच कामीं किती पराङ्गमुख असते, हें वर सांगितलेंच आहे. अशा लोकाना चिथवण्याबद्दलचा टाइट्सचा आमच्यावर आक्षेप आहे ! त्याबद्दल थोडासा विचार करूं. ह्या प्रकरणात टाइट्सच्या कागदाच्या आड कोण कोण मंडळी आहेत, हें समोर आणि सरळ पाहणाराला दिसत नाही हें खरें, परंतु तेथें जी कोणी मंडळी असतील, त्यांत पोलिसपैकीं कोणी नसतील, असें संभवत नाही. टाइट्सकार तर सर्वज्ञच आहेत ! परंतु पोलिस मंडळीसुद्धा खून वगैरे पकडण्याच्या नेहमींच्या व्यवसायामुळे त्यासंबंधींच्या माहितीमध्ये पूर्णपणें वाकबगार झालेली

असतात. अशा मंडळींना आणि टाईम्सकारांसारख्या सर्वज्ञ गृहस्थांना खून कसे करविले जातात, याबद्दलची चांगली माहिती असली पाहिजे. आम्ही असल्या नीच कामांत आज शके १८२६ सालांतील भाद्रपद वद्य १३ पर्यंत तरी निदान अनभ्यस्त आहों. तरी पण मनुष्यस्वभावाची जी थोडीबहुत माहिती प्रत्येक मनुष्याला ईश्वराच्या कृपेने मिळालेली असते, तिजवरून पाहतां खून अशा रीतीने तयार केले जात असतील, असें आम्हांला वाटत नाही. खून ही गोष्ट गुप्त रीतीनेच घडवून आणिली जात असली पाहिजे. जे पत्र हजारां लोकांच्या हातामध्ये जावयाचें, त्यामध्ये खुनाचा उल्लेख करून खून घडवून आणण्याचा दुसऱ्यावर आक्षेप करणें, म्हणजे जगांतलें सगळें शहाणपण आपल्याचपार्शी आहे, आणि दुसऱ्याच्या वाटाणीला काहीच आलें नाही, असें समजण्यासारखें आहे. एखाद्यावर जर असला भयंकर आक्षेप करावयाचा असेल, तर त्या कृत्याला अवश्य लागणारें शहाणपण त्याच्याजवळ आहे, असें तरी निदान कबूल केले पाहिजे. आणि तेवढें शहाणपण वाळगण्याची जर त्याला परवानगी असेल, तर ह्या शहाणपणानें युक्त असलेला तो मनुष्य आपला इष्ट हेतु (तो जर त्याला इष्ट असेल तर) साधण्यासाठीं दिवसा ढवळ्या राजरोसपणें हजारों लोकांपुढें मांडल्या जाणाऱ्या वर्तमानपत्रांतून तो हेतु कधीही लिहिणार नाही. तो रात्रीचा फिरेल; तो काळोखांतून जाईल; तो रात्रीच्या वाटसरूंच्या पावलाला दचकेल आणि कंदिलाच्या उजेडाला भिईल, जेथे दुसरा कोणी ऐकावयाला नाही, अशा एखाद्या निर्जन अरण्यात किंवा भयाण स्मशानात, मध्यरात्रीच्या काळोखात असल्या अधम कामात त्याला जर कोणी अधमतम साथीदार असेल, तर त्याला-त्याला सुद्धां नव्हे, तर फक्त त्याच्या कानाला-तो आपला हेतु सांगेल. सूर्यप्रकाशात प्रसिद्ध होणाऱ्या वर्तमानपत्रामध्ये असली गोष्ट प्रसिद्धपणे लिहिली जाते, ह्यावरूनच आपला संशय आणि कुतर्क अनाटायी आहे, हें या आक्षेपकांना समजावयाला पाहिजे होतें. पोलिसमधील अधिकारी यांना मनुष्यस्वभावामधील इतकी साधी गोष्ट-सुद्धां समजूं नये, आणि पोलिसच्या कामांत आपण फार हुषार आहों असें म्हणून पगारादाखल त्यांनीं लोकांचे ओशींच्या ओशीं पैसे घ्यावे, ही मोठी लज्जास्पद गोष्ट आहे ! ज्याला असलें कृत्य करावयाचें आहे, तो तें गुप्तपणानें करतो, हें गुन्यांच्या तत्त्वज्ञानांतील पहिलें तत्त्व-ही मुळाक्षरें-ह्या ओनामासुद्धां

बळ्या बळ्या कामगारांच्या लक्षांत येऊं नये, ही मोठ्या खेदाची आणि दुर्दैवाची गोष्ट आहे. आम्ही चिथविलें असा आक्षेप आहे, पण आम्हां कोणाला चिथविलें ? असें वाऱ्यावर बोलून किंवा लिहून खुनाचीं कामे होत असतात काय ? असें जर टाईम्सकारांना किंवा पोलिसांना वाटत असलें, तर त्यांनीं आजपर्यंत जगांत घालविलेलीं वर्षे निवळ वायां दवडिलीं असेंच म्हटलें पाहिजे. आम्ही चिथवितों असें गृहीत घरलें, तरी आम्ही चिथविल्या-बरोबर चिथविला जाणारा असा एवढा कोण वेडापीर किंवा महात्मा आमच्या सुठीमध्ये आहे ? प्रत्येकाला आपल्या जिवाची आणि सुखदुःखाची कांहीं तरी काळजी आहे. ह्या सगळ्यावर नुसत्या एखाद्या वर्तमानपत्रांतील एखाद्या दिवशीच्या एखाद्या लेखानें कोण उदार होणार ? सद्गृहस्थहो, जग अजून इतकें भोळें झालेलें नाहीं. निदान आमच्या लिहिण्यात इतकी शक्ति आहे, असें आम्हांला निदान अजूनपर्यंत तरी वाटत नव्हतें व आतांही वाटत नाहीं. आणि वर्तमानपत्रांतून प्रसिद्ध करून जर असलीं कृत्ये घडून येत असतील, तर टाईम्स वगैरे वर्तमानपत्रांतील प्रसिद्धीवरही त्याबद्दलची जबाबदारी येऊन पडणें अपरिहार्य आहे. सारांश, असलीं अपेक्षित कामे ज्याला करावयाचीं असतात, तो तीं वर्तमानपत्रांमध्ये प्रसिद्ध करीत नसतो. आणि असल्या कृत्यांबद्दल वर्तमानपत्रांतून कोणीं कितीही कोरक्या चिथावण्या दिल्या असें मानलें, तरी त्यांच्या योगानें चिथवला जाण्याइतका मूर्ख मनुष्य कोणीही नसतो, ही गोष्ट सर्वोनीं लक्षांत बाळगिली पाहिजे. परंतु दुर्दैव आहे कीं, सरकारला असल्या बाबतींत एकदां अद्दल घडलेली असूनही, फिरून सरकारचे हातून तीच चूक घडविण्याचे यत्न चालले आहेत. १८९७ सालांत येथील विठोबाचे देवळांत अफझुलखानाच्या वधाबद्दल जी वाटाघाट झाली, त्यामुळेच रँडसाहेब परलोकवासी झाले, असें त्या वेळीं सरकारला वाटत होतें. तें चुकीचें माप त्या वेळच्या वस्तुस्थितीवरून त्यांच्या पूर्ण पदरांत पडलेलें आहे. असें असूनही फिरून तेच टाईम्सकार आणि त्यांचे तेच मदतगार त्याच सरकारला त्याच चुकीकडे सध्यां खेचून नेत आहेत, हें आश्चर्य नव्हे काय ?

वर दिलेल्या गोष्टी सगळ्या खऱ्या. परंतु अलीकडच्या कायद्यानें मंडित झालेला एखादा पंडित, आपल्या विजारीच्या दोन बाजूंच्या दोन खिशांत दोन हात घालून डुलत डुलत असें म्हणावयाला चुकावयाचा नाहीं कीं, तुमच्या

लिहिण्यानें कोणीही मनुष्य चिथविला जाणें शक्य नाहीं हें तुमचें म्हणणें खरें आहे; परंतु कोणी तरी चिथविला जावा असा तुमचा हेतु नव्हता कशावरून ? नुसत्या लिहिण्यानें कोणीही मनुष्य चिथविला जाणें अशक्य आहे, हें ज्ञान आम्हाला असणें शक्य आहे, असें तुम्ही कबूल करतां, एवढ्यावरूनच आमचा हेतु तसा नसला पाहिजे, असें आमचें वरील प्रश्नाला उत्तर आहे. परंतु आमचा असा हेतु असला पाहिजे, असें टाइम्सने गृहीत धरलें असल्याचें दिसत आहे. मनकवडेपणा ही एक हिंदुस्थानांतील रानटी आणि विनसुधारलेल्या नेटिव लोकांमधील काल्पनिक चीज आहे, अशी आमची आजपर्यंत समजूत होती. परंतु टाइम्सकारांसारख्या धर्मभोळेपणांतून दहा हात वर निघालेल्या आणि सुधारलेल्या इंग्रजी गृहस्थांना ही विद्या साध्य झालेली आहे, हें पाहून मनकवडेपणावरील डळमळू लागलेला कोणाचाही विश्वास फिरून तेथें दृढ झाल्यावांचून रहाणार नाहीं. टाइम्सकारांना आमच्या मनातील हा हेतु कसा काय कळला असेल तो असो ! परंतु आमचा तसा हेतु नाहीं, अशाबद्दल आमच्यापार्शी काहीं एक दोन गोष्टी आहेत. त्याकडे कोणीच काहीं लक्ष देणार नाहीं असें नाहीं. किंवा त्या कोणालाच काहीं पटणार नाहींत असेही नाहीं; व म्हणूनच त्या त्याच्यासाठीं खाली सादर करून पाहतों. एम्. डी. ग्रेव्हे याच्याबद्दलचे स्फुट आणि लॉर्ड कर्जन यांच्याबद्दलचें स्फुट याची साखळी एकमेकात अडकविलेली आहे. या वाळूवर विरुद्ध बाजूनें आपली इमारत रचिली आहे. प्रस्तुतचा लेख हृदयाविष्करणाच्या स्वरूपाचा असल्याचें वर एकदा दिग्दर्शन केलें आहे. त्यामुळें पुढील गोष्ट लिहिली असता ती हृदयाविष्करणामध्ये खपून जाण्याला अडचण पडणार नाहीं. लाहोरच्या कॉंग्रेसच्या वेळीं हल्लीचे न्यायमूर्ति चंदावरकर हे अध्यक्ष होते. कॉंग्रेसच्या अध्यक्षाचें भाषण म्हणजे त्या वर्षामध्ये घडलेल्या एकंदर गोष्टींचें परीक्षण होय. हें परीक्षण अध्यक्ष चंदावरकर यांनीं जें केलें आहे, त्यामध्ये जरी अगदीं भिन्न भिन्न विषय एकापुढें एक आलेले आहेत, तरी ते लोकांपुढें मांडतांना त्यांनीं अशा प्रकारची भाषाशैली उपयोगांत आणलेली आहे की, एका विषयामधून दुसरा विषय स्वाभाविकपणेंच उत्पन्न होत चालला आहे, असा श्रोत्याच्या मनाचा ग्रह होतो. रिव्ह्यू ऑफ रिव्ह्यूजचे कर्ते मि. स्टेड हे आपल्या मासिकपुस्तकामध्ये “ग्रोग्रेस ऑफ दि वर्ल्ड” या सदराखाली प्रत्येक

महिन्याला कांहीं स्फुट लेख लिहीत असतात. त्याची पद्धतही अशीच आहे. प्रत्येक महिन्यांत काय काय विशेष गोष्टी झाल्या आणि काय काय विशेष मते पुढें आलीं, तीं सगळीं एकत्र करून, केळीच्या एका पानांतून दुसरें पान निघतें त्याप्रमाणें कदलीदलन्यायानें किंवा मालापुष्पन्यायाने एकापुढें एक मांडावयाचीं, असा स्टेड साहेबांचा बहुतेक वेळां परिपाठ असतो. वास्तविक जगाच्या घडामोडींतील भिन्न भिन्न विषय एकमेकापासून असंबद्धच असतात. परंतु एकाचा शेवट दुसऱ्याच्या आरंभाला थोड्याशा भाषापद्धतीच्या खुर्चीनें चिकटवून दिला तर तो प्रकार अधिक गोड दिसतो, व तसाच क्रम काळांतील स्फुट लेखामध्ये पाळण्यात येतो. हा क्रम दोन सप्टेंबरच्या अंकाकरिताच स्वीकारलेला दिसत होता असें नाही. ज्यांना काळाचे दुसरे अंक पाहण्याची सवड झाली असेल किंवा होईल, त्यांना असें आढळून येईल की, ही लेखनपद्धति काळात अनेक प्रसंगां उपयोगात आणली गेलेली आहे. जे स्थानिक किंवा धुद्रविषय असतील ते सोडून देऊन प्रत्येक आठवड्यांतील ठळक ठळक गोष्टी आणि मते होता होईतोंपर्यंत एकत्र गुंफून त्यांचा सुवासिक गुच्छ आपल्या वाचकाच्या हातामध्ये द्यावा, असा बहुधा नेहमी काळाचा एक अत्यंत नम्र प्रयत्न असतो, ही एक गोष्ट निःपक्षपाती न्याय निवडणारानीं लक्षात ठेवण्यासारखी आहे. बाकी अमली मोठमोठ्या लोकाची भाषाशैली आणि लेखनपद्धति आमच्यासारख्या एकाद्या धुद्र आणि 'Rag' या नावाखाली मोडणाऱ्या वर्तमानपत्राला उचलण्याचा अधिकार नाही व अशी पद्धत उचलणें हाच मुळीं गुन्हा आहे हे आमच्या लक्षांत आहे ! तरी पण एक वस्तुस्थिति पुढें ठेविली आहे. ती कोणाला रुचल्यास पहावी !

दुसरी गोष्ट अशी की, जो ज्याचा हेतु असतो तो त्याच्याचवर फक्त अवलंबून असतो. तो मनुष्य आणि त्याचा तो हेतु याच्यामध्ये नेहमी अव्यभिचारानें साहचर्य पाहिजे, हा एक मनाचा अप्रतिवाधित नियम आहे. जो हेतु आमच्यावर आक्षिप्त केला जात आहे, तो हेतु अशा प्रकारचा नाही. आम्हीं ता. १ सप्टेंबरच्या अंकांत जे स्फुट लेख लिहिले आहेत, आणि जे हल्ली वादविषय झालेले आहेत, ते लेख आमच्या मनांत काहीं विशिष्ट हेतु होता म्हणून आम्हीं लिहिले, असे आमच्या आक्षेपकांना कसें म्हणता येतें,

हैं त्यांचें त्यांनाच माहीत ! वस्तुस्थिति थोडी लक्षांत घेतली तर कोणालाही असें कबूल करावें लागेल कीं, आमचे ते स्फुट लेख हेतुमूलक नसून केवळ यष्ट्यामूलक आहेत. वस्तुस्थिति अशी आहे कीं, आम्हीं एम्. डी. प्रेहवे यांच्या संबंधानें जीं स्फुटे लिहिलीं आहेत तीं 'रेनॉल्डस् न्यूजपेपर' मधील लेखाच्या आधारावर लिहिलेलीं आहेत, व कर्शनसाहेबांच्या बदलचे स्फुट हे इंडियापत्रातील 'इंडियन' या सहीच्या एका पत्रव्यवहाराच्या आधारावर लिहिले आहे. पैकीं 'रेनॉल्डस् न्यूजपेपर' हा ऑगस्टच्या १४ तारखेचा आहे. आणि इंडियाचा अंक ऑगस्टच्या १२ व्या तारखेचा आहे. हा दोन्ही पत्रे विलायतेस छापलीं जातात व तेथून आगबोटोंत बसून तीं मुंबईवरून पुण्याला येतात. हीं दोन्ही पत्रे विलायतच्या एकाच मेलनें ता. २७ ऑगस्ट रोजी संध्याकाळी पुण्यास येऊन पोहोचलीं, व त्यातील मजकुराचा आम्ही दोन सप्तेबरच्या अंकामध्ये उतारा दिला. वर हे सांगितलेंच आहे की, 'रेनॉल्डस् न्यूजपेपर' आणि 'इंडिया' हीं पत्रे विलायतेस अनुक्रमे ता. १४ आणि १२ या दिवशीं छापलीं गेलीं आहेत. त्यापूर्वीं आम्हीं त्यांना कधीं पत्र लिहिलें असल्याचें आम्हाला स्मरत नाहीं ! ता. २ सप्तेबरच्या अंकात कर्शनसाहेबांच्या जीविताविषद्ध लोकाना चिथविण्यासाठीं तीन-चार कॉलम मजकूर लिहिण्याचा आमचा हेतु आहे, याकरिता आपण (रेनॉल्डस् न्यूजपेपर) रशियातील सेंट्रल कमिटीचा जाहीरनामा आपल्या पत्रामध्ये मेहरबानी करून छापवा, व आपण (इंडिया) कर्शनसाहेबांबद्दलचे 'इंडियन' चें अनावृत्त पत्र कृपा करून प्रसिद्ध करावें, असें पत्र आम्हीं या पत्रकारापैकीं कोणालाहि पाठविलें नव्हतें ! पण टाइम्सला आणि पोलिसला तशी वदीं लागली असली पाहिजे असें दिसतें ! एरवीं त्यांच्यासारख्या चाणाक्ष मनुष्याच्या हातून एवढी ढोबळ चूक व्हावयाची नाहीं ! काकतालीय न्यायानें हे दोन्ही लेख आम्हीं एके ठिकाणीं घातले. ऑगस्टच्या २७ तारखेच्या मेलनें प्रेहवे आणि कर्शन यांच्या हकीकती आल्या म्हणून आम्हीं त्या घातल्या. त्या आल्या नसत्या, तर आम्हीं त्या घातल्या नसत्या, किंवा प्रेहवे आणि कर्शन यांच्या हकीकती न येता दुसऱ्या एखाद्या गोम्याच्या आणि सोम्याच्या हकीकती येत्या, तर कदाचित् त्या गोम्याच्या आणि सोम्यांच्या एकत्र मांडल्या असत्या. अशी जेथें स्थिति आहे, आणि जेथें यष्ट्येवर आणि काकतालीय न्यायावर गोष्टी जुळून येत

आहेत, तेथे त्यामध्ये अमुकाचा अमुकच हेतु होता असें म्हणण्याचा अविचार टाईम्स किंवा पोलिस याच्याशिवाय दुसरा कोण करणार आहे ! यामध्ये आमचा हेतु होता असें जर म्हणावयाचें असेल, तर हा ता. २ सप्टेंबरचा लेख लिहिण्याकरिता आमच्यासाठी एम्. डी. फ्रेह्वेचा खून करण्याची आणि कर्शनसाहेबाना विलायतेस पाठविण्याची देवानें योजना केली होती असेंहि कां म्हणूं नये ! तात्पर्य, यात आमचा हेतु नाही. ही केवळ यद्दच्छा आहे. नदीच्या पुरामध्ये दोन काष्ठे यद्दच्छेनें एकत्र होतात आणि फिरून तीं दोन दोहोंकडे वहात जातात, तद्वत् या जगाच्या घडामोडीत फ्रेह्वे आणि कर्शन याची या ठिकाणी यद्दच्छेनें अकस्मात् गाठ पडली आणि फिरून ते दोन दोहींकडे वाहून गेले, ह्यात काळाचा काही एक हेतु नाही. परंतु समजस म्हणून मानल्या जाणाऱ्या मनुष्याना हा काळाचा खोडसाळपणाच आहे असे वाटल्यावाचून रहावयाचे नाही, अशी आम्हाला खात्री आहे ! असो. परकीय लोकांनी एका बाजूनें आणि स्वकीय लोकांनी दुसऱ्या बाजूनें खेचाखेची सुरू केल्यामुळे या विषयासंबंधानें अवेळींही काही प्रत्युत्तरे देणें भाग पडले आहे, म्हणून कांहीं थोड्याशा मुद्याच्या गोष्टी वर दिलेल्या आहेत. काहींच न सागावें तरी पंचाईत आणि सर्वच सांगावें तरी पंचाईत, अशा स्थितीमध्ये काहीं टळक टळक तेवढ्या गोष्टी मात्र वर प्रदर्शित केलेल्या आहेत व याच्यापेक्षा जास्त निखालस महत्त्वाच्या गोष्टी आजच सर्वांच्या पुढें आणून माडणें अहितकारक आहे म्हणून तसें केलें नाही, याच्याबद्दल वाचकांनी क्षमा करावी. वर दिलेल्या गोष्टी हा कांहीं पुरावा नव्हे. हें हृदयाविष्करण आहे. पुरावा ही वस्तु तुच्छ, आणि खालच्या पायरीवरची होय; हृदयाविष्करण ही पुरावाच्या फार वरची पायरी आहे. हा भेद कोणीही विसरतां कामा नये !

आतां कोणी असें म्हणेल की, एकाच मेलमधून रेनॉल्डस् न्यूजपेपर आणि इंडिया हीं दोन पत्रें आली, येथपर्यंत यद्दच्छेचें म्हणणें जुळतें, व तेथपर्यंत कांहीं हेतु नव्हता असें कबूल केलें पाहिजे, हें खरें. परंतु तारीख २७ ऑगस्टला तीं दोन्ही पत्रें आल्यानंतर त्यांतील ते दोन्ही लेख वाचून मग प्रस्तुतचा हेतु मनामध्ये उत्पन्न झाला नसेल कशावरून, अशी शंका येते, व त्या शंकेचें निवारण वरील हकीकतीनें होत नाही. ही शंका बरोबर आहे, व या शंकेच्या

निरसनासाठीही आमच्यापाशी पुरावा आहे. टाइम्सला ज्या कोणी सज्जनांनी भाषांतरे दिली त्यांनी त्याला एक प्रकारे फसविले आहे. सर्व भाषांतरे दिली असती तर टाइम्सला अशा रीतीने फसण्याचा प्रसंग आला नसता. ज्या तारीख २ सप्टेंबरच्या अंकाबद्दल इतका गवगवा करण्यांत आला आहे, व ज्या अंकातील ग्रेव्हे आणि कर्झन यांच्याबद्दलची स्फुटें लिहिण्यांत आमचा हेतु असल्याचें प्रतिपादन करण्यांत येत आहे, त्याच्या आधीच्या अंकांतच खुद्द ग्रेव्हेच्या संबंधानेंच लिहीत असताना आम्ही आपले त्या विषयासंबंधाचे पुढील विचार नमूद केलेले आहेत:—“वाइट्यासून वाईटच उत्पन्न व्हावयाचें, ह्याकरिता असल्या मार्गापासून लोक जितके परावृत्त होतील तितकें चांगलें. युरोपमध्ये जे अनेक दुर्गुण माजले आहेत, त्यांतील व हा एक आहे. आशिया-खंड हल्ली युरोपचें अनुकरण करीत आहे. त्यांत असल्या दुर्गुणांचें अनुकरण न होवो म्हणजे झाले.” हें आम्ही आपलें असल्या प्रकाराबद्दलचें स्पष्ट मत तारीख २६ ऑगस्टच्या अंकामध्ये दिले आहे. तारीख २७ ला जी मेल मुंबईस आली त्या मेलमधील पत्रातील दोन निरनिराळ्या लेखाचा संबंध (प्रतिपक्षाच्या म्हणण्याप्रमाणें) हेतुपुरस्सर जुळविण्याच्या आधी, एम्. डी. ग्रेव्हे यांच्या खुनावरून साराश काढताना असल्या गोष्टी आपल्या इकडे होऊं नयेत, असल्या चाईट गोष्टींचा वाईटच परिणाम व्हावयाचा, युरोपियनांच्या ह्या असल्या वाईट गोष्टी आम्हाला नकोत, असें आम्ही स्पष्टपणें पुढील लेखाचा काहीं एक मागमूस नाही अशा वेळीं लिहिलें असताहि, आमच्यावर जर कोणाला असा दुष्ट हेतु लादावयाचा असेल, तर सरकार कर्तुमकर्तुमन्यथाकर्तुं समर्थ आहे असेंच म्हटलें पाहिजे ! दुसरे काय म्हणावयाचें !

असो. येथपर्यंत वादविषयक लेखामध्ये आमचा काहीं एक हेतु नाही, हें यथाशक्ति दाखविलें आहे. आता टाइम्सनें आमचे लेख लोकांपुढें माडताना काय काय करामती केल्या आहेत, याचें थोडक्यांत आविष्करण करूं. ता. २६ ऑगस्टच्या अंकामधून आम्ही जो उतारा दिला आहे त्यावरून आमचा काहीं हेतु नाही हें तर सिद्ध होतच आहे; पण असलीं युरोपियनांचीं नीच आणि अधम कृत्ये आम्हाला पूर्णपणें नापसंत आहेत, हेंहि व्यक्त होत आहे. असें असूनहि टाइम्सनें पुढील वाक्य लिहिलें आहे:—We are very much doubtful whether, in any city in the world

except Poona, any journalist had the wicked audacity to command the assassination as a "noble deed."

वरील वाक्यांतील भावार्थ असा आहे की, एम्. डी. ग्रेहवे यांचा खून हे एक चांगले कृत्य आहे असे म्हणणारा वर्तमानपत्रकार पुणे खेरीजकरून सान्या जगामध्येहि दुसरीकडे कोठे सांपडणार नाही. आम्ही असल्या कृत्याला किती वाईट मानितो हे वर दाखविलेच आहे. आतां टाइम्सने अवतरणचिन्हात घातलेले " noble deed " (चांगले कृत्य) हे शब्द त्याला कोटून मिळाले हे पाहू. हे शब्द अवतरणचिन्हात घातलेले असल्यामुळे ते दुसरीकडूनच घेतलेले असले पाहिजेत, हे उघड होत आहे व ते टाइम्सने आपल्या भाषातरातील The Central Committee...have openly accepted responsibility for the noble deed ' या वाक्यामधून घेतलेले आहेत. आतां वर दिलेले इंग्रजी वाक्य हे " एम्. डी. ग्रेहवे यांच्या खुनाच्या सत्कर्माबद्दल आपण सर्व प्रकारे जबाबदार आहो असे जगाला जाहीर करण्याकरिता ही कमिटी पुढे आली आहे, " या आमच्या मराठी वाक्याचे भाषातर आहे. या मराठी वाक्यात आम्ही सत्कर्म हा शब्द घातला आहे. पण हा आम्ही आमचा म्हणून घातलेला नाही. रेनॉल्ड्स न्यूजपेपर, लंडन टाइम्स, वगैरे पत्रातून या गोष्टीबद्दल जेथे उल्लेख आहे, तेथे इंग्रजीमध्ये ' A righteous act ' असे शब्द आहेत. आणि त्याचे मराठीमध्ये सत्कर्म हे भाषातर आहे. यावरून टाइम्सच्या वर दिलेल्या आक्षेपामध्ये किती जोर आहे, हे कोणाच्याहि लक्षात येईल. शिवाय दुसरी गंमत अशी आहे की, ज्या सेंट्रल कमिटीची वरील मते प्रसिद्ध करण्याचे पापाबद्दल आमच्यावर एवढा गहजब उडविलेला आहे, त्याच कमिटीची तीच मते ह्या हिंदुस्थानच्या टाइम्सने ' लंडन मेल लेटर ' या सदराखाली ऑगस्टच्या १९ तारखेच्या आपल्या स्वतःच्या अंकामध्येहि बरीच दिलेली आहेत. अशा स्थितीत स्वाभाविकपणे आपण जशी एखादी गोष्ट करितो तशीच दुसऱ्या कोणी केली असतां त्याच्यावर आग पाखडणे, हे कोणाचे काम आहे हे कोणाला माहीत असले तरी त्याचे नामोच्चारण करू नये !

टाइम्सचे दुसरे एक म्हणणे आहे की, " The writer openly avows at the commencement of the article that he has

reproduced the facts about the assassination because such murders have an educative value ” ज्या मराठी वाक्या-
 वरून हें वाक्य इंग्रजीत टाईम्सने बनविलें आहे, तें वाक्य असें आहे की,
 “ ती हकीगत आम्ही येथें देत आहों, याचें कारण असें की, त्यात एक प्रकारचें
 शिक्षण आहे.” वरील इंग्रजी वाक्यात ‘Educative value of murder’
 हे जे शब्द आहेत तेच टाईम्सने आमच्या ता. २ सप्टेंबरच्या अंकातील
 ग्रॅहवे आणि कर्शन यासंबंधीच्या स्फुट लेखाच्या भाषांतराला हेडिंग
 म्हणूनहि दिलेले आहेत. ज्याला मराठीचा अर्थ समजतो आणि ज्याने
 आमचे प्रस्तुतचे स्फुट लेख वाचले असतील त्याला त्या सर्व स्फुटाना मिळून
 हें एक हेडिंग देण्यामध्ये किती लवाडी, खोडसाळपणा आणि दुष्ट हेतु आहे,
 हें तेव्हाच कळून येईल. कर्शनसाहेबाबद्दल इंडियनच्या पत्रावरून आम्ही
 जें अगदी स्वतंत्र असें स्फुट लिहिलें आहे, त्यातील मजकूरही वरच्यातच
 दडपून त्यालाही ‘Educative value of murder’ हे हेडिंग लागूं
 करावयाचे, ही हातचलाखी काही सामान्य नव्हे ! भाषातरे देतेवेळीं टाईम्सने
 हळूच एके ठिकाणी म्हणून ठेविले आहे की, The Headings to the
 articles are our own (ह्या लेखाच्या भाषांतराना दिलेलीं हेडिंगें
 आमचीं स्वतःचीं आहेत,) परंतु एवढें म्हटलें म्हणजे तेवढ्यानें दोषनिर्मुक्ति
 होते असें नाहीं. ज्यांना भीमासेंतील नियमाची थोडीबहुत माहिती आहे,
 त्यांना असल्या हेडिंगापासून किती अनर्थ उत्पन्न करता येतील हें सहज
 कळण्यासारखें आहे. हेडिंग म्हणजे मुख्य उद्देश होय. त्या हेडिंगाखालील
 सर्व वाक्यें तत्पर लावावयाचीं असें ओघानेंच प्राप्त होते. ‘Educative
 value of murder’ हें आपल्या पदरचें हेडिंग देऊन त्याच्याखाली
 आमच्या लेखाची भाषातरे देणें, म्हणजे काळाच्या ता. २ सप्टेंबरच्या लेखाचा
 तुम्ही अमुक अमुकच अर्थ करा, असा लोकाना अप्रत्यक्ष रीतीनें सरकारी
 हुकूम सोडण्यासारखेच बळजबरीचें काम आहे ! बाकी थोरानीं असे करण्याला
 काही हरकत आहे असे आमचे सुळीच म्हणणें नाहीं ! इतर भाषातरावरील
 हेडिंगासंबंधानेही असाच अन्याय झालेला आहे, हें जे कोणी शातपणानें
 पाहतील त्यांना दिसण्यासारखे आहे. असो. आता, अशा अन्यायानें आणि
 खोडसाळपणानें दिलेल्या हेडिंगापासून तरी टाईम्सचा किंवा दुसऱ्या कोणाचा

कितपत अर्थ साधला आहे, हे आपण पाहू. "The writer openly avows" इत्यादि जे टाइम्सचे वाक्य वर दिले आहे, त्यांत लोकानी खून करावा, असें आम्ही चिथविलें आहे, असें सुचविण्याचा आणि ध्वनित करण्याचा टाइम्सचा दुष्ट इरादा स्पष्ट होत आहे, परंतु अशा कृत्यासाठी आम्ही लोकांना चिथविलें आहे असें कसे निष्पन्न होत आहे? 'त्यात एक प्रकारचें शिक्षण आहे,' (educative value of murder) असें आम्ही म्हटलें आहे हें खरें. परंतु हें शिक्षण कोणाला? खून करणारांना नव्हे, तर असल्या खुनांना जे बळी पडतात त्यांना यांत शिक्षण आहे. ग्रेहवेच्या संबंधाचा आमचा लेख जे कोणी मराठीत शातपणें वाचतील त्यांना अमे आढळून येईल की, असे खून होतात याकरिता दुसऱ्यांना त्रास होईल अशा रीतीनें कोणी वागूं नये असाच उपदेश आम्ही सदर लेखात केलेला आहे, हेच शिक्षण देण्याचा आमचा हेतु आहे, व हाच बोध आम्हाला काढावयाचा आहे. हा बोध कोणाला ध्यावयाचा नसला तर तो त्यांनीं घेऊं नये. परंतु एखादा मनुष्य असला सदुपदेश करित असता त्याच्या हेतूचा विपर्यास करून तो खून करण्याला चिथवीत आहे, असें म्हणण्याचा नीचपणा तरी त्यांनीं करूं नये. दुसऱ्यांना त्रास दिल्यापामून असले अनर्थ होतात, तेव्हा असें कोणीं करूं नये, असा सदाचरणाचा आम्ही उपदेश करित असता व तो आमच्या लेखामधून स्पष्टही दिसत असता टाइम्सनें "Educative value of murder" असा मथळा देऊन आमच्या लेखाचा विपर्यास करण्याचा जो प्रयत्न केला आहे, त्यामध्ये त्यास किती तोंडघशी पडावें लागलें आहे, हें कोणाच्याही सहज लक्षांत येईल.

आमची बाजू आणि आमचे हेतु कसे आहेत, हे आम्ही काहीएक पडदा न ठेविता लोकांच्या पुढे मांडलें आहे, असें असून टाइम्सच्या किंवा त्याच्या आड असलेल्या मंडळीच्या मनामध्ये असले कुतर्क का येतात, हा एक प्रश्न उत्पन्न होतो, आणि त्याबरोबरच 'खातें त्याला खवखवतें' या म्हणीची प्रत्येकाला आठवण होते. क्षणभर अशीही कल्पना केली की, ग्रेहवेची इकीकत देण्यांत आमचा हेतु होता, तरी काय? जेथें ग्रेहवेच नाहीत तेथें भिण्याचें तरी कारण काय आहे? आमच्या मतें हिंदुस्थानात कोणीही ग्रेहवे नाहीत. जर असते तर त्यांच्या शासनाला आमच्या लेखांची आवश्यकता लागली

नसती. खुद कर्शनसाहेबाबद्दलही आमचें मत असेंच आहे कीं, तेही प्रेहवे नाहीत, व हेंच मत आम्ही मुद्दाम ता. २ सप्टेंबरच्या अंकामध्ये नमूद केलेलें आहे. कर्शन साहेबांनीं हिंदुस्थानला अहितकारक अशा कित्येक गोष्टी केल्या आहेत, हें आम्ही बाकीच्या जगाबरोबर फिरूनही म्हणतो. परंतु असें म्हटलें म्हणून त्याच्या अंगच्या सदगुणांचा आम्ही लोप करितों असें नाही. त्याच्यापासून हिंदुस्थानचे फायदेही झालेले आहेत व ते आम्ही कोणीही विसरलों नाही. इतकेच नव्हे, तर आमचें असेही मत आहे कीं, कर्शनसाहेब येथें असते तर टाइम्सच्या हातात कोलीत देऊन कित्येकानीं हल्लीं त्याच्या संबंधीच्या ह्या प्रकरणामध्ये जो पोरकटपणा चालविला आहे, तो त्यांनीं कधींही चालू रिला नसता; इतके ते स्वतः उदार आणि उदात्त मनाचे आहेत, व त्यांना इतकी मानवी स्वभावाची आणि कृतीची पूर्ण माहिती आहे. साराश, कर्शनसाहेब हे प्रेहवे नाहीत, आणि हिंदुस्थान हाही काही रशिया नाही. कर्शनसाहेब हिंदुस्थानात खुशाल येवोत आणि एडवर्ड-साहेब त्यांना ठेवतील तितके दिवस ते हिंदुस्थानावर निर्भयपणें राज्य करोत. त्यांनीं गरीब लोकांच्या कल्याणाकडे लक्ष देऊन राज्य करावें, एवढीच आमची त्यांना विनंति आहे. अशी वास्तविक स्थिति असता कित्येक लोक टाइम्सच्या द्वारे भलतीच भीति व्यक्त करितात याला काय म्हणावें ! जे भितात ते आपल्यामध्ये कोणी प्रेहवे आहेत असें पर्यायानें कवूल करितात असें फलित होतें, याकडे त्याचें लक्ष जात नाही असे दिसतें.

असो. येथवार ता. २ सप्टेंबरच्या अंकातील लेखासंबंधाने टाइम्सनें जें अकाडताडव केलें आहे, त्यातील निराधारपणा यथाशक्ति थोडासा प्रत्ययास आणून देण्याचा आम्ही प्रयत्न केला आहे. आतां टाइम्सचा वरच्या बरोबरच दुसरा एक आक्षेप असा आहे की, आमचे लेख राजद्रोहात्मक असतात. या आक्षेपाचा आता विचार कर्तव्य आहे, व याच्याच बरोबर आम्ही ता. २३ सप्टेंबरच्या अंकामध्ये टाइम्सचा लेख आल्यानंतर जो एक पॅरिप्राफ लिहिला आहे व ज्याच्यावर आमच्या देशवांधवाकडून जोराची चर्चा चालली आहे, त्याच्याबद्दलही येथेंच एकत्र विवेचन करण्याचा आमचा विचार आहे. या आक्षेपाच्या प्रतिकारार्थ पुष्कळ मुद्दे व उतारे देतां जेण्यासारखे आहेत; परंतु ते तूर्त येथें देत न बसतां मुख्य गोष्ट आम्ही

सांगणार आहो. काळात बहुतकरून राजकीय विषयांवरच विशेष चर्चा येत असते. ह्या राजकीय विषयासंबंधाने आपल्या हल्लींच्या देशस्थितीकडे लक्ष देऊन पाहिले असतां कोणालाही असें आढळून येईल की, आपल्या सगळ्या राजकीय विषयांमध्ये राजनिष्ठा आणि स्वदेशभक्ति हीं दोन मुख्य अंगे आहेत. आपण इंग्रजांच्या अमलाखालील हिंदुस्थानांतील लोकांनी राजनिष्ठाही दाखविली पाहिजे व स्वदेशभक्तिही केली पाहिजे हें आपलें कर्तव्यकर्म आहे, ही गोष्ट कोणालाही नाकबूल करतां येणार नाही. हें आपलें पवित्र कर्तव्यकर्म आहे अशी इतरांप्रमाणे आमचीही दृढ समजूत आहे, व त्याच घोरणावर आम्ही आपल्या वर्तमानपत्राचें वळण ठेविलेलें आहे. आम्ही जें जें काहीं लिहीत असतो, तें तें ह्या दोन परमपूज्य आणि पवित्र गोष्टी डोळ्यापुढें ठेवून लिहीत असतो. आम्ही आपल्या राजाच्या किंवा देशाच्या विरुद्ध कधीही लिहीत नाही. जें सत्य असेल तेंच लिहितो, आणि तें सत्य एखादे वेळीं कोणाला प्रिय वाटण्यासारखें नसलें तरीही आम्ही लिहितो, याचें कारण त्याच्याविरुद्ध लिहावें किंवा त्याचें मन दुखवावें हें नसून त्यापासून त्यांनीं घडा घेऊन शहाणें व्हावें, हेंच असतें. सत्य स्थितीचें सत्य वर्णन करावें हें वर्तमानपत्राचें सत्य कर्तव्यकर्म आहे, तें आम्ही वर्तमानपत्रांनीं न करावें तर कोणीं करावें ? सत्याची किंमत फार मोठी आहे, आणि सत्यावर कितीही संकटे आली तरी अखेरीस सत्याचाच विजय व्हावयाचा, ही गोष्ट ठरलेली असल्यामुळे राजनिष्ठापूर्वक आणि देशभक्तिपूर्वक सत्यस्थितिनिदर्शनाचा मार्ग आम्ही स्वीकारिलेला आहे; व आमच्या लेखांमधून ह्याच तीन गोष्टींना नेहमीं प्राधान्य दिलेलें असतें. परंतु टाइम्सला त्यांत राजनिष्ठेचें प्रमाण या वर्षाच्या प्रारंभापासून कांहीं कमी दिसूं लागलें आहे. आमच्या मतानें तें विलकूल कमी नाही. जितकें असावयाला पाहिजे तितकें तें आम्ही ठेवलेलें आहे. परंतु या बाबतीत आमचा आग्रह नाही. टाइम्सला किंवा टाइम्सच्या आड असणाऱ्या लोकांना जर असें वाटत असेल की, यामध्ये जास्त राजनिष्ठा पाहिजे, तर आम्ही ती जास्त प्रमाणानें घालीत जाऊं; व 'युरोपियन लोकांना बाधक गोष्टी आवडत नसतील तर त्या वेळेस सोडून देणें भाग आहे,' या वाक्यांतीलही आशय हाच आहे. राजनिष्ठेचें प्रमाण जास्त वाढविण्याला आमच्याकडून कधीही हरकत

नाही. ह्या राजद्रोहाच्या संबंधाने सरकारने वर्तमानपत्रकारांना एका मोठ्या विलक्षण तऱ्हेच्या अडचणीमध्ये आणून ठेविले आहे. एकीकडे मुद्रणस्वातंत्र्य दिले आहे, आणि दुसरीकडे राजद्रोहाची कलमे करून ठेविली आहेत. 'लिहा' ही म्हणावयाचें, आणि 'लिहूं नका' असेही म्हणावयाचें, अशा प्रकारची विलक्षण स्थिति निर्माण करून ठेवण्यांत आली आहे. लिहूं नका असे सरकार प्रत्यक्ष म्हणत नाही, हें खरें. तरी पण राजद्रोहासंबंधाने सरकारने जी कलमे करून ठेविली आहेत तीं इतकीं लवचीक आहेत कीं, तीं वाटतील तशीं वांकवून वाटेल त्या ठिकाणीं लावतां येण्यासारखी आहेत. आम्ही तर कायद्याच्या कौटिल्यामध्ये बोलून चालून अनभ्यस्तच आहों. परंतु एकच वादग्रस्त वाक्य कायदेपंडितांना दाखविलें तर चौघांचीं चार मते पडतात. एक ते राजनिष्ठात्मक म्हणतो; दुसरा ते राजद्रोहात्मक मानलें तर मानतां येईल असे म्हणतो; तिसरा ते विलकूल राजद्रोहात्मक नाही, असे म्हणतो; आणि चौथा तर यांत कांहींच हंशील नाही, हा सगळा पोरखेळ आहे, असे म्हणतो. ह्याच चार इसमांना एकाद्या झाडापुढें उभें केलें आणि हें झाड आहे किंवा काय आहे असे विचारलें, तर तेथें चौघांचीं चार मते कधींही पडावयाचीं नाहींत. तेथें एकच मत पडलें पाहिजे. तशी राजद्रोहाची गोष्ट नाही. ह्यावरून तात्पर्य एवढेंच घ्यावयाचें कीं, राजद्रोह ही गोष्ट सर्वस्वी सरकारच्या मर्जीवर अवलंबून आहे. अशा प्रकारची जी गोष्ट सर्वस्वी सरकारच्या मर्जीवर अवलंबून असणार, तिच्याबद्दल सरकार-पार्शी वाद घालून काय हंशील आहे? असल्या बाबतींत आमचें सरकारला हेंच म्हणणें आहे कीं, आम्ही सर्व नेटिव पत्रें राजनिष्ठापूर्वकच लिहीत असतो. परंतु जेथें तेवढी राजनिष्ठा पुरेशी नाहीं असे आपल्याला वाटत असेल, तेथें जास्त राजनिष्ठा घालण्याविषयी सांगावें, म्हणजे आम्ही जास्त घालीत जाऊं. राजनिष्ठा हें जें आपलें एक कर्तव्यकर्मच आहे, त्यांत कमी आणि जास्ती याच्याबद्दल तक्रार कशाला पाहिजे? उभयतांच्या सलोख्यानें जेथें एकाद्या गोष्टीचा उलगडा होण्यासारखा आहे, तेथें वादाचें कारण नाहीं, हा सरळ मार्ग आहे. हा मार्ग सरकारला पसंत नसेल, तर आम्ही हल्लीं हिंदुस्थानांतील ज्या तुर्ंगांत रहात आहों, तेथून काढून आम्हांला दुसऱ्या कोठल्या तुर्ंगांत ठेवण्याची सरकारची इच्छा असली, तर त्या कामींही त्यांच्याशीं वादविवाद

करीत बसण्याची आमची इच्छा नाही !

कारण, सरकारपार्शी राजद्रोहाच्या कामांत भांडावयाचें कसलें ? रामभाऊंनी गोविंदरावांचे पैसे फेडले नसले, तर त्याबद्दल रामभाऊंनी आणि गोविंदरावांनी आपली तक्रार सरकारापुढें नेणें हें उचित आहे. पण सरकारच्या विरुद्ध एखाद्यानें राजद्रोह केला कीं नाही, याच्या न्यायाकरितां जेव्हा सरकारच्या एखाद्या न्यायाधीशापुढें [म्हणजे अप्रत्यक्ष रीतीनें सरकारच्यापुढें] जावयाचे असतें, तेव्हां तेथें पुरावा कसला आला आहे ? आम्हांला हें कबूल आहे कीं, हल्लीं ज्या राजकीय पद्धति जगात सगळीकडे अस्तित्वांत आहेत, त्या पद्धतीप्रमाणें वर दर्शविलेला दोष हा अपरिहार्य आहे. तरी पण तात्त्विक दृष्टीनें विचार करून पाहतां हा दोष आहे हें कोणीही कबूल केलें पाहिजे. अशा स्थितीमध्ये राजद्रोहासारख्या बाबतींत सरकारला आणि लोकांना उभयतांनाही हेंच श्रेयस्कर आहे कीं, असले वाद उभयपक्षांनीं सलोख्यानें मिटवावे. जेथें राजनिष्ठा मुळीच दाखवावयाची नाही असें असेल, तेथील गोष्ट वेगळी. अशी वेळ म्हणजे प्रत्यक्ष लढाईचीच वेळ होय. परंतु राजनिष्ठेचें प्रमाण कमी आहे किंवा अधिक पाहिजे, एवढाच जेथें वाद आहे, तेथें तो वाद सामोपचारानेंच मिटविणें श्रेयस्कर आहे यात शंका नाही. आम्ही आमच्या संवधाने हें असें म्हणतो असें नव्हे. आमचें काय ? आम्ही ज्या घरांत रहात आहो, तेथून उठून आम्ही सरकार दाखवील त्या घरांत जाऊन बसूं, व तेथें सुखानें काळक्रमणा करूं. कारण, जो परमेश्वर येथें आहे, तो तेथेही असणारच ! जेथे हिंदुस्थानात दर वर्षी सुमारे दहा लक्ष लोक कैदेत जातात, तेथें या वर्षी आणखी एक जास्त जाईल ! याच्यापेक्षा कांहीं मोठासा फरक होईल असें नाही. परंतु आम्ही प्रतिपादन करितो हें तत्त्व जर सरकार लक्षांत घेईल, तर मात्र एक मोठा फरक ज्ञात्यासारखें होईल, यात शंका नाही.

राजकीय विषयात राजनिष्ठा आणि देशभक्ति हीं दोन अंगें प्रधान असतात म्हणून आम्ही वर सांगितलेंच आहे. त्यापैकी देशभक्ति आमच्याजवळ आहे तितकी आम्ही आपल्या पत्रांत घालीत जाऊंच व सरकारला जितक्या भरपूर प्रमाणानें राजनिष्ठा पाहिजे असेल तितक्या प्रमाणानें तीही आम्ही मोठ्या आनंदानें घालीत जाऊं. त्यांत आमचें कांहीं खर्च होत नाही, व लोकांचेही कांहीं खर्च होतें असें आम्हांस वाटत नाही. परंतु कित्येक लोकांची अशी एक

कल्पना दिसते की, असे काहीं कमीजास्त झालें, म्हणजे रावणाप्रमाणें दहश तोंडांनीं औरडत सुटलें पाहिजे. परंतु असेंच अवश्य आहे असें नाही. शांतपणानें तीच गोष्ट करतां येणें अशक्य नाही. टाइम्सनें प्रथम आमच्या-विरुद्ध लेख लिहिला त्याबरोबर कित्येकांच्या मते आम्हीही त्याच्याविरुद्ध त्याच वेळीं काहीं तरी तितकाच प्रचंड लेख लिहावयास पाहिजे होता. परंतु तसें करणें आम्हांस श्रेयस्कर वाटलें नाही. त्या दिवशींचा टाइम्स म्हणजे तीन फूट लांबीचा आणि दोन फूट रुंदीचा चिंध्यानीं बनविलेला एक कागद नव्हे. त्या कागदाच्या आड कोणी तरी असलें पाहिजे, हें ज्यांच्या लक्षांत आलें नसेल किंवा ज्यांना लक्षांत घ्यावयाचें नसेल, त्यांनीं फिरून विचार करणें जरूर आहे. टाइम्सनें भाषातरे देण्याच्या आधीं असें एक वाक्य लिहिलें आहे की, We have been at some trouble to procure translations of these articles. परंतु ही भाषातरे मिळविण्याला टाइम्सला काय त्रास घ्यावा लागला, हें कोठें सांगितलें नाही. त्यांना काय मुंबईत फिरावें लागलें, किंवा पुण्याकडे यावें लागलें किंवा दुसऱ्या कोठल्या शहरीं जाणें भाग पडलें, किंवा कोणी नेटिव सभ्य गृहस्थापाशी बोलण्याचालण्यांत वेळ दवडावा लागला, किंवा दुसरें काहीं करावें लागलें, याच्याबद्दल खुलासा काहीच नाही, हल्लींच्या प्रकरणासंबंधानें लिहिताना कलकत्याच्या बेंगाली पत्रानें मात्र आपल्या २९ सप्टेंबरच्या अंकात असें म्हटलें आहे की, अठराशें सत्याणव सालचीं टाइम्सचीं भाषांतरे आणि पुढें खटल्यात आलेलीं सरकारी भाषांतरे यांच्यामध्ये पुष्कळ साम्य दिसून येत होतें. टाइम्सनें मराठी पत्रांचीं भाषांतरे करण्यासाठीं एखादें ऑफिस ठेविलें आहे असें नाही. असे असून टाइम्सनें काहीं श्रमानें भाषातरे मिळविलीं, त्यावरून टाइम्सच्या सहा चौरसफूट कागदाच्या मागे कोण कोण आहेत, याच्याबद्दल अनुमान करण्याला कोणासही फारसें जड जाईल असें नाही. सरकार किंवा सरकारचे पोलिस आणि इतर अधिकारी पुढें न येतां टाइम्सच्या मार्फतच विषयाचा उपक्रम करण्यांत आलेला असल्यामुळे, व वर निर्दिष्ट केलेल्या अनेक कारणानीं त्याच वेळां त्या लेखाला सविस्तर उत्तर देणें श्रेयस्कर नसल्यामुळे प्रतिपक्षाची जशी कृति होती, तशाच बेताचें थोडेसें उत्तर त्या वेळीं देऊन ठेवणें हेंच हितकारक होतें. सरकार प्रत्यक्ष पुढें आलेलें नसल्यामुळे आमच्याही उत्तरांत सरकारचा प्रत्यक्ष उल्लेख करणें

वाजवी नव्हते. पुढे आलेले टाइट्सकार युरोपियन व पुढे न आलेले सरकारही युरोपियनच तेव्हां त्या दोघांचाही जशा रीतीने समविश होईल तथा रीतीनेच लिहिणे जरूर होते. प्रत्येक युरोपियनाच्या मजी-प्रमाणे वर्तमानपत्र चालविणे हे गैर आहे, हे सांगण्याला येथील शुक्रवार पेठेतील मंडळी पाहिजे होती, किंवा साताऱ्याहून शहाणपण आणावयाला पाहिजे होते असे नाही. स्वदेशभक्ति पूर्वीप्रमाणेच कायम ठेवून सरकारला आमच्या लेखांमध्ये जितकी राजनिष्ठा पाहिजे असेल तितक्याप्रमाणे ती आम्ही घालीत जाऊ. आम्ही आजपर्यंत आमच्या सरकारला परिणामी हितकारक अशाच गोष्टी लिहीत आलो आहो. त्या राजद्रोहात्मक बुद्धीने लिहिलेल्या नाहीत. परंतु त्यांत जास्त राजनिष्ठा पाहिजे असेल, तर तीही आम्ही घालीत जाऊ. असें करणे हे जरूरच आहे व कर्तव्यही आहे. शिवाय असें कोणीं केले नाही ? सर्वजण याच मार्गाने आलेले आहेत. राजनिष्ठेचे अधिक प्रमाण हा वादाचा विषयच नाही. सरकारने आपल्या संदिग्ध कायद्यावर अवलंबून न राहतां अमुक अंशापर्यंत राजनिष्ठा पाहिजे म्हणून सांगवे, म्हणजे त्याप्रमाणे आम्हांलाच काय, परंतु इतर देशी पत्रकारांनाही, ती गोष्ट फार सुलभ होणार आहे. मात्र ते प्रमाण योग्य मर्यादित असले पाहिजे; आणि आमचे सरकार आपल्या राजनिष्ठेच्या प्रमाणाला अयोग्य मर्यादेपर्यंत कधीही जाऊ देणार नाही, अशी आमची खात्री आहे. ऑस्ट्रियाचा स्वित्झरलंडमधील प्रतिनिधि जो जेस्टर त्याने आपली टोपी एका निशाणाच्या काठीवर उभी करून ठेविली होती, व त्या टोपीला सलाम करणे ही राजनिष्ठेची खूण म्हणून त्याने ठरविले होते ! असली टोपीला सलाम करण्याची राजनिष्ठा आमचे राजे कधीही सांगणार नाहीत, अशी आमची खात्री आहे, व त्यांच्याबद्दल योग्य राजनिष्ठा दाखविण्याला आमच्याकडून कधी कसूर होणार नाही, अशी त्यांनीही खात्री बाळगिली पाहिजे. साराश, हेंच आमचे राजनिष्ठेचे आजपर्यंतचे धोरण होते व याच धोरणावर यापुढेही चालणे वाजवी आहे. आमच्या पत्राच्या धोरणासंबंधाने सरकारला आणि लोकांना अशा दोघांनाही कांही शंका उत्पन्न झाल्या आहेत असे दिसते. त्याबद्दलही येथे असे स्पष्ट सांगणे जरूर आहे की, स्वदेशभक्तीचा अंश कमी होणे कधीच शक्य नाही. तो कांकणभर जास्तच वाढेल व त्याला

सरकारचीही हरकत नाही. कारण, खुद्द सरकार देखील हिंदुस्थानासंबंधाने देशाभिमानीच आहे. आतां राजनिष्ठसंबंधाने सरकारला योग्य राजनिष्ठा जितक्या प्रमाणाने जास्त पाहिजे असेल तितकी आम्ही घालू. अशा प्रकारचे काळाचे घोरण राहिल. हे घोरण सरकारला पसंत नसेल तर सरकारने आमचे पत्र बंद करावे, व लोकांना पसंत नसेल तर लोकांनीही ते खुशाल बंद करावे. हल्लींच्या सारख्या स्थितीमध्ये वर्तमानपत्र चालविण्यापासून कांहीं मोक्ष आहे असे नाही. तेव्हां सरकारने आम्हांला आपले पत्र उघड रीतीने किंवा पर्यायाने बंद करावयाला लाविले, तरीही त्यांत आम्हांला मोठेसे दुःख वाटणार नाही. काळाने आज सहा वर्षे यथाशक्ति जी अल्प देशसेवा अत्यंत नम्रपणाने केलेली आहे, तिच्यापेक्षा जास्त देशसेवा आतां वर्तमानपत्राच्या द्वारे विशेष करतां येण्यासारखी आहे असे नाही. रूसी-जपानी युद्धाच्या बातम्या आणि स्वदेशांतील आपल्या रोजच्या रडक्या प्रत्येक आठवड्याला गात बसणे म्हणजे खरोखर अतिशय कंटाळवाणे काम आहे. येथे पांच इंच पाऊस पडला आणि ठाणे जिल्ह्यांत धान्याचे रोपे सहा इंच वाढले आहेत, हेच बहुतेक छापण्याकरितां मुद्रणस्वातंत्र्य आहे, तेथे तसले मुद्रण न झाले आणि एखादे वर्तमानपत्र बंद पडले, म्हणूनही आम्हांला त्यांत मोठीशी फिकीर वाटत नाही. काळ हे वर्तमानपत्र चालविण्यामध्ये आमचा एक मुख्य हेतु हा की, युरोपियन भाषांमधून जे कांहीं उत्तम उत्तम विचार आहेत ते आपल्या देशबांधवांना कळावे. आमच्यामध्ये महाभारत, रामायण इत्यादि चांगले ग्रंथ आहेतच. परंतु ग्रीस, रोम, इंग्लंड, स्पेन, फ्रान्स, जर्मनी, इटली, रशिया इत्यादि देशांतील ग्रंथसमुच्चयामध्ये एक प्रकारचा अलौकिक सांठा भरलेला आहे. त्यांतील रसांचा आपण आस्वाद घेत असतां आपल्या आंगभाषानभिज्ञ देशबंधूंची आठवण झाली, म्हणजे आपण आपल-पोटेपणाने सगळा रसास्वाद एकटेच घेतो, आणि आपल्या देशबांधवांना आपण उपाशी ठेवितो, याबद्दल खेद वाटतो व त्यांनाही त्या विचारांचा रसास्वाद घेतां येण्यासाठी आपल्या हातून कांहीं होण्यासारखे असेल तर करावे अशी इच्छा मनामध्ये उत्पन्न होते. हिंदुस्थानांत दुष्काळ पुष्कळ वेळां पडतात; परंतु जेव्हा असल्या उत्तम विचारांचा आपल्या देशबांधवांना रसास्वाद घेतां येत नाही ही गोष्ट मनांत येते, तेव्हा मात्र हिंदुस्थानांत खरा दुष्काळ आहे,

असें वाटूं लागतें. अज्ञाचे आणि पाण्याचे दुष्काळ सरकार दूर करील, परंतु हिंदुस्थान तील उत्तम विचारांचे दुष्काळ कोणीही साहेब दूर करूं शकणार नाहीत. ते आपणच दूर केले पाहिजेत ! असें आपलें कर्तव्य दृष्टीपुढें उभें राहूं लागतें. परदेशातून हल्लीं जशीं निरानिराळ्या जिनसा तयार करण्याची यांत्रिक साधनें आणली जातात, तशाच प्रकारची तिकडून उत्तम उत्तम विचारसाधनें आपल्या देशवांधवाकरितां आणण्याचा हा प्रयत्न आहे. एखादा भाऊ कोठें बाहेर गेला आणि तेथें त्याला एखादी उत्तम वस्तु आढळली, तर ही आपल्या धाकट्या भावाकरिता आपण घेऊन जावी अशी बुद्धि उत्पन्न होऊन तो ती वस्तु घरी आणितो, त्याप्रमाणें कोठेंही एखादा उत्तम विचार आढळला, म्हणजे तो आपण आपल्या देशवांधवाना नेऊन देऊं, अशा बुद्धीनें अनेक विचार आजपर्यंत त्यांच्यापुढें मांडण्याचा प्रयत्न अंतःकरणपूर्वक आणि बंधुवात्सल्यानें करण्यांत आला. आजपर्यंत ही वेडी वांकडी सेवा स्वदेशबंधूंनी गोड करून घेतली, याबद्दल त्यांचे आभारी फार आभारी आहों. यापुढें ज्यांना ती रुचत नसेल, त्यांनी तिचा खुशाल अनंगीकार करावा. सरकारलाही आमचें हेंच म्हणणें आहे कीं, अशा दिशेचा हा एक अल्प प्रयत्न आहे. हा एखाद्या राज्याविरुद्ध प्रयत्न नव्हे. एखाद्या पत्रांतील लिहिण्यानें ब्रिटिश साम्राज्यासारख्या सामर्थ्याचा एक केसही वाकडा व्हावयाचा नाही, हें आम्हांला सांगण्याला सुधारक नकोत. दुसऱ्यांनाही थोडेंबहुत समजत असतें. आमच्या फटाक्यांनीं कांहीं व्हावयाचें नाही इतकेंच आम्हांला माहीत आहे असें नव्हे, तर रामेश्वराजवळच्या दररोज सकाळीं उडणाऱ्या विनदारूच्या नेमस्त फुसलळ्यांनींही कांहीं व्हावयाचें नाही हें सुद्धां आम्हांला माहीत आहे ! परंतु अशा वावर्तीत सरकारचेंच वर्तन थोडेंसे चमत्कारिक होतें. सगळेजण सगळीकडे लिहीत असतात. एकच विचाराचा ओघ सगळ्यांकडून एकसारखा वहात येत असतो आणि त्यांतून सरकार मध्येच कोणाला तरी म्हणतें कीं, 'तुम्ही असें कां लिहिलें ?' प्रत्येक लेखक हा त्याच्यामोवतीं वादत असलेल्या विचारांच्या ओघामध्ये योज्याबहुत प्रमाणानें सांपडलेला असतो. तो ओघ बंद करण्याचें जर सरकारला सामर्थ्य नसेल, तर त्या ओघांतील एखादाच जळबिंदु उचलून काढून घेतल्यानें सरकारचा इष्ट हेतु कधीही सिद्धीस जाणार नाही. मि. दादामाई नौरोजी हे हिंदुस्थानाकरितां अॅमस्टरडॅम

येथे काय बोलले? कॉटनसाहेब 'न्यू इंडिया' मध्ये काय बोलत आहेत? नामदार फेरोजशाह मेथा यांनी कार्पोरेशनमध्ये कॅप्टन साहेबांच्या मानपत्राच्या वाटाघाटीच्या वेळी गव्हर्नरजनरल आणि व्हाइसरॉय यांच्यामधील क्लिष्ट मेद काढला, यांतील इगित काय? इत्यादि प्रश्नांचा आणि प्रचंड वाहत असलेल्या ओघाचा सरकारने विचार केला पाहिजे. एकट्या काळावर कटाक्ष ठेवून काय होणार आहे? काळ हे पत्र यदाकदाचित् बंद पाडलं गेलं, तरी त्या-पासून काय होणार आहे? काळ हे प्रसिद्ध होणारं एक पत्र आहे, परंतु प्रसिद्ध न होणारीं अशीं हिंदुस्थानामध्ये तीस कोटी वर्तमानपत्रे आहेत, त्यांची सरकार काय वाट लावणार? आम्ही वर्तमानपत्र लिहितो असें मुळींच नाही. आम्ही काय करतो, तर हीं तीस कोटी प्रसिद्ध न होणारीं वर्तमानपत्रे प्रत्येक आठवड्याला अत्यंत काळजीपूर्वक रीतीने आम्ही फक्त वाचून पाहतो. लोकांचे खरे विचार आम्ही खऱ्या शब्दांनी लिहितो. असलेही एखादे वर्तमानपत्र सरकारच्या राज्यांत असलं म्हणून मोठेसे विघडणार आहे असें नाही. प्रसंगी खरा उपयोगी आमचाच उपदेश पडेल. बाकी टाइम्सने 'छू' म्हटल्याबरोबर भुंकू लागणारी मंडळी आणि ताच्या घोड्यावरच्या गोमास्या जिकडे तिकडे भरलेल्या आहेतच. शिवाय राज्यात कोठे काही जर विघडलं असेल, तर तें सुधारण्याचें काम सरकारचें आहे. तें कार्य एकाद्या पत्रावर किर्याद करून कधीही साध्य होणें शक्य नाही. परंतु याही उप्पर सरकारला किर्याद करणें अवश्यच वाटत असेल, तर सरकारपाशी आमची एवढीच विनंति आहे की, त्या गोष्टीबद्दलही आमच्याकडून तक्रार नाही. दोन लाखांहून अधिक सैन्याच्या मालकापाशीं एका मनुष्याचा वाग्विवाद कसला आला आहे? सरकारसंगेल त्या ठिकाणीं आम्ही आपण होऊनही जाऊन बसूं व या कामीं सरकारचे वकील, सॉलिसिटर, बॅरिस्टर, अँडव्होकेट वगैरे मंडळींच्या पायीं आमच्याच लोकांचा जो पैसा खर्च होणार तो आमच्या उपाशी मरणान्या देशबांधवांना वांटावा; म्हणजे या निमित्तानें तरी त्या विचान्यांना कांहीं दिवस पोटभर अन्न खावयाला मिळेल !

प्रस्तुत प्रसंगी टाइम्सनें लेख लिहिल्यानंतर आमच्या कित्येक व्यवसाय-चंधूंनीं मात्र टाइम्सच्या इच्छेप्रमाणें अगदीं विनमोल कामगिरी बजाविली आहे. ती पाहून सरकार परकीय असूनही खरोखर विचारी आणि दयाळू

आहे असेंच म्हणावे लागते. सरकारनें अजून कांहीं एक केले नाही, किंवा कांहीं करावयाचे आहे किंवा नाही हेही उघड केले नाही. पण उथळ पाण्यांनीं मात्र आपल्या खळाळीनें सर्व वातावरण दुमदुमून सोडले आहे. सरकारच्या कोर्टीत फिर्याद व्हावयाची किंवा न व्हावयाची हे अजून बाहेर पडावयाचे आहे. परंतु टाइम्सनें 'छू' म्हटल्याबरोबर आमच्या बहुतेक समंजस व्यवसायबंधूंनीं आपले अनधिकारी कोर्ट भरवून आपला फैसला देऊन टाकला आहे व त्यांच्यापार्शीं जर एखादा तुसंग असता तर त्यांनीं त्यांत आम्हांला एव्हांना कोंडूनही टाकले असतें. ही आपल्या पत्रांची स्थिति पाहून आमच्या एका मित्राच्या मनांत वर्तमानपत्रकारांकरितां एक वर्तमानपत्र काढण्याची कल्पना आली आहे व मराठी बाजूच्या संपादकत्वाकरितां येथील शुक्रवार पेठेंतील कित्येक मंडळींना त्यांनीं विचारूनही ठेविलें आहे. सरकारचे अधिकारी टाइम्सच्या आड उभे राहून असल्या ह्या ताज्या घोड्याच्या गोमाश्यांचीं मते काय आहेत ते पाहत आहेत ! ज्यांना तोंडपुजेपणाशिवाय दुसरी भाषाच माहीत नाही त्यांच्याकडून दुसरे मत काय यावयाचें आहे ? तरी पण या प्रसंगीं इंदुप्रकाश, गुजराथी, वगैरे पत्रांनीं जी विचाराची दिशा दाखविली आहे, ती खरोखरच सर्वांनीं लक्षांत बाळगण्यासारखी आहे व पुढें दुसऱ्या कोणावर प्रसंग आला, तर त्या वेळीं तरी त्यांनीं फसले जाऊं नये. आमच्या बाबतींत असा प्रकार झाला म्हणून कांहीं मोठेसें नाही. आमचे पत्रे ते काय ? आणि ते बुडले काय, आणि तरले काय ? तो एक अल्पसा प्रयत्न आहे ! ती एक गाजराची पुंगी आहे ! वाजेल तोंपर्यंत वाजवूं नाही त्या दिवशीं गाजर खाऊन टाकूं ! आमचा बाणा असा कांहींच नाही. गरिबाला कसला बाणा आला आहे ! सातारच्या एका पत्राला आणि खेळाडू क्लबाच्या कांहीं मंडळींला एक दिवस कोणी अशी बातमी सांगितली कीं आम्ही लोकमान्य टिळक होऊं पहात आहों ! ही बातमी त्यांना कोणी सांगितली असेल कोण जाणे ! वास्तविक तसें कांहीं नाही ! मी एक पूर्वीं त्यांच्या शाळेतील नम्र शिष्य होतो व हल्लींही मी त्यांच्या शाळेंतच आहे ! व त्यांपासून मी अजून ज्ञान संपादन करून घेत आहे ! तरी पण त्यांत एककल्लीपणा कोंडून तरी शिरत आहे असें मात्र आतां दृष्टोत्पत्तीस येऊं लागले आहे. त्याबद्दलही सुधारणा करण्याचा आम्ही प्रयत्न करूं ! आमचा

हा आपला एक पोटाचा प्रयत्न आहे ! निष्काम बुद्धीचे आणि देशहिताचे खरे प्रयत्न शाहूनगरामधून उगम पावत आहेत हे आम्ही जाणून आहो ! तेथील सार्वजनिक हितासाठी वर्तमानपत्रद्वारे चाललेले प्रयत्न पोटासाठी बिलकूल नाहीत ! कारण, जेथे वकिलीवर पोट गडगंज भरत आहे, तेथील वर्तमानपत्र पोटासाठी आहे, असे म्हणण्याला कोण धजणार आहे ? आणि जे पत्र पोटासाठी नाही, ते अर्थात् स्वदेशासाठीच असले पाहिजे आणि ते त्याप्रमाणे कोणत्या तरी रीतीने स्वदेशासाठी आहेही. निदान स्वदेशी व्यापारासाठी तरी ते आहेच. कारण ते पत्र जेव्हा अस्तित्वात असते, तेव्हा हिंग, जिरे, वगैरे स्वदेशी जिनसाच्या पुढ्या बांधण्याच्या कार्मी रात्रंदिवस स्वपत असते, अशाबद्दल सातारच्या कित्येक वाण्यांकडून विश्वसनीय पत्रे आलेली आहेत ! आमच्या पत्रांतील दुसरा एक दोष असा आहे की, आठवड्यांतून सारे एकदांच दिसणारे आमचे पांच सहा वर्षांचे कालचे टांगे पत्र, म्हातारे पेन्शनर व शाळांतील तरुण मुले, सरकारी नोकरीत गुरफटलेले व वकील, व्यापारी, वगैरे स्वतंत्र घंदा करणारे सर्व लोक मिटक्या मारीत वाचतात ! परंतु त्याला आम्ही काय करावे ! साठीची वेळ जवळ येण्याला फक्त तीन वर्षांची अवधि राहिली असल्यामुळे जशी इतराची बुद्धि हळूहळू नष्ट होऊ लागली आहे, तशी आमची होत नाही ही ईश्वराची आमच्यावर अवकृपा आहे ! तसेच शंभर रुपये पगार घेऊन रोजच्या रोज कांही तरी बेचव आणि पानचट विषय लिहून, किंवा सारजाबाईच्या चटणी-कोशिविरीच्या गोष्टी लिहून आपले पत्र व मित्रांचे मासिक सरकारप्रिय आणि महिलाप्रिय करून सोडण्याची बेमालुम हातोटी आमच्यामध्ये नाही, त्याला काय करावयाचे ? जे गुण आपल्याला देवाने दिलेलेच नाहीत, त्यांच्याबद्दल हळूहळू काय उपयोग ! कित्येक मंडळींनी आम्हांला शिव्या देऊन, कात्पानिक ठरवून, अगर वेडेपणांत ढकलून आमचे संरक्षण करण्याचा आव घातला आहे. परंतु त्यांना आमची एवढीच विनंति आहे की, आपल्या शिव्यांनी आमचे संरक्षण करण्याची अजब युक्ति काढून आपण जी तसदी घेतली आहे, ती आपण विनाकारण घेतली ! कारण, असले संरक्षण काळाला नको आहे. कारण, हा Killing with kindness चाच एक प्रकार आहे. तरीपण आमच्या व्यवसायबंधूंनी प्रस्तुत प्रसंगी सरकारची जी एक मनीषा तृत करून दिलेली

आहे, तिच्याबद्दल त्यांचे अभिनंदन करणे फार जरूर आहे. सरकारचा नियम असा आहे की, कोणीही बदमाश आणि वाईट मनुष्य झाल्याशिवाय ते त्याला कांही एक करीत नाहीत व कोणी तसा नसेल, तर आधी ते त्याला तसा करवितात आणि मग त्याबद्दल काय करावयाचे ते करतात. त्याप्रमाणे आपण सर्वांनी आपल्या एका व्यवसायबंधूला वाईट ठरवून सरकारचे हाती दिले आहे व सरकारचे भावी कठीण काम आपण सोपे करून दिले आहे, ही आपली कामगिरी कांही लहानसहान नाही. आतां पुढे सरकार कांही करो किंवा न करो, आपण आपल्या ऋणांतून पूर्णपणे मोकळे झालां आहां यांत शंका नाही ! असे जरी कित्येकांच्या हातून वर्तन झाले आहे, तरी याला अपवादभूत अशीही कित्येक पत्रे आहेत हे कबूल केले पाहिजे. परंतु आपल्यापैकी एखाद्या प्रसंगी कोणी कसेही वर्तन केले तरी तो प्रसंगाचा दोष आहे. वास्तविक पाहतां सर्व अंतःकरणे एकच आहेत. ज्या ज्या अंतःकरणांमध्ये म्हणून हिंदुस्थानचे हित वास्तव्य करीत आहे, तीं तीं सर्व अंतःकरणे वस्तुतः एकच आहेत !

आतां आम्हीं आजपर्यंत काळाच्या द्वारे जा मते लोकांपुढे मांडीत आलों, तीं दुसरे वर्तमानपत्रकार प्रसंगी उचलून धरतील अशा अंदाजावर मांडण्याला आम्हीं बिलकुल प्रवृत्त झालो नाही. त्या मतांना दुसरे कोणी उघड रीतीने आधार देवोत किंवा न देवोत; दुसऱ्यांच्या जोराच्या अपेक्षेवर तीं मते पुढे आलेलीं नाहीत; तीं स्वतःच्या जोरावर पुढे आलेलीं आहेत. ती सत्याच्या पायावर उभारलेली आहेत आणि खुद्द निसर्गदेवता प्रत्येक अंतःकरणांमध्ये त्या मताची जोपासना अत्यंत काळजीपूर्वक रीतीने करीत आहे ! असली ही आपल्या देशाला परम पावन आणि अत्यंत आवश्यक अशी सत्य मते प्रतिपादन करतांना आम्हीं कोणत्याही मानवी साहाय्याची आशा धरलेली नाही ! या सत्यमतप्रसाराच्या कामी आमच्यावर लहान-मोठी, बरी-वाईट कोणतीही संकटे आली, तरी त्यांतून आम्हांला सोडविणारा आमचा परमेश्वर पूर्ण समर्थ आहे ! आमचा वकील परमेश्वर ! आमची फी परमेश्वर ! आमचा जामीन परमेश्वर आणि आम्हांला संकटांतून सोडविणाराही परमेश्वरच ! अशा त्या सर्वशक्तिमान् परमेश्वराचे चिंतन करीत आम्ही हा लेख संपवितों.

दगडी कोळसा : : : १७

आज दगडी कोळशावर निबंध लिहिण्याचें आम्हीं योजिलें आहे. हा निबंध जितका बेचव होईल तितका करण्याविषयी आम्ही अंतःकरणापासून प्रयत्न केला आहे. ह्या निबंधाची एक कच्ची प्रत लिहून ती एका पोक्त, नेमस्त, वयोवृद्ध, पेन्शनदार आणि सरकारी नोकरीत असल्यापासून चोरून वर्तमानपत्रात बेचव लेख लिहिण्यात हातखंडा असलेल्या अशा अराक्षिक सद्गृहस्थाला दाखवून त्यांत कोठें कांहीं चुकून राहिलेला चवदारपणा त्यांचे-कडून दुरुस्त करून घेऊन त्याच्या संमतीनें हा निबंध पसंत करून घेतलेला आहे. तो निबंध तपासतेवेळीं त्यांनीं एकंदर निबंधलेखासंबंधानें ज्या कित्येक सूचना केल्या, त्या फारच उपयुक्त आहेत. त्यांचें अगदीं ठाम मत असें आहे कीं, निबंध लिहावा तर असा कीं, तो वाचल्यापासून वाचणाराच्या मनावर कोणत्याही प्रकारचा मनोविकार उमटूं नये. निबंध वाचण्यापूर्वी वाचणाराचें मन ज्या निर्विकार आणि निर्विकल्प स्थितीमध्ये असेल, त्याच स्थिती-मध्ये जर तें वाचल्यानंतर राहिलें, तर तो निबंध उत्तम म्हणून खुशाल म्हणावें ! असलेच निबंध लोकांना आवडतात. असलेच निबंध आजकाल आपल्याला अत्यंत उपयोगी आहेत, आणि असल्याच निबंधांना बक्षिसे मिळत असतात. निबंधाची लांबी रुंदी किती असावी, याच्याबद्दल या गृहस्थानीं शिष्ट लोकांचें मत जें सांगितलें तें असें आहे कीं, वर्तमानपत्रांतील निबंधांना रुंदीच्या संबंधानें कांहींएक नियम नाही. ज्या वर्तमानपत्रांत निबंध छपावयाचा असेल त्या वर्तमानपत्राच्या कालमाची जी रुंदी असेल, तिच त्या निबंधाची रुंदी होय. परंतु निबंधाच्या लांबी संबंधानें मात्र त्यांनीं अगदीं कडक नियम असल्याचें सांगितलें. ते म्हणाले कीं, पुष्कळ लेखक

आपल्या विषयाच्या महत्त्वावरून निबंधाची लांबी ठरवीत असतात; परंतु ही त्यांची अगदी अक्षम्य चूक आहे. विषयाच्या महत्त्वाचा व निबंधाच्या लांबीचा कांही संबंध नाही. निबंधाची लांबी ठरवितांना टाइम्स वगैरे सारखी नांवाजलेली आणि सुधारलेली पत्रे आपल्या निबंधाची किती लांबी ठेवितात या गोष्टीकडे आपण मुख्यत्वेकरून लक्ष राखिले पाहिजे. निबंधाची एक-दीड कॉलम लांबी म्हणजे फार झाली; अगदीच अपरिहार्य प्रसंग येईल तर दोन कॉलम लांबी असावी; म्हणजे तो निबंध नेमस्त होतो. निबंधलेखनाला विषयाची निवड करण्यासंबंधाने त्यांनी जो मार्ग दाखविला तोहि फार उप-युक्त आहे. त्यांचे असे म्हणणे आहे की, आपल्या विषयांच्या निवडणुकीने आपले वाचक अगदी चकित होऊन जातील असे विषय आपण निवडले पाहिजेत. ज्या विषयांची आवश्यकता आपल्याला आहे असे निबंध वाच-ण्याच्या आधी कोणालाही वाटत नाही, किंवा निबंध वाचून झाल्यानंतरही ज्या विषयाची आपल्याला अपेक्षा असल्याबद्दल कोणाला भास होत नाही, असे निरुपयोगी विषय निवडल्यावाचून कोणाही लेखकाला आपल्या वाचकांना चकित करून सोडतां येणार नाही. अशा रीतीने वाचकवर्ग जसजस जास्त चकित होत जाईल, तसतसे आपले विषय निवडण्याचे कौशल्य जास्त वाढत चालले आहे, म्हणून पक्के समजावे. 'आरोग्यखाते,' 'काल-व्याचे पाणी,' 'खानेसुमारीवरून अनुमाने,' 'हरताळकेची कथा,' 'कादंबऱ्यांचा उपयोग,' 'रस्त्याच्या बाजूने असणारी गटारें' वगैरे त्यांनी अनेक विषय सांगितले; व हे सर्व लोकांना चकित करून सोडणारे विषय आहेत असेही त्यांनी फिरून फिरून सांगितले. व त्यांनी वर्तमान-पत्राच्या आणि त्यातील निबंधाच्या भरभराटीच्या ज्या खुणा सांगितल्या त्याही विशेष लक्षांत ठेवण्यासारख्या आहेत. त्यांचा मुद्दा असा की, वर्तमानपत्रे ही विद्याप्रसारासाठी आहेत. तेव्हा त्याचा प्रसार अशिक्षित लोकां-मध्ये जितका होईल तितका झाला पाहिजे. परंतु अशिक्षित लोकांतसुद्धा दुकानदार लोक हे विद्यादेवीला अतिशय तुच्छ मानणारे असतात. कारण त्यांना आपण कांही एक न शिकतां पैसा मिळवूं शकतो, अशी धमेड असते म्हणून असल्या दुकानदारांच्या हातीं आपले पत्र गेल्यावाचून त्याची खरी भरभराट झाली, असे कधीहि म्हणतां यावयाचे नाही; व

तशी स्थिति प्राप्त होण्याला वरच्या सारखी विषययोजना आणि लेखनपद्धति यांच्याशिवाय दुसरे सर्वोत्कृष्ट साधनच नाही. पत्र बाहेर पडलें की, दुकान-दाराच्या हाती, अशी स्थिति झाल्याविना विद्यादेवीचा उपमर्द करणाऱ्या या वर्गाची खोड मोडणार नाही व पत्राची भरभराटही होणार नाही. शिवाय या सद्गृहस्थांची अशी एक कल्पना आहे की, वर्तमानपत्र म्हणजे एक शाळेंतील शिक्षणाचा वर्गच होय. आणि ही उपमा त्यांनी घेतलेली असल्यामुळे त्यांचे असे म्हणणे आहे की, शाळेंतील एखाद्या वर्गात जितकी थोडी मुले असतील तितके तेथील शिक्षण चांगले होतें, त्याप्रमाणे वर्तमानपत्राचे जितके वाचक थोडे, तितके त्याचे शिक्षण चांगले होणार ! व ह्यामुळे वर्तमानपत्राचे जितके वर्गणीदार थोडे थोडे होत जातील, तितकी तितकी त्याची जास्त भरभराट होत चालली आहे, आणि त्याचे शिक्षण चांगले चालले आहे, असे खुशाल समजावे, असा त्यांनी सिद्धांत बांधून ठेवलेला आहे ! हे त्याचे सिद्धांत आणि ह्या त्यांच्या सूचना किती महत्त्वाच्या आहेत, हे कोणालाही शब्दाने व्यक्त करून दाखविता येण्यासारखे नाही. ह्या त्यांच्या सगळ्या सूचना प्रत्येकाने लक्षात बाळगण्यासारख्या आहेत ! व त्या लक्षांत बाळगूनच आम्ही 'दगडी कोळशा'वर एक लहानसा निबंध लिहिण्याचा प्रयत्न केला आहे. ह्या निबंधावर वरील सद्गृहस्थ फारच खूप झाले आहेत, एवढे येथे सांगितल्यानंतर सदर निबंधाच्या शिफारशीसाठी दुसरा निराळा प्रयत्न अनवश्यक होय, हे पूर्णपणे जाणून त्या निबंधातील काही भाग आम्ही आपल्या वाचकांकरिता येथे देतोः—“लांकूड जाळून विश्विलें असतां त्यापासून कोळसा होतो. कोळशाचा रंग काळा असतो. काळा रंग म्हणजे जो पाढरा नाही तो. कोळशांमध्ये दोन जाती असतात. एक विलायती कोळसा आणि दुसरा गांवठी कोळसा. गावठी कोळशाबद्दलची माहिती आपल्या इकडील बहुतेक लोकांना असेलच, अशी आम्हांला आशा आहे. परंतु जर ती कोणाला नसेल; तर हल्लींच्या वस्तुदर्शनपाठाच्या कोणत्याही मराठी शाळेमध्ये तो इसम गेल्यास गावठी कोळशाबद्दलही सारी माहिती त्याला तेथे मिळेल, अशी आम्हांला पूर्ण खात्री आहे. आतां आपण विलायती कोळशाकडे वळू. विलायती कोळशालाच दगडी कोळसा असे म्हणतात. हा दगडासारखा कठीण असतो, म्हणून याला दगडी कोळसा असे म्हणतात.

अशी एक कल्पना आहे की, पूर्वी कित्येक मोठमोठालीं अरण्ये कांहीं कारणाने पृथ्वीच्याखालीं गडप झालीं, आणि अनेक शतकांच्या परिणामाने त्या अरण्यांचे पृथ्वीच्या पोटांमध्ये कोळसे बनले, ते हे दगडी कोळसे होत. इतकी माहिती तूर्त नेटिव लोकांकरितां बस आहे. याच्यापुढील कामें, म्हणजे खाणी कोठें आहेत हें कसे समजावें, त्या खणवाव्या कशा, तेथे व्यवस्था ठेवावी कशी वगैरे बाबतींमध्ये जी कांहीं शास्त्रीय माहिती जरूर असते, ती युरोपियन लोकांना आहे. व त्याप्रमाणें ते खाणी उकळून आपल्याला कोळसा काढून देत आहेत. तेव्हां त्या पुढच्या भानगडींत आपल्याला पडण्याचें कांहीं एक कारण नाहीं.” प्रस्तुतच्या निबंधात दुसऱ्या पुष्कळ खोगीरभरतीच्या गोष्टी आहेत. परंतु त्या सगळ्यांतील अतिशय चटकदार, अतिशय माहितीने भरलेली, आणि अतिशय मनोरंजक अशीं वाक्ये तेवढीं निवडून काढून येथें सकलजनमनरंजनासाठीं दिली आहेत ! हा निबंध वरील सद्गृहस्थाना दाखविल्यानंतर ‘असले निबंध वर्तमानपत्रांना फार योग्य ! असलेच निबंध वर्तमानपत्रातून आले पाहिजेत ! हाच निबंध तुम्ही अवश्य घ्या !’ असा त्यांनीं आग्रह धरिला. तेव्हा “घडा १ ला, दगडी कोळसा.” असें या निबंधाला हेडिंग दिलें तर तें विशेष चांगलें खेलेल असें वाटल्या. वरून ती कल्पना त्या सद्गृहस्थाच्या पुढें ठेवण्यांत आली. त्याबरोबर ते रागानें उसळून म्हणाले:—“वाः ! ही थट्टा आहे कीं काय ! हे वर्तमानपत्राचें पत्रिके काम आहे ! वर्तमानपत्र म्हणजे कांहीं पहिलें किंवा दुसरे क्रमिक पुस्तक नव्हे, किंवा वर्तमानपत्राचे वाचक म्हणजे कांहीं शाळेंतील पेरें नव्हेत. ह्याकरिता क्रमिक पुस्तकांतल्याप्रमाणें वर्तमानपत्रांमध्ये अगदीं साधे विषय आणि त्यावर अगदीं साधे विचारच आले पाहिजेत हें जरी अगदीं जरूर आहे, तरी त्यावर ‘घडा १ ला’ असें शाळेंतल्या पुस्तकांसारखे हेडिंग कधींही देतां कामा नये. कारण, क्रमिक पुस्तक आणि नेमस्त, बेचव, वजनदार व चांगले वर्तमानपत्र यांच्यामध्ये मुख्य भेद काय तो हेडिंगाचाच असतो.” असें त्यांनीं निक्षून सांगितलें, तेव्हां ‘घडा १ ला’ हें हेडिंग देण्याची कल्पना निरुपायास्तव सोडून देणें भाग पडलें ! त्याचवेळीं सदर गृहस्थानीं पत्राच्या वजनदारपणाबद्दलचे आपले कित्येक अनुभवशीर अभिप्राय जांभिले. त्या सगळ्यांतील त्यांचा मुख्य भावार्थ असा की, वर्तमानपत्राचा

वजनदारपणा हा मुख्यत्वेकरून त्याला जितके जाड कागद घालावे त्यावर अवलंबून असतो. कांहीं दिवसांपूर्वी वर्तमानपत्राच्या वजनदारपणाची इयत्ता चार तोळ्यांपर्यंतच होती. परंतु पोष्ट खात्याने मेहेरबान होऊन आपल्या पत्राच्या वजनदारपणाची मर्यादा आणखी दोन तोळ्यांनी वाढविली आहे. हल्ली आपले पत्रांस सहा तोळेपर्यंत वजनदार होता येत, ही एक अभिनंदन करण्यासारखी गोष्ट आहे ! पत्राच्या वजनदारीसंबंधाने हे आपले विचार प्रकट केल्यानंतर त्यांनी ' दगडी कोळसा ' या प्रस्तुतच्या विषयासंबंधाने आणखी एकवार असे सांगितले की, ' हा विषय मला फार आवडला. या ' दगडी कोळशा ' पासून कांहीं एक विघण्याची भीति नाही. मनें विघडण्याविषयी तर शंकासुद्धा घ्यावयाला नको. कदाचित् कपडे बिघडतील; पण ते देखील प्रत्यक्ष कोळशाने. कोळशावरील निबघाने कांहीं एक परिणाम घडून यावयाचा नाही, याबद्दल कोणत्याही खात्री वाटणे फारसे कठीण नाही. याकरिता असले विषय फार लोकोपयोगी होत ! ' असे त्याचे एक का दोन अनेक उपयुक्त विचार बाहेर पडले ! परंतु त्या सगळ्यांना आमच्यापाशीं जागा नाही, याबद्दल दिलगिरी वाटते ! असे. कोळसा जितका उगळावा तितका काळा ! ह्याकरिता तो आणखी उगाळीत बसण्यांत काय अर्थ आहे !

परंतु ह्या दगडी कोळशाच्या प्रश्नालाही एक प्रकारचे विशेष महत्त्व आहे. व त्या संबंधाने लंडन टाइम्समध्ये त्या प्रश्नाचा एका लेखात हिंदुस्थानच्या दृष्टीने विचार केलेला आहे. लंडन ही इंग्लंड देशाची राजधानी हें जुन्या भूगोलातील मत होय. वास्तविक हल्लींच्या दृष्टीने पाहता लंडन ही फक्त इंग्लंडचीच राजधानी नसून सर्व ब्रिटिश साम्राज्याची राजधानी आहे. त्या ठिकाणी प्रसिद्ध होणारे लंडन टाइम्ससारखे जे पत्र, त्यामध्ये ब्रिटिश साम्राज्यातील सर्व ठिकाणच्या महत्त्वाच्या विषयावर लेख येणे, हेंच उचित आहे. परंतु पूर्वीची व्यवस्था तशी नव्हती. विशेष प्रसंगाशिवाय हिंदुस्थानासंबंधीच्या विषयांना त्यामध्ये जागा मिळत नसे. परंतु हें धोरण बदलून हल्ली प्रत्येक आठवड्याला हिंदुस्थानासंबंधाने सदर पत्रामध्ये कांहीं तरी लेख आलाच पाहिजे, अशासारखा एक निर्वेध ठरविण्यात आलेला आहे. व हा निर्वेध शासनाची बातमी जेव्हां बाहेर पडली, तेव्हां लंडन टाइम्समधून हिंदुस्थानासंबंधीच्या विषयांवर लेख येत जाणार, म्हणून हिंदुस्थानांतील

‘कित्येक वर्तमानपत्रांतून आनंदातिरेकही प्रदर्शित करण्यांत आलेला होता. आपल्या इकडील विषय लंडन टाइम्सच्या द्वारे सर्व इंग्लिश लोकांच्या पुढे मांडले जावे, आणि त्या विषयांची आपल्या राज्यकर्त्यांच्या जातभाईना माहिती व्हावी, आणि त्या योगाने आपली दाद लागून आपले दुःख निवारण व्हावे, ही खरोखर आनंद मानण्यासारखी गोष्ट आहे, यांत काही शंका नाही. परंतु नुसते लंडन टाइम्समध्ये हिंदुस्थानासंबंधाने लेख येतात, एवढ्याचरच आपण उच्च मारीत सुटण्यांत काही हंशील नाही. त्या लेखांच्या धोरणाचा आपल्यावर काय परिणाम होणार, याचा मुख्यत्वेकरून विचार केला पाहिजे. मागील एका आठवड्यांतील लेखांत डिस्ट्रिक्ट जज्जाच्या दुःखावस्थेबद्दल वर्णन केलेले होते. ‘डिस्ट्रिक्ट जज्जांची दुःखावस्था’ हा शब्दसमुच्चय पाहिला म्हणजे आपल्या इकडील लोक आश्चर्याने चकित झोऊन जातील ! ज्यांना दोन हजारांपासून अडीच हजारांपर्यंत दरमहा पगार मिळतो, त्यांच्यावर हिंदुस्थानांत दुःखाचे कोणते डोंगर कोसळतात, हे इंडियन लोकाना कळणे खरोखरच फार कठीण आहे ! परंतु सदर लेखामध्ये त्यांचे एक मुख्य दुःख जे सांगण्यांत आले आहे ते हे की, त्यांना जे काम पडते त्या मानाने त्यांचा पगार फार कमी असतो. एवढ्या लेखावरूनच त्यांचा कोणी पगार वाढवीत आहे, असे नाही. तरी पण असल्या सूचनांचा सरकारच्या मनावर कांहीच परिणाम व्हावयाचा नाही, असे नाही. वस्तुतः सरकार हे स्वतः सदोदित निरपेक्ष असते. त्यांना हिंदुस्थानापासून काही घ्यावयाचे नसते, किंवा युरोपियन लोकांना काही जास्त द्यावयाचे नसते. जे वाजवी दिसेल ते कारावयाचे. हेच सरकारचे ब्रीद होय, हे आम्हांला कबूल आहे. परंतु वाजवी कोणते, हे दाखविण्याचे प्रयत्न होत असतात, तेव्हा दुसऱ्या बाजूनेही थोडेसे बोलणे भाग पडते. वर्षांतून तीन चार महिन्यांच्या सुट्या, आणि बाकी राहिलेल्या दिवसांत सरासरीने दरगेज फार झाले तर पांच तास काम, इतक्या श्रमाला हिंदुस्थानासारख्या गरीब होत चाललेल्या देशांतून दरमहा दोन अडीच हजार रुपये मुशाहिरा मिळत गेला, तर तो थोडा आहे, असे वाजवी रीतीने पाहिले असतां कोणालाही म्हणता यावयाचे नाही. अशी वास्तविक स्थिति असतां, डिस्ट्रिक्ट जज्जांचे पगार वाढविण्यासारख्या इंडियन विषयांवर लंडन टाइम्समध्ये लेख येण्यापासून आपला

तादृश फायदा होण्याचा काहीएक संबंध नाही. उलट प्रसंगविशेषी नुकसानच होण्याची भीति आहे. लंडन टाइम्ससारख्या वजनदार पत्रामध्ये डि. जज्जाचा पगार वाढवावा असे म्हटल्यावर एखादे दिवशी त्याच्या जास्त खर्चाचा बोजा हिंदुस्थानाच्या डोक्यावर इळूच येऊन बसणे फारसे अशक्य आहे, असे नाही. दगडी कोळशाच्या संवधानें वर निर्दिष्ट केलेल्या टाइम्स-मधील लेखात ज्या कित्येक सूचना केलेल्या आहेत, त्याही अशाच प्रकारच्या आहेत. त्या काय आहेत, हें प्रत्यक्ष पाहिल्यावांचून त्याचें खरें स्वरूप कळावयाचें नाही, म्हणून आपण त्यांच्याकडेच वळूं.

ह्या लेखातील लेखकाचें म्हणणें असें आहे कीं, हिंदुस्थानात कोळशाचा जितका फैलाव होईल तितका करण्याविषयी प्रयत्न झाले पाहिजेत. इल्ली हिंदुस्थानांत जाळण्याचे मुख्य साधन म्हटलें म्हणजे गोंवऱ्या व लांकडे हें होय. परंतु याच्यावर सदर लेखकाचा असा कटाक्ष आहे कीं, ही इंधने हिंदुस्थानाचा फार नाश करीत आहेत. विस्तवाच्या कामी गोंवऱ्याचा उपयोग होत असल्यामुळे देशातील तितकें खत कमी होतें. व जें शेंण स्वदेशातील जमीन सुपीक करण्याचें कामी खर्च व्हावयाचे ते विनाकारण आगीच्या भक्ष्यस्थानी पडून जळून खाक होत आहे. यासाठी गोंवऱ्या बंद झाल्या पाहिजेत. तसेच लांकडे जाळण्याची पद्धतही चांगली नाही. लांकडे जाळणें म्हणजे पर्यायाने हिंदुस्थानांतील जंगलें जाळण्यासारखेंच आहे. आणि जंगलें तर पावसासाठी फारच जरूरीची आहेत. आणि पावसाची इल्लीच्या दिवसात किती गरज आहे, हें कोणाला सांगितले पाहिजे असे नाही. पूर्वीच्या रियासतींतून कदाचित् एक दोन आवर्षणें पडलीं, तरी लोक आपल्या जवळ असलेल्या पैशातून कसे तरी दिवस कंठीत असत. परंतु अलीकडे पाऊस हा इंग्रजी राज्याचा एक जिवश्च कंठश्च खेही होऊन बसला आहे. पावसावर सर्व कांहीं अवलंबून असतें- पाऊस चांगला पडला कीं, एक वर्षभर कांहीं भीति नाही. जिकडे तिकडे सुबत्ता होऊन जाते. परंतु वेळेवर पाऊस न पडला तर राजवाड्यापासून शोंपडीपर्यंत जिकडे तिकडे गडबड उडून जाते, व दुष्काळाची दुःखें भासूं लागतात. तेव्हां अशा स्थितीत सुबत्तेसाठी पाऊस, पावसासाठी जंगलें आणि जंगलांसाठी लांकडे न जाळणें याची किती आवश्यकता आहे, हें कोणाच्याही लक्षांत येईल. सारांश, वरील कारणपरंपरेसाठी का. नि. नि. १२

लांकडे न जाळणे हे अत्यंत अगत्याचें आहे. शिवाय पूर्वी जंगलेंही फार होती. परंतु आतां तीं तशीं नाहींत. जिकडे तिकडे शेतकी करण्याची हाव जास्त वाढत चालल्यामुळे लोक जंगलातील जमिनीही लागवडीस आणून लागले आहेत. परंतु तीं जंगलें गेलीं तर त्यांच्या मोबदला शेतसारा तरी जास्त वाढत आहे. त्यामुळे जंगलाचा नाश एका दृष्टीनें क्षम्य तरी आहे. परंतु पावसाच्या कामीं अत्यंत उपयोगीं अशा जंगलांचा कांही एक किफायत न होतां निव्वळ जळण्यासाठीं दुरुपयोग व्हावा, ही फार शोचनीय गोष्ट आहे. झाकरीतां गोंवऱ्या आणि लांकडे याचा उपयोग कमी करून दगडी कोळशाचा उपयोग जितका जास्त फैलावेल तितका तो फैलावू द्यावा, अशी सूचना करण्यांत आली आहे.

सदर लेखकाचें असें म्हणणे आहे की, हिंदुस्थान देशातील सर्व गोष्टी आपण स्वतः करावयाच्या, इतर नेटिव लोकांना मध्ये लुडबूड करूं द्यावयाची नाहीं, असें सरकारचें पूर्वीचें धोरण होते. परंतु हल्लीं तसें नाहीं. निरनिराळ्या प्रकारच्या व्यापाराच्या अभिवृद्धीच्या गोष्टी लोकावर सोपवून त्या कामीं त्यांना लागेल ती मदत करण्याचा हल्ली सरकारचा कल आहे. अशी जर खरोखरच स्थिति असेल, तर ही एक अभिनंदनीय गोष्ट आहे, असें म्हटलें पाहिजे. व्यापाराची वृद्धि करण्याकरिता सरकार हिंदुस्थानामध्ये एक नवीन खातें काढणार आहे, हेंही वरील गोष्टीचें एक द्योतक आहे, असें सदर लेखकाचें मत आहे; व त्याची अशीही सूचना आहे कीं सदर खात्यावरील मुख्य अधिकाऱ्यानें हिंदुस्थानामध्ये कोळशाचा जिकडे तिकडे फैलाव होईल अशी जरूर तजवीज करावी. चहाचे मळेवाले हिंदुस्थानातील चहा परदेशात खपविण्यासाठीं घडपडत होते. परंतु हिंदुस्थानातच चहाचा जास्त फैलाव करण्याची कल्पना प्रथमतः त्याच्या डोक्यांत आली नव्हती. परंतु चहाच्या लहान लहान पुढ्या करून जिकडे तिकडे विकण्याची त्यांनीं सोय केल्यापासून चहावाल्यांचा किती तरी फायदा झाला आहे ! तशीच काहींतरी तजवीज कोळशांच्या खाणीं संबधानें केली पाहिजे. या कामीं मुख्य अडचण म्हटली म्हणजे ही होय कीं, गोंवऱ्या आणि लांकडे यांच्यापेक्षां कोळसा हल्लीं फार महाग पडतो. बंगाल्यांत जेथे कोळशांच्या खाणीं आहेत, तेथून तो सर्व हिंदुस्थानावर पसरविण्याला आगगाडीचें माडेंच अतिशय पडते,

आणि त्यामुळे कोळसा स्वस्त पडू शकत नाही. त्यासाठी सरकारने आगगाड्याचे दर कमी केले पाहिजेत. इल्ली बंगालातील कोळसा बंगाल-नागपूर रेल्वेने कलकत्त्यास जातो. आणि तेथून आगवोटीने मुंबईकडे येतो. इतका द्राविडी प्राणायाम करावा लागतो व या कामी अनेक ठिकाणी उचला-उचल करावी लागल्यामुळे पुष्कळ कोळशाचे पीठ होऊन तो निरुपयोगी होतो. याकरिता रेल्वेचे दर कमी केल्याशिवाय कोळशाचा प्रसार फारसा होणे शक्य नाही. यासाठी आगगाडीचे दर आधी कमी झाले पाहिजेत आणि हिंदुस्थानातील व्यापाराच्या अभिवृद्धीसाठी सरकारने असे केलें तर त्यात काही मोठेसे गैर होणार आहे, असे नाही. शिवाय कोळसा स्वस्त झाल्यापासून हिंदुस्थानात कोळशाचा एक नवीन व्यापार वाढेल इतकेंच नव्हे, तर त्यापासून दुसरेही अनेक फायदे होणार आहेत. कलकत्त्यास कोळसा स्वस्त असल्यामुळे तेथे इलेक्ट्रिक ट्रामवे माणसाना शहरातून इकडून तिकडे नेत आहे, घुराचे दिवे रात्री रस्त्यावर उजेड पाडीत आहेत, उन्हाळ्याकरिता बर्फाचे कारखाने गार पाण्याची तरतूद करीत आहेत, व विजेचे पंखे काम करणाऱ्या लोकांचे घर्मब्रिंदु हरण करीत आहेत. अशाच प्रकारचे अनेक फायदे कोळगाच्या स्वस्ताईपासून इतर ठिकाणच्या लोकांनाही होण्याचा संभव आहे. इंडियन लोकाना होणारे सगळे फायदे सांगितल्यानंतर सदर लेखक मोठ्या नाखुपीने आणि किंचित कष्टानेही आपल्या गोऱ्या बांधवाना होणाऱ्या फायद्याकडे क्षणभर वळले आहेत. व तसे करताना त्यांनी पुढील लक्षात ठेवण्यासारखे वाक्य उपयोगात आणिले आहे, ते येणेप्रमाणे:—In Indian questions the comfort and well-being of our own countrymen usually take a second place. ह्या वाक्याचा अर्थ असा आहे की, हिंदुस्थानासंबंधाने जेव्हा एखादा प्रश्न असेल, तेव्हा त्या बाबतीत गोऱ्या लोकांचे सुख आणि कल्याण ह्या गोष्टी अर्थात्च दुसऱ्या प्रतीच्या होत; म्हणजे असल्या बाबतीत हिंदुस्थानातील लोकांच्या सुखाकडे आणि कल्याणाकडे प्रथम लक्ष दिले पाहिजे, आणि ते साध्य झाल्यानंतर मग गोऱ्या लोकांचे सुख आणि कल्याण हे साधले पाहिजे. असले तत्त्व नुसत्या शब्दांनी प्रतिपादिलेलेही पाहण्यात विरळा येतें, मग कृतीमध्ये ते सापडणे किती कठीण आहे, हे सांगायला नकोच. अशा

रीतीनें हें तत्त्व अलीकडे मरूप्रदेशांतील पाण्याप्रमाणें अतिशय दुर्मिळ झालेलें आम्ही मुद्दाम आपल्या वाचकांपुढें ठेविलें आहे. परंतु या उत्तम तत्त्वाकडे काळ्या लोकापेक्षां गोऱ्या लोकांचेंच लक्ष जास्त लागलें पाहिजे. आधीं इंडियन लोकांचें सुख आणि मग अँग्लोइंडियन लोकांचें सुख असा क्रम जर सर्व बाबतींत पाळला गेला, तर मग हिंदुस्थानांतील लोकांना नाखुष होण्याचें काय कारण राहणार आहे ? परंतु हा उत्कृष्ट नियम क्वचितच पाळला जातो. सरकारी खात्यातून कांहीं राजकीय कारणासाठीं इंडियनांपेक्षा अँग्लोइंडियनांना जास्त पगाराच्या आणि जास्त सुखाच्या जागा देणे कदाचित् जरूर असेल. पण रेल्वेसारख्या सार्वजनिक वाहनांच्या बाबतींतसुद्धां अँग्लोइंडियनांचें सुख आधीं आणि मग इंडियनाला सुख असलें तर असले आणि नसले तर नसलें, अशी जेथें स्थिति आहे, तेथें वर दिलेल्या प्रकारचीं तत्त्वे ही मान्य करण्यापेक्षां भग्न करण्याकरितांच जास्त उपयोगी आहेत, असें म्हणणें भाग पडतें. असो. कोळशाच्या संबंधानें सदर लेखकाचे असें म्हणणें आहे कीं, कोळसे स्वस्त होऊन इंडियन लोकांच्या गरजा भागल्या, म्हणजे मग बाकी उरलेल्या शक्तीनें छावणींतील सोजिराचे पंखे हलविले गेले, तर तोही एक मोठा फायदा होणार आहे. असे अनेक फायदे दाखविण्यात आलेले आहेत.

तरी पण यांत वास्तविक फायदा अखेरीस कोणाचा व्हावयाचा आहे, याचा थोडासा विचार करणे जरूर आहे. आजपर्यंत हिंदुस्थानात पुष्कळ सुबत्ता होती व ती सुबत्ता जमिनीचें खत आणि पावसाचें साधन जाळूनही कायम राहिलेली होती. आतां जर सुबत्ता डळमळूं लागली असेल, तर गोवण्याची आणि लांकडाची राख हें त्याचे खरें कारण नव्हे. हिंदुस्थानातून दरसाल पंचेचाळीस कोटी रुपये बाहेर जात आहेत, ह्या ज्या हिंदुस्थानच्या शरिराला, मि. दादाभाईंच्या भाषेमध्ये भयंकर तुमड्या लागलेल्या आहेत, त्यांच्यामध्ये या क्षीणतेचें कारण शोधलें पाहिजे. शेणाची खतें आणि लांकडांची जंगलें ही कितीही सांचविली, तरी त्याची मात्रा ह्या क्षीणतेवर लागू पडावयाची नाही, हें निर्विवाद आहे. परंतु ती लागू पडेल अशा बुद्धीनें आपण लांकडें व गोवण्या न जाळतां कोळसा जाळूं लागलों, तर त्याचे काय परिणाम होतील, हें आपण पाहूं. कोळसा स्वस्त

करण्यासाठी रेल्वेचेही दर कमी करण्यात येतील. परंतु त्यापासून अखेरीस रेल्वे कंपन्यांचाच फायदा होईल. शिवाय जळाऊ लांकडांचा वगैरे आपल्या लोकांचा एक धंदा नाहीसा होऊन आपल्या भातभाजीचें शिजवणें सुद्धा परकीय लोकांच्या कंपन्यांवर हल्लींच्या रॉकेलप्रमाणें अवलंबून राहूं लागेल. शिवाय, दुसरी एक गोष्ट अशी आहे की, हिंदुस्थानात हल्लीं सुमारे ३५-४० हजार चौरस मैल क्षेत्रफळाच्या कोळशाच्या खाणी आहेत. परंतु ग्रेट ब्रिटनमधील खाणीच्या एकषष्ठांशच फक्त कोळसा हिंदुस्थानातील खाणातून एकंदरीत निघूं शकेल, असा शास्त्रज्ञ लोकांचा अंदाज आहे व हा कोळसा फार तर सुमारे ऐंशी वर्षेपर्यंत पुरेल अशी अटकळ आहे. अजून कोळसा स्वस्त झाला नाही व सार्वजनिक उपयोगाकरितां अजून त्याचा फैलावही झाला नाही. परंतु अशी जर व्यवस्था होईल, तर मग येथील कोळसा जास्तच लवकर संपून जाण्याचा संभव आहे. हल्लींच हिंदुस्थानात सुमारे अर्धकोटी रुपयांचा कोळसा बाहेरून येत आहे व येथील लोकाना कोळसा जाळण्याची संवय लागली तर दुसरे काहींएक न होतां परदेशी मालाचा खप मात्र जास्त वाढत जाईल, व हिंदुस्थानातील व्यापार वाढविण्यासाठीं केलेल्या प्रयत्नांनीं परदेशाचा व्यापार मात्र वाढविल्यासारखें होईल. हिंदुस्थानांत कोळशाचा खप वाढवावयाला पाहिजे आहे, हें आम्हांलाही कबूल आहे. परंतु तो कोणत्या कामासाठीं ? खताचें शोण आणि जंगलचीं लांकडे वाचविण्यासाठीं तो खालीनं नको आहे. तर येथें अनेक प्रकारचे निरनिराळे यांत्रिक कारखाने निघून त्यामध्ये हजारो टन कोळसा जळाला पाहिजे; म्हणजे त्यापासून हिंदुस्थानचें खरें हित आहे. जेथें आमचा भात लाकडे आणि गोंवऱ्या यांच्यावर शिजत आहे, तेथें तो विलायती कोळशावर शिजला, म्हणून देशाच्या साप्ताहिक स्थितीमध्ये काहीं मोठासा फेरबदल होणार आहे असें नाही. शिवाय ही सूचना करणाराला इंडियन लोकांच्या गृहस्थितीचें पूर्ण अज्ञान असलें पाहिजे, असें स्पष्ट दिसत आहे. इंग्लिशाना आमचें खरें कल्याण करण्याची प्रथम इच्छा असली पाहिजे. परंतु ती खरी इच्छा असल्यानंतर आमच्या खऱ्या गरजांचेही त्यांना ज्ञान असलें पाहिजे. तें ज्ञान नसल्यामुळे त्यांच्या कित्येक सदिच्छाही विफल होतात.

आतां हिंदुस्थानांत कोळशाचा फैलाव करून पुढें मागें त्या द्वारानें आप-

ल्याकडील कोळशाचा तेथे जास्त शिरकाव करावा, अशी ज्या कोणा इंग्लिशांची इच्छा असेल, त्यांच्यापाशी त्यांच्या इंग्लंड देशांत या दगडी कोळशाचा किती पुरवठा आहे, हे आपण पाहू. या बाबतीत इंग्लंडची स्थिति अशी काही विलक्षण झालेली आहे की, तेथील दोन तृतीयांश लोकांचा उदरनिर्वाह केवळ यागिक कारखान्यावर चाललेला आहे. आणि हे सर्व कारखाने सर्वस्वी कोळशावर अवलंबून आहेत. जेव्हा हा कोळसा संपत आल्यामुळे महाग होईल किंवा अजिबातच संपेल, तेव्हा या लोकांचे हाल कुत्रादेखील खाणार नाही. हे सर्व जगातील बलाढ्य लोक त्या वेळीं सर्वोद्भूत कमकुवत होऊन बसतील, व काम नसल्यामुळे मजुरी नाही, आणि मजुरी नसल्यामुळे पोटाला नाही, ही अनर्थपरंपरा कितीतरी दूरवर जाईल, याचा काही अंदाज नाही. इंग्लंडमधील कोळसा दिवसेंदिवस जास्त खपत चालला आहे. आणि शिवाय कोळशाच्या खाणी जसजसा जास्त खोल चालल्या आहेत तसतसे त्यातून कोळसा काढण्याचे श्रम जास्त वाढू लागले आहेत. दुसरी एक गोष्ट अशी लक्षांत बाळगिळी पाहिजे की, कोळसा ही काही धान्यासारखी वस्तु नाही. एकदा जमिनीतून धान्य काढून घेतलं आणि फिरून तेथे बीं पेरलं, तर फिरून धान्य उगवतं. तशी कोळशाची स्थिति नाही. कोळशाचें नियमित परिमाणच पृथ्वीच्या पोटांमध्ये आहे. आणि तेवढे एकदा खलास झालं, म्हणजे मग खांका वर करून बसण्याशिवाय दुसरा उपाय नाही. शिवाय, इतर देशातून कोळशाच्या खाणी पाठीमागून सांपडलेल्या आहेत. त्यामुळे इंग्लिशांच्या खाणी संपत येतील अशा वेळीं इतर देशातील खाणींना सुरवात होईल, व त्या योगाने दोहोच्या परिस्थितीमध्ये एकदम विलक्षण फरक पडेल, अशीही पुष्कळाना भीति आहे. इंग्लंडमधील वेल्स हा प्रांत कोळशासाठी फार प्रख्यात आहे. तेथील टेकड्यांमधून हजारों टन कोळसा आगगाड्यांतून भरून समुद्रकाठी उभ्या राहिलेल्या आगबोटींमधून दरोज ओतला जात आहे. परंतु हा रोजगार फार दिवस टिकणार नाही, अशी खुद्द इंग्लंडमधीलही पुष्कळ लोकांना भीति वाटत आहे; व ह्या आपण कोळशाच्या खाणी पोखरीत नसून आपल्या प्रत्यक्ष अस्तित्वाचा पाया आपण पोखरून पोकळ करीत आहो, अशी त्यांची कल्पना होत चालली आहे. अशी ज्यांची स्वतःची स्थिति आहे, त्यांनी आपला कोळसा हिंदुस्थानात

जास्त खपण्यासाठी येथील लोकांना कोळसा जाळण्याची चटक लावावी, हे थोडेसे विपरीत दिसते.

शिवाय इंग्लिशानी आपल्या साम्राज्याचा जो चोहोकडे विस्तार केला आहे, त्याच्या संरक्षणाला कोळशाची अतिशय आवश्यकता आहे. इंग्लिशांचे आजकाल मुख्य वर्चस्व म्हटलें म्हणजे समुद्रावरचें होय व हें वर्चस्व त्यांना फक्त आपल्या लढाऊ आणि व्यापारी आगबोटींनीच कायम राखतां येत आहे. आणि ह्या सगळ्या प्रकारच्या आगबोटींचें मुख्य जीवन कोळशावर आहे. जगाच्या नकाशाकडे थोडीशी दृष्टी टाकली असतां आपल्याला असें आढळून येईल की, कानडा, जमेका वगैरे खेरीज करून दक्षिण आफ्रिका, इजिप्त, हिंदुस्थान, आस्ट्रेलिया वगैरे इंग्लंडची प्रत्यक्ष आणि अप्रत्यक्ष राज्जे बहुतेक पूर्वेच्या बाजूला हिंदी महासागराच्या काठी आहेत. ह्या दूरदूरच्या प्रदेशावर इंग्लंडने आपले वर्चस्व कायम राखिले आहे. याला मुख्य मदत कोळशाची आहे. युरोपातील भूमध्य समुद्र हें जसें पूर्वी कित्येक लोकांनीं आपले एक सरोवर केलें होतें, त्याप्रमाणें हिंदी महासागर हे एक हल्लीं इंग्लिशांचे बहुतेक खासगी सरोवर होऊन बसले आहे. सगळ्या हिंदी महासागरामध्यें केप कॉलनीच्या टोकापासून तों अस्ट्रेलियाच्या टोकापर्यंत टेबलबे, दरबान, मॉरिशस, एडन, कराची, मुंबई, मद्रास, कलकत्ता, सिगापूर, हाँगकॉंग, ब्रिस्बेन, मेलबोर्न वगैरे ब्रिटिशसाम्राज्याचीं कोळसे ठेवण्याचीं अनेक स्टेशन्स आहेत. व एवढ्या सगळ्या प्रदेशांत फक्त फ्रेंचांचीच काय ती पश्चिम आफ्रिकेच्या बाजूला दोन कोलिंग स्टेशन्स आहेत. 'फार ईस्ट' म्हणजे अतिशय पूर्वेकडील बाजू म्हणजे चीन, जपान वगैरे-कडील पॅसिफिक समुद्राची जी बाजू, तिकडे जर्मन, रशियन, फ्रेंच, अमेरिकन, जपानीज वगैरे लोकांची कोलिंग स्टेशन्स काहीं असलीं, तरी हिंदी-महासागर हें विस्तृत नाव ज्या इंग्लिश सरोवराला हल्लीं देण्यात येऊं लागलें आहे, त्यामध्ये इंग्लिशांशिवाय दुसऱ्या कोणाचेंही वर्चस्व नाही. ह्या सरोवरांत सिलोन, ट्रिंकोमाली, जावा, मॉरिशस, इजिप्त वगैरे ठिकाणें फ्रेंच, डच, वगैरे लोकांच्या हातीं पूर्वी एकदां होती. परंतु इंग्लिशांनीं या सगळ्यांना तेथून हळूहळू हुसकून लावून ह्या सर्व हिंदी महासागराच्या सरोवरावर आपलें बहुतेक एकछत्री वर्चस्व करून ठेविलें आहे. अशा स्वरूपाच्या

ह्या हिंदी महासागराच्या सरोवराचें चित्र डोळ्यापुढें आणिले म्हणजे इराणच्या आखातांतील कारस्थानाला हल्लीं इतकें महत्त्व का आलें आहे, याबद्दलची थोडी तरी कल्पना वाचकांच्या मनमध्यें आल्यावांचून राहणार नाही. ह्या एकछत्री झालेल्या इंग्रजी सरोवरामध्यें रशिया आणि जर्मनी हे दोन बलाढ्य शत्रू डोकावूं पाहात आहेत. इराणमध्ये वर्चस्व स्थापन करित करित व आगगाडीचा मार्ग बांधीत बांधीत बंदर आवास जवळ येऊन रशिया ह्या निर्वेध वनलेल्या इंग्रजी सरोवरामध्यें आपल्या आगबोटी ठकलूं इच्छित आहे. तसेंच बगदादची रेल्वे बांधून व तिचा कोविट येथें टर्मिनस करून तेथून इराणच्या आखातांतून ह्या खाजगी इंग्लिशसरोवरामध्यें आपला चंचुप्रवेश करण्याचा जर्मनीचाही डाव चालूं आहे. परंतु इराणच्या आखातामध्ये बंदर आवास आणि कोविट हीं रशियन आणि जर्मन बंदरें, आणि त्यांच्या पाठीमागें रशिया आणि जर्मनी यांची प्रचंड सामर्थ्ये आणि तीं सामर्थ्ये पाहिजे तेव्हा समुद्रकांठी येण्याला त्या त्या बंदरापर्यंत त्यांच्या आगगाड्या, ही स्थिति हिंदीमहासागराच्या सरोवरावर आपलें एक-तंत्री साम्राज्य चालवूं इच्छिणारे इंग्लिश कधीही शक्य होऊं देणार नाहीत. आज इतर सर्व युरोपियन राष्ट्रांची अशी स्थिति आहे की, त्यांना जर पूर्वेकडे यावयाचें असेल तर त्यांना इंग्लिशच्या दारातूनच किंवा केप ऑफ गुड होपाला वळसा घालूनच आलें पाहिजे व दुसऱ्यांची जी कोलिंग स्टेशन्स आहेत तेथूनच त्यांना कोळशाचा पुरवठा करून घेतला पाहिजे. इतकें पर-स्वाधीन झाल्यावाचून त्यांना दुसरी सोयच नाही. याकारिताच जर्मनी बगदाद रेल्वेनें दुसरी वाट काढूं इच्छित आहे. आणि रशियानें पोर्ट-आर्थरकडून काढलेली वाट जरी डळमळूं लागली आहे, तरी इराणामधून डोकी देऊन बाहेर पडण्याचा त्याचा यत्न चालूं आहे. परंतु हे यत्न इंग्लिश सफल होऊं देणार नाहीत. रशियाला त्यांनीं काळ्या समुद्रामध्यें अडविलें आहेच. पॅसिफिक समुद्रांतील पोर्ट आर्थरच्या बंदरांत त्यांना इंग्लिशानीं जपानी लोकांकडून अडविलें आहे; आणि इराणच्या आखातामध्ये त्यांना अडविण्याचें इंग्लिशांचे स्वतःचे प्रयत्न हल्लीं जारीनें सुरू आहेत. साराश या सगळ्या हिंदी महासागराच्या सरोवरावर आपलें वर्चस्व कायम ठेव-ण्याचा इंग्लिशांचा इरादा आहे आणि त्यासाठीं त्यांची खटपट चालूं

आहे. परंतु हे सगळे खेळ कोळशाचे आणि वाफेचे आहेत. आगबोटीवर कोळसे भरण्याची ठाणी एकमेकांच्या जवळ जवळ नसतील, तर हिंदी-महासागराच्या इतक्या मोठ्या सरोवरावर अबाधित वर्चस्व कायम राखणे कोणालाही शक्य होणार नाही. आगबोटीतून कोळसे ठेवण्याची जागा नियमित असते. व कोणत्या जातीचा कोळसा वापरला असतां किती मजल मारली जाईल, याबद्दलही हिशेब अगदी कायम ठरलेले असतात. वेल्स-मधील कार्बिफचा कोळसा हा सर्वांत उत्तम होय. व हा कोळसा जाळणाऱ्या आगबोटीचा वेग इतर कोळसा जाळणाऱ्या आगबोटीच्या वेगाहून पुष्कळ कमी असतो. हा कार्बिफचा कोळसाच बहुतेक लढाऊ गलबतें वापरतात. जपानच्या स्वतःच्याच कोळशाच्या खाणी जपानमध्ये आहेत. आणि रशियाला सायबेरियामधून कोळसा मिळण्यासारखा आहे. परंतु हे सर्व कोळसे कमी प्रतीचेच होत. त्यामुळे बहुतेकाना कार्बिफच्या कोळशावरच अवलंबून रहावें लागतें. फ्रान्स देश समुद्रावरील लढाईत इंग्लंडशीं टक्कर देण्याला बऱ्याच अंशीं बरोबरीचा आहे. तरी तो फ्रान्स देशमुद्धा दररोज इंग्लंड पासून कार्बिफचा सहा आगबोटी कोळसा विकत घेत असतो. आफ्रिका, हिंदुस्थान, आस्ट्रेलिया वगैरे ठिकाणी स्थानिक कोळसा थोडा-बहुत सांपडतो; परंतु तो अगदी हलक्या प्रतीचा असतो. म्हणून इंग्लिशानाही मुख्यत्वेकरून कार्बिफचाच कोळसा सर्व ठिकाणी वापरणें भाग पडतें.

इतका ज्या कोळशाचा चोहोंकडून खप चालला आहे, तो लवकरच संपेल अशी पुष्कळ भूगर्भशास्त्रवेत्त्यांना भीति वाटत आहे. परंतु हल्लीं पाश्चिमात्य देशांतून नवीन नवीन शास्त्रीय शोधांची माहिती लागत चाललेली आहे, त्यामुळे हल्लीं जीं कोळशानें कामें होत आहेत ती पुढेंमागे तिकडील लोक विगुच्छतीनें करूं लागतील, असा शास्त्रज्ञांचा एक अदमास आहे. परंतु तूर्त तरी निदान सर्व पाश्चिमात्य सुधारणा कोळशावर अवलंबून आहे. तरी पण चमत्कार असा आहे कीं, हा कोळसा ज्या लोकांपासून बाकीच्यांना प्राप्त होतो, त्या खाणींतील मजुरदार लोकांबद्दल कोणीही फारशी पर्वा करित नाहीत. खाणींतून कोळसा काढण्याचें काम कष्टाचें, थोक्याचें आणि घाणेरडें असतें. अमेरिकेमध्ये सेंट लुई येथें काहीं थोड्या

दिवसांपूर्वी जे एक जंगी प्रदर्शन उघडण्यात आले, त्या प्रदर्शनामध्ये पृथ्वीच्या पाठीवर ज्या ज्या काहीं वस्तु आहेत त्या त्या सर्वतेथे एकत्र दाखविण्याचा प्रयत्न करण्यांत आलेला आहे. त्यामुळे तेथे अर्थात् कोळशाच्या खाणींच्या प्रदर्शनालाही जागा मिळालेली आहे. या खाणींच्या प्रदर्शनाकरिता १७५० फूट लांबीची जागा व्यापण्यात आलेली आहे. खाणींतून कोळसे वाहण्याकरिता ज्या गाड्या असतात, तशा प्रकारच्या गाड्या त्या प्रदर्शनामध्ये केलेल्या असून त्यांत बसून प्रेक्षकांना खाणींतील सर्व प्रकारचे चमत्कार आणि तेथील मजुरीचे कावाडकष्ट पहावयाला सापडतात. कोळसा खणला कसा जातो, नंतर त्याच्या प्रती कशा लावल्या जातात, तो गार्डीत कसा भरला जातो, हवा येण्याकरिता खाणीमध्ये द्वारे कशी असतात, खाणीच्या खोल खोल पोटातून कोळसे भरून गाड्या कशा बाहेर पडत असतात, खाणीचा एखादा भाग कोसळला तर त्याच्याखालीं मजूर लोक कसे गाडून जातात, खाणींत पाणी शिरले असता तेथील मजूर लोकांची पळता पळतां कशी लेधा होतें, आणि खाणीमध्ये विपारी हवा उत्पन्न होऊन तिच्यापासून आपोआप भयंकर सुरंगाप्रमाणें मोठमोठे आगीचे भडके कसे उडतात, या सगळ्याचें अगदीं हुबेहुब चित्र सेट लुई येथील प्रदर्शनामध्ये पाहावयास मिळतें. मजूर लोकांच्याबद्दल तिकडे हल्लीं मोठे वादग्रस्त प्रश्न उत्पन्न झाले आहेत. तेव्हा त्याची भयंकर स्थिती अशा ठिकाणीं पुष्कळ लोकाना प्रत्यक्ष पहावयाला मिळाल्याने लोकमतामध्ये कदाचित् फरक पडण्याचा संभव आहे

सारांश, या कोळशाच्या कामात मजूर लोक अगदीं जिकीरीस आलेले आहेत व जमिनीच्या पोटातील कोळशाचा सांठाही केव्हा तरी संपल्यावाचून रहावयाचा नाही. तरी पण या गोष्टीचा विचार न करितां त्या कोळशाच्या जिवावर पाश्चिमात्य जगाच्या सर्व उड्या चाललेल्या आहेत. व असें म्हटलें तरीही अतिशयोक्ति होणार नाही कां, हल्लींची रूसो-जपानी लढाई हीसुद्धा कोळशावरच चाललेली आहे. समुद्रावरील लढाई म्हटली म्हणजे त्यामध्ये कोळसा हें प्रधान अंग असलेंच पाहिजे. पोर्ट आर्थरला वेढा पडलेला असल्यामुळे तेथे इतर जिनसाप्रमाणें कोळशाचीही तूट पडूं लागली आहे, अशी काहीं दिवसांपूर्वी एक तार होती. कोळसा हें लढाईचें हल्लीं जीवित होऊन बसले आहे. तो कोळसा पोर्ट आर्थर येथील लोकांना पोंडोंच-

विण्यासाठी कित्येक गलबतें भरून जात आहेत अशी बातमी लागल्यावरून ती पकडण्यासाठी जपानी लोक पोर्ट आर्थरच्या तोंडाशी टपून बसलेले आहेत, अशीही एक तार प्रसिद्ध झालेली आहे. जपानी लोकांनी रशियन लोकांवर इतर ठिकाणी जितक्या सुलभ रीतीने विजय मिळविले तितक्या सुलभ रीतीने त्यांना पोर्ट आर्थर येथे यश येईल असे दिसत नाही. पोर्ट आर्थरला वेढा पडून आज कित्येक महिने होत आले, तरी पण ते ठिकाण अद्यापि जपानी लोकांच्या हस्तगत झाले नाही व याच्यापुढेही ते लवकर होईल अशी चिन्हें दिसत नाहीत. त्याप्रमाणे जपानी लोकांचा जमिनीवरील जय तरी कायम ठिकेल किंवा नाही, याच्याबद्दलही आता थोडी-बहुत शंका उत्पन्न होऊ लागली आहे. रशियन लोकांची फिरून जारीने तयारी चालली आहे. बाल्टिक समुद्रातील रशियाचे आरमार स्वस्थ बसून नाही. त्याच्या हालचाली सुरू होऊन ते आरमार पूर्वेकडे येण्याकरिता निघालेही आहे. ह्या आरमारामध्ये बेचाळीस लढाऊ गलबतें पूर्वेकडे पाठविण्याची योजना झालेली आहे व त्या गलबताकरिता आफ्रिकेच्या पश्चिम किनाऱ्यावर पुष्कळ कोळसा साठवून ठेवण्यात आला आहे. रशिया आणि जपान याची लढाई चालली आहे खरी, परंतु त्या लढाईपासून इंग्लंडची तूर्त चंगळ उडाली आहे. ही दोन्हीही लढणारी गिन्हाइके इंग्लंडापासून कोळसा विकत घेत आहेत. फक्त एका कार्डिफहून प्रत्येक महिन्याला पंधरा हजार टन कोळसा ह्या लढाईकरिता पाठविला जात आहे. शिवाय इतर बंदरातून कोळसा जात आहे तो निराळाच. इतका कोळशाचा पुरवठा करून जे लढाऊ आरमार पूर्वेकडे निघाले आहे, त्याने जपानची स्थिति बरीच अवघड होईल यात शंका नाही. ज० क्यूरोपॅटकीन यांनीही फिरून एक जाहिरनामा प्रसिद्ध करून आपल्या सैन्याला उत्तेजन दिले आहे व अखेरीस आपण विजय मिळविल्यावाचून रहावयाचे नाही असे जाहीर केले आहे. हे मध्यंतरीचे पावसाचे व हिवाळ्याचे कांहीं दिवस गेले, म्हणजे समुद्रामध्ये ते बेचाळीस गलबताचे आरमार व जमिनीवर नवीन सैन्याची कुमक आल्यानंतर जी लढाई होईल, त्यांत रशियाला जय मिळेल अशी रशियन पत्रांना आशा आहे. जपानी बादशाहानेही एक जाहिरनामा काढून लोकांना असे सांगितले की, आतापर्यंत जरी आपल्यास जय मिळाला,

तरी अजून लढाईचा शेवट फार दूर आहे; तेथपर्यंत तुम्ही सर्वांनी घोर
घरून नेटाने लढाई चालविली पाहिजे. अशा दृढनिश्चयाच्या जपानी
लोकांना परमेश्वर अखेरीस यशस्वी करे !

धर्मांतील लॉर्ड क्लाइव्ह : : १८

इंग्लिश लोक आपल्याला इतिहास शिकवितात हे त्यांचे आपल्यावर एक
उपकारच आहेत. ते देखील आपल्याला सर्वच इतिहास शिकवितात असे
नाही. कांहीं चांगले इतिहास, खरे इतिहास, हिंदुस्थानच्या सद्यःस्थितीला
उपयोगी इतिहास, आणि हिंदुस्थानच्या भावी उत्कर्षाला कारणीभूत होणारे
इतिहास शिकवीत नाहीतच. ग्रीस, रोम वगैरे देशाचे अभिमानजनक इतिहास
झाळांतून पूर्वी चालू असलेले त्यांनी बंद केले आहेत. आता आपल्याला इंग्रजी
वाचता येऊ लागल्यानंतर आपण तेही इतिहास वाचतो ही गोष्ट वेगळी. परंतु
त्यांच्या प्रयत्नावरून आपल्या मुलांनी कोणते इतिहास वाचावे याबद्दल त्यांची
जी कांहीं इच्छा आहे ती स्पष्टपणे व्यक्त होत आहे. परंतु कांहीं राजकीय
हेतूने ग्रीसचे आणि रोमचे इतिहास आपल्या हकडे बंद करण्यात आले
असतील, तर त्या मानाने हिंदुस्थानच्या इतिहासाचे परिशीलन हिंदुस्थानांत

बंद करण्याला जास्त कारणे आहेत, असे कोणालाही कबूल करावे लागेल. कारण हिंदुस्थानातील लोकांची मने स्वदेशासंबंधाने उद्दीपित करण्याला हिंदुस्थानच्या इतिहासामध्ये जशी अनेक स्थळे आहेत तशी ती दुसऱ्या कोणत्या इतिहासामध्ये मिळणार आहेत ? ग्रीसच्या आणि रोमच्या इतिहासामध्ये काय आहे ? आणि ते आम्ही वाचले किंवा न वाचले, म्हणून तरी काय होणार आहे ? हिंदुस्थान देश हा पूर्वी कोणाचा होता हे काय ग्रीसच्या इतिहासामध्ये सांगितले आहे ? किंवा त्यावर आपल्यापैकी कोण-कोणत्या राजांनी कसकशी राज्य केली याबद्दलची हकीकत काय रोमच्या इतिहासामध्ये सापडणार आहे ? प्लासीची लढाई, श्रीरंगपट्टणचा वेढा, वसईचा तह, डलहौसी साहेबाची कारकीर्द वगैरेंबद्दलची माहिती ग्रीस देशाच्या किंवा रोमन साम्राज्याच्या इतिहासामध्ये काय सापडणार आहे ? वास्तविक इंग्लिशानी हिंदुस्थानच्या इतिहासातील याच हकीकतींना जास्त भ्यावयाला पाहिजे होते. याच्यासारखे मन उद्दिग्ध करून सोडणारे तेज ग्रीसच्या आणि रोमच्या इतिहासात काय आहे ? तरी पण सरकारने असलाही हिंदुस्थानचा इतिहास आपल्यामध्ये चालू ठेविला आहे. ह्यावरून दुसरे इतिहास बंद करण्यामध्ये सरकारचा काही राजकीय हेतु असला पाहिजे ही जी कित्येकांची एक कल्पना आहे, ती खोटी ठरते. सरकार उदार अंतःकरणाचे आहे आणि त्यांना असल्या बारीक सारीक गोष्टींची बिलकूल दिक्कत वाटत नाही अशी बरील गोष्टीवरून कोणाचीही खात्री होईल. त्यांना जर कांही दिक्कत असती तर त्यांनी हिंदुस्थानचा इतिहास हिंदुस्थानातील शाळातून खात्रीने सुरू ठेविला नसता. निदान त्यांना तो इतिहास सुरू ठेवावयाचाच असता तर वेदकाळापासून औरंगजेबाच्या कारकीर्दीच्या अखेरीपर्यंत सर्व इस्थंभूत हकीकत देऊन तेथून १८५८ च्या राणीसाहेबाच्या जाहीरनाम्याच्या मध्यंतरीच्या अवधीबद्दल काही एक अवाक्षरही न लिहितां अठराशे अठ्ठावनापासून पुढचा हिंदुस्थानच्या इतिहासाचा भाग लिहून ती पुस्तके त्यांनी हल्लींच्या 'सिटिझन ऑफ इंडिया' ह्या पुस्तकप्रमाणे हिंदुस्थानातील मुलांच्या हातात दिली असतीं सतराव्या शतकाच्या आरंभापासून एकोणिसाव्या शतकाच्या मध्यापर्यंत हिंदुस्थानांत काय काय झाले आणि कसे कसे झाले याच्याबद्दल आपले स्वतःचे इतिहास लिहून न ठेवणाऱ्या आम्हां

हिंदुस्थानातील लोकांना इंग्लिशांनी त्याबद्दल माहिती दिली नसती तर आज आपणांस काय माहित असतें ? अशी वास्तविक स्थिती असतां मध्यंतरीचा दोन अडीचशें वर्षांचा इतिहास आपण स्वतः लिहून इंग्लिश लोक आम्हाला वाचावयास देत आहेत हे त्यांचे आपण उपकारच मानले पाहिजेत. क्लाइव्ह साहेबांनी उमीचंदाच्या तोंडाला कशी पानें पुसडी, हेस्टिंग्ज् साहेबांनी काशीचा राजा व अयोध्येच्या बेगम यांच्यावर कसे जुलूम केले आणि डलहौसी साहेबांनी सातारा, नागपूर, अयोध्या, पंजाब या प्रांताची कोणत्या तऱ्हेनें विव्हेवाट लाविली याबद्दलची माहिती इंग्लिशांनीच आम्हास सांगितली नसती, तर ती आम्हाला कळण्याचें काही साधन नव्हतें. क्लाइव्ह साहेबांनी बनावट कागद केलें, हेस्टिंग्ज् साहेबांनी जुलूम केले, आणि डलहौसी साहेबांनीं राज्यें बुडविलीं हैं इंग्लिशांनीं सांगितले नसेत, तर इतर इंडियन लोकांनीं बाकीच्या साहेबाप्रमाणे या तिघा साहेबानाहि देवच मानिले असते. परंतु या तिघाच्या हातून अशीं अशीं कृत्ये झालेलीं आहेत, असें इंग्लिश लोकच सांगतात, तेव्हा स्वाभाविकपणेंच ऐकणाराचें लक्ष त्या तीन साहेबांच्या थोड्या गौण वर्तनपेक्षां सर्व साहेबांच्या उदात्त अंतःकरणवृत्तींकडेच जास्त वेधले जाते. असो. अशा उदार अंतःकरणाच्या वृत्तीने इंग्लिशानी हिंदुस्थानचे जे इतिहास लिहिलेले आहेत त्यामधून आपल्याला अनेक प्रकारची माहिती मिळते. इंग्रजी व्यापाराच्या जिनसा हिंदुस्थानात पुष्कळ खपाव्या म्हणून कित्येक कारखान्यातील रहस्य इंग्लिश लोक आपल्याला सागत नाहींत, त्याप्रमाणें इंग्लिशाचें राज्य येथे कायम टिकावे म्हणून त्यांनीं ह्या गेल्या दोनअडीचशें वर्षांतील इतिहासाचीं रहस्ये आपल्याला सांगितलीं नसतीं तर आपण काय करणार होतो ? साराश इंग्लिश लोक आपल्याला आपला मागचा इतिहास वाचूं देत आहेत, हे त्यांचे आपल्यावर खरोखर उपकार आहेत, असेंच म्हटलें पाहिजे !

त्या इंग्लिशांनीं लिहिलेल्या इतिहासातील लॉर्ड क्लाइव्ह यांचें चरित्र बहुतेकांना माहीत असेलच. हे लॉर्ड क्लाइव्ह म्हणजे राजकीय कामातील होत. परंतु युरोपखंड जेव्हां सुवर्णभूमीच्या शोधासाठीं वखवखून हिंदुस्थानांत ठेचाळत येऊन पडूं लागले, तेव्हा हिंदुस्थानात फक्त राजकीय क्लाइव्ह साहेबच आले असें नाहीं; तर हिंदुस्थानला धार्मिक क्लाइव्ह साहे-

बहि लाघलेले आहेत. या धार्मिक कामातील क्लाइव्ह साहेबांची थोडीशी हकीकत देण्याचं आम्ही आज योजिलें आहे. राजकीय क्लाइव्ह साहेब हिंदु-स्थानांतील आबालवृद्धांना माहीत झालेले आहेत. इतकी प्रसिद्धि धार्मिक क्लाइव्ह साहेबांची नाही. या धार्मिक क्लाइव्ह साहेबांच्या हकीकती पूर्वी-पासून थोड्याबहुत निरनिराळ्या ठिकाणीं उपलब्ध होत्या. परंतु त्याचे संकलित चरित्र एके ठिकाणीं नव्हतें, ते ' ईस्ट अँड वेस्ट ' च्या चालू महिन्याच्या अंकांत डॉ. जॅप यांनीं देऊन युरोपियन कृष्णकारस्थानाविषयीं अभिज्ञ असलेल्या हिंदुस्थानातील लोकाना आपले ऋणी करून ठेविलें आहे. सतराव्या शतकाच्या प्रारंभीं हिंदुस्थान देश म्हणजे विनकुपण घातलेलें एक शेत होतें असे म्हणण्यास हरकत नाही. पाहिजे त्यानें यात्रे आणि येथे खुशाल चरावे, अशी त्यावेळीं स्थिति होती. त्यामुळे हिंदुस्थानावर अनुग्रह करण्याकरितां सर्वच प्रकारचे युरोपियन लोक पुढें सरसावले; व युरोपियन धर्म, युरोपियन व्यापार आणि त्याच्या पाठीमागून युरोपियन राज्य याचा चोहोंकडे भराभर फैलाव होऊं लागला. हल्लीं हिंदुस्थानावर इंग्लिशचें एकच राजकीय साम्राज्य आहे, असे पुष्कळ लोक समजतात. परंतु वस्तुस्थिति केवळ तशीच नसून, हिंदुस्थानावर ख्रिस्ती धर्माचें आणि इंग्रजी व्यापार्यांचेहि साम्राज्य स्थापन झालेले आहे. ह्यापैकीं इंग्लिश राजकीय साम्राज्याच्या संस्थापनेमध्ये आपल्या अंगचे अलौकिक खोडसाळ गुण उपयोगात आणल्यामुळे क्लाइव्ह साहेब जसे प्रसिद्धीस आलेले आहेत, तसे धार्मिक साम्राज्याच्या उभारणीच्या कामीं आपल्या अंगच्या खोडसाळपणाने अतिशय उपयोगी पडलेले क्लाइव्ह साहेब म्हटले म्हणजे रॉबर्ट डि नोविलो हे होत. या धर्मपुरुषाचे जें चरित्र आम्ही देत आहों, त्यावरून त्यांना धर्मातील लॉर्ड क्लाइव्ह असें आम्ही का म्हणत आहों, हें वाचकांच्या लक्षात येईल.

रॉबर्ट डि नोविल हा इ. स. १५७७ या वर्षी जन्मास आला. त्या वेळीं युरोपखंडामध्ये रोमन क्याथॉलिक धर्माचे अतिशय वर्चस्व होतें. व ख्रिस्ती धर्म सर्व ठिकाणीं पसरविण्याचे वेड या धर्माच्या अनुयायी लोकांच्या मनामध्ये मुसलमानांपेक्षा काहीं कमी होतें असें नाही. परंतु मुसलमानांपेक्षा याच्यामध्ये लढाडी मात्र जास्त होती. पण त्यांतल्या त्यांतसुद्धां ह्या

लबाडीच्या गुणामध्ये सर्व खिस्ती लोकांमध्ये जेसूइट पंथाचें लोक फार वाक-
बगार होते. या जेसूइट लोकांच्या अंगात पुष्कळ चागलें गुण होते, याबद्दल
शंका नाहीं. परंतु त्यांच्या आचरणामध्ये जितका सत्यपणा आणि सरळपणा
धार्मिक पेशाला जरूर असावा तितका नव्हता, ही मोठ्या दुःखाची गोष्ट
आहे. रॉबर्ट डि नोबिली हा या जेसूइट पंथापैकीं एक होता, व तो अगदीं
सतराव्या शतकाच्या प्रारंभी हिंदुस्थानामध्ये आला. हल्लीं हिंदुस्थानावर इंग्लि-
शांचें राज्य आहे, ह्मणून खिस्ती धर्माची वाढ चालली आहे, असें कोणी
म्हटले असता हल्लींचे खिस्ती मिशनरी लोक आणि त्यांच्या मोहात सापड-
णारे आमच्यातील कित्येक लोक असे म्हणत असतात कीं, 'असें मुळींच
नाहीं. खिस्ती धर्म आपल्या अंतर्गत चागलेपणावर वाढत आहे. तो इंग्रजी
राज्याच्या आश्रयावर अवलंबून नाहीं.' तसेंच धर्माची वृद्धि करण्याकरिता
जर कोणी तरवारीचा प्रत्यक्ष किंवा अप्रत्यक्ष उपयोग केला असेल, तर तो
फक्त मुसलमानांनीच केलेला आहे. खिस्ती लोकांनी या कामीं तरवारीच्या
भीतीचा कधींच उपयोग केलेला नाहीं, अशी एक समजूत आहे. अशीं मते
पुढे आली म्हणजे बहुतेक वेळीं गप्पच बसावें लागतें. परंतु एखादेवेळीं ह्या
मताच्या विरुद्धही पुगवा सापडतो. डॉ. जॅप यानी रॉबर्ट डि नोबिली यांच्या
वेळीं खिस्ती धर्माची येथे कशी स्थिति होती, याबद्दल जे वर्णन केलें आहे
त्यामध्ये यावरील मताना थोडेंसे प्रच्युत्तर सांपडण्यासारखें आहे. इंग्लिशाच्या
हिंदुस्थानातील राज्यावरच हल्लींची येथील खिस्तीधर्माची वाढ अवलंबून
आहे. ही व्याप्ति खरी करून दाखविण्याला कोणालाही झालें तरी अन्वय-
व्यतिरेकाचाच आश्रय केला पाहिजे. त्यापैकीं अन्वयव्याप्ति तर हल्लीं आहेच.
कारण, हल्लीं इंग्रजी राज्य आहे ! म्हणून खिस्ती धर्माची वाढ आहे ! आता याचें
व्यतिरेकस्थळ म्हणजे इंग्रजी राज्य नाहीं म्हणून खिस्ती धर्माची वाढ नाहीं.
अशी स्थिति दाखविणें शक्य नाहीं. तरी पण दुसऱ्या उदाहरणामध्ये हा व्यतिरेक
खरा असल्याचें दाखविता येण्यासारखें आहे. रॉबर्ट डि नोबिली हा हिंदुस्थानात
आला त्यावेळीं येथील खिस्तीधर्मप्रसार फारसा जोरात नव्हता, व त्याची कारणे
डॉ. जॅप यानी पुढीलप्रमाणें दिली आहेत:- "The military power of
Portugal, on which the success of Christian Missions
had hitherto depended, was now on the wane. The sword

which had proved the most active agency of conversion in the hands of the Catholics, was now required to maintain their position against the Dutch, वरील इंग्रजी वाक्याचा भावार्थ येणेप्रमाणे आहे:—पोर्तुगाल देशाचे हिंदुस्थानामध्ये जे लष्करी वर्चस्व स्थापित झालेलें होतें, त्याजवर मुख्यत्वेकरून इंडियातील ख्रिस्ती मिशनाची भरभराट अवलंबून होती. परंतु तें पोर्तुगीज वर्चस्व हळुहळु कमी होत चाललें होतें. कॅथॉलिक लोकानीं इतर लोकाना बाटविण्याच्या कामीं आपल्या तरवारीचाच मुख्यत्वेकरून उपयोग केलेला होता. परंतु ती तरवार यापुढे ख्रिस्ती धर्माच्या प्रसारासाठी उपयोगात आणण्याला मुळींच सवड नव्हती. कारण, दुसरीकडे डच लोक प्रचलित होत चाललें होतें व त्याचें प्राबल्य कमी करण्याकरिता त्या तरवारीचा उपयोग करणे जरूर होतें. अशा अर्थाचा वर जो इंग्रजी उतारा दिला आहे, त्यावरून हें कोणाच्याही लक्षात येईल कीं, हिंदुस्थानातील ख्रिस्तीधर्म म्हणजे अगदीच काहीं सोवळा नाही. हिंदुस्थानात बहुतेक मुसलमानी धर्मासारखीच त्या धर्माची स्थिति आहे. हिंदुस्थानात ख्रिस्ती धर्म हा ख्रिस्ती राजाच्या जोरावरच मागे वाढला व आताही वाढत आहे, याबद्दल बिलकूल शंका नाही, व तो नुसत्या मोघम राजाच्या आश्रयावरच वाढलेला आहे, असे नसून त्या राज्यातील तरवारीच्या धाराही येशूचा पवित्र धर्म वाढविण्याला कारणीभूत झालेल्या आहेत, असें डॉ. जॅपसारखे लोकच आपल्याला सागत आहेत. सोळाव्या शतकाच्या प्रारंभी वर वर्णन केल्याप्रमाणे ख्रिस्ती धर्माची स्थिति होती. राजाश्रय थकत चालल्यामुळे ख्रिस्ती धर्माची उदात्त आणि ईश्वरप्रणित तत्त्वे थंडगार पडली होती. जेथे सेंट झेवियर सारख्यानीं दररोज हजारों माणसें बाटवावीं, तेथे एकही माणूस बाटुं नये अशी स्थिति प्राप्त झाली होती. मद्रास इलाख्यात मदुरा हें जे हिंदुधर्माचें अतिशय पवित्र ठिकाण आहे आणि ज्या ठिकाणीं रॉबर्ट डि नोविली यानें आपल्या कपटनाटकाचे खेळ पुढें करून दाखविले त्या ठिकाणीं फरनॅंडिस या नांवाचा एक पाद्री बारा वर्षेपर्यंत आपले दुकान उघडून बसला होता. तरी त्याच्या जाळ्यामध्ये एकही सावज सापडले नाही, अशी त्यावेळी ख्रिस्ती धर्माच्या भरभराटीची स्थिति होती ! अशा स्थितीत रॉबर्ट डि नोविली हा मदुरा येथें आला व तेथें त्यानें आपल्या नजरका. नि. नि. १३

बंदीच्या खेळाला सुरवात केली. आपण लबाडी करणार आहो, हें ह्या धार्मिक बाबतींतील क्लार्कसहोबांना माहीत होतें. ह्याकरितां त्यांनी आपल्याहून श्रेष्ठ अशा गोव्यांतील मुख्य धर्माधिकार्यांचा हुकूम घेऊन ठेविला होता. कारण, पवित्र अधिकाऱ्यांच्या हुकमानें लबाडी केली तर ती लबाडी नव्हे ! परंतु चांगली लबाडी करण्यालाही पुष्कळ परिश्रम करावे लागतात ! लबाडी हें कांहीं सोपें काम नव्हे ! इ. स. १६०६ मध्ये डि नोबिली हा मदुरेमध्ये आला तेव्हां तेथील पहिले पाद्री फर्नॅंडिझ आणि हे नवीन आलेले डि नोबिली या दोघांचा हेतु आणि कावा जरी एकच होता, तरी जणुकाय त्याची आणि आपली ओळखगुढां नाही, अशा तऱ्हेचे वर्तन ठेवण्याला डि नोबिलीने सुरवात केली. नंतर डि नोबिलीने सन्याशासारखी भगव्या रंगाची कफनी करून गळ्यांत घातली. त्यानें ब्राह्मणाच्या प्रमाणे गळ्यामध्ये जानवेंही घातलें. परंतु आपला ख्रिस्तीपणा नष्ट होऊं नये म्हणून त्या जानव्याच्या टोंकाशी त्यानें एक क्रॉसही आडकविला होता. परंतु तो कोणाच्या दृष्टीस पडूं नये म्हणून तो फार काळजी घेत असे. तो त्रिकाळ स्नान करीत असे, व कंवरभर पाण्यात उभा राहून आपण जप करीत आहो असें तो लोकांना दाखवीत असे. तो सर्व उपवास करीत असे आणि नेहमींच्या जेवणांत त्यानें मद्यमांस वगैरे वर्ज्य केले होते. तो पायात खडावा घालीत होता, व त्यानें आपली दाढीही वाढविली होती. त्यानें एकांतांत राहून संस्कृत व तामिळ या भाषांचें चांगलें अध्ययन केले, व हिंदूंचीं वेदवेदांतादिक सर्व शास्त्रें त्यानें चांगली समजून घेतली. अशा रीतीनें त्याचा चांगला अभ्यास ज्ञात्यानंतर तो इळुइळु बरच्या दर्ज्याच्या ब्राम्हण लोकापुढें येऊं लागला. मदुरेच्या ब्राम्हण लोकांत प्रथमतः त्याच्या जातीसंबंधानें प्रश्न निघाला, तेव्हां नोबिली यानें सांगितलें कीं, 'मी किरंगी नाही. मी रोममधून आलेला आहे. रोम हा देश फार दूर आहे. त्या रोमन देशांतील मी ब्राह्मण होय.' मदुरेच्या ब्राम्हणांना जगाची फार माहिती ! त्यांना रोम शहरांत आपल्या सारखेच ब्राम्हण असतात, ही गोष्ट खरी वाटली व ते नोबिलीच्या पंक्तीला जेवण्याला तयार झाले. पुढें इळु-इळु रॉबर्ट डि नोबिली हे एक हिंदुधर्मातील प्रतिष्ठित स्वामी बनले व त्यांनी आपल्याला तत्त्वबोधक स्वामी असें नांव ठेवून घेतलें. नंतर हे तत्त्वबोधक

स्वामी हळुहळु मदुरेच्या दुधखुळ्या ब्राम्हणाना आपल्या तत्त्वाचा बोध करू लागले. रोममध्ये ब्राम्हणांची वस्ती आहे व ते ब्राम्हण तुमच्यापेक्षां फार जुने आणि श्रेष्ठ आहेत, असें या तत्त्वबोधकाचार्यांनीं लोकाना अर्धीच सगून ठेविलेलें होतें. त्या रोममधील ब्राम्हणाचीं मतें म्हणून हे स्वामी आपल्या ख्रिस्ती धर्माचीं एकेक मतें हिंदुधर्माच्या पांघरूणाखालीं पुढें सोडूं लागले. हिंदुस्थानातील लोक जातीचेच गचाळ आहेत. त्यांना वाटेल त्यानें फसवावें. इंग्लिशांचा इतका परिचय झाला असूनही इल्लींचे लोक असे आहेत, तर मग दोन तीन शतकापूर्वींचे लोक किती भोळसर, वेडगळ, अजागळ आणि दुधखुळे असतील हे कोणालाही समजण्यासारखें आहे ! ह्या तत्त्वबोधकाचार्यांच्या साऱ्या थापा त्यांना खऱ्या वाटूं लागल्या. ह्या पश्चिमेकडून आलेल्या स्वामींची कीर्ति जिकडे तिकडे पसरली आणि त्यांच्या मताचा सर्वत्र फैलाव होऊं लागला. जसे त्या वेळचे हिंदुस्थानातील लोक भोळे तसे राजेही भोळेच ! अकल आणि धूर्तपणा याच्यासंबंधानें दोन्ही ठिकाणांही आवळ्याएवढें पूज्य ! आणि असले राजे परकीयांना त्यावेळीं हिंदुस्थानात सापडले म्हणूनच आज हिंदुस्थानाला ख्रिस्ती धर्म आणि राज्य याचा सुखानुभव व्यावयाला सांपडत आहे ! मदुरेच्या अजागळ राजेसाहेबांना असे वाटू लागलें की आपल्या शहरामध्ये जे तत्त्वबोधकाचार्य आलेले आहेत, त्यांचें पाय जर आपल्या मस्तकावर पडले नाहींत, तर आपल्याला स्वर्ग लोकामध्ये कोण विचारतो ! तेव्हा एकदा दर्शन देण्याकरीतां येण्याची मेहेरबानी करावी, अशी मदुरेच्या राजाधिराजानी त्यांना विनंति केली. परंतु नोविली हा पक्का लबाड होता. असली संधी आलेली तो कशी फुकट दवडील ! त्याने मी येत नाहीं, म्हणून जबाब पाठविला ! तेव्हा राजाच्या आमंत्रणालाही तुच्छ मानणाऱ्या साधूचा जास्तच नांवलौकिक झाला ! हिंदुस्थानातील सर्व ठिकाणचे आणि जातीचे निरनिराळे धर्मगुरू आणि राजेरजवाडे हे त्या तत्त्वबोधकाचार्यांच्या शिष्यशाखेमध्ये मोडूं लागले व मोठमोठे धर्माचार्य आपल्या हत्तीवर बसून आपल्या शेंकडो अनुयायांसह स्वामींच्या दर्शनाला येऊं लागले. त्यामुळे तर या बोव्यासंन्याशाची फारच प्रख्याति झाली. लोकांवर इतकें वजन बसल्यानंतर डी नोविली यानें ख्रिस्तीधर्माचें धोडे जास्त पुढे ढकलण्याला सुरवात केली. ज्याला आपल्या शिष्यशाखेमध्ये

यावयाचे असेल त्यानें बातिस्मा घेतला पाहिजे, हें एक नवीन कलम हळूच बाहेर पडलें. कॅथॉलिक लोकांच्या धर्मसंस्कारामध्ये ज्या काही पार्यना आहेत, त्यांची संस्कृत भाषेमध्ये भाषांतरे करून ते मंल तो आपल्या शिष्याकडून म्हणवून घेऊं लागला. तसेंच क्रॉसची खूण करण्याची पद्धत तो त्यांच्यामध्ये शिरकवूं लागला. अशी साधारण प्रकारची लोकांच्या मनाची तयारी केल्यानंतर डी नोबिली हा आपले जें अट्टल वस्तादगिरीचे काम, जें क्लाइव्हपण, तें करण्याला प्रवृत्त झाला ! हल्लींचे मिशनरी लोक हिंदुधर्माची निंदा करून खिस्ती धर्माचें वर्चस्व स्थापन करण्याचा प्रयत्न करीत असतात. परंतु रॉबर्ट डी नोबिली याची लढाई करण्याची रीत अगदी निराळी होती. ते हिंदुधर्माला आणि त्यातील तत्वांना अतिशय मान देत असत ! हिंदूंचे चार वेद हेहि त्यांना मान्य होते ! परंतु त्याचें एवढेच म्हणणे होतें की, हे चार वेद गौण असून यांच्यावरचा आणि यांच्याडून श्रेष्ठ असा पाचवा एक वेद आहे व त्या वेदाचें मला ज्ञान असून प्रत्यक्ष ब्रम्हदेवाने आविर्भूत होऊन तो वेद माझे हातीं दिला आहे ! असें सांगत सागत हळूच एके दिवशीं त्या तत्त्वबोधकाचार्यांनीं ब्रम्हदेवाने दिलेला एसु-वेद या नांवाचा एक पाचवा वेद बाहेर काढला ! या पांचव्या वेदामध्ये खिस्तीधर्माच्या मुख्य तत्त्वांचा अडून अडून उल्लेख केलेला होता व त्याच्या आधारावरून खिस्ती धर्माची स्पष्ट तत्त्वे तोंडीं मागावयाची असा डी नोबिली याचा बेत होता. भाषा, विचारसरणी, लिहिण्याची पद्धत, वगैरे बाबतींत पाहिले तर एसुवेद हा बाकीच्या वेदांपासून यत्किंचित्हि ओळखता येण्यासारखा नव्हता. तरी मदुरेच्या ब्राह्मणांनीं हा वेद बापजन्मीं कधीं ऐकला नव्हता, म्हणून त्यांना शंका आली ! परंतु अजागळाच्या शकेचे निरसनहि लवकर होतें ! डी नोबिली यानें सर्वोपमक्ष शपथ घेऊन असें सांगितलें की, खुद्द ब्रम्हदेवानें हा पंचमवेद माझ्या हातीं दिला, तेव्हा ब्राम्हणाचें समाधान झालें ! जो प्रत्यक्ष खोटा वेद करण्याला प्रवृत्त झाला, तो खोटी शपथ वाहण्याला मागें सरणार नाही आणि जो देवाला फसविण्याला उद्युक्त झाला, तो भौळ्या माणसांना फसविण्यास कचरणार नाही, ही गोष्ट त्या ब्राह्मणांपैकीं एकाच्याही ध्यानांत आली नाही ! एकदा एसुवेद हा ब्रम्हदेवानें दिला असें ठरल्यानंतर मग काय उशीर ! त्यांतील तत्त्वे हळू

हळू सर्वत्र पसरली. सर्व धर्मापेक्षा ख्रिस्ती धर्म श्रेष्ठ आहे आणि हिंदुधर्मातील छपन्न हजार दगडी देवतापेक्षां ख्रिस्ती धर्मातील फादर, सन आणि होली घोस्ट, ही त्रिमूर्तिच जास्त श्रेष्ठ आहे, असें ते तत्त्वबोधकाचार्य प्रतिपादन करूं लागले. येशूख्रिस्तावर विश्वास, चर्चमधील सॅक्रेमेट घेणें, क्रॉसची खूण करणें, आणि मूर्तीची पूजा बंद करणें, हीं सगळीं तत्त्वे त्या पाचव्या वेदातून हळूहळू बाहेर पडू लागलीं. या तत्त्वबोधकाचार्यांनीं हिंदुधर्म कायम ठेवून त्या धर्माच्या डोक्यावर ख्रिस्ती धर्माची टोपी घातली. बाटलेल्या लोकाना हिंदुधर्माप्रमाणें वागण्याला काहीं हरकत नव्हती; परंतु त्यांनीं ख्रिस्ती धर्माची काहीं तरी वर्चस्वाची खूण राखिली पाहिजे एवढीच काय ती अट होती. बाटलेल्या हिंदु लोकानी आपल्या देवाना रथात घालून मिरवणूक काढिली तरी हरकत नाही, परंतु त्या रथाच्या शिरोभागी एखाद्या कोनाड्यात मेरीची मूर्ति असली म्हणजे झालें, असा मिसळलेला धर्म सुरू झाला. डी नोबिलीच्या ह्या युक्तीनें त्याला पुष्कळ यश आलें, व जेथें बारा वर्षांमध्ये एकही मनुष्य बाटला नव्हता, तेथे हा पंचमवेद प्रसिद्ध झाल्यापासून थोड्याशा महिन्यांमध्ये दहाबारा हजार ब्राह्मण लोक बाटून ख्रिस्ती झाले. एसुवेदाच्या प्रती जिकडे तिकडे फैलावल्या व जो तो ब्राम्हण आपल्या मानेला हिसके देत ब्रह्मदेवानें डी नोबिलीच्या हाती दिलेल्या त्या पंचमवेदाच्या दररोज गुंडिका करूं लागले. ह्या धर्मातील क्लार्क साहेबांनीं मदुरेच्या उमीचदगना अशा रीतीनें सोळा आणि फसाविल्यानंतर त्यांना शास्त्रासकी मिळण्याला काय तोटा ! गोव्याचे आर्चबिशप आणि तेथील जेसूटपंथाचे मुख्य धर्माधिकारी यांच्याकडून डी नोबिलीवर स्तुतिपाठाचे वर्षाव होऊं लागले व ज्याप्रमाणे क्लार्क साहेबांची हिंदुस्थानातील लबाडीकरिता विलायतेसही तारीफ झाली, त्याप्रमाणें डी नोबिली यानें केलेल्या लबाड्यांबद्दल त्याचीही रोम शहरांतील पवित्र पोपच्या दरबारी फार वाहवा झाली ! आणि इतका लबाड मनुष्य आपल्यामध्ये निघाल्याबद्दल सर्वांना अतिशय कृतार्थता वाटूं लागली. इकडे हिंदुस्थानातील लोकाना बाटविण्याचें कामही झपाट्यानें चालू होतें व थोड्या वेळांत दक्षिण हिंदुस्थानातील सर्व ब्राम्हण बाटून जाणार ही गोष्ट अगदीं ठरल्यासारखी झाली होती. बाटून जाणार याबद्दल प्रश्न नव्हता. किती वेळांत बाटून जाणार, एवढाच काय तो प्रश्न उरला होता. मध्यंतरी

हिंदुधर्माचा संरक्षक परमेश्वर धावून आला नसता तर त्याचे खरे चार वेद लयाला जाऊन डी नोबिलीचा पाचवा वेदच सर्व हिंदुस्थानभर पसरला असता !

परंतु परमेश्वराला हिंदुधर्माची करुणा आली. आणि त्याने पाद्री फर्नॅंडिझ याच्या मनामध्ये हेवा आणि मत्सर उत्पन्न केले. फर्नॅंडिझ हा बारा वर्षे मदुरेमध्ये रखडत बसला होताच, आपल्या चर्चमधील रिकाम्या बाकापुढे तो राज आपला घसा कोरडा करून घेत होता, तरी एकही मनुष्य बाटला नाही आणि डी नोबिली याने थोड्याशा महिन्यांमध्ये हजारों ब्राम्हणलोक बाटविले, हे वैषम्य सहन करण्याला फार अवघड होतें. फर्नॅंडिझने गोव्याच्या आर्चविशपकडे तक्रारी चालविल्या. आर्चविशपला डी नोबिलीच्या लबाड्या ठाऊक होत्या इतकेंच नव्हे, तर त्या करण्याबद्दल डी नोबिलीला आर्चविपकडून हुकुमही मिळालेला होता. आपल्या धर्माची इतकी मोठी वृद्धि ज्या लबाड्याच्या योगाने होत आहे, त्या लबाड्याकडे केवळ धर्मासाठी कानाडोळा करणे अवश्य आहे, असेही आर्चविशपसाहेबांचे मत झालेलें होते. परंतु खिस्ती धर्माच्या निरनिराळ्या शाखाकडून तक्रारी आल्यामुळे आर्चविशपाना यापुढे स्वस्थ बसता येईना. तो प्रकार बंद करण्याविषयी त्यांना डि नोबिलीला हुकूम सोडणें भाग पडले. परंतु डी नोबिलीने त्याविरुद्ध खुद्द रोम शहरांत पोपकडे खटपट चालविली. मध्यंतरी डी नोबिलीच्या जातीच्या खिस्ती लोकानी त्याच्या अनुयायी ब्राम्हण लोकाना येऊन सांगितले की, 'तुम्ही फसत आहा ! हा तत्त्वबोधकाचार्य ब्राम्हण नसून म्लेंच्छ आहे. हा गोमांस खाणारा आणि समुद्रयान करणारा, याच्याशी तुम्ही पंक्तिव्यवहार केल्याने ब्राम्हणत्वापासून च्युत झाला आहां, व बसिस्मा आणि होली कम्युनियन हे विधि तुम्ही केलेले असल्यामुळे तुम्ही आणि फिरंगी यांच्यामध्ये कांहीं अंतर राहिलें नाहीं.' खुद्द खिस्ती लोकांनीं असे सांगितलें तरी त्या मदुरेच्या ब्राम्हणांची खात्री होईना. त्यांना ते तत्त्वबोधकाचार्य हे ब्राम्हणच वाटत होते. डी नोबिली यानेही फिरून ब्राम्हणाच्यापुढें शपथ वाहून सांगितलें की, मी फिरंगी नाहीं. मग त्याच्या ब्राम्हणत्वाविषयी मदुरेच्या ब्राम्हणांना आणखी काय पुरावा पाहिजे ! इकडे डी नोबिलीचें प्रकरण पोपकडे गेलेलें होतें. क्लार्क साहेबांच्या हिंदुस्थानांतील लबाड्या व हेस्तिंग्ज साहेबांचे हिंदुस्थानांतील जुलूम यांच्याबद्दल विलायतेस जसा गवगवा आणि

न्याय झाला, तसाच बहुतेक प्रकार रोम शहरामध्येही झाला. ज्यांनी हिंदु-स्थानात राजकीय साम्राज्याचे कशा तरी रीतीने कां होईना पण पाये घातले, त्या क्लार्क आणि हेस्तिंग्स साहेबाना सर्वथैव दोषी ठरविणें जसे इंग्लिश लोकांचे जिवार आलेले होते, तशीच बहुतेक मनोवस्था या वेळीं रोम-मध्येही उत्पन्न झालेली होती. त्यामुळें खुद्द पोपनेही घरसोडीचेच हुकूम सोडले. पोपच्या निकालात असें लिहून आले कीं, बाटलेल्या ब्राह्मण लोकांनीं त्यांच्या धर्मात सांगितल्याप्रमाणें रोज स्नान करावें, परंतु तो एक धर्माचा विधि आहे असे मानून स्नान करूं नये. त्यांनीं पाहिजे तर भस्म लावावे, परंतु ते गोवण्याचें नसता चंदनाच्या लाकडाचें असावें. त्यांनीं पाहिजे तर जानवें घालावे, पण तें जानवे कॅथॉलिक धर्माच्या पाद्यानें आपल्या मंत्रां आणि पवित्र पाण्याने मंत्रवून दिलेलें पाहिजे. तसेंच त्यांनीं आपल्या शेडीला गाठ मारावी, परंतु तें हिंदुधर्मातील एक अवश्य कृत्य म्हणून त्यांनी कधीही करिता कामा नये. अशा रीतीचा घरसोडीचा हुकूम पाहून ख्रिस्ती धर्माच्या आदि पीठमध्ये किती सत्यता राहिलेली होती याची कोणालाही कल्पना करिता येईल. डी नोविली याला एवढा अर्धवट हुकूम पुरे होता. त्याने त्याच्या जोरावर हिंदुलोकांना बाटविण्याचें काम तसेच पुढे चालविले. त्यानें एकंदर सुमारे एक लाख लोकाना बाटविलें असात्रे असा अजमास आहे. अशा प्रकारची या तत्त्वबोधकाचार्यांची हकीकत आहे.

नदीचें मूळ आणि ऋषीचें कुळ शोधित बसूं नये अशी आपल्यामध्ये एक म्हण आहे, त्या म्हणीमध्ये हिंदुस्थानांतील इंग्रजी राज्य आणि ख्रिस्ती धर्म याचें मूळ व तत्त्वबोधकाचार्यांचें कुळही शोधित बसूं नये. असाही एक उल्लेख करणें जरूर आहे ! क्लार्क साहेब आणि डी नोविली हे एकाच वेळीं हिंदुस्थानात लबाब्या करित होते, आणि इल्लीचें पवित्र राज्य आणि धर्म यांच्या पायाचे दगड बसवीत होते ! त्या वेळची हिंदुस्थानांतील लोक-स्थिति फारच वाईट प्रकारची झालेली होती. हिंदुस्थानांतील राजे आणि त्यांची राजकीय प्रजा हे मंडळी किती कमकुवत आणि बेवकूब झालेली होती, हें राजकीय इतिहासरून दिसून येत आहे व धर्माच्या कामामध्ये इकडील ब्राह्मण किती अजागळ आणि दुष्टांमुळे झाले होते हें वर दिलेल्या

तत्त्वबोधकाचार्यांच्या हकीकतीवरून कळण्यासारखें आहे. अशी लोकस्थिति झालेली असल्यामुळे व्हाइव्ह आणि डी नोबिली यांच्यासारख्या बनावट दस्तऐवज करणाऱ्या लोकांचें फावलें होतें. व्हाइव्ह साहेबांनीं फक्त एकच बनावट रोखा केला, परंतु डी नोबिली यांनीं संबंध वेद बनावट तयार केला ! अशा महापुरुषाला धर्मांतील व्हाइव्ह असें म्हणणे म्हणजे खरोखर त्याच्या लबाडीची योग्यता कमी करण्यासारखें होत आहे. परंतु डी नोबिलीनें धर्मांमध्ये जितके महत्त्वाचे बनावट कागद केले; तितके राजकीय प्रकरणामध्ये कोणी केले असल्याचे अद्यापि उघडकीस आलेले नाहीं ! कारण, अजून पुष्कळ दस्तऐवज छापलीं जावयाचीं आहेत व शिवाय कोणी शाही राज्ये घेण्यासाठीं तहाच्या यादी किंवा कलमे फिरविलीं असली किंवा बनावट केलीं असली, तरी इंग्रजी इतिहासात त्याबद्दल कोणी स्पष्ट उल्लेख केल्यावांचून एखाद्या मराठी वर्तमानपत्राने त्याबद्दल निर्देश कसा करावा ?

असो. मागे झाले तें झालें. परंतु मागच्याचा पुढच्यासाठी काहीं तरी उपयोग व्हावा हें इष्ट आहे. आम्हाला कोणत्याही व्यक्तीच्या किंवा त्या व्यक्तीने काढलेल्या पंथाच्या विरुद्ध लिहिण्याची इच्छा नाही. तरी पण सर्वांनी मागच्या उदाहरणावरून मुग्वतीसाठीं तरी निदान थोडेबहुत सावध असावें हे बरे. अंती बीशंटवाई आणि अशाच तऱ्हेची दुसरी मडळी यांच्यापासून आमचे अगदींच हित होत नाहीं असें कोणाचेही म्हणणे नाहीं. परंतु त्या हिताबद्दल जबर किंमत द्यावी लागणार आहे कीं काय, याबद्दल थोडासा विचार प्रत्येकांने केला पाहिजे. रुद्राक्षाच्या माळा गंधाचे टिळे, जटाचे भार, रेशमी कफऱ्या, चंदनाच्या खडावा, आणि वेदाचीं वाक्ये ही जेव्हां युरोपियन जातीच्या मनुष्यांनीं संयुक्त झालेली दृष्टीस पडतात, तेव्हा तत्त्वबोधकाचार्य डी नोबिली आणि त्याचे ते अनुयायी ब्राह्मण ह्यांची आठवण होते ! अंतीबीशंटवाई या अमुक प्रकारच्या असतील किंवा तमुक प्रकारच्या असतील ह्याबद्दल आम्हांला कांहीं मत देता येत नाहीं. कारण, त्या सोंवळे कसें नेसतात, पोथी अशी वाचतात, आणि जेवतांना काय काय खातात, हें जसें कित्येकांनीं पाहिलें आहे, तसें पहाण्याची संधि दुर्दैवाने आम्हांला मिळालेली नाहीं. तसेंच त्यांचें ग्रंथही आम्ही वाचलेले नाहींत. कारण त्या जर आमच्या वेदवेदांतादिकांतीलच मते सागत असतात, आणि

ती जर आम्हाला आमच्या धर्मपुस्तकांतून वाचता येतात, तर मग त्याच्याच ग्रंथांत निराळें काय असणार ? इत्यादि कारणामुळें या थिऑसफीच्या नवीन मताबद्दल किंवा त्यांच्या उत्पादकाबद्दल आम्ही काहींही मत देऊं इच्छित नाहीं. परंतु डी नोबिलीचे चरित्र वाचल्यानंतर त्यापासून जर काहीं प्रकृतोपयोगी बोध ध्यावयाचा असेल, तर तो काय ध्यावा, हा एक विचार करण्यासारखा प्रश्न आहे. हिंदुधर्मवाल्यांनीं सावधपणाने रहावें; गाफील असूं नये, एवढातरी निदान बोध घेणें अवश्य आहे, असे आम्हाला वाटतें. मदुरेला जो प्रकार झाला, त्याची पुनरावृत्ति काशीमध्ये होऊं नये, अशी कोणाची इच्छा असणार नाही ? थिऑसफीसंबंधानें अगदीं एक साधा युक्तिवाद सामान्य व्यवहाराला लोकाना बसस होण्यासारखा आहे. तो असा कीं, थिऑसफीमध्ये नवीन मतें आहेत किंवा जुनींच मतें आहेत ? हिंदू धर्मादून काहीं नवीन मतें त्यात असतील, तर तो पंथ हिंदुधर्मानुयायी लोकाना अर्थात्च अग्राह्य आहे. वरें जर त्यांत सर्व जुनींच मतें असतील तर तीं मते आपल्या ज्या ज्या उपनिषदादि जुन्या ग्रंथांतून लिहिलेली आहेत, ते ग्रंथ वाचले म्हणजे या नवीन पंथाची अवश्यकता उरत नाही. एवंच कोणत्याही दृष्टीनें पाहिलें तरी हा नवीन पंथ अनवश्यक ठरतो. तरीही आपल्या काहीं वेदातमताचे उपोद्बलक या दृष्टीनें त्या पंथातील चागले ग्रंथ कोणी वाचले किंवा त्याचें परिशीलन केलें, म्हणून त्यात मोठेसें बिघडते आहे, असें नाहीं. सगळ्यातील सारांश एवढा ध्यावयाचा कीं, असल्या प्रसंगी सर्वोनीं जरा जास्त सावधपणाने वागावें म्हणजे झालें. याच्यापेक्षा जास्त या धर्मातील क्लाइव्ह साहेबाबद्दल आम्ही काहीं लिहूं इच्छित नाहीं.

पतितपरावर्तनांतील एक भाग :: १९

ख्रिस्ती मिशनरी लोक अनेक ढोंगाच्या पावश्याखाली आपल्या लोकांना बाबतीत आहेत. आणि त्या बाबतीत आपण अतिशय उदासीन आहो, बऱ्याच नेटाचे प्रयत्न व्हावयाला पाहिजे आहेत, परंतु दुर्दैवाने तसे प्रयत्न होण्याची चिन्हे दिसत नाहीत. आणि आपण असेच उदासीन रहात गेलो, तर आपल्या धर्मातील लोकांची संख्या उत्तरोत्तर कमी होत जाऊन, कित्येक जुने धर्म नामशेष झाले आहेत, तशी आपल्या धर्मावर पाळी येण्याचा संभव आहे. आपल्या हिंदुधर्मातील अचाट सामर्थ्याबद्दल आणि अभूत तेजस्वितेबद्दल आपण पुष्कळ गोष्टी ऐकिलेल्या आहेत. परंतु ते सामर्थ्य आणि ती तेजस्विता हल्ली कोठेही दृष्टोत्पत्तीस येत नाही; आणि शिवाय ही एक गोष्ट आपण सर्वांनी लक्षात ठेविली पाहिजे की, एखाद्या धर्मातील सामर्थ्य आणि तेजस्व्या गोष्टी वास्तविक त्या धर्मावर अवलंबून नसून त्या धर्माचे जे अनुयायी त्याच्यावर अवलंबून असतात. त्याप्रमाणे पाहिले असता आपला धर्म किंवा त्याचे अनुयायी यापैकी कोठेच सामर्थ्य आणि तेजस्विता दिसून येत नाही. अशा स्थितीत आपला धर्म पांच हजार वर्षे टिकला आणि दहा हजार वर्षे टिकला, अशी घमेंड मारीत बसण्यात काही अर्थ नाही. इतकी वर्षे जर आपला धर्म टिकला असला, तर त्याची दोन मुख्य कारणे आहेत, ती ही की, तो धर्म टिकविणारे लोक पूर्वी पुष्कळ होते आणि बुडविणारे लोक थोडे होते. परंतु हल्लीची स्थिति याच्या अगदी विपरित आहे. हल्ली आपला धर्म बुडविणारे लोक पुष्कळ झाले आहेत, आणि टिकविणारे लोक थोडे आहेत. अशा स्थितीत हिंदुधर्म टिकणे दुरापास्त आहे, म्हणून आपण त्या धर्माच्या अनुयायांनी जारीने प्रयत्न करणे अत्यंत अवश्यक आहे.

ख्रिस्ती मिशनर्यांच्या उपद्रवापासून आपल्या धर्माचे संरक्षण करण्यासाठी

जे प्रयत्न करावयाचे ते मुख्यत्वेकरून दोन प्रकारचे आहेत. एक आपल्या धर्मांतील लोक बाटूं द्यावयाचे नाहीत आणि दुसरा प्रयत्न असा की जे बाटलेले असतील त्यांना आपल्या धर्मांमध्ये परत घेण्याची आपल्या शास्त्र मर्यादेप्रमाणे जेवढी शक्य तेवढी तजवीज करणे. धर्मभ्रष्ट झालेला मनुष्य आपल्या धर्मात परत घेण्याला फार अडचणी आहेत हे लक्षांत आणून आपल्या समाजाने पाहिल्याच प्रकारच्या प्रयत्नावर विशेष भिस्त ठेविली पाहिजे. कारण चिखल धूत बसण्यापेक्षा तो आपल्या अंगावर उडून देणे हेच जास्त श्रेयस्कर होय हे कोणीही कबूल केल्यानंतर जे बाटलेले आहेत त्यांच्याबद्दलही प्रस्तुतच्या स्थितीमध्ये काही तरी तजवीज करणे आवश्यक आहे. बाटलेल्या लोकांमध्ये दोन भेद आहेत. बाटल्यानंतर जे ख्रिस्ती धर्मातच राहून इच्छितात ते आणि जे आपल्या धर्मातच परत येऊ इच्छितात ते. यापैकी फक्त दुसऱ्या वर्गातील लोकांसंबंधाने आपल्याला विचार करणे शक्य आहे. स्वधर्मात परत येऊ इच्छिणारे लोक बाटलेले असतात त्यांच्यात फिरून दोन प्रकार आहेत. एक अज्ञानावस्थेत बाटलेले आणि दुसरे सज्ञानावस्थेत बाटलेले आहेत त्यांच्याबद्दल विचाराची गोष्ट आपल्या समाजाने पाहिजे तर क्षणभर बाजूला ठेवावी. परंतु अज्ञानास्थेत बाटून पुढे खरी स्थिती समजल्या नंतर जे आपल्या धर्मांमध्ये परत येऊ इच्छितात त्यांची गोष्ट अगदी निराळी आहे. अज्ञानावस्थेत धर्मभ्रष्ट झालेल्या अर्भकाबद्दल आणि वाढ्याच्या वाटेने चाललेल्या वासरांबद्दल निष्ठुर होण्याइतकी वरूरता कोणत्याही अंतःकरणामध्ये नसेल. परंतु या अर्भकाना शुद्ध करून घेण्यासंबंधानेही कित्येक आक्षेप येणे साहजिक आहे. याकरिता अज्ञान मुलगा बाटून ख्रिस्ती होतो, म्हणजे होतें तरी काय, त्याला बाटविण्यासाठी काय केले जातें आणि त्यामुळे तो बाटून कसा पतित होतो, हे आपण पाहू. परंतु हे आपल्याला समजण्याला लहान मुलाना बाटविताना मिशनरी लोक काय विधि करितात आणि काय मंत्र म्हणतात हे पाहणे जरूर आहे. त्यासंबंधीचे समग्र अनुष्ठान हा एक ह्या वादांतील अत्यंत महत्त्वाचा दस्तऐवज असल्यामुळे तो या खटल्यांत दाखल होऊन राहण्यासाठी त्याचा समग्र उतारा सोबत जोडला आहे. तो येणेप्रमाणे:-

“बालकांचा बाप्तिस्मा”

याचे अनुष्ठान, जे देवाल्यांत करावयाचे तें.

आदिववार आणि इतर सण या दिवशीं विशेषेंकरून लोक जमतात, म्हणून त्या दिवशीं बालकांचा बाप्तिस्मा करणें हें अधिक योग्य आहे अशी सूचना लोकांत द्यावी; याचा उद्देश हाच कीं, त्याचा बाप्तिस्मा होऊन त्यास ख्रिस्ताच्या एक्केसियेच्या संख्येत घेतलें अशी जमलेल्या मंडळीनें साक्ष द्यावी; आणखी बालकाचा बाप्तिस्मा पाहून प्रत्येक मनुष्याला आपल्या बाप्तिस्मात देवासमोर आपण केलेला पतकर याचे स्मरण व्हावे. याच कारणास्तव बाप्तिस्माचें अनुष्ठान देशभाषेत करणे योग्य आहे. तथापि अगत्य असल्यास इतर कोणत्याही दिवशीं बालकांचा बाप्तिस्मा करण्यास प्रतिबंध नाही.

ज्या प्रत्येक मुलाचा बाप्तिस्मा करावयाचा आहे, त्याला दोन धर्मवाप व एक धर्मआई पाहिजे; आणि प्रत्येक मुलीला एक धर्मवाप व दोन धर्म-आया पाहिजेत. हे ध्यानात ठेवावे.

जेव्हां बालकांचा बाप्तिस्मा करावयाचा आहे, तेव्हा तो करण्याच्या पूर्वसंध्या-काळीं अथवा त्याच दिवशीं सकाळच्या प्रार्थनेपूर्वी आईवापानीं पालकाला याविषयी सूचना द्यावी आणि तो करण्याच्या दिवशीं धर्मवापानीं व धर्म-आयांनीं आणि बालकास घेऊन आलेल्या लोकांनीं, सकाळच्या किंवा पालकास योग्य दिसेल त्याप्रमाणें संध्याकाळच्या प्रार्थनेतील दुसरा पाठ झाल्यावर लागलेच जलकुंडाजवळ येऊन सिद्ध असावे, आणि प्रेस्बुतरानें जलकुंडाजवळ यावे (तें तर त्याच वेळेस निर्मळ पाण्यानें भरावें) आणि तेथें उभे असतांना असें म्हणावें,

या बालकाचा बाप्तिस्मा यापूर्वी झाला आहे किंवा नाही ?

नाहीं असें त्यानीं उत्तर दिल्यास, प्रेस्बुतरानें, पुढें लिहिल्याप्रमाणें बोलवे.

अति प्रियानीं, सर्व मनुष्यें पापात गर्भगत होतात व जन्म पावतात; आणि आमचा तारणारा ख्रिस्त म्हणतो कीं, पुनर्जात झाल्यावाचून म्हणजे पाणी व पवित्र आत्मा यांच्या योगानें नवा जन्म पावल्यावाचून कोणाच्यानें देवाच्या राज्यांत प्रवेश करवत नाही; यास्तव मी तुम्हांस विनवितों कीं, तुम्ही आमच्या प्रभु येशूख्रिस्ताच्या द्वारे जो पिता त्याचा बापा करा कीं, त्यानें आपल्या औदार्ययुक्त दयेनें या बालकाला, आपल्या जन्मस्वभावानें

जे प्राप्त करून घेववत नाहीं तें द्यावे; म्हणजे पाणी व पवित्र आत्मा ह्याचा वासिस्मा पावून ख्रिस्ताच्या पवित्र एकल्लेसियेंत तें घेण्यांत यावे आणि जिवंत अवयव असें व्हावे.

नंतर प्रेस्बुतरांनं म्हणावें, आपण प्रार्थना करूं.

हे सर्वसमर्थ व सनातन देवा, नोहा व त्याचे कुटुंब याचा पाण्यानें नाश होऊं नये म्हणून त्यास तूं आपल्या मोठ्या दयेनें तारवात वाचविलें आणि आपलें इस्त्रायल लोक सूफ समुद्रातून सांभाळून नेण्यानें तूं स्थापित केलेला पवित्र वासिस्मा उपमेनें दर्शविला; आणि आपला अति प्रिय पुत्र येशूख्रिस्त याच्या यदेनं नदीत झालेल्या वासिस्म्याकडून पापाच्या आत्मिक क्षालनाकरिता पाणी पवित्र केलें; आम्ही तुझ्या अनंत दयेस्तवें तुला विनवितो कीं, हे बालक तुझ्या क्रोधापासून मुक्त होऊन ख्रिस्ताच्या एकल्लेसियारूप नौकेत घेण्यांत यावे; आणि विश्वासात स्थिर, आशेने आनंदित व प्रीतींत मुळावलेलें असता याने या दुःखमय भवसागराच्या लाटांतून निभावून शेवटी सनातन जिवनाच्या बंदरास पोहोचावे आणि तेथे सदा सर्वकाळ तुजसहित राज्य करावें हाणून यावर दयादृष्टि करून याचें क्षालन कर आणि यास पवित्र आत्म्याकडून पवित्र कर; येशू ख्रिस्त आमचा प्रभू याच्या द्वारे आमेन.

हे सर्वसमर्थ आणि अमर देवा, सर्व अनाथाच्या नाथा, शरणागतांच्या आश्रया, विश्वास्याच्या जीवना आणि मेलेल्याच्या पुनरुत्थाना, या बालकाकरिता आम्ही तुझ्या दया करितों कीं, याने तुझ्या पवित्र वासिस्म्यास येऊन आत्मिक पुनर्जन्माकडून आपल्या पापाची क्षमा पावावी. हे प्रभू, तूं आपल्या प्रिय पुत्राकडून वचन दिलें आहे कीं, मागा म्हणजे तुम्हास मिळेल, शोधा म्हणजे तुम्हास सापडेल; ठोका, म्हणजे तुम्हास उघडेल. त्याप्रमाणें या बालकास अंगीकारून घे, आणि आहां मागणाऱ्यास दे, कीं आह्मा शोधणाऱ्यास सापडूं दे, आह्मा ठोकणाऱ्यांस दार उघड, यासाठीं यानें तुझ्या दिव्य क्षालनाचा सनातन आशीर्वाद भोगावा, आणि ख्रिस्त आमचा प्रभू याकडून तूं देऊं केलेल्या सनातन राज्याप्रत पोहोचावें. आमेन.

नंतर सर्व लोकांनीं उभें राहावें आणि प्रेस्बुतरांनं असें बोलवें.

पवित्र मार्कलिखित शुभवर्तमान यातील १० व्या अध्यायाच्या १३ व्या ओवीपासून जी वचने आहेत, ती ऐका.

मग खिस्ताकडे बालकांस आणले, ह्यासाठी की, त्याने त्यास स्पर्श करावा; परंतु शिष्यांनी आणणाऱ्यांस दबाविले. ते पाहून येशूला, काय बाईट वाटले, आणि तो त्यांस म्हणाला, बालकांस माझ्याजवळ येऊं या, त्यांस मना करूं नका, कारण की देवाचे राज्य अशाचेंच आहे. मी तुम्हास खचित सांगितों की, जो कोणी देवाचें राज्य बालकासारखा होऊन स्वीकारणार नाही त्याचा त्यात प्रवेश होणार नाही. तेव्हा त्याने त्यास कवटाळून धरून त्यावर हात ठेवून त्यास आशीर्वाद दिला.

हे शुभवर्तमान वाचल्यावर त्यांतील वचनांवरून आचार्याने हा लहानसा बोध करावा.

प्रियांनो, आमचा तारणारा खिस्त याची ह्या शुभवर्तमानातील वचने तुम्ही ऐकिली आहेत की, त्याने आपणाजवळ बालके आणार्ची म्हणून आज्ञा दिली. जे त्यास त्याजवळ येऊं देत नव्हते, त्यास शब्द लावला; आणि बालकांच्या निदोषतेस अनुसरायांस तो सर्वोस बोध करितो. तुम्ही पाहता की, त्याने आपल्या आविर्भावानें व कृतीने आपला त्यावरील जिव्हाळा दाखविला; कां की त्याने त्यास आपल्या कवेंत घेऊन उराशी धरिले, त्यावर त्याने आपले हात ठेविले, आणि त्यास आशीर्वाद दिला. यास्तव तुम्ही निःसंशय मनापासून विश्वास घरा की; हे बालकही तो प्रसादानें अंगीकारून घेईल; आपल्या दयेच्या कवेंत याला घेऊन आलिंगील; याला सनातन जीवनाचें उत्तम दान देईल; आणि आपल्या सनातन राज्याचे भागी करील. यास्तव आमच्या स्वर्गातील पित्याने आपला पुत्र येशुखिस्त याजकडून जो या बालकांचा जिव्हाळा दाखविला, त्याविषयी आम्ही निश्चित असता, आणि आम्ही या बालकाला त्याच्या पवित्र बाप्तिस्म्यास आणिले, हे आमचें प्रीतीचें कृत्य तो कृपेने मान्य करितो. याविषयी आम्ही कांहीं संशय न धरिता विश्वासानें व भक्तिभावानें त्याची उपकारस्तुति करून आम्ही म्हणूं,

हे सर्वसमर्थ व सनातन देवा, स्वर्गातील पित्या, तूं आम्हाला प्रसन्नतेने आपल्या अनुग्रहाच्या ज्ञानात व तुजविषयींच्या विश्वासांत बोलाविले आहे, म्हणून आम्ही नम्रतेने तुम्ही उपकारस्तुति करितो; आमच्याठायी सर्वदा ह्या

ज्ञानाची वृद्धि कर, आणि हा विश्वास दृढ कर. या बालकानें पुनः जन्मावें आणि सनातन तारणाचें वारीस व्हावें, म्हणून तूं आपला पवित्र आत्मा याला दे; आमचा प्रभु येशूख्रिस्त, जो तुजसहित व पवित्रात्म्यासहित आतां व सर्वकाल जिवंत राहतो व राज्य करितो त्याच्या द्वारे. आमेन.

तेव्हा धर्मवापांस प्रेस्बुतरानें येणेंप्रमाणें बोलावे.

अति प्रियानों, या बालकाचा बाप्तिस्मा व्हावा म्हणून याला तुम्ही एथें आणिलें आहे, आमच्या प्रभु येशूख्रिस्तानें प्रसन्न होऊन यास अगीकारावें, पापमुक्त करावें, पवित्र आत्म्याकडून पवित्र करावें, आणि स्वर्गाचें राज्य व सनातन जीवन यास द्यावें म्हणून तुम्ही प्रार्थना केली आहे. आणखी हेही तुम्ही ऐकिले आहे कीं, जे तुम्ही प्रार्थना करून मागितले तें सर्व द्यावयास आमचा प्रभु येशूख्रिस्त यानें आपल्या शुभवर्तमानांत वचन दिलें आहे; तें वचन तो तर निश्चयें राखील आणि खरें करील, यास्तव अगत्य आहे कीं, ख्रिस्तानें असें वचन दिलें असता या बालकानेंही, (हें प्रौढ होऊन आपल्या अंगावर घेईपर्यंत) तुम्ही आपल्या जाभिनाकडून विश्वासूपणें असें वचन द्यावें कीं, सैतान आणि त्याची सर्व कमें याचा मी त्याग करीन देवाच्या पवित्र वचनावर स्थिर विश्वास ठेवीन आणि त्याच्या आज्ञा मानून त्याप्रमाणें वर्तेन.

तर मी विचारतो,

तूं सैतान आणि त्याची सर्व कमें, जगाचा व्यर्थ डामडोल व वैभव व त्याच्या सर्व लोभिष्ट इच्छा आणि देहाच्या भ्रष्ट वासना यास अनुसरणार नाहीस, आणि यांच्या आधीन होणार नाहीस असा याचा तूं या बालकाच्या नामानें त्याग करितोस काय ?

उत्तर. मी त्या सर्वोचा त्याग करितों.

आचार्य,

सर्वसमर्थ देव जो पिता, आकाश व पृथ्वी याचा उत्पन्न करणारा, त्याविषयी विश्वास धरितोस काय ?

आणि येशू ख्रिस्त त्याचा एकुलता पुत्र आमचा प्रभु याविषयी ? आणि तो पवित्र आत्म्याच्या योगानें गर्भरूप झाला; कुमारी मारीया इजपासून जन्मला; त्यानें पंत्य पीलताच्या वेळेस दुःख भोगिलें, त्याला क्रुशी दिले,

तो मरण पावला, व त्याला पुरिले; तो अधोलोकात उतरला, आणि तिसऱ्या दिवशीं मेलेल्यामधून पुनः उठला; स्वर्गांत चढला, आणि सर्व शक्तिमान देव जो पिता त्याच्या उजवीकडे बसला आहे; तेथून जिवंतांचा व मेलेल्याचा न्याय करायला तो पुनः काळाच्या समाप्तीस येणार आहे, याविषयीं तूं विश्वास धरितोस काय ?

आणि पवित्र आत्मा; पवित्र कॅथोलिक एक्क्लेसिया; पवित्रांची सहभागिता; पापाची क्षमा; देहाचें पुनरुत्थान आणि मरणानंतरचें सनातन जीवन, याविषयीं तूं विश्वास धरितोस काय ?

उत्तर. मी या सर्वांविषयीं स्थिर विश्वास धरितो.

आचार्य.

हाच विश्वास धरून तूं बाप्तिस्मा घेण्यास इच्छितोस काय ?

उत्तर. इच्छितो.

आचार्य.

तर तूं देवाची पवित्र इच्छा मानून त्याच्या आज्ञा पाळशील आणि त्याप्रमाणे आयुष्यभर वर्तशील काय ?

उत्तर. होय.

नंतर प्रेस्बुटरानें म्हणावे.

हे दयाळु देवा, या बालकातला जुना आदाम असा पुरण्यात यावा कीं, यात नवा मनुष्य उठण्यांत यावा असें तूं कर आमेन.

यांत देहाच्या सर्व भ्रष्ट वासना मराव्या, आणि पवित्र आत्म्याचे जें काहीं आहे तें यात सजीव होतसातें वाढावें, असें तूं कर आमेन.

याने सैतानाला, जगाला, व देशाला जिंकून जयोत्साह करावा, म्हणून त्याला बल व सामर्थ्य दे. आमेन.

ज्या कोणास आहीं येथें आपल्या अधिकाराने व आचार्यत्वानें तुला समर्पित करितों, तो दिव्य सद्गुणांनीं भूषित व्हावा आणि त्यास सर्वकालिक प्रतिकूल प्राप्त व्हावें, असें तूं दयेने कर. हे शन्य प्रभू देवा; तूं युगानुयुग जिवंत राहातोस आणि सर्वोपर प्रभुत्व करितोस. आमेन.

हे सर्वसमर्थ सदाजीवि देवा, तुझा परमप्रिय पुत्र येशू ख्रिस्त, यानें आमच्या पापाच्या क्षमेसाठीं आपल्या अमूल्य कुर्ब्यातून पाणी व रक्तही पाडिलें; आणि

आपल्या शिष्यास अशी आज्ञा दिली कीं, तुझी जाऊन सर्व देशांतील लोकांस शिष्य करा आणि पित्याच्या, पुत्राच्या, आणि पवित्र आत्म्याच्या नामांत त्यांचा बासिस्मा करा. तुला आम्ही विनवितो कीं, तूं आपल्या मंडळींच्या विनंत्याकडे लक्ष्य दे. पापाचें आत्मिक क्षालन करण्यासाठीं हें पाणी पवित्र कर; आणि ज्या बालकाचा बासिस्मा यांत आतां होणार आहे, त्याला तुझा पूर्ण अनुग्रह प्राप्त व्हावा आणि तुझ्या विश्वासी व निवडलेल्या लेंकरांच्या संख्येत हें सर्वदा रहावें, असे तूं कर. येशू ख्रिस्त आमचा प्रभू याच्या द्वारे. आमेन.

नंतर प्रेस्बुतराने बालक हातावर घेऊन धर्मवापास व धर्मआयास म्हणावें तुम्ही या बालकाचे नाव ठेवा.

तेव्हां तदनुसार त्यानें बालकाचें नाम उच्चारारवें आणि (त्याच्यानें सोसवेल असे जर त्यास निश्चित करितील तर) त्यानें साभाळून त्यास पाण्यांत सावधपणें बुचकळतांना असे म्हणावें,

ना० पित्याच्या आणि पुत्राच्या आणि पवित्र आत्माच्या नामांत मी तुझा बासिस्मा करितों. आमेन.

परंतु बालक अशक्त आहे असें जर निश्चित करतील, तर पूर्वोक्त शब्द म्हणत असता त्यावर पाणी ओतिलें म्हणजे पुरें.

ना० पित्याच्या आणि पुत्राच्या आणि पवित्र आत्माच्या नामांत मी तुझा बासिस्मा करितों. आमेन.

तेव्हा प्रेस्बुतरानें म्हणावें.

हें बालक आम्ही ख्रिस्ताच्या कळपरूप मंडळींत घेतों आणि (येथें प्रेस्बुतरानें बालकाच्या कपाळावर वरुसाची आकृति काढावी. यास वरुसच्या चिन्हाने अंकित करितों; हें या गोष्टीची खूण आहे कीं, आतांपासून हें बालक क्रुशीं दिलेल्या ख्रिस्ताचा विश्वास पत्करावयास लाजणार नाही. पण त्याच्या ध्वजाखालीं पाप, जग व सैतान, यांशीं शौर्यानें युद्ध करील आणि ख्रिस्ताचा विश्वासू सैनिक व सेवक आयुष्यभर टिकून राहील. आमेन. तेव्हां प्रेस्बुतरानें बोलवें.

अति प्रिय भावांनों, आतां हें बालक पुनर्जीत झालें आहे व हें ख्रिस्ताच्या एक्केसियेच्या शरिरांत कलमरूपें लाविलें आहे, यास्तव आपण या का. नि. नि. १४

उपकारांमुळे सर्वसमर्थ देवाची उपकारस्तुति करू आणि या बालकाने आपले उरलेले आयुष्य या प्रारंभाप्रमाणे घालवावे अशी एकचित्ताने त्याची प्रार्थना करूं.

नंतर सर्वोर्नी गुडघे टेकलेले असतां म्हणावें,

हे आमच्या स्वर्गातील बापा, तुझे नाम पवित्र मानलें जावो. तुझे राज्य येवो. जसें स्वर्गात तसें पृथ्वीवरहि तुझ्या इच्छेप्रमाणे होवो. आमची प्रति-दिवसाची भाकर आज आम्हांस दे आणि जशी आम्ही आपल्या अपरा-धांची क्षमा करितों तशी तूं आमच्या अपराधांची क्षमा कर आणि आम्हांस परिक्षेत आणूं नको; तर आम्हांस वाईटापासून सोडीव. आमेन.

नंतर प्रेस्बुतराने म्हणावें,

हे परम दयाळू पित्या, तूं प्रसन्न होऊन आपल्या पवित्र आत्म्याच्या योगाने हें बालक पुनर्जीत केलें आहे, याला दत्तकपणे आपलें लेकरू करून अंगि-कारले आहे आणि आपल्या पवित्र एक्केसियेचा अवयव केले आहे, यावरून आम्ही मनापासून तुझी उपकारस्तुति करितों. आमची लीनतेची विनंति ऐकून असें कर कीं, हें पापामेलेलें व पवित्रतेस जिवंत व ख्रिस्तासहित त्याच्या मरणात पुरलेलें असता, याने जुनें मनुष्यत्व वरुशीं द्यावें आणि पापाचें सर्व शरीर समूळ नष्ट करावें आणि जसें हें तुझ्या पुत्राच्या मरणाचें भागी झाले आहे, तसे त्याच्या पुनरुत्थानाचेंहि भागी होऊन याने शेवटीं तुझ्या वरकड पवित्र एक्केसियेसहित, तुझ्या सनातन राज्याचें वारीस व्हावे; आमचा प्रभु ख्रिस्त याच्या द्वारे. आमेन;

नंतर सर्व उभे राहिले असता प्रेस्बुतराने धर्मवापास व धर्मआयांस हा पुढील बोध करावा.

या बालकाने व्यापक्षीं तुम्हांस आपल्या जाभिनाकडून असें वचन दिलें आहे कीं, सैतानाचा व त्याच्या सर्व कर्मांचा मी त्याग करीन; देवाविषयीं विश्वास धरीन व त्याची सेवा करीन त्यापक्षीं तुम्ही अगत्य आठवण ठेवावी कीं, ह्या बालकाने यथे तुम्हाकडून केवढी भारी प्रतिज्ञा व अंगिकार केला आहे आणि केवढें गंभीर वचन दिलें आहे, हें याने शिकण्याजोगें होतांच शिकावें, म्हणून जपणे तुमचें कर्तव्यकर्म होय आणि या गोष्टीनें यास अधिक चांगले ज्ञान व्हावें म्हणून उपदेश ऐकाव-

यास यास उत्तेजन देत जा आणि हें बालक स्वभाषेत सिद्धातसंग्रह, प्रभूची प्रार्थना व दहा आज्ञा आणि आपल्या जीवात्म्याच्या तारणासाठी ख्रिस्ती माणसाला ज्या इतर सर्व गोष्टींचें ज्ञान असतें व ज्या सर्वोपर विश्वास ठेवणे अवश्य आहे, त्या सर्व शिकेल, अशी व्यवस्था ठेवा. आणखी अशीहि व्यवस्था ठेवा की, धार्मिक व ख्रिस्ती आचरणानें चालण्यास या बालकास नीतिशिक्षण प्राप्त व्हावें आणि त्यानें नित्य स्मरावें की, बाप्तिस्मा आम्हास आमचा पत्कर प्रदर्शित करितो; असा की, आमच्या तारणाच्या ख्रिस्ताच्या क्रित्यास आम्ही अनुसरावे आणि त्यासारखें व्हावें; यासाठी की, जसा तो आम्हाकरितां मेला व पुनः उठला, तसे जे आम्ही बाप्तिस्मा पावलो आहो, त्या आम्ही पापास मरावें व पवित्रतेस पुनः उठावें आणि निरंतर आपल्या दुष्ट व भ्रष्ट वासना मारून टाकीत असावे आणि सर्व सदाचरण व भक्ति-शीलता यात उत्तरोत्तर वाढत जावे.

नंतर त्यानें इेहीं बोलवे,

या बालकास स्वभाषेत सिद्धातसंग्रह, प्रभूची प्रार्थना, व दहा आज्ञा पाठ झाल्या आणखी एकल्लेसियेचो प्रश्नोत्तरावली जी याच उद्देशाने नेमिली आहे तींत अधिक शिक्षण प्राप्त झाले म्हणजे विलंब न करितां याने एपिस्कोपाच्या हातून दृढीकरण पावावें म्हणून तुम्ही काळजी बाळगावी.

जीं लेकरें बाप्तिस्मा पावून स्वकृत पाप झाल्यापूर्वी मरतात, तीं स्वर्गात तारण पावतात. हे देवाच्या वचनावरून निश्चित आहे.

बाप्तिस्मा करण्याच्या वेळस क्रुसाची आकृती काढण्याविषयी कोणस काक्षा न यावी म्हणून १६०४ त प्रथम प्रसिद्ध केलेल्या तिसाव्या कानोनात या आकृतीचा अर्थ व ही रीत राखण्याची योग्य कारणे पाहावी.

पतितपरावर्तनांतील एक भाग : १०

[२]

लहान मुलाना वासिस्मा देण्यासंबंधाच्या अनुष्ठानाचा जो उतारा मागील लेखात दिलेला आहे तो काहींसा लाव झाला आहे खरा. परंतु जे धार्मिक अनुष्ठान आहे, ते व्यावहारिक सोयीसाठी मधूनमधून छिन्नाविच्छिन्न करून त्याचे तुकडेतुकडे करण्यापेक्षा ते समग्र रीतीनेच वाचकापुढे माडणे अधिक चांगले होय. शिवाय मागील लेखांत दिलेल्या उताऱ्यावरून ख्रिस्ती धर्मासंबंधाने, त्यातील विधीसंबंधाने आणि त्यातील तत्त्वासंबंधाने पुष्कळ मजेदार गोष्टी वाचकांच्या लक्षांत येण्याचा संभव आहे. येशू ख्रिस्त कुमारी मेरी हिज-पासून जन्मला व तो मेल्यानंतर तिसऱ्या दिवशी मेलेल्यामधून पुनः उठला, स्वर्गात चढला, आणि सर्व शक्तिमान देव जो पिता, त्याच्या उज-वीकडे बसला आहे, आणि तेथून जिवंतांचा व मेलेल्याचा न्याय कराव-याला तो पुन्हा कालाच्या समाप्तीच्या वेळी येणार आहे, ही ख्रिस्ती धर्मा-तील तत्त्वे तर्कशास्त्राला कितपत धरून आहेत, आणि दुसऱ्या धर्मांना “रानट्टी धर्म” असे म्हणणाऱ्या ख्रिस्ती लोकांना ही तत्त्वे कितपत भूषणास्पद आहेत, याचाही विचार वाचकांच्या मनामध्ये येऊन गेले-लाच असेल.

आता एक महत्त्वाची गोष्ट लक्षांत घेण्यासारखी आहे ती अशी की, मार्गालेखांत दिलेल्या वासिस्म्याच्या अनुष्ठानामध्ये पुष्कळ निरुपयोगी, असंबद्ध किंवा बादरायणसंबंधाने संबद्ध अशा मंत्रांचा समावेश करण्यांत आलेला आहे. इतर धर्मांनी सांगितलेल्या अनुष्ठानांतूनही असे प्रकार आहेत, हे मंत्रांचे अर्थ आणि त्यांचा विधीशी विनियोग या गोष्टी पहिल्यांदाच्या लक्षांत

येईल. परंतु ही रानटी धर्मीची गोष्ट झाली. ख्रिस्ती धर्मासारख्या अतिशय सुधारलेल्या धर्मांमध्ये असला असंबद्धपणा असावा हें मोठें आश्चर्यकारक आहे. अशा असंबद्धतेचें सदर अनुष्ठानांतील एक ठळक उदाहरण वाचकांच्या परिस्फुटतेकरितां आम्हीं पुढें देत आहों. बालकाला बासिस्मा देऊन त्याजवर कुसाचें चिन्ह केल्यानंतर सर्वांनीं गुडघे टेकेले असतां प्रेस्बुतराच्या तोंडामध्ये पुढील प्रार्थना घातलेली आहे, “ हे आमच्या स्वर्गातील बापा, तुझें नाव पवित्र मानलें जावो. तुझें राज्य येवो. जसें स्वर्गांत तसें पृथ्वीवरही तुझ्या इच्छेप्रमाणें होवो. आमची प्रतिदिवसाची भाकर आज आम्हास दे, आणि जशी आम्ही आपल्या अपराध्याची क्षमा करतो तशी तूं आमच्या अपराधांची क्षमा कर आणि आम्हास परिक्षेत आणूं नको; तर आम्हांस वाईटापासून सोडीव. आमेन. ” ह्या सामान्य प्रार्थनेची बासिस्म्याच्या विशेष प्रसंगीं काय आवश्यकता होती ? बासिस्म्याच्या अनुष्ठानांच्या प्रसंगांचे इतर कित्येक मंत्रही असेच निरूपयोगी आणि असंबद्ध आहेत. परंतु निदान त्यातून बासिस्मा हा शब्द तरी आलेला आहे, किंवा एखाद्या दृष्टातावरून त्या मंत्राचा बासिस्म्याशीं ओढूनताणून काहीं तरी संबंध जुळवितां येण्यासारखा आहे. परंतु वर दिलेल्या प्रार्थनेमध्ये तोही संबंध गैरहजर राहिलेला आहे. असली प्रार्थना बासिस्म्याच्या अनुष्ठानामध्ये कशाला आली ? रोजची भाकर मागण्याचा आणि बासिस्म्याचा अर्थीअर्थी काय संबंध आहे ? वरील प्रार्थना ही इतकी सामान्य आहे कीं, ती ज्या प्रमाणें बासिस्म्याच्या वेळीं म्हटली जात आहे, त्याचप्रमाणें ती लग्नाच्या वेळीं किंवा और्ध्वदेहिकाच्याही वेळीं म्हटली तरी प्रत्यवाय येणार नाहीं. असल्या मोघम प्रार्थनेचें बासिस्म्याच्या अनुष्ठानांत कां नियमन करण्यांत आलें हें एक सुधारलेल्या ख्रिस्ती धर्मशास्त्रकारांनाच माहीत !

आतां एखाद्या अज्ञान मुलावर बासिस्म्याचा प्रयोग केल्यापासून त्याच्या इतर धर्मसंबंधावर काय परिणाम होतात हें परधर्मीयांच्या दृष्टीनें पाहण्याच्या पूर्वी खुद्द ख्रिस्त्यांचा मताप्रमाणें हें बासिस्म्याचें थोडां आलें कोटून, याला आधार काय आहे, व त्याचें निश्चयात्मक पारलौकिक फळ काय आहे याबद्दल आपण थोडासा विचार करून पाहूं. बासिस्म्याबद्दलचें सर्व आधार आणि त्याच्यापासून होणारी फलश्रुति या सर्वांचें कथन अर्थातच बासि-

स्म्याच्या अनुष्ठानामध्ये आलेलें असलें पाहिजे व त्याप्रमाणें मागील लेखात दिलेल्या उतन्यामध्ये ते सर्व उल्लेख आलेले आहेत. त्यावरून पहातां या वस्त्रिस्म्याच्या विधानाचा पाया अगदींच डळमळीत आणि लटपटीत दिसतो. सर्व जगभर पसरलेल्या ख्रिस्ती धर्माच्या अवाढव्य इमारतीचा बाप्तिस्मा हा मुख्य पाया होय. परंतु तत्संबंधींच्या विधानाला विशेषसा बळकट पुरावा असल्याचें सदर अनुष्ठानामध्ये कोठेंच नसूद केलेले दिसत नाही. या बाप्तिस्म्याला जे कांहीं आधार आहेत ते प्रत्यक्ष नसून गौण आहेत. मागील लेखांत दिलेल्या अनुष्ठानांतच एके ठिकाणीं असा उल्लेख आहे कीं, “ हे सर्वसमर्थ व सनातन देवा, नोव्हा व त्यांचें कुटुंब याचा पाण्यानें नाश होऊं नये म्हणून त्यास तूं आपल्या मोठ्या दयेनें तारवात वाचविलें आणि आपले इस्रायल लोक सूफ समुद्रांतून सामाळून नेण्यानें तूं स्थापित केलेला पवित्र बाप्तिस्मा उपमेनें दर्शविला. ” नोहा आणि त्यांच्या कुटुंबातील माणसे पाण्यात बुडूं नयेत म्हणून तारवात बसलीं आणि इस्रायल लोक समुद्रांतून पार गेले, याचा आणि बाप्तिस्म्याचा काय संबंध ? शेंकडों लोक पाण्यात बुडू लागले असतां तारवांत बसतात आणि शेंकडों लोक समुद्रांतून सुरक्षितपणें पार पडतात; म्हणून त्याच्यावरही बाप्तिस्म्याचा विधि अशा रीतीनें सिद्ध होऊं लागेल ! वस्तुतः बाप्तिस्म्याविषयीं प्रत्यक्ष विधान नसून त्याच्या आधारासाठीं उपमेवर भार ठेवावा लागतो हीच गोष्ट आधीं गौण आणि दोषास्पद आहे. परंतु ती उपमा तरी स्पष्ट आणि सत्यार्थमालानिदर्शक असावयाला पाहिजे होती. परंतु तीही तशी नाही. नोहाचीं माणसें बुडत होती तों तीं गलबतात बसलीं आणि इस्रायल लोक समुद्रांतून पार गेले, म्हणून बाप्तिस्म्याचा विधि कसा सिद्ध झाला ? हजारों वर्षांपूर्वीं नोहाचीं मुल्लेकरें वाहून चाललीं होती तीं एका होडग्यांत बसलीं आणि इस्रायल लोक जमिनीच्या एका भागावरून दुसऱ्या भागावर गेले, म्हणून हल्लीं जन्मास आलेल्या एखाद्या मुलाच्या डोसक्यावर थंड पाण्याचे थेंब कांं शिंपडावे ? ह्या कथानकांत उपमान कोणतें, आणि उपमेनें कोणती गोष्ट कशी सिद्ध झाली, हें कोण सांगू शकणार आहे ? अथवा देवाच्या (ख्रिस्ती देवाच्या) सर्वच गोष्टी मनुष्यांना अगम्य आहेत ! नोहाचे लोक आणि इस्रायल लोक यांच्याशिवाय दुसरेही हजारों लोक गलबतांत बसले आहेत

आणि समुद्राच्या पैल थडीला गेलेले आहेत; परंतु तेवढ्यावरून पोरान्या डोक्यावर पाणी शिंपडून बातिस्मा करावा, असली खुळसट अनुमाने न योजिलेल्या, न अभिप्रेत असलेल्या आणि न गोचर होणाऱ्या उपमेच्या जोरावर कोणत्याही धर्मांतल्या लोकांनी काढलेली नाहीत.

बातिस्मा करावा असें देवानें प्रत्यक्ष सांगितलें नाहीं. तेव्हां देवानें तो उपमेनें दर्शविला आहे, असें मूळच्या कित्येक खिस्ती लोकांनीं उठविलें आहे; आणि त्याच्या मागून आलेले खिस्ती लोक तें खरें आहे असें अंध परंपरेनें मानीत आले आहेत. परंतु ही बातिस्म्याची कल्पना किती निराधार आहे, आणि त्यातील उपमेची कोटी किती पोंचट आहे, हें वर दाखविलेंच आहे. तरी पण हा बातिस्म्याचा विधि करावा असें क्षणभर गृहित धरून नंतर आपण तो कसा करावा या प्रश्नाकडे वळू. सर्व बातिस्मा पावलेल्या लोकातील येशू ख्रिस्त हा पहिला होय. जॉन बॅप्टिस्ट यानें जीजस् खाईस्टला यार्डन नदींत उभे करून व तेथील पाणी शिंपडून बातिस्मा दिला; म्हणून डोक्यावर पाणी शिंपडून बातिस्मा देण्याचा रिवाज पडलेला दिसतो. म्हणजे हा प्रकार केवळ घुणाश्रम्यायाचा दिसतो. जॉन बॅप्टिस्ट याने आपल्या शिष्याच्या कानात फुंकर घातला असता, तर हे अंधपरंपरेनें जाणारे खिस्ती लोक बातिस्म्याचे वेळीं मुलाचे कानात फुंकर घालते. जॉनने आम्हा ब्राह्मणाप्रमाणे आपल्या शिष्याला लंगोटी नेसविली असती, तर हे लंगोटी नेसवूं लागले असते, किंवा कदाचित् मुसलमानांप्रमाणें सुंताही करूं लागले असते. का कीं, खिस्ती लोकांच्या बातिस्म्याच्या वेळच्या ह्या प्रकृतीला कारणांचा गंधसुद्धा नाही. एका जॉनने पाणी शिंपडलें म्हणून हल्लींचे सहस्रावधी भाडोत्री जॉनही ज्याच्या त्याच्या डोकीवर पाणी शिंपडीत सुटलें आहेत. त्याने पाणी का शिंपडलें, आणि आपण पाणीच का शिंपडले पाहिजे, या विचाराचा कोठे मागमूसही नाही. वैश्वदेवाच्या वेळीं आंखूड पंचा नेसलेला आजोबाचा कच्छ मुक्त झाला म्हणून वंगपरंपरेनें कच्छ मुक्त करणारे सगळे बनले आहेत, आणि हे इतर लोकांना रानटी म्हणून हंस्तात !

हल्लींच्या बातिस्म्याचीं मुख्य दोन अंगे आहेत; एक डोक्यावर पाणी शिंपडणें आणि दुसरें कपाळावर करुसाची आकृति काढणें. यापैकीं पाणी

शिंपडण्याचा अनर्थकपणा वर दाखविलेलाच आहे. आता करुसाचे चिन्ह करण्याचें जें दुसरें अंग त्याच्याविषयी थोडासा विचार करूं. जॉन बॅप्टिस्ट पाण्यांत उभा होता, ही जशी पाणी शिंपडण्याच्या विधीची उपपत्ति तशी येशू खिस्ताला करुसावर चढविलें म्हणून बाप्तिस्म्यांत करुसचें चिन्ह कपाळावर करावें, ही करुसाच्या चिन्हाची उपपत्ति होय. पहिली उपपत्ति जितकी लंगडी, तितकीच दुसरीही आहे. परंतु असल्या क्षुल्लक लंगडेपणाकडे दुर्लक्ष केलें, तरी या करुसाच्या चिन्हासंबंधानें दुसरी एक जबरदस्त शंका पुढें सरते. जीजस् खाइस्टचा बाप्तिस्मा परिपूर्ण झालेला होता, असें सर्वांचें मत आहे. तो अपरिपूर्ण राहिला असें कोणाच्यानेही म्हणवणार नाही. परंतु पाणी शिंपडणें आणि करुसाचे चिन्ह करणें हीं तर बाप्तिस्ममर्ची दोन आवश्यक अंगे आहेत, असे खिस्ती लोक मानतात. पण वर सांगितलेंच आहे कीं, येशू खिस्ताला सुळावर दिल्यानंतर करुसाची आकृति करण्याची कल्पना निघाली तेव्हा अर्थातच जीजस् खाइस्टच्या बाप्तिस्मच्या वेळीं त्याच्या कपाळावर करुसाची आकृति केलेली नसली पाहिजे. आतां जर जीजस् खाइस्टच्या कपाळावर करुसाचें चिन्ह केलेलें नाही, तर त्याचा बाप्तिस्मा अपरिपूर्ण राहिला असला पाहिजे असें होतें. किंवा नुसत्या पाणी शिंपडण्यानें जर जीजस् खाइस्टचा बाप्तिस्मा पुरा होत असेल, तर हल्लींचे खिस्ती लोक मुलाच्या कपाळावर क्रॉस करण्याची जी कृति करतात, ती तरी विनाकारण अधिक, निरर्थक आणि असमंजसपणाची ठरते. करुसाचें चिन्ह करण्याची कल्पना जीजस् खाइस्टला करुसावर चढविण्याच्या आधीही होती, असें कोणी म्हणेल, तर त्याच्या पदरीं शब्दाविरोधाचा दोष येईल. आणि शिवाय “ आतांपासून हें बालक करुसा दिलेल्या खिस्ताचा विश्वास पत्करावयास लाजणार नाही ” या वचनालाही बाध येऊं लागेल. सारांश, येशू खिस्ताला करुसावर चढविण्याच्या आधीं करुसाची आकृति करण्याची कल्पना अस्तित्वांत आली होती, असें मानणें म्हणजे वेडेपणा आहे. जीजस् खाइस्टच्या बाप्तिस्म्याच्या वेळीं जर ही कल्पना नव्हती, तर अर्थातच त्याच्या कपाळावर करुसाचें चिन्ह केलेलें नसलें पाहिजे. पण त्या चिन्हावांचून जर त्याचा बाप्तिस्मा पुरा झाला, तर बाकीच्याच्या ठिकाणीं हें संस्कारगौरव कशाला ! जर तें आवश्यक असेल, तर खाइस्टचा बाप्तिस्मा

अपरिपूर्ण ठरतो. म्हणजे ख्रिस्ती धर्माचा जो मूळपुरुष त्याचाच बासिस्मा अपरिपूर्ण आणि म्हणून दूषित असल्याकारणाने त्याची पुढीलही सर्व परंपरा दूषित ठरते. आतां हा दोष टाळण्यासाठीं कोणीं असें म्हणेल कीं, करूसचें चिन्ह आवश्यक नाही. तर ख्रिस्ती लोक बासिस्म्याचे वेळीं अविहित आणि अनवश्यक अशा काहीं तरी गोष्टी करून शास्त्रयुक्त संस्कार न करिता काहींतरी गोंधळ घालतात अशा दोषाला ते पात्र होतात. मिळून कोणत्याही बाजूने पाहिलें तरी ख्रिस्ती लोकांची या उभयतः पाशा रज्जूपासून सुटका होऊं शकत नाही. अशा अनेक अंतर्गत दोषाच्यामुळे ख्रिस्ती लोकांच्या या बासिस्म्याच्या संस्कारामध्ये त्याच्याच शास्त्रवचनाच्या दृष्टीनें पाहिलें असतां काहीं अर्थ नाही असें सिद्ध होतें.

ऐहिक दृष्टीने पाहता ख्रिस्ती लोकांच्या या बासिस्म्याच्या संस्कारामध्ये घोटाल्याशिवाय दुसरे काहींच दिसत नाही. बासिस्मा करावा अशाविषयी स्पष्ट वचन नाही व तो करण्याचे जे प्रकार आहेत, त्यामध्ये मेळ आणि समजसपणा हे गुण दिसत नाहीत. मिळून ऐहिक विचाराला बासिस्मा करावा असें वाटण्याला कोठेच काहीं साधन नाही. बरें, आता बासिस्मा केल्यापासून पारलौकिक फळ तरी काय होतें, हें पाहूं. प्रस्तुत प्रसंगींच्या एका मंत्रामध्ये असें सांगितले आहे कीं, “ पाणी व पवित्र आत्मा यांच्या योगानें नवा जन्म पावल्यावाचून [म्हणचे बासिस्मा झाल्यावाचून] कोणाच्यानें देवाच्या राज्यांत प्रवेश करवत नाही...” ह्या वचनावरून बासिस्मा केल्यानें मनुष्याचा देवाच्या राज्यांत समावेश होतो अशी एक कल्पना दिसते. परंतु बासिस्मा घेतल्यानें ही फलप्राप्ति होतेच आणि जे बासिस्मा घेत नाहीत त्यांना ही फलप्राप्ति होत नाही, असा ख्रिस्ती लोकांपाशीं काय पुरावा आहे? जसे इतर लोक मरतात, तसें बासिस्मा घेतलेले ख्रिस्ती लोकही मरताना दिसतात. आणि बाकीच्या लोकांप्रमाणें तेही जमिनीमध्ये गाडले जातात. आणि थडग्यांमध्ये देवाचें राज्य आहे, असें तर कोणी मानीत नाही. अशी प्रत्यक्ष स्थिति सर्व लोकाना दिसत असतां, बासिस्मा घेतलेले लोक देवाच्या राज्यांत प्रवेश करितात, असें ख्रिस्ती लोकांना कशावरून प्रतिपादन करतां येईल ? पाणी शिंपडून शुद्ध केलेले देह मार्तीत पुरलेले मार्तीतचन राहतां व किडे मुंग्यांकडून खाले न जातां ते फिरून उठतात आणि देवाच्या

राज्यांत प्रवेश करितात, हे कोणी पाहिले आहे ? याबद्दल चाक्षुषप्रत्यक्षज्ञान कोणी खिस्ती असला तरी त्यालाही होणे शक्य नाही. आतां कोणी खिस्ती असे म्हणेल कीं, आमच्या धर्मपुस्तकांत असे सांगितले आहे. म्हणून मृत देह देवाच्या राज्यांत प्रवेश करित असला पाहिजे. तर त्याला असे विचारले पाहिजे कीं, जर तुमच्या धर्मपुस्तकांत सांगितले आहे तेवढ्यावरच तें खरें मानावयाचें, तर मग दुसऱ्या लोकाच्या धर्मपुस्तकातून जे काहीं सांगितले असेल, तेंही का खरें मानूं नये ? तुमच्या धर्मपुस्तकात सांगितल्यावरून बाप्तिस्मा घेतलेले लोक जर देवाच्या राज्यात प्रवेश करित असले तर इतर धर्मपुस्तकातून सांगितल्याप्रमाणे भगवद्भक्ति केल्याने इतर धर्मांतील लोकही स्वर्गामध्ये का जाऊ शकणार नाहीत ? आणि जर तेही स्वर्गांत जात असले, तर मग बाप्तिस्म्यावाचून तारण नाही असा व्यर्थ कंठशोष करून इतर धर्मांतील लोकांना बाटविण्याला तुम्हीं का प्रवृत्त होता ? बाप्तिस्म्यावाचून तारण नाही असे ओरडणाऱ्या लोकांनी आपल्या धर्म-समजुतीप्रमाणे फक्त बाप्तिस्मा घेतलेले लोक देवाच्या राज्यात प्रवेश करितात इतकेंच मनःकल्पित मानून उपयोगी नाही. तर बाकीचे लोक स्वर्गांत जात नाहीत, असे प्रत्यक्ष पुराव्यावरून सिद्ध करून दाखविले पाहिजे. परंतु जे बाप्तिस्मा घेतात ते स्वर्गांत जातात, हा आपला स्वतःचा सिद्धांत ज्यांना सिद्ध करून दाखवितां येत नाही, ते परधर्मीय लोक स्वर्गांत जात नाहीत, ही मुळचीच खोटी असलेली कल्पना प्रत्यक्ष पुराव्याने खरी म्हणून कधी दाखविणार ? साराश, प्रत्यक्ष पुराव्यावरून पाहता बाप्तिस्म्यापासून होणारी भावी फलश्रुतिही खरी असेल असे ठरत नाही. या एकंदर विवेचनावरून खिस्ती लोकांचा बाप्तिस्मा हे एक निवळ थोताड आहे, हे कोणाच्याही लक्षांत येईल. त्याला आधार नाही. संस्कारांत मेळ नाही आणि त्याच्या पारलौकिक परिणामाला पुरावा नाही. अशा सर्व बाजूंनी पाहता हे बाप्तिस्म्याचे थोताड असमंजस, अनावश्यक आणि अनुपयोगी आहे असे ठरते.

खिस्ती लोकांचीच मते घेऊन त्याच्या बाप्तिस्म्याच्या संस्काराची ही येथवर परीक्षा झाली. आतां परधर्मीय लोकांच्या दृष्टीने या संस्कारामध्ये काय हंशील आहे, हे आपण पाहू. मागील लेखात दिलेल्या खिस्ती संस्काराचा प्रयोग खिस्ती आईबापाच्या पोटी जन्मास आलेल्या मुलावर जोंपर्यंत

ख्रिस्ती लोक करीत आहेत, तोंपर्यंत परधर्मीय लोकाना त्याच्या बाप्तिस्म्याच्या संस्काराची चर्चा करीत बसण्याचें कांहीं एक कारण नाही. परंतु ख्रिस्ती मिशनरी लोक ह्याच संस्काराच्या प्रयोगांनी इतर धर्मांतील मुलें बाटविण्याला प्रवृत्त होतात. म्हणून इतर धर्मांतील लोकांना या बाप्तिस्म्याच्या थोताडात आहे तरी काय आणि त्या थोताडापासून आपलीं मुलें बाटली तरी जातात कशी, याविषयीची चिकित्सा करणें भाग पडतें. आणि म्हणूनच आम्ही या विषयाकडे वळलों आहों. ख्रिस्ती लोकांच्या मताप्रमाणें पाहिलें तर बाप्तिस्म्यात कांहीं अर्थ नाही, हें वर सिद्ध करून दाखविलेंच आहे. आतां आपल्या दृष्टीने त्यात काय अर्थ आहे तो पहावयाचा. परंतु न्यायाची कोर्टे वगैरे ठिकाणाच्या नेहमीच्या व्यवहाराच्या पद्धतीकडे पाहिलें असतां असें दिसतें कीं, किर्यादीनें आधीं आपल्या किर्यादींतील म्हणणें स्थापित केलें पाहिजे. आणि तें जर स्थापित होईल तर मग प्रतिवादीला पुढें बोलण्याचें कारण पडणार. परंतु किर्यादिक्या बोलण्यातच जर निराधारपणा, विसंगतपणा, आणि असमंजसपणा स्पष्ट दिसत असला, तर त्याच्या या गुणानींच त्यांची किर्याद नाशाव्रित ठरते. तशा प्रकारची मिशनरी लोकांच्या ह्या बाटविण्याची स्थिति आहे. तुमची मुले आम्ही बाप्तिस्मा देऊन बाटविलीं, असे मिशनरी लोक म्हणतात. पण ती वर वर्णन केलेल्या प्रकारच्या बाप्तिस्मानेच बाटलीं कशीं ? जो सापच नव्हे, तो 'चावला' 'चावला' म्हणून ओरड करून सर्पदंश कसा स्थापित होतो ? ज्या मृगजळाला अस्तित्वच नाही, त्या जळाच्या डोहामध्ये तुमची मुले, 'बुडविली' 'बुडविली' अशी ओरड केल्यानें जलनिमग्नता कशी सिद्ध होणार ? आणि अशा ठिकाणीं आपण तरी आपलीं मुलें रज्जुसर्पदष्ट किंवा मृगजलनिमग्न झालीं आहेत, असे समजून त्यांना टाकून देण्याला का प्रवृत्त व्हावें ? नुसत्या बाप्तिस्मानें आपल्या मुलांना काय झालें आहे ? रज्जुसर्पाच्या दंशाचें विष कसलें ? आणि तें कोणाला बाधतें ? मृगजलाच्या स्पर्शानें कोणाचें अंग ओलें होतें, आणि त्यांत कोण बुडतो ? मला सर्प चावला किंवा मी पाण्यात बुडालों, अशी आपल्या मनाची नाहक कल्पना करून घेऊन जो त्याच कल्पनेला चिटकून बसतो, त्याच्याशिवाय रज्जुसर्प आणि मृगजळ यांच्यापासून कोणालाही बाधा होणार नाही. वर दाखविल्याप्रमाणें निराधार विसंगत आणि निरुपयोगी अशा संस्कारांपासून ख्रिस्ती लोकांवरही जर कांहीं संस्कार होत नाहीत,

तर इतर लोकांवर तो काय होणार ? बाप्तिस्म्याचा संस्कार म्हणजे निवळ एक थोतांड आहे. त्या थोतांडाला फसून जाऊन आपल्या लोकांनी आपल्या पोटाची पेरें ती 'बाटली' असे म्हणून टाकून द्यावी, याच्यासारखे वेडेपणाचें आणि करूरपणाचें दुसरें कोणतेंही कृत्य नाही. ज्या मुलाना आपण टाकतो, त्या मुलाना झालें आहे काय ? आम्ही याला बाप्तिस्मा दिला आहे, आतां हा तुमच्यात येऊं शकणार नाही, असें आपली शिकार आपल्या ताब्यांत राखण्यासाठीं कावेराज मिशनरी लोक म्हणाले म्हणून आपण तेवढ्यावरून आपल्या मुलांना काय म्हणून टाकावें ? ते जर या बाबतींत आपले प्रतिपक्षी आहेत, तर आपण त्यांचे दुष्ट हेतु विघटित करावे, किंवा ते शेवटास नेण्यासाठीं आपण जास्तच मदत करावी ? त्यांनीं बाप्तिस्मा केला आहे म्हणजे काय केलें आहे, तें वर दाखविलेंच आहे. असल्या पोकळ थोताडाला आणि खोऱ्या बुजगावण्याला बुजून आपल्या धर्माचार्यांनीं आपलीं मुले उगीच खिस्ताच्या भक्ष्यस्थानीं पडूं द्यावीं ? बाप्तिस्मा दिला म्हणजे काय केलें, तर डोक्यावर पाणी शिंपडलें आणि कपाळावर वरुसाची आकृति केली, हेंच कीं नव्हे ? एखाद्या नळाचा काँक सोडून त्याच्या खालीं कोणी उभे राहिल्यास त्याच्या डोक्यावर पाण्याचे लक्षावधि थेंब शिंपडले जात असतील, आणि त्या योगानें तेही सर्व खिस्ती होऊं लागतील ! आपण आपला हिंदु धर्म जर इतका नाजुक करून ठेविला तर आपण वास्तविक त्या धर्माचे रक्षक नसून खिस्ती धर्माचे मदतगार आहों असेंच म्हटलें पाहिजे. पाण्याच्या थेंबांत काय आहे ? नळाचे थेंब डोकीवर पडतात, पावसाचे थेंब डोकीवर पडतात, किंवा रंगपंचमीच्या एखाद्या पिचकारीचे थेंब डोकीवर पडतात. त्याच्यापेक्षां याच थेंबांत जास्त काय आहे ? जर काहीं जास्त असलें तर त्या पाण्याच्या थेंबांत नसून ते थेंब ज्या मंत्रांनीं अभिमंत्रित झालेले असतील त्या मंत्रांमध्ये आहे. पण त्या मंत्रांचें महत्त्व आपल्याला काय ? आपण ते मंत्र मानतो ? त्यांतील प्रार्थना आपल्याला कबूल आहेत ? किंवा त्या प्रार्थना ज्या धर्मग्रंथांत सांगितलेल्या आहेत तो धर्मग्रंथ आपणाला मान्य आहे ! अशांतील जर कांहींच प्रकार नाही, तर मग त्या पाण्याच्या आणि वरुसाच्या परिणामाला आपण किंमत कां द्यावी ? एखादा घाणेरडा डाग पडला असला तर तो धुऊन टाकण्यासाठीं आपण त्या पाण्याचा उपयोग करूं आणि तेच पाणी आपल्याला कढत पाहिजे

असेल तर तो क्रॉस लांकडाचा असल्यास त्या लांकडावर पाणी तापवून घेऊं. इतकी ज्या पाण्याबद्दल आणि लाकडाबद्दल आपली आदरशून्यता स्वाभाविकपणें आहे, त्या पाण्याचा आणि लांकडाचा आपल्या धर्मांतील मुलांच्या कपाळाच्या कातडीला स्पर्श झाल्याबरोबर तीं मुलें टाकाऊं झालीं असें आपण समजतो, हें केवढें आश्चर्य आहे ! असो. याप्रमाणें मिशनऱ्यांच्या बाप्तिस्म्याचा वास्तविक परधर्मीयावरही काहीं परिणाम होण्याचें कारण नाहीं व होतो असा जो भ्रम असेल तो आपण टाकून दिला पाहिजे, हें येथपर्यंत दर्शविलें आहे. याच्यापुढील मुद्याचा विचार पुढील लेखांत करूं.

पतितपरावर्तनांतील एक भाग : ११

[३]

ख्रिस्त्यांच्याच मताप्रमाणे ख्रिस्त्यांच्या बाप्तिस्म्यामध्ये कांहीं अर्थ नाहीं, व परधर्मीयांच्या मतानें तर तो बिल्कूलच नाहीं, हें मागील लेखात सामान्य रीतीनें दाखविलेंच आहे. असल्या संस्कारानें कोणत्याही मनुष्याचा, मग तो अल्पवयी असो किंवा सज्जन असो, बाप्तिस्मा केला तरी तो बाप्तिस्मा होत नाहीं, हेंही मागील विवेचनावरून स्पष्ट होतच आहे. तरी पण, तो लहान मुलांच्या संबंधानें यत्किंचित्ही होत नाहीं, असें स्पष्टपणें सिद्ध करून दाख-

विण्याला कित्येक अतिशय महत्त्वाचे पुरावे आहेत. आणि अज्ञान मुलाना मिशनन्यानीं बाटविलें असतां आपण त्यांना टाकावें कीं काय, ह्या प्रश्नाचा ऊद्‌घोष करण्याकरितां तर मुख्यत्वेकरून ह्या बाप्तिस्म्याच्या संस्काराच्या विचारणेला आपण आरंभ केलेला आहे. म्हणून त्या विचारणेच्या बाप्तिस्म्याच्या संस्काराचे सामान्य रीतीने खंडण झाल्यानंतर अज्ञान मुलासंबंधांच्या विशेष मुद्याकडे आता आपण वळू.

मागील लेखात दर्शविलेल्या कारणासाठीं अज्ञान मुलांचा बाप्तिस्मा त्यांना स्वधर्मभ्रष्ट करूं शकत नाहीच. परंतु अज्ञान मुले अपतितत्वामध्ये कायम राहतात, असें दर्शविण्याला दुसरी कारणे आहेत. हीं कारणे समजण्यासाठीं लेखांक १ मध्ये दिलेल्या बाप्तिस्म्याच्या अनुष्ठानाकडे थोडेसें वळणें जरूरीचें आहे. अज्ञान मुलाच्या संबंधाने त्या अनुष्ठानामध्येच स्वतःच्या खंडनाचे बीज आहे. अज्ञान मुलाना बाप्तिस्मा देण्याच्या वेळीं काय प्रकार केला जातो ? अनुष्ठानामध्ये या प्रसंगाला अनुलक्षून पुढीलप्रमाणे वचन आहे. “ जे तुम्ही प्रार्थना करून मागितलें, तें सर्व द्यायास आमचा प्रभू येशू ख्रिस्त ह्याने आपल्या शुभवर्तमानात वचन दिले आहे; तें वचन तो तर निश्चयें राखील आणि खरे करील. यास्तव अगत्य आहे कीं, ख्रिस्तानें असें वचन दिलें असता, या बालकांनींही (हे प्रौढ होऊन आपल्या अंगावर घेईपर्यंत) तुम्ही आपल्या जामिनाकडून असें वचन द्यावें की, सैतान आणि त्याचीं सर्व कमें याचा मी त्याग करीन, देवाच्या पवित्र वचनावर स्थिर विश्वास ठेवीन, आणि त्याच्या आज्ञा मानून त्याप्रमाणे वर्तन. ” सैतानाचा त्याग करून देवाच्या आज्ञा पाळण्याचे वचन देणे, ही या बाप्तिस्म्याच्या विधींतील एक मुख्य गोष्ट आहे. पण हें वचन हिंदुस्थानांत इंग्रजी अधाशीपणा-मुळें पडलेल्या दुष्काळांत मरत असलेल्या लहान लहान मुलांना काय समजणार ? आणि ज्या वचनांचा अर्थही त्या मुलाना कळत नाही, त्या वचनानीं तीं बाघलीं कशीं जाणार ? यावर मिशनरी लोक असे म्हणतील कीं बालके अज्ञान असतात म्हणूनच त्यांच्याकडून कोणी तरी जामीन घेण्याचा नियम ठरवून ठेविलेला आहे. पण लहान मुलांना जामीन म्हणजे काय, हें तरी समजत असते काय ? त्यांना देव आणि सैतान याचा अर्थ जितका समजता, तितपतच जामीन याचा अर्थ समजत असतो.

अशा अज्ञानाच्या स्थितीमध्ये—जेव्हा सैतानाची दुष्ट कर्मे, देवाच्या पवित्र आज्ञा, किंवा जामिनाची जबाबदारी, यापैकी काहीच समजत नसेत, अशा स्थितीमध्ये—झालेल्या वचनांनी कोण बाधला जाणार आहे ? परंतु हल्लींच्या न्यायी इंग्रजी राज्यामध्ये अशी गम्मत आहे की, एखादा लहानसा जमिनीचा तुकडा विकायचा असला, तर तो सुद्धा विकत देण्याला अज्ञान मुलाला अधिकार नाही, परंतु आपला अमूल्य देह, अविनाशी आत्मा, किंवा सनातन धर्म, याच्यासारख्या महत्त्वाच्या गोष्टी विकण्याला त्याला पाहिजे तेव्हा अधिकार आहे ! या वास्तवात किती अन्याय होत आहे, हे हल्लींचे सरकार खिस्ती असल्यामुळे त्या सरकारला कधीही दिसावयाचे नाही. परंतु इतर लोकांनी यासंबंधाने इतकी डोळेझाक का करावी ? त्यांना डोळे उघडून पाहिले पाहिजे. आपल्या मुलांनी काय वचन दिले आहे, आणि ते कोणत्या अवस्थेमध्ये दिले आहे, ह्याविषयी विचार झाला पाहिजे. ज्याचा अर्थ समजत नाही ते वचन कसले ? आणि त्याच्या योगाने उत्पन्न होणारी वचनबद्धता तरी कसली ? ख्रिस्त्याच्या संस्कारग्रंथामध्ये बालकाचा बाप्तिस्मा आणि वयस्काचा बाप्तिस्मा असे दोन निरनिराळे संस्कार आहेत. त्याची तुलना करून पाहिली असता वयस्काच्या बाप्तिस्माचा विधी किती सरळ आहे, आणि बालकाच्या बाप्तिस्माच्या विधीमध्ये किती असमंजसपणा आहे, हे तेव्हाच लक्षात येण्यासारखे आहे. वयस्काच्या बाप्तिस्मामध्ये जामिनकीबद्दल एक अक्षरही नाही. ज्याचा तो आपल्या समजुतीने प्रत्येक प्रश्नाची उत्तरे देतो. ज्या वयस्काचा बाप्तिस्मा व्हावयाचा असेल, त्याला प्रस्वुतर प्रश्न विचारतो की, तू सैतान आणि त्याची सर्व कर्मे, जगाचा व्यर्थ डामडौल व वैभव व त्याच्या सर्व लोभिष्ट इच्छा आणि देहाच्या भ्रष्ट वासना, यास अनुसरणार नाहीस, आणि यांच्या आधीन होणार नाहीस, असा याचा तू त्याग करितोस काय ? यावर वयस्क मनुष्य आपल्या स्वतःच्या अकलहुशारीने उत्तर देतो की, मी या सर्वांचा त्याग करितों. तसेंच देवाचा एकुलता एक पुत्र येशू ख्रिस्त पवित्र आत्म्याच्या योगाने गर्भरूप झाला, कुनारी मारिया इजापासून जन्मला, त्याने पंत्य पीलाताच्या वेळेस दुःख भोगिले, त्याला पुरले, तो अधोलोकात उतरला आणि तिसऱ्या दिवशी मेलेल्यामधून पुनः उठला, स्वर्गात चढला, देवाच्या उजवीकडे बसला आणि तेथून जिवताचा व मेले-

ल्याचा न्याय करावयाला तो पुनः कालाच्या समाप्तीस येणार आहे, इत्यादि सान्या जगातील अतिशय वेडगळ असे जे विश्वास ते विश्वास धरून तुं बाप्तिस्मा घेण्यास इच्छितोस काय ? असें प्रेस्बुतर वयस्क मनुष्याला हडसून खडसून विचारतो; आणि असें विचारल्यानंतरही जो वयस्क मनुष्य मी हे विश्वास धरून बाप्तिस्मा घेण्यास इच्छितो, असें म्हणतो, त्याजबद्दल काहीं तक्रार नाही. जो वयस्क असून दोन आणि दोन मिळून पाच होतात असें मानण्याला तयार होतो, किंवा कुमारीला मुलें होतात आणि पुरलेला देह उठतो या गोष्टीला संमति देण्याला तयार होतो, त्याच्या-बद्दल काय म्हणावयाचें आहे ? परंतु अज्ञान मुलांना भोंदून त्यांचा असल्या वेडगळ समजुतींत बाप्तिस्मा करावयाचा याच्यासारखें अधमपणाचें कृत्य दुसरे कोणतेही नाही. वयस्काच्या बाप्तिस्म्यांत ज्याचा तो उत्तरें देत असतो. परंतु बालकाच्या बाप्तिस्म्यांत त्या बालकाकरितां त्याचे जामीन उत्तरें देत असतात. जामीन म्हणून पत्करण्याचीच जेथे अज्ञानामुळे योग्यता नाही, तेथे त्या जामिनाच्या उत्तरांनीं अज्ञान मुलें बांधलीं जावीं, हा न्याय कोठला ? शिवाय हे जामीन कोण असतात, याच्याबद्दलही थोडासा विचार करणे जरूर आहे. ख्रिस्ती आईबापाच्या पोटीं जन्मास आलेल्या ज्या मुलांचा बाप्तिस्मा रद्दावयाचा असेल, त्यांच्या जामिनाबद्दल तूर्त आपल्यापुढें प्रश्न नाही. परंतु गुजराथेंत दुष्काळ पडला असता तेथील जीं मुलें पुण्यास आणून वाटविर्ली जातात, किंवा मद्रासेंतील जीं मुलें मिशनऱ्यांच्या सुगीच्या दिवसांत गंगपुरास आणून भ्रष्ट केलीं जातात, त्या मुलासंबंधानें आपल्यासमोर तूर्त प्रश्न आहे. अशा मुलांच्या बाप्तिस्म्याच्या वेळीं जामीन कोण राहतात ? कोणी तरी पूर्वी वाटलेला महार, चाभार धरून त्याला पुढे वाटणाराचा धर्मबाप करावयाचे, आणि कोणीतरी अशाच प्रकारची बाई धरून तिला धर्मआई करावयाचें आणि ख्रिस्ती धर्माच्या खड्ड्यांत ह्या प्रथम बुडालेल्या लोकांनी त्या नवीन बुडणाऱ्या अर्भकांना जामीन रहावयाचें असा ह्या जामिनकीचा प्रकार आहे. एका कुन्हाडीच्या दांड्यानें रानांतील बाकीच्या झाडाना तोडण्यासाठीं साधनीभूत होणें आणि ही वर वर्णन केलेली जामिनकी, ह्यांच्या-मध्ये मोठासा फरक आहे असें नाही. पुढें हीं मुलें मोठीं झाल्यावर त्यांना जर एखाद्या सावकाराकडून पांच दहा रुपये कर्जाऊ काढावयाचे असले

आणि त्या सावकारानें जर एखादा जामीन मागितला, तर जे त्या विचाऱ्याच्या थाऱ्यालाही उभे रहावयाचे नाहीत, ते त्याच्या जन्माची हमी घेऊन आणि त्याच्या भावी धर्ममतांची जबाबदारी घेऊन त्याला जामीन होतात, हें केवढें आश्चर्य आहे, आणि ही केवढी लबाडी आहे, याच्याबद्दल वाचकांनीच विचार करावा.

शिवाय दुसरा एक मुद्दा असा आहे कीं, बाप्तिस्म्याचे वेळीं जीं वचनें घेतलीं जातात, त्या वचनाप्रमाणें वागणारे ख्रिस्ती लोक क्वचित् आढळतात. आणि त्यामुळेंसुद्धां त्या वचनाना वैयर्थ्य प्राप्त होते. बाप्तिस्म्याच्या वेळचीं बाप्तिस्मा देणारा आणि बाप्तिस्मा घेणारा यांमधील जीं प्रभोत्तरें आम्ही पाहिल्या लेखांत दिली आहेत, त्यांचें पृथक्करण करून पाहतां त्यात दोन गोष्टींचा समावेश केलेला आढळतो. अविवाहित मुलीला संतती होणें, प्रेत पुरल्यानंतर उठणें, आणि सगळ्या जगाचा शेवटच्या दिवशीं न्याय होणें, वगैरे मते ही एक गोष्ट होय. व सैतानाचीं सर्व कर्मे, जगातील व्यर्थ डामडौल आणि वैभव, व सर्व लोभिमृष्ट इच्छा, आणि देहाच्या भ्रष्ट वासना, यांना अनुसरणे आणि यांच्या आधीन न होणें, ही दुसरी गोष्ट होय, यांपैकी पहिली गोष्ट ख्रिस्ती धर्माच्या मतांबद्दलची आहे, आणि दुसरी गोष्ट नीतीच्या नियमांबद्दलची आहे. पाहिली ख्रिस्ती मतांपुरतीच विशिष्ट आहे, आणि दुसरी सामान्य आणि सार्वत्रिक अशी आहे. पाहिल्या बाबींत कुमारीला संतति होण्याचे आणि मेल्यावर जिवंत होण्याचें सांगितलेले अपूर्व शोध कोणाला मान्य होवोत किंवा न होवोत, परंतु दुष्ट कर्मे, व्यर्थ डामडौल लोभिमृष्ट इच्छा आणि भ्रष्ट वासना यांचा त्याग करणें, ही गोष्ट या जागांतील प्रत्येक मनुष्याला मान्य असलीच पाहिजे. व बाप्तिस्म्याच्या संस्कारातील फक्त या दुसऱ्या कलमापुरतें पाहिलें असता सर्व जग ख्रिस्ती आहे असें म्हणण्यास हरकत नाही, बाप्तिस्म्याचें भट्टींतून ओढून निघाल्याशिवायही प्रत्येकाला बाप्तिस्म्याचें हें दुसरें कलम मान्य आहे. तेव्हां असल्या ह्या नीतीच्या सार्वत्रिक नियमाप्रमाणें मी वागेन, असें म्हटल्यानें जर कोणी मनुष्य ख्रिस्ती होत असेल, तर तो जितका ख्रिस्ती होतो, तितकाच तो हिंदु होतो, मुसलमान होतो, बौद्ध होतो, यहुदी होतो किंवा कान्फ्यूशसचा अनुयायी होतो, हें सर्वांनीं लक्षांत ठेविलें पाहिजे. कारण ही नीतीचीं तत्वे या सर्व धर्मांना मान्य आहेतच.

तेव्हां या नैतिक नियमाप्रमाणे मी वागेन, असें कोणी वचन दिल्यास तो ख्रिस्ती झाला, असें मानण्याचें कांहीं एक कारण नाही. आता बाप्तिस्म्याच्या करांतील बाकी राहिलेलें कलम जें कुमारीला संतति होण्याचें आणि मेलेला देह उठण्याचें, त्याबद्दल कोणी कितीही वचनें दिलीं, तरी तीं त्याला कधीही बांधूं शकणार नाहीत. दोन आणि दोन तुम्हापासून घेतलेले पांच रुपये मी तुम्हास परत देईन, अशाबद्दल कोणी कितीही वचनें दिलीं, तरी त्याची किर्याद कोटीत गेल्यास कोणतेही कोर्ट सावकाराला पांच रुपयाचा निवाडा देणार नाही. व सशाचे शिंग माझ्या हाताला लागलें अशाबद्दल कोणी कितीही शपथा घेतल्या, तरी त्याच्या हाताला कांहीं एक इजा झालेली नाही असें आपण सर्वजण समजतो. तात्पर्य हें कीं, खोट्या वस्तुबद्दलचें अभिवचन हें अभिवचन नव्हे, व त्या अभिवचनाने कोणो बाधला जात नाही. एवंच, बाप्तिस्म्याच्या वेळच्या अभिवचनांपैकीं एका अवस्तुमूलक आणि ख्रिस्तीमतमात्र-विषयक अभिवचनांनीं कोणीही बाधला जाऊं शकत नाही आणि दुसऱ्या सद्वस्तुमूलक आणि नीतिविषयक अभिवचनांनीं या जगातील प्रत्येक इसम बाप्तिस्म्या वांचूनही बाधला गेलेला आहे. अशी वस्तुस्थिति असल्यामुळेही ख्रिस्ती लोकांच्या ह्या बाप्तिस्म्याच्या सस्काराला वैयर्थ्य प्राप्त होतें. ही गोष्ट जरी उघड आहे, आणि या कारणासाठीं जरी वाटलेली हिंदु मुले ख्रिस्ती झाली आहेत, असें मानण्याचें प्रयोजन नाही तरी क्षणभर ती ख्रिस्ती झाली आहेत, असा आपण अभ्युपम करूं. पण ख्रिस्ती होणे म्हणजे काय ? कुमारीला मुलगा झाला, आणि एक प्रेत मेलेलें उठले हें मला कबूल आहे असला असंबद्ध प्रलाप एकदा तोंडावाटे काढला म्हणजे तो ख्रिस्ती झाला असें मुळीच नाही. सैतानाचीं कर्मे, व्यर्थ डामडौल, लोभिष्ट इच्छा आणि भ्रष्ट वासना, यांचा त्याग याचेही वरील वेडगळ मताशीं जें साहचर्य पाहिजे तें आज कोठें दिसत आहे ? ख्रिस्ती धर्मांत पूर्वी कित्येक पावित्र महात्मे होऊन गेलेले आहेत, व हल्लींही कोणी कोणाकोपऱ्यात कदाचित् कालक्रमणा करीत पडलले असतील. परंतु सामान्यतः ख्रिस्ती लोकांकडे पाहिलें तर काय दिसतें ! सैतानाचीं दुष्ट कर्मे, जगाचा व्यर्थ डामडौल आणि देहाच्या भ्रष्ट वासना यांचा त्याग, कोणत्या ख्रिस्त्यानें केलेला आहे ? आज जग जग भरलेले असेल, तर सैतानाचीं दुष्ट कृत्ये करणाऱ्या, जगांतील

डामडौल मिरविणाऱ्या, आणि देहाच्या भ्रष्ट वासना पुरविणाऱ्या ख्रिस्त्यांनीं भरलेले आहे. रामावताराच्यापूर्वी किंवा कृष्णजन्माच्या अगोदर जसा पृथ्वीला भार झालेला होता तसा भार जर हल्लीं पृथ्वीच्या दोन्ही गोलांशींना आणि चारी खंडांना झालेला असला, तर तो सैतानाचीं कर्मे, जगाचा डामडौल, आणि देहाच्या वासना याच्यामध्ये आकंठ निमग्न झालेल्या ख्रिस्ती लोकांचा झालेला आहे. सैतानी कर्मे, ऐहिक डामडौल आणि दैहिक वासना याचा तूं त्याग करशील ना, असे प्रेस्बुतरानें हडसून खडसून विचारिलें असता, व वयस्कांनीं स्वतः आणि बालकांनीं जामिनांकडून होय म्हणून तोंड भरून सांगितलें असता, आजपर्यंत कोणत्या ख्रिस्त्यानें या गोष्टीचा त्याग केला आहे ? १८५८ च्या जाहीरनाम्यात व इतर प्रसंगी दिलेली वचनें ख्रिस्ती लोकांकडून पाळलीं जात नाहींत, म्हणून आपण हिंदुस्थानातील अनाभिज्ञ लोक ओरडत असतो; परंतु हीं वचनें न पाळण्याचें बाळकडू ख्रिस्ती लोकाना त्यांच्या बाल्यावस्थेमध्येच पाजिलेले असते, हे आपल्याला माहीत नाहीं. देवापुढें दिलेले वचन पाळीत नाहींत, ते मनुष्यांना दिलेलीं वचनें कितपत पाळणार, हे आपल्याला समजावयाला पाहिजे. सैतानी कर्मांचा वगैरे आम्ही त्याग करूं, अशा प्रकारच्या देवासमेर घेतलेल्या शपथेचा पदोपदीं भंग करून ज्याची वचनभंगाची भीति पूर्णपणे उडून गेली आहे, ते मानवी व्यवहारामध्ये वचनभंगाची फारशी पर्वा करणार नाहींत हे अगदी उघडच आहे: देवाला दिलेल्या वचनानुरूप कोणत्या ख्रिस्त्यानें आपलें वचन ठेविले आहे ? सैतानाच्या कर्मांचा ख्रिस्त्यांपैकीं कोणी त्याग केला आहे ? असत्य मापणं, फसावणें, लुचेगिऱ्या, चोऱ्या, दरवडे, खून, रक्तपात, लढाया, राज्यापहार, इत्यादि गोष्टी हीं सैतानाचीं कृत्ये नव्हेत काय ? आणि तीं कोणत्या ख्रिस्त्यानें वर्ज्य केलीं आहेत ? खुद्द सेटनचेंच चरित्र पाहिले, तर त्यानें काहीं देवदूताना देवाच्या विरुद्ध फितूर करून लढाईला नेलें व सापाचे रूप धरून अँडॅम आणि ईव्ह यांना देवाच्या बागेतील ज्ञानाच्या वृक्षाचें फळ खाण्याविषयीं भुरळ पाडली, एवढेंच काय तें केलेले आहे. परंतु त्या मानाने पाहिलें असतां, अर्वाचीन सैतानाचीं कृत्ये किती तरी भयंकर आहेत ! पातकाच्या आयुत्पादक सैतानाला पातकाच्या भावी वंशविस्ताराची कल्पनाही

नसली पाहिजे. त्या विचार्याने कोणाचीं राज्ये घेतलीं नव्हतीं, कोणाचे घातपात केले नव्हते, कोणाचीं खोटे तह केले नव्हते, विषप्रयोग करण्याच्या इटलींतील पोपोप्रमाणें त्यानें निरानिराळ्या युक्त्या काढल्या नव्हत्या, स्पेन-मधील इन्क्विझिशनप्रमाणें त्यानें कोणावर जुलूम केले नव्हते, किंवा म्ळान्समधील जेसुइट लोकाप्रमाणें त्यानें कोणाला फसविलें नव्हतें. असें असून, तो तेवढा विचारा पापाचा पुतळा ठरलेला आहे ! जगांतील डाम-डौल आणि वैभव व्यर्थ आहेत असें तोडानें मात्र म्हणावयाचें; परंतु राज्यारोहणाची संधि आली असता हिंदुस्थानच्या राजांना हुज्याचें काम सागून दिल्लीच्या मसनदीवर आरूढ होण्याची व हत्तीवरून मिरवत जाण्याची, आपली वासना कोणी अतृप्त देशमध्ये ठेविली आहे काय ? किंवा ज्यांनीं हीं कृत्ये केलीं त्यांनीं स्वतः किंवा त्यांच्या जामिनांनीं जगांतील व्यर्थ डामडौलाचा त्याग करण्याचें अभिवचन दिलेलें नव्हतें कीं काय ? लोभिष्ट इच्छा कोणत्या ख्रिस्त्याच्या मनाला सुटलेल्या आहेत ? आणि भ्रष्ट वासनांनीं ज्यांचे देह विटाळले नाहींत असें ख्रिस्त्यामध्ये कोण महात्मे आहेत ? सारांश, सैतानाचीं कमें वगैरे दुष्ट गोष्टींचा तूं त्याग करशील ना ? असा प्रश्न विचारणारे प्रेस्बुतर आणि त्या प्रश्नाला होय म्हणणारे वयस्क किंवा बालकाना जामीन राहणारे धर्मबाप, यांपैकीं एकही जण हे नीतीचे नियम पाळीत असल्याचें दिसून येत नाहीं. असल्या लोकाना ख्रिस्ती कसले म्हणावयाचें ? आणि ज्या मुलांच्या डोक्यावर पाणी शिंपडले जातें आणि जीं पुढें असलीं वचनविरुद्ध नीच कृत्ये करण्यासाठींच मोठीं व्हावयाचीं, तीं तरी कसलीं ख्रिस्ती झालेलीं आहेत म्हणून समजावयाचें ?

सारांश, मागील व या लेखांत दिलेल्या एकंदर गोष्टींवरून कोणाच्याही हें लक्षांत येईल कीं, ख्रिस्ती लोकांचा बासिस्म्याचा संस्कार हें एक निराधार आणि वैगुण्ययुक्त असें थोतांड आहे, व परधर्मीयांच्या दृष्टीनें तर त्या संस्काराला कांहींच किंमत नाहीं, आणि त्यामुळे असल्या संस्कारानें बाटलेले लोक हे बाटले आहेत असें मुळींच होत नाहीं, व त्यांतून आपलें स्वतःचें वर्तन शाल्मसुद्ध न ठेवणारे जामीन आपल्याकरिता जें वचन देतात, त्यातील एक अक्षरही समजण्याची ज्यांना अज्ञान अवस्थेमुळे योग्यता नसते, अशीं बालकें भाडोत्री लोकांच्या वचनांनीं तर मुळींच बांधली जाणार

नाहीत, हे अगदी उघड आहे. तर मग आतां ह्या बाप्तिस्म्याच्या द्वारेने लहानमोठीं माणसें आपल्या कळपांत ओढून हे ख्रिस्ती लोक करतात तरी काय, असा एक प्रश्न पुढें उभा रहातो. पण याचें उत्तर एवढेंच आहे कीं, ख्रिस्ती लोकांचा जमाव ही एक प्रकारची संघशक्ति आहे. आणि ती संघशक्ति वाढविण्याचा हा एक उपाय आहे. हिंदुधर्माची संघशक्ति वाढविण्यासाठीं आईवापच खटपट करित असतात. परंतु ख्रिस्ती धर्माच्या संघशक्तीच्या वाढीसाठीं आईवाप आणि मिशनरी असे दोघेही खटपट करतात. असें या चळवळीचें निवळ व्यावहारिक स्वरूप असल्यामुळें आपण वेडगळपणानें त्याला बाटणें, धर्मभ्रष्ट होणें वगैरे शब्द लावणें बरोबर नाही. अलीकडे पुष्कळ प्रकारच्या गुप्त मंडळ्या निघालेल्या आहेत. त्यांतीलच ख्रिस्ती धर्म ही एक उघडपणाची गुप्त मंडळी आहे. गुप्त मंडळी (Secret Society) हा शब्द युरोपियन वाङ्मयामध्ये आणि इतिहासामध्ये कांहीं विशिष्ट अर्थाने प्रयोजिला जातो. परंतु आपल्याला तसें करण्याचें कांहीं कारण आहे, असें नाही. जरा जास्त स्थूल दृष्टीनें पाहिलें असता आपल्याला असें आढळून येईल कीं, आपल्या इकडेही पुष्कळ गुप्त मंडळ्या आहेत. पोलिस हें एक गुप्त मंडळीचें उघडे उदाहरण होय. सरकार ही सुद्धा एक प्रकारची गुप्त मंडळीच म्हण्टली असतां हरकत नाही. इंग्लंड वगैरे सारख्या ठिकाणीं सर्व लोकांच्या प्रतिनिधींच्या सल्ल्याने राज्यकारभार चालतो, तेथील सरकारला सर्वोशी गुप्त मंडळी हा शब्द जरी लागू पडला नाही, तरी त्या ठिकाणीं या शब्दाचा अंशतः उपयोग करण्याला काहीं हरकत नाही. ह्या जशा अनेक मंडळ्या आहेत तशीच ख्रिस्ती धर्म ही एक मंडळी होय. निरनिराळे क्लब असतात, त्यांतलाच ख्रिस्ती धर्म हा एक क्लब आहे. एका क्लबांतून दुसऱ्या क्लबांत एखादा जाणता मनुष्य गेला तर त्यालासुद्धां आपण “बाटला” हा शब्द लावीत नाही. मग एका क्लबांतील एखाद्या मनुष्याच्या लहान मुलाला दुसऱ्या क्लबांतील एखाद्या भामट्यानें अगर उचल्यानें चोरून किंवा फूस लावून नेलें तर त्या मुलाला आपण “बाटला” हा शब्द काय म्हणून लावावा? एखाद्या प्रौढ मनुष्याला आपल्या हिंदु धर्माचीं तत्त्वे उत्कृष्ट वाटल्यास त्यालाही आपल्यांत ओढण्याला जेथें दरवाजा उघडा असावा, तेथे क्यांना हिंदुधर्म किंवा ख्रिस्ती धर्म कशाशी खावा हेंसुद्धां समजत नाही

ज्ञाना अर्भकांना आपण आपल्या संघामधून विनाकारण वगळून ठेवणें हें कधीही बरोबर होणार नाहीं. बाप्तिस्मा म्हणजे ख्रिस्ती धर्माची संघशक्ति वाढविण्याची एक ऐहिक युक्ति होय, हें जें आम्ही वर सांगितलें आहे, त्याला खुद्द बाप्तिस्म्याच्या अनुष्ठानामध्ये सुद्धा स्पष्ट पुरावा आहे. कारण, अनुष्ठानाच्या आरंभीच आदित्यवारी बाप्तिस्मा का करावा, याचा उद्देश सांगताना असें म्हटलें आहे की, “मुलाचा बाप्तिस्म! होऊन त्यास ख्रिस्तीच्या एक्केसियेच्या संख्येंत घेतलें अशी जमलेल्या मंडळीनें साक्ष द्यावी.” याप्रमाणें आपल्या धर्मानुयायाच्या संख्येंत इतराना ओढून घेऊन ती संख्या वाढविण्याचा जेथें केवळ ऐहिक हेतु आहे, तेथें तो सफळ होऊं न देता आपल्या हिंदुधर्माची संघशक्ति वाढली नाहीं, तर निदान आहे तितकी कायम तरी ठेवणें, हें आपले एक महत्त्वाचे कर्तव्यकर्म आहे.

ख्रिस्ती धर्मातील बाप्तिस्म्याचा विधि हा कसा आहे, याच्याविषयी चर्चा करण्याचें वास्तविक आम्हांला काहीं कारण नाहीं. परंतु ख्रिस्ती लोक अज्ञानाच्या काळाखात आमच्या कळपांतील कोंकरावर आपल्या संस्काराचें पंजे टाकतात, त्यामुळे त्याच्या या संस्काराचें अंतर्बाह्य सत्य स्वरूप लोकांपुढें आविष्कृत करणें जरूर पडतें. आणि म्हणूनच आमच्या मुलाच्या संरक्षणाकरितां, त्यांच्या संस्काराच्या परीक्षणाकरिता नव्हे, आम्हाला हें प्रस्तुतचें परीक्षण करणें जरूर झालेलें आहे. व या परीक्षणावरून त्याच्या पाणी शिंपडण्यामुळे, किंवा वरुसाच्या आकृतीमुळे किंवा अज्ञानावरस्थेतील अभिवचनामुळे अज्ञान मुलावर पतितत्वाचा दोष येतो असे बिलकूल होत नाहीं, हें सिद्ध होत आहे. अशी अज्ञान मुलाच्या संबंदानें स्थिति आहे. हिच्याकडे आपल्या समाजाचे लक्ष लागणें जरूर आहे. परंतु समाजाच्या अध्वर्यूंनीं आणि धर्मगुरूंनीं या प्रश्नाकडे आपलें विशेष लक्ष पोंहचविलें पाहिजे. हा फक्त धर्माचाच प्रश्न नसून राष्ट्रीयत्वाचा आणि राष्ट्राच्या जिवंतपणाच्या प्रश्न आहे. आणि आपलें राष्ट्र हल्लीं इतक्या हीन देशेला जात चाललें आहे की, त्याला प्रत्येक मनुष्याच्या मदतीची आवश्यकता आहे. जो काँग्रेसमध्ये सरकारच्या विरुद्ध बोलतो, आणि कायदे कौन्सिलमध्ये ‘My Lord’ असें म्हणून सरकाराला आळवितो, तोच फक्त राष्ट्राची उन्नति करीत असतो असें नाहीं. तर आपला देश उन्नत करण्याचें प्रत्येक घंदाच्या आणि व्यवसायाच्या माणसाच्या हातांत आहे, शंकरा-

चार्योसारख्या 'बर्मगुरुंच्या हातांमध्ये तर ही गोष्ट अतिशयच आहे. त्यांचें लक्ष या विषयाकडे गेल्यास पुष्कळ फायदा होईल.

दोन महत्त्वाकांक्षा : : : २२

आशावादी आणि निराशावादी असें दोन पक्ष इल्लीं आपल्यामध्ये झालेले आहेत. ह्यांपैकीं दुसऱ्यापक्षातील लोक निराशावादी बनण्याला सद्यःस्थितीमध्ये पुष्कळ कारणें आहेत, यात शंका नाही. परंतु त्याच स्थितीमध्ये कित्येक लोकांना आशावादी कसे बनता येते, हा मात्र एक मोठा आश्चर्यकारक प्रश्न आहे. हा प्रश्न पुष्कळांच्या मनांत उत्पन्न होत असेल, परंतु याचे समाधानकारक उत्तर फारच थोड्यांना सापडलें असेल. हे उत्तर शोधण्यासाठीं षडपडत असून ज्यांना तें अद्यापि सापडलें नाही, अशा लोकांना पुढील संवादांमध्ये एक प्रकारचा चित्ताकर्षकपणा आढळल्यावांचून राहणार नाही. हा संवाद एक आशावादी आणि एक निराशावादी अशा दोन मनुष्यांमध्ये खरोखर घडून आलेला आहे.

निराशावादी:—(एका आशावादी खेड्याला उद्देशून) तुम्ही मोठे भाग्यवान् आहां ! तुम्ही पूर्वी कांहीतरी मोठी पुण्याई केली असली पाहिजे, म्हणून तुम्हाला नेहमी आशा वाटत असून, तुमचा सर्व काळ आनंदांत जातो. मलाही तुमच्यासारखें व्हावेंसैं वाटतें. तेव्हां तुम्ही सध्यांच्यासारख्या हिंदुस्थानच्या स्थितीमध्ये इतके आशावादी कसे बनलां, हें मला सांगा.

आशावादी:—मी आशावादी कसा बनलों, हें तुम्हांला सांगतों. पण प्रथमतः तुम्ही निराशावादी कसे बनला, हें मला सांगा.

निराशावादी:—ठीक आहे. ऐका. मला जेव्हां थोडेंबहुत समजू लागलें तेव्हां इतर पुस्तकांपेक्षां इतिहासाच्या पुस्तकाकडे माझें लक्ष जास्त लागलें. हिंदुस्थानचा इतिहास वांचून आणि सद्यःस्थितीचे पडताळे पाहून आपल्या देशाच्या आणि देशवांशवांच्या निकृष्ट राजकीय स्थितीचें ज्ञान मला होऊं लागलें व ही आपली दुःस्थिती नाहीशी झाली पाहिजे, असें मला वाटूं लागलें. ह्यानंतर ह्या दुःस्थितीच्या नाशासाठीं कोणी कांहीं प्रयत्न चालविले आहेत, किंवा या कामीं मीच पहिला प्रयत्न करणारा आहे, या प्रश्नाकडे साहजिकपणेच माझें मन वळलें आणि मी तपास करूं लागलों; तों याबाबतींत प्रयत्न करणाऱ्यांच्या झुंडीच्या झुंडी माझ्या दृष्टीस पडल्या. तेव्हां त्यांच्या प्रयत्नांचें, प्रयत्नांच्या हेतूंचें आणि त्या हेतूंच्या सफलतेचें मी पृथक्करण करूं लागलों. पण या पृथक्करणात जसजसा मी पुढें जाऊं लागलों, तसतशी माझी निराशा जास्त जास्त वाढूं लागली. आपला देश दुसऱ्यांच्या ताब्यांत गेलला, आपण सर्वस्वी परतंत्र झालेले, आपले देशवांशव दुष्काळानें मरत असलेले, आपली सुवर्णमय जन्मभूमी कंगाल झालेली, आपले व्यापारधंदे बुडालेले आणि असें असून आपले बहुतेक लोक स्वस्थितीबद्दल अज्ञानी अथवा बेफिकीर दिसत असलेले, अशी आपल्या देशाची एकंदर स्थिती असतां, ती स्थिती नष्ट करण्यासाठीं म्हणून जे प्रयत्न आरंभिलेले माझ्या दृष्टीस पडले, ते पाहून 'डोंगराला दुखणें आणि शिंपीत औषध' ही जुनी म्हण वारंवार माझ्या मनामध्ये येऊं लागली. जे स्वदेशोन्नतीसाठीं प्रयत्न करणारे होते, त्यांच्यापासून स्वदेशोन्नतीच्या दृढतर इच्छेचा संचार माझ्या मनामध्ये झाला. परंतु त्यांच्या प्रयत्नांनीं माझें समाधान न होतां, उलट असमाधान मात्र जास्त वाढत गेलें. हिंदुस्थानासंबंधानें जो अंतिम इष्ट हेतु त्यांच्या

दृष्टीने पाहिलें असतां, एकाही प्रयत्नामध्ये मला हंशील वाटेनासैं झालें. हिमालयासारखा उंच पर्वत चढून जावयाचा आणि मुंगीसारख्या आमच्या उड्या, सात समुद्र ओलांडून जावयाचें आणि लहान मुलांना खेळण्याकरितां कागदाची गलबतें करून देतात तसलें गलबत हें आमचें साधन; अशी स्थिति पाहून सर्व प्रचलित प्रयत्नांवरून माझा विश्वास उडाला. ह्यात काय आहे, त्यांत काय आहे, ह्यापासून काय व्हावयाचें आहे, अशा सत्यानुसारी विचारसरणीने ज्या त्या गोष्टींतील धुद्रपणा आणि धुलकपणा मला दळ-दळीत दिसू लागला. अशा प्रयत्नांपासून देशस्थिति आपल्याला पाहिजे तशी सुधारेल, अशी विलकूल आशा उरली नाही. आशेचा उजेड कोठेंहि दृग्गोचर होईना. प्रत्येक प्रयत्नावर निराशेचा शिक्का मारलेला मला दिसू लागला. समजू लागल्यापासून देशोन्नति हा एकच भव्य हेतु माझ्या डोळ्यापुढें होता. त्याच्याशिवाय जगात मला दुसरी काहींच गोष्ट दिसत नव्हती. परंतु तो हेतु सफळ होण्याची कांहींएक चिन्हे न दिसल्यामुळें, माझें मन निराशेनें सर्व बाबतींतच व्याप्त होऊन गेलें व त्यामुळे देशोन्नतीचा हेतु तर लांबच राहिला, परंतु या जगांतील लोक्यालाही मला दुर्वह झाली. जें करावयाला पाहिजे आहे, तें करितां येत नाहीं आणि जें करतां येतें, तें करावयाला नको आहे, अशा विलक्षण स्थितीमुळें एक प्रकारची कर्तव्य-शून्यता उत्पन्न झाली आहे. परंतु कर्तव्यशून्य असणें आणि जिवंत राहणें, या गोष्टी फार दुर्घट आहेत. अशा उदास स्थितीमध्ये तुमच्याकडे पाहिलें म्हणजे तुमच्या स्थितीबद्दल माझ्या मनामध्ये मोठा हेवा उत्पन्न होतो. थोडे दिवसांपूर्वी मी तुम्हांला एकदा पाहिलें; तेव्हां तर तुम्ही या पृथ्वीवरील नंदनवनांतील प्रत्यक्ष इंद्रच आहां असें मला वाटलें ! तेव्हां तुम्ही म्युनिमि-पल इलेक्शनच्या गडबडीत होता. तो त्या वेळचा तुमचा उल्हास पाहून मला किती आनंद झाला म्हणून सांगू ! मत देणारांकडे दरोज्याच्या टपालानें तुमच्याकडून चाललेली पत्रांवर पत्रें, तुमच्या त्या एका मतासाठीं पन्नास भिडा, तुमचा तो प्राक्क्षी घेण्याचा समारंभ, तुमच्या बगलेंतील त्या पैशाच्या पिशव्या आणि ते ऑनररी मॅजिस्ट्रेट, तुमच्यासाठीं शेकडों मिलांची ती बांदल, आणि प्रत्येक गाडीवर तुमच्या नांवाचा तो विजयध्वज, ही सगळी एवढी मोठी जंगी तयारी पाहून तुम्ही आज इंग्लिशांपासून हिंदु-

स्थान परत घेण्याच्या तयारीत आहा असा मला भास झाला ! प हा पुरुष मोठा भाग्यवान् आहे असे उद्गार माझ्या तोंडांतून निघाले ! अप्राप्य महत्त्वाकांक्षेच्या निराशेमुळे माझे झालेलें शून्य हृदय आणि पाण्याच्या बुडबुड्याच्या मौक्तिकप्राप्तीनें उल्लसित आणि आनंदित झालेलें तुमचें मन, यांची तुलना करून पाहतां तुम्ही फार सुखी आहां असें माझ्या मनानें घेतलें. तेव्हां आपला हिंदुस्थान देश इतक्या विपन्न अवस्थेमध्ये असताही तुम्ही इतके आनंदी कसे अमूं शकता व यांतील रहस्य काय आहे, हें आपण कृपा करून मला सांगा.

आशावादीः—तुमच्या मानसिक स्थितीचें मला फार हसूं येते-तुम्ही आपल्या मनाच्या ज्या कल्पना करून घेतल्या आहेत, त्या अगदीं चुकीच्या आहेत. देशस्थिति तुम्हालाच तेवढी समजते व आम्हांला समजत नाही, असे मुळीच नाही. मी तुमच्यापेक्षा विद्वत्तेच्या बाबतीत किती श्रेष्ठ आहे, आणि माझ्यापेक्षांही कितीतरी जास्त विद्वान असे लोक अशावादी बनलेले आहेत, त्यांना काय देशस्थिति समजत नाही ? आणि ती सारी तुम्हांलाच समजते ? तुम्ही प्रथमतः भलत्याच कल्पनांनीं आपलें डोके लासवून घेता. तुम्ही म्हणतां आपला देश परतंत्र आहे. पण ह्यात काय आहे ? कोणता देश परतंत्र नव्हता ? देश म्हटला म्हणजे तो केव्हातरी परतंत्र असावयाचाच. खुद्द इंग्लंड हा देशसुद्धां एकदां परतंत्र होता. पण देश परतंत्र असला म्हणून त्यात तुमचें काय अडत आहे ? परतंत्र देशात तुम्ही चिरुटाला काडी लाविली तर त्यातून धूर निघत नाही, किंवा ऊन्हुन पोळीवर तूप घातलें तर तें वितळत नाही, असें काहीं झालें आहे काय ? मी बरेच मुलुख पाहिले आहेत, आणि त्यावरून तुम्हाला सांगतां कीं, स्वतंत्र देशांत जसा पाऊस पडतो, तसाच तो परतंत्र देशामध्येही पडतो. मग तुमचा देश परतंत्र असला म्हणून तुमचे काय विघडत आहे ? एक मनुष्य हा आपल्या घराचा मालक आहे. त्यानें आपल्या घरापुरतें पहावें. त्याला तेवढ्यापुरती स्वतंत्रता अमली, म्हणजे त्याचे काम भागेल. सगळा देश हें काहीं त्या एकट्या मनुष्याचें घर नव्हे. तेव्हां जें त्याचें नव्हे, त्याबद्दल त्यानें उठोठव करीत बसण्याचें कांहीं कारण नाही. शिवाय दुसरी गोष्ट अशी कीं, प्रत्येक मनुष्याची आशा नियमित असली पाहिजे. थोडकी अशा घरणें आणि ती सफळ

करून घेणें, कामधेंच सर्व समाधानाचें बीज असतें. आणि अशक्य महत्वाकांक्षा हे तुमच्या निराशेचें कारण आहे. मी आपल्या महत्वाकांक्षात अगदीं नेमस्तपणा ठेवितों आणि त्यामुळें मी नेहमीं आनंदवृत्तीमध्ये असतो. जेवढे आज शक्य किंवा मोकळें असेल, तेवढीच माझी महत्वाकांक्षा. जे सुलभ असेल, ते दीर्घ प्रयत्नाने मी मिळवितो. आणि म्हणूनच माझी चोहोंकडे बाखागणी होते. जी महत्वाकांक्षा बाळगावी, ती परिपूर्ण झाली म्हणजे मनाला समाधान होते, असा मनाचा धर्म आहे. म्हणून ज्याला समाधान पाहिजे असेल त्याने पूर्ण होणारीच महत्वाकांक्षा आपल्या करिता निवडून घ्यावी. महत्वाकांक्षा अशक्य पत्करून, उदास व शून्यहृदय होण्यापेक्षा अल्पस्वरूप महत्वाकांक्षेमध्ये यशस्वी होऊन आनंदीवृत्तीमध्ये कालक्रमणा करणें, हेच जास्त फायदेशीर होय. सगळ्या देशांची काळजी करण्याला आपण एक व्यक्ति कोण ? तशानें घड देशाचेही कल्याण होत नाही आणि घड व्यक्तीचेही हित साधत नाही; तेव्हा दोन्ही कामें बिघडून टाकण्यापेक्षा आपलें व्यक्तीचें हित तरी चांगले साधावे हे जास्त शहाणपणानें नाही काय ? शिवाय, मोठी महत्वाकांक्षा बाळगण्याला मोठीच माणसें पाहिजेत. सगळ्या हिंदुस्थान देशाला एकट्यानें आळा घालण्याला आपण कोण सीझर आहों, किंवा वॉशिंग्टन आहों, किंवा शिवाजी आहों, किंवा नेपोलियन आहो ? आपल्याला इलेक्शनमध्ये जथ मिळविणे, कोर्टांमध्ये भाडणे, युनिव्हर्सिटीत परीक्षा देणे, ऑफिसात चाकरी धरणे, वृद्धापकाळाही पुनर्विवाह करणें, सभात अर्ज करणे, कौन्सिलत भाषण करणें, काँग्रेसमध्ये ठराव करणे आणि रात्रीच्या प्रहरां चुगल्या सागून आल्यानंतर झोप घेणें याच महत्वाकांक्षा योग्य आहेत. एवढीच मी दृष्टी ठेवतो. आणि अशी संकुचित दृष्टी ठेविल्यामुळें मला समाधान होतें. शिवाय दुसरी गोष्ट अशी आहे की, आपल्या प्रस्तुतच्या स्थितीला याच महत्वाकांक्षा योग्य आहेत. या अल्पस्वरूप महत्वाकांक्षाच्या चक्रव्यूहातून जर आपले लोक सदोदित गुरफटून राहिले नाहीत, तर त्यांच्या मनाची काय भयंकर स्थिति होईल, याची तुम्ही कल्पना करा. सर्व लोक जर अशक्य महत्वाकांक्षांच्या नादीं लागून तुमच्यासारखे निराश आणि शून्यहृदय झाले, तर आपल्या ह्या हिंदुस्थानामध्ये केवढे रत्नखीत अरण्य उत्पन्न होईल, याची तुम्हांला कल्पना नाही. जो तो नैराश्यवादी, कर्तव्यशून्य आणि उदासवृत्ति झाला,

तर हा व्यवहार कसा चालेल ? अज्ञान आणि आशा हे या 'जगांतील सर्व व्यवहारांचे' मूळ आहे. मायेनें सर्व जग चाललें आहे, असें वेदांती म्हणतात त्यांतीलही भावार्थ हाच आहे. या मायेची भुरळ जोंपर्यंत अव्याहत आहे, तोंपर्यंत संसारही अप्रबाधित चालू शकतो. ज्या दिवशीं ही भुरळ नाहीशी होईल, त्या दिवशीं सर्वच लोक निराशवादी, मुक्त किंवा वृक्षपाषाणतुल्य बनतील, यांत शंका नाही. परंतु तसें जोंपर्यंत होत नाही, तोंपर्यंत स्वप्न-प्रमाणरूप अल्पस्वरूप अशा आशांच्या जाळ्यांमध्ये प्रत्येक प्राण्यानें गुरफटून राहिलें पाहिजे; म्हणजे त्यांतच त्याचे सुख आहे. परंतु हे ईश्वरी तत्त्व न समजतां भलत्याच महत्त्वाकांक्षेनें जो निराश बनत असतो, तो आपले सुख देऊन आपल्याकरितां अक्षय दुःख विकत घेत असतो. अंतःकरणाच्या क्षितिजावर अशक्य महत्त्वाकांक्षेमुळे आशेचे किरण कधीही न दिसणें, ही फार भयंकर स्थिति आहे. ईश्वराचा ज्याच्यावर शोभ होतो, त्याला भयंकर शासन आणि असह्य यातना देण्याकरितां परमेश्वर प्रथम त्याला अशक्य महत्त्वाकांक्षा देतो; आणि नंतर तज्जन्य निराशेच्या दुःखांनीं त्याचें मन व्याकुळ होऊन जेथे सुंदर आणि रमणीय उद्यान उगवलें असतें, अशा त्याच्या अंतःकरणभूमिकेमध्ये कंठकमय चोथ्याची वाढ सुरू होतें. माया हें दुःख आहे खरें; परंतु त्याच मायेमध्ये सुख वास करीत असतें, हें विसरतां कामा नये. माया हेंच या व्यावहारिक सुखाचें अधिष्ठान आहे. ह्यात काय आहे, त्यात काय आहे, अशा प्रकाच्या विचारांनीं त्या मायेचा पडदा फाडून टाकिल्यानंतर मग तेथें सुख कोटून उत्पन्न होणार ? वेल उपटून टाकून तिजवरील फुलांची अपेक्षा धरणें आणि मायेचा विच्छेद करून सुखाची आशा धरणें या दोन्ही गोष्टी कधीच शक्य नाहीत. सुखप्राप्तीसाठीं खोठ्या ज्ञानाचा अध्यास हा अवश्यच आहे. एखाद्या नाटकांतील एखाद्या स्त्रीपात्राच्या सोंगापासून आणि अभिनयापासून जर आपल्याला आनंद व्हावयाला पाहिजे असेल, तर ही स्त्री आहे, हें मिथ्या ज्ञान आपण दृढपणें कायम राखिलें पाहिजे. ह्यात काय आहे, हें सोंग आहे, हा मूळचा पुरुष आहे, हे केंस आणि रंग नैसर्गिक नसून लावलेले आहेत वगैरे ज्ञानें जरी सत्य असलीं, तरी तीं सुखोत्पत्तीला विघातक अशींच आहेत. याकरितां प्रत्येक वस्तूवर आणि व्यवहारावर, मग तो

व्यवहार राजकीय असो, किंवा दुसऱ्या कोणत्या तऱ्हेचा असो, जे एक प्रकारचें अज्ञानाचें आणि मायेचें आवरण असतें, तें काढून टाकण्यांत अर्थ नाही. जगातील निम्याहून अधिक सुख ह्या अज्ञानाच्या आवरणामध्यें गुरफटून राहिलेलें आहे. व जो कोणी हें मायेचें आवरण दूर करतो तो जगातील निम्याहून अधिक सुख नाहीसें करितो. ह्याकरितां ह्यांत काय आहे, त्यांत काय आहे, ह्यापासून काय व्हावयाचें आहे, त्यापासून काय व्हावयाचें आहे अशा प्रकारची जी एक विघातक विचिकित्सेची मनाला संवय लागते ती स्वतःच्या किंवा जगाच्या हिताला कारणीभूत होत नाही आणि म्हणूनच असाध्य महत्वाकांक्षा सोडून देऊन अल्प महत्वाकांक्षेच्या सिद्धिनें मनाचें समाधान करून घ्यावें हेंच समाधानवृत्तीचें बीज होय. शिवाय योग्य वेळेच्या पूर्वीं भलतीच अशक्य महत्वाकांक्षा धारण करणें हा राजकीय दृष्ट्या गुन्हा आहे. चागली आणि मोठी महत्वाकांक्षा मनांत बाळगून तदनुरूप प्रयत्न करणें यात काय गुन्हा आहे असें कदाचित् कोणाला वाटे. परंतु सगळे लोक, शहाणे शहाणे लोक, मोठे मोठे लोक, वजनदार, ऐपतदार आणि इभ्रतदार लोक अल्प महत्वाकांक्षा-मध्ये निमग्न झाले असता एखाद्यानेंच दुर्घट महत्वाकांक्षेवर आपलें मन बसवावें हा एक गुन्हा नव्हे, सात गुन्हे आहेत. सगळ्या समाजाला सोडून एकाच व्यक्तिला दुसरीकडे जाण्याचा बिलकुल अधिकार नाही. व असा जर कोणी भलत्या वाटेला जात असेल तर ती वाट कितीही चागली असली तरी त्याला मागे ओढण्याचा समाजाला प्रत्येक अधिकार आहे. जेव्हां अशा दुर्घट महत्वाकांक्षा बाळगण्याची वेळ येईल तेव्हां आम्हांलाही त्या बाळगितां येणार नाहीत कीं काय ? पहाटेच्या आधीं कोंबड्याची ओरड आणि वसंत ऋतूच्या आधीं कोकिलाचा कलकलट ज्याप्रमाणें अस्थानीं होय त्याप्रमाणे तुमच्या ह्या अशक्य महत्वाकांक्षांच्या ओरडीची स्थिति आहे. ज्या गोष्टीला अजून पांचशेंहूनही अधिक वर्षे अवकाश आहे, तिच्याबद्दलची महत्वाकांक्षा आज बाळगणें हें सर्वथैव गैर आहे. हल्लीं अल्प महत्वाकांक्षाचाच समय आहे, म्हणून आम्ही अल्प महत्वाकांक्षातच सुख मानून रहात आहों. ज्या वेळीं मोठ्या महत्वाकांक्षांचा दिवस येईल, त्या वेळीं आम्ही त्याही महत्वाकांक्षांच्या गोष्टी बोलूं, कालाचा नदी-प्रमाणेंच एक ओघ आहे. त्या ओघाबरोबर सुलभ शीतीनें तरंगत जाणारे

जे लोक असतात ते सुख पावतात. तुम्ही ह्या ओघाच्या विरुद्ध पोहू पाहता. त्यामुळे तुम्ही श्रमाला आणि दुःखाला पात होता. पण हे बरोबर नाही. जसा ओघ बदलले, त्याप्रमाणे त्या ओघाबरोबरच आपण वहात गेले पाहिजे. परंतु तशी बुद्धि न होता त्या ओघाच्या उलट आपण पोहत जाऊ, अशी जी तुम्हांला बुद्धि होते, ते तुमच्या पूर्वजन्मातर्गत पातकांचे द्योतक आहे. तुमच्या मनात जी महत्वाकांक्षा आहे, त्याप्रमाणे जर परमेश्वराला गोष्टी षड-बून आणावयाच्या असल्या, तर त्याने तीच महत्वाकांक्षा सर्व लोकांच्या मना-मध्ये निर्माण केली असती; परंतु तसें काहीं एक न करिता फक्त तुमच्याच मनामध्ये परमेश्वर असाध्य महत्वाकांक्षा उत्पन्न करितो आणि त्या महत्वा-कांक्षा परिपूरित करण्याचें योग्य साधन तुमच्या हातात देत नाही, यावरून तुमच्या पातकाबद्दल तुम्हाला शासन करण्याकरिता देवाने हा यातनादानाचा एक नवीन राजकीय उपाय योजिलेला असला पाहिजे, अमे उघड होत नाही काय ? योग्य वेळ येईल, तेव्हां परमेश्वर सगळ्यांच्या मनातच मोठ्या महत्वाकांक्षाची प्रेरणा करील. तोंपर्यंत आपण अल्प महत्वाकांक्षामध्येच समा-धान मानले पाहिजे. आणि याच तत्वावर मी चालतो. अल्प महत्वाकांक्षा हे माझ्या सुखाचे बीज आहे.

निराशावादीः—तुमचे भाषण मी ऐकिलें, व अल्प महत्वाकांक्षा हे, जे तुम्ही आपल्या सुखाचे बीज सांगितलें तेही मला समजले. परंतु तसल्या सुखात मला काहीं अर्थ दिसत नाही. ते खरे सुख नव्हे. तुमचा आनंद पाहून त्या आनंदाकडे माझ्या मनानें ओढ घेतली खरी, परंतु हे त्या आनंदाचें पृथक्करण तुमच्या तोंडून ऐकिल्यापासून मला तो तुमचा आनंद तुच्छ वाटूं लागला आहे. हे तुम्ही सांगितलेले किड्याचे तत्त्वज्ञान मला नको. असल्या आनंदापेक्षा माझे दुःखच मला जास्त प्रियकर आहे ! कारण त्यात निदान नैतिक अधःपतन तरी नाही. ह्या तुमच्या आनंदाच्या तुलनेने माझ्या दुःखामध्ये किती आनंद भरलेला आहे, याची कल्पना मला आली ! व याबद्दल तुमचे माझ्यावर उपकार आहेत. सगळ्यांच्या मनात क्षुद्र महत्वा-कांक्षा असतां एखाद्याच्या मनात मोठी महत्वाकांक्षा येणें, हा बिलकुल गुन्ह्या नव्हे. कोठे तरी प्रारंभ झाल्यावांचून बाकीच्यांच्या मनात तरी असल्या महत्वाकांक्षा कोठून उद्भवणार ? एखाद्याच्याच मनामध्ये परमेश्वर असल्या

महत्त्वाकाक्षा घालतो. त्या त्याला दुःख देण्यासाठी तो घालतो, ही तुमची कोटीही चुकीची असून तें मोठ्या महत्त्वाकाक्षेचे देवाच्या हातचें पहिलें आणि पवित्र बीजारोपण होय. त्या बीजापासून पुढें सर्वांच्या अंतःकरणांमध्ये मोठ्या महत्त्वाकांक्षाचे मोठाले वृक्ष वाढायचाचे ओहत, असाच ईश्वराचा यांत संकल्प असला पाहिजे.

दि सेंद्रल पॉटरीज लिमिटेड

नागपूर

बरण्या, दगड्या वगैरेचे मध्यप्रांतांतील
प्रसिद्ध कारखानदार

या कारखान्यांत सर्व तऱ्हेच्या बरण्या,
दगड्या, कटोऱ्या, लोणच्याचीं भांडीं,
पेचाच्या बरण्या, अँसिड जार वगैरे
तयार होतात. शिवाय कपबशाहि
तयार होऊं लागल्या आहेत.

मॅम्बईचे एजन्ट,

मे. इंडियन ग्लासवेअर कंपनी

१६८ चकला स्ट्रीट, मुंबई.

* साहित्यांतील सुवर्णकण *

न. चिं. केळकर

ज्ञानेश्वरी सर्वस्व

ज्ञानेश्वरीचा भावार्थ, निवडक अवतरण, विस्तृत विवेचन,
कठीण शब्दांचा कोष, विषय सूची. किं. ५ रु.

गांवराज गीता

श्रीभगवद्गीतेचा सुबोध परिचय किं. २ रु.

फ्रेंच राज्यक्रांति किं. २॥ रु.

राज्यशास्त्र किं. १॥ रु.

द. के. केळकर

संस्कृति संगम

वाढवून अद्ययावत् केली नवी आवृत्ति किं. ६ रु.

काव्यालोचन

सुधारून वाढविलेली दुसरी आवृत्ति किं. ५ रु.

साहित्यविहार किं. ३ रु.

कमलाबाई देशपांडे

स्मरण सांखळी किं. ६ रु.

हंसरा निर्माता आणि चिमण्या किं. २ रु.

मनोहर ग्रंथमाला, टिळकरोड, पुणे २.

पंडित पत्रकार व पुढारी यांनी प्रशंसलेली “सरस्वती” चीं अमूल्य — प्रकाशने —

- १ कारागृहाच्या भिंती—भाई ना. ग. गोरे मूल्य ३ रु.
- २ भारतीय क्रांति आणि राष्ट्रसभा—
 आचार्य शं. द. जावडेकर मूल्य १२ आ.
- ३ काँग्रेसचीं साठ वर्षे—श्री. रा. प्र. कानिटकर मूल्य ८ आ.
- ४ त्रिमंत्री—योजना (भाग १ ला) मूल्य १। रु.
- ५ पत्री—साने गुरुजी मूल्य ३॥ रु.
- ६ हिंदी रेल्वे कामगार—भाई वि. न. साने मूल्य १२ आ.
- ७ त्रिमंत्री—योजना (भाग २ रा) मूल्य १। रु.

—आगाभी प्रकाशने—

- १ लोकमान्य टिळक व महात्मा गांधी—
 आचार्य शं. द. जावडेकर
- २ फ्राइडचीं पांच व्याख्याने—भाई ना. ग. गोरे
- ३ भाई जयप्रकाश यांचीं स्वातंत्र्यविरांस पत्रे—
 संपादक भाई ना. ग. गोरे
- ४ सन्यत्सेन
- ५ राष्ट्रसभेचें वनपर्व—आचार्य शं. द. जावडेकर
- ६ सत्याग्रही—खंडकाव्य—साने गुरुजी

पुस्तकें मिळण्याचा पत्ता—

सुलभ राष्ट्रीय ग्रंथमाला

टिळक रोड, पुणे २

स. रा. देशपांडे

संचालक “सरस्वती”

२९१ शनिवार, पुणे १.

थकल्याने

आंबलेले सांधे नरेंद्र फार्मसीचे नरेंद्र एम्ब्रोकेशन चोळल्याने बरे होतात. मानेची तिरप, लचक, ठेंच, कंबरेंतील उसण व इतर वात यांवर तो जलद आराम देणारा उपाय आहे. केमिस्ट व वाण्यांकडे मिळते

सोल-एजंट, हनुमान एजन्सी, परळ, मुंबई १२.

कुटुंबांतील किरकोळ दुस्वर्णी

बरी करण्यासाठी डॉक्टर वैद्यांकडे नेहमी धांव घेणे शक्य नसते त्याची जहरीही पण नसते. पोटा दुखी, उलटी, अपचन, सर्दी, अंगांत उसण भरणे, दाढदुखी, मुलांचे शौचाचे विकार व या तऱ्हेचे अनेक किरकोळ आजार जवेरियन जीवन मिक्श्चर हटकून बरे करते. कॉलरा व आमांश सारख्या सांथीच्या घातक रोगांवर याचा जादूप्रमाणे उपयोग होतो. डॉक्टरच्या गैरहजेरीत हे नेहमीच उपयुक्त होत असल्यामुळे याची एक बाटली घरांत व प्रवासांत जवळ राखणे दूरदर्शीपणाचे ठरते. केमिस्टकडे व खेडोपाडी वाण्यांच्या दुकानी मिळते.

एम. एच. जवेरियन आणि कंपनी.

देवकरण मॅन्शन, प्रिन्सेस स्ट्रीट, मुंबई.

य. गो. जोशी प्रकाशन, पुणे

❀ वाद-विवेचन-माला ❀

१. सुलभ समाजवाद	पा. वा. गाडगीळ	१-०-०
२. फॅसीझम	पां. वा. गाडगीळ	१-०-०
३. साम्राज्यशाही	ना. गं. गोरे	१-०-०
४. अराज्यवाद	पां. वा. गाडगीळ	१-०-०
५. लोकशाही	आचार्य जावडेकर	१-८-०
६. मार्क्सचा भौतिकवाद	पां. वा. गाडगीळ	१-०-०
७. विश्वकुटुंबवाद	ना. गं. गोरे	१-८-०
८. ईश्वरवाद	आचार्य जावडेकर	१-८-०
९. गांधीवाद	आचार्य दाडेकर *	१-८-०
१०. राष्ट्रवाद	कोल्हटकर	२-०-०
११. जडवाद	तर्कतीर्थ जोशी	१-४-०
१२. हिंदुत्ववाद	ज. स. करंदीकर	२-८-०
१३. मार्क्सचा कॅपीटल सारग्रंथ	पा. वा. गाडगीळ	१०-०-०

* या तेरा पुस्तकात वाद-विवेचन-माला पूर्ण होते. *

—: सोल एजंट :—

महाराष्ट्र ग्रंथ भांडार, गिरगांव, मुंबई

प्राहकांनी व पुस्तकविक्रेत्यांनी पुस्तकें महाराष्ट्र ग्रंथ भांडार,
मुंबई. यांकडून परस्पर मागवावीत.

अद्यावत् आणि आकर्षक छपाई—

* अगदी लहान भेटकार्डापासून, पुस्तकाचें कोणतेंहि काम.

* व्यापारी, बँका, लिमिटेड कंपन्या यांची सर्व तऱ्हेची लहानमोठी कामें.

* डिझाईन्स, ब्लॉकमेकिंग, रूलिंग, बाईंडिंग इत्यादि मुद्रणाचीं सर्व कामें—

कालजीपूर्वक, वेळेवर, व्यवस्थित व योग्य दरांत केलीं जातात.

आदर्श मुद्रणालय : ३९५/५ सदाशिव, पुणे २.

शि. ल. करंदीकर यांचीं पुस्तकें—

सावरकर चरित्र : कथन		[दुसरी आवृत्ति छापत आहे]	
२	टिळक-भारत	र. ४
३	पाकिस्तानचें संकट	र. २
४	जात्यावरच्या ओव्या	र. १॥
५	मॅट्रिक मराठी गार्ड	र. २॥

[१९४६-४८]

—मिळण्याचें ठिकाण

आदर्श मुद्रणालय : ३९५/५ सदाशिव, पुणे २.

सर्वांत जुना ! व सुप्रसिद्ध !

सर्व प्रकारच्या रबरी मालाचा कारखाना

❀ रबरी फुगे

❀ दुधाच्या बाटल्यांचीं निपल्स

❀ संतति प्रतिबंधक साधनें.

कच्च्या मालाचा अपुरा पुरवठा व वाढती मागणी ह्यामुळे
अजून कांहीं दिवस मागणीप्रमाणें माल पुरविणें कठीण आहे.
परंतु लवकरच परिस्थिती सुधारून भरपूर पुरवठा करूं शकूं
अशी उमेद आहे.

हिंदुस्थान रबर प्रौडक्टस्

११० मंगळवार, पुणें २.

सुविद्य आणि रसिक वाचकांचें आवडतें मासिक

वाङ्मयशोभा

संपादक:—मनोहर महादेव केळकर, बी. ए., एल्एल्. बी.

नामांकित आणि नवोदित लेखकांच्या उत्कृष्ट वाङ्मयानें मराठी वाचकांना प्रमुदित करणारें हें मासिक गेली सात वर्षे अत्यंत नियमितपणें श्री. शारदेची सेवा करित आहे. विचार प्रवण करणारे उद्बोधक वाङ्मय आणि मनोवेधक ललित साहित्य या दोहोंचा मनोज्ञ संगम वाङ्मयशोभेंतच आढळेल.

आकर्षक सजावट, सुंदर मुखपृष्ठ, मार्मिक व्यंगचित्रें आणि उत्कृष्ट छपाई हीं कांहीं वैशिष्ट्यें. वा. व. ५ रु. ट. ह. सह.

वाङ्मयशोभा कार्यालय,

टिळकरोड, पुणें २.

मध्यवर्ति लेजिस्लेटिव्ह असेंब्लीचे अध्यक्ष

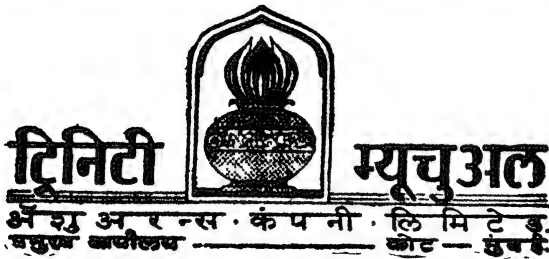
नामदार श्री. ग. वा. मावळकर

यांनी १५ जून १९४६ रोजी ट्रिनिटी म्यूचुअल हेल्थ क्लीनिकच्या दादर व परळ केंद्रांच्या अदृष्टाटन समारंभप्रसंगी केलेल्या भाषणांतील अतारा:-

देशाच्या आरोग्याची सुधारणा व्हावयाची असेल, तर अस्थितळें आणि धर्मार्थ दवाखाने यांचा उपयोग असला, तरी त्यांची नुसती संख्या वाढविण्यापेक्षा रोगप्रतिबंधक अशा योग्य उपायांचा अवलंब करणे हेंच अधिक जरूरीचें आहे.

“सध्यांच्या परिस्थितींमध्ये आरोग्य संरक्षणाबाबत योग्य तऱ्हेचा प्रचार कारणें हेंच अत्यावश्यक आहे. ट्रिनिटी म्यूचुअल हेल्थ क्लीनिकसारख्या आरोग्यप्रचार संस्थांकडून जनतेमध्ये आरोग्याच्या खऱ्या तत्त्वांचा प्रचार करण्याचें हें कार्य अत्युत्कृष्ट प्रकारें होऊं शकण्यामारखें आहे. ट्रिनिटी म्यूचुअल हेल्थ क्लीनिकने सार्वजनिक महत्त्वाची व निकडीची अशी ही गरज भागविण्याचा स्तुत्य उपक्रम हातीं घेऊन या बाबतींत अनुकरणीय अदाहरण घालून दिलें आहे. योग्य दिशेनेच ही उत्तम सुरुवात होत आहे, यांत शंका नाही.

ट्रिनिटी म्यूचुअल हेल्थ क्लीनिकसारख्या आरोग्य प्रचार संस्था विमा कंपन्यांनी काढल्या तर जनतेची अेक निकडीची व खरीखुरी गरज भागविल्याचे पुण्य त्यांच्या पदरीं पडूं शकेल. या बाबतींत विमा कंपन्यांवर लोकमतानें दडपण आणून या कंपन्यांनी पॉलिसी होल्डरांसाठी जनतेसाठी अशा आरोग्य सेवा संस्था स्थापाव्या अशी व्यवस्था करविली पाहिजे. ट्रिनिटी म्यूचुअल हेल्थ क्लीनिक च्या चालकांनी हें त्यांचें प्रशंसनीय कार्य असेच धडाडीने पुढें चालवावें व त्यांच्या या परिश्रमांत त्यांना पूर्ण यश लाभो असें मीं अिच्छतो

मॅनेजिंग डायरेक्टर :—स. पां. नाडकर्णी,
डी. कॉम., एम्. सी. (मुंबई), ए. सी. आय्. आय्. (लंडन)

सतत २५ वर्षे नांवाजलेले

तयार कपड्यांचे सर्वांत मोठे व्यापारी

महिंद्रकर ब्रदर्स

एकदां समक्ष भेटाच.

बंबखान्याजवळ

बुधवार पेठ

पुणे २

पोर्तुगीज चर्च-

ट्रामनाक्याजवळ

गिरगांव, मुंब

वझे कफनाशक
-कृत- **गोळ्या**

लहानांसः-- पोटांतील हवा, गुप्ती, उडते इत्यादि विकारां-
वर दोन तासात गुण देतात.

मोठ्यांसः-- सर्व प्रकारच्या कफविकारांवर उपयोगी.
कोणत्याही तापाची लक्षणे दिसूं लागतांच वझे-कृत कफनाशक
गोळीचा प्रथमतः रेचक द्यावा म्हणजे कोठा साफ होऊन
तापाचा जोर कमी होईल व न्युमोनियासारखे विकार होण्याची
भीति नाही.

KTDONGRE & CO
GIRGAON BOMBAY

के.टी.डोंगरे
किरणाव मुंबई

**डोंगरे यांच्या
बालामृताने
अशक्त मुलें सशक्त होतात**

**दम्या-
वरील
उपाय**

आतां ठरून गेला.

व बद्धकोष्ठ व आम्लपित्त बळाव-
लेल्या दमेकऱ्यासाठी पुरोहित
श्वासहारी कंपाऊंड (लाल
पॅकिंग) वापरावें. ३, ६ व १२
औंसी बाटल्यांतून अनुक्रमें रु. ३-
६ रु. ५-१२ व रु. १०
किंमतीस सगळीकडे मिळतें.

पुरोहित श्वासहारी हा एकाच
असा दम्यावरील उपाय आहे कीं
त्याची सुरुवात करतांच कफ सुटतो
धाप कमी होते, शौचाची तक्रार
उरत नाही, पचनक्रिया सुधारते,
हळुहळू शक्ति भरून येऊन फुफ्फुस
मजबूत होतात व दमा निखालस
बरा होतो. दमा, धाप लागणें,
पहांटेचा ठसका, कंठदाह करणारा
खोकला वगैरेसाठी पुरोहित
श्वासहारी प्लेन (निळें पॅकिंग)

**दमा, श्वासदिवकार
बरे करणारा एकच
डॉक्टरी उपाय**

**पुरोहित श्वासहारी
डॉ. पुरोहित फार्मसी**

MORE TECHNICIANS NEEDED

REI courses in Radio Electrical Engineering, Wire-
less Telegraphy, AMIEE., Air conditioning
are advanced modern courses and designed to
equip you for the numerous money-making
opportunities open to Technicians.

Fresh sessions commence in **June each year.**

HUNDREDS ENROL EVERY YEAR.

You also can Join after Matriculation

Radio Electric Institute

Pioneers of Radio Education in INDIA.

LAMINGTON CHAMBERS., LAMINGTON ROAD, BOMBAY.

रामतीर्थ ब्राह्मी तेल

स्पेशल नं. १.

मेंदूचे ज्ञानतंतु बलवान होऊन
सफेत केस काळे होतात व टक्कल
पडलेल्या ठिकाणी केस येतात.

खवडे नष्ट होतात. स्मरणशक्ति व दृष्टीची वाढ होऊन गाढ झोप
लागते. डोकेंदुखी थांबते. प्रत्येक ऋतूत स्त्री-पुरुष आणि मुलें यांसाठी
अत्यंत फायदेशीर आहे. लिखा आणि ऊवा यांचा नाश करितें.

मोठी वाटली रु. ३-८-० लहान रु. २-०-०

सर्वत्र मिळतें.

श्रीरामतीर्थ योगाश्रम

४४८ सँट्रस्ट रोड, मुंबई ४.

लहान मुलांचें टॉनिक शक्तिसुधा

हें औषध लहान मुलांचें जीवनपरमाणु 'अनुत्तेजित' करणाऱ्या अनेक औषधांपासून बनविलें आहे त्यामुळें तें जीवनशक्तीला अनुत्तेजन देऊन अंगांत ताकत वाढविणारें व मुलांच्या शरिराची वाढ करणारें शक्तिवर्धक टॉनिक आहे.

उपयोग :—यासं लहान मुलांचे पोटांतील सर्व तऱ्हेचे विकार, दूध न पचणें, पोट मोठें दिसणें, हातपाय बारीक होणें, अस्थिक्षय (Rickets) पांडुरता, बारीक ताप, कडकी, दमा, खोकला, यकृत प्लीहा मोठीं होणें, वाढ खुंटणें, आंकडी, बालग्रह, पारिगर्भिक (अनारण) वगैरे विकार बरे होतात.

घेण्याचें प्रमाण :—अन्न न खाणाऱ्या मुलांस १०-१५ थेंबे व अन्न खाणारे मुलांस वयपरत्वे २।३ वेळां देणें. हें औषध गोड असल्यामुळें मुलें होसेनें घेतात.

पथ्य :—रोगोक्त

दीनबंधू फार्मसी, वरलीकर, बिल्डिंग, मुंबई नं. ७.

रडकी व अशक्त मुलें

अरविंदासव

घेतल्यानें सशक्त व गुटगुटीत होतात.

१० तो. किं. ८ आणे.

हें गोड असल्यानें मुलें होसेनें घेतात. इतर पथ्य कांहीं नाहीं. इतर तीनशेचेवर औषधाकरितां लिहा:—

आयुर्वेदीय औषधि मांडार, २८ शुक्रवार, पुणें २.

स्वा
जा
व

ग्लूकोज, विटामिन व प्रोटीनयुक्त
खाजावचा खुराक रोज चालू ठेवा.

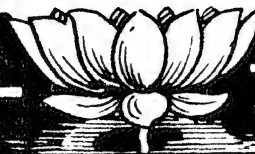
रक्तवधक आंबावडी

स्वादिष्ट रुचिको

आपल्या दुकानदारांकडे मागणी करा.

फडके -

प्रॉडक्ट्स

पौष्टिक खाद्यपदार्थांचे कारखानदार

नागनाथपार,
पुणे नं. २

शक्ति व उत्पादक

हेमकिरण

सुवर्ण मौक्तिक व अभिरुचि

दि सूर्यकिरण फार्मसी लि.

तळगांव (जी.आय.पी.)

शास्त्राक्त व अनुभविक औषधांचा कारखाना

पंजीयित अर्थात

‘आशा’ फेस पाँव-
डरनें रसिक स्त्रियांत
अत्यंत मान्यतेचें
स्थान मिळविलें असून
फेस पाँवडरप्रमाणेंच
हेअर ऑईल्स, नख-
रंजकें इ. सौंदर्यसाधनें
लोकप्रिय आहेत.

'आशा' फेस पॉव-
 डरनें रसिक स्त्रियांत
 अत्यंत मान्यतेचें
 स्थान मिळविलें असून
 फेस पॉवडरप्रमाणेंच
 हेअर ऑईल्स, नाख-
 रंजकें इ. सौंदर्यसाधनें
 लोकप्रिय आहेत.

